ಕರ್ಣಾಟಕ ಕಾವ್ಯಕಲಾನಿಧಿ, ಕೋಶಸಂಖ್ಯೆ ೩೨.

ತಿರುಮಲೆ ವೈದ್ಯ

ವಿರಚಿತಂ

ಉತ್ತರರಾಮಾಯಣಂ

(ಭಾಮಿನೀ ಷಟ್ಪದಿ)

ಎಂ. ಎ. ರಾಮಾನುಜಯ್ಯಂಗಾರ್ಯ,

ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟು ಮಾಸ್ಟರ್, ಮಹಾರಾಣೀ ಕಾಲೇಜ್, ಮೈಸೂರು

ಇವರಿಂದ ಪರಿಶೋಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟು

ಮೈಸೂರು :

ಜಿ. ಟಿ. ಎ. ಮುದ್ರಾಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮುದ್ರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು.

1910.

ಕ್ರಯ $1\frac{3}{4}$ ರೂಪಾಯಿ]

ಭೂಮಿಕೆ.

ಈ ಗ್ರಂಥವು ಎರಡು ಪ್ರತಿಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ಮುದ್ರಿತವಾಯಿತು. ೧. ಓಲೆಯಪ್ರತಿ; ಆಪ್ರತಿಯ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ದುರ್ಮತಿ ಸಂವತ್ಸರದ ಆಷಾಢಶುದ್ಧ ೫ ಮಂಗಳವಾರದ ದಿವಸ ಬರೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿತು ಎಂದಿದೆ. ಸುಮಾರು ೨೦ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಹಿಂದಣ ಪ್ರತಿಯಾಗಿದೆ. ಮತ್ತೊಂದು ಕಾಗದದ ಪ್ರತಿ, ಇದು ಗೌರ್ನಮೆಂಟ್ ಓರಿಯಂಟಲ್ ಲೈಬ್ರರಿಯದು.

ಈ ಕವಿಯು ಯಾವ ದೇಶದವನೋ ಯಾವ ಕಾಲದವನೋ ಎಂಬುವುದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈತನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಈ ಗ್ರಂಥದಿಂದ ತಿಳಿಯಬರುವುದೇನೆಂದರೆ:—

ಕವಿಯು ತಾನು "ಮೇದಿನಿಗೆ ಪೆಸರಾದ ಗವಿಯಣ | ಮೇದಿನೀಸುರಸೂನು" ಎಂದೂ, ತನ್ನ ಹೆಸರು ತಿರುಮಲೆವೈದ್ಯನೆಂದೂ[1] ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಅದರಿಂದ ಈತನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೆಂದು ತಿಳಿಯಬರುತ್ತದೆ. ನಾಂದೀಸಂಧಿಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಗ್ರಂಥವಿಷಯಪ್ರತಿಪಾದ್ಯನಾದ ರಾಮನನ್ನೂ ಅನಂತರ ಈಶ್ವರ, ವಿನಾಯಕ,ಶಾರದೆ—ಇವರನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿರುವುದರಿಂದಲೂ, ಮತ್ತು "ಪ್ರಕೃತಿಪುರುಷಸ್ಥಿತಿಯೆನಿಪ ಕೂಟದಲಿ ಲೀಲಾ | ಗತಿಯೊಳಗೆ ಮಾಯಾನಿತಂಬಿನಿ ಪುಟ್ಟಿ" ಸರ್ಗಸ್ಥಿತಿಲಯಗಳನ್ನುಮಾಡುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ "ಅಜಹರಿಹರ"ರೂಪವನ್ನು ಧರಿಸಿ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನುನಿರ್ಮಿಸಿದಳು ಎಂದಿರುವುದರಿಂದಲೂ, ಈತನು ಬಂದುಮೇಳೆ ಸ್ಮಾರ್ತಮತದವನಾಗಿರಬಹುದು.

ಕವಿಯು ಕನ್ನಡಕವಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರ ಹೆಸರನ್ನೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ರಾಮಾಯಣದ ಆರುಕಾಂಡಗಳನ್ನು ತೊರವೆಯ ರಾಮಾಯಣವೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಗ್ರಂಥವನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿದ ಕುಮಾರವಾಲ್ಮೀಕಿಯ ಹೆಸರನ್ನು ಕೂಡ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ತೊರವೆಯ ರಾಮಾಯಣದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಮಸ್ತ ಪದಗಳಲ್ಲಿರುವ ವ್ಯಾಕರಣದೋಷಗಳೂ ಪ್ರಾಸದೋಷಗಳೂ ಈ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಈತನ

---

1. ಸಂಧಿ. ೧, ಪದ್ಯ, ೬.

ಬಂಧವು ಬಹಳ ಸರಳವಾಗಿಯೂ, ತೊರವೆಯ ರಾಮಾಯಣದ ಬಂಧಕ್ಕಿಂತ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾಗಿಯೂ ಇದೆ. ಈತನು ಕುಮಾರ ವಾಲ್ಮೀಕಿಯ ಸಮಕಾಲದವನೋ, ಅಥವಾ ಅವನಿಗೆ ಹಿಂದಣ ಕಾಲದವನೋ ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈತನು ಉತ್ತರಕಾಂಡವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕನ್ನಡಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಕುಮಾರವಾಲ್ಮೀಕಿಯ ರಾಮಾಯಣವನ್ನು ನೋಡಿ, ಆತನು ಪೂರೈಸದೆ ಬಿಟ್ಟ ಉತ್ತರಕಾಂಡವನ್ನು ಬರೆದಿರಬಹುದು ಎಂಬ ಊಹೆಗೆ ಅವಕಾಶವುಂಟು. ಈತನು ಸುಮಾರು ೧೭ ನೆಯ ಶತಮಾನಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿದ್ದವನೆಂದು ಬಂಧದಿಂದ ಊಹಿಸಬಹುದು.

ಇದರಲ್ಲಿ ೨೦ ಸಂಧಿಗಳಿವೆ. ೧೦೨೧ ಪದ್ಯಗಳಿವೆ. ವಾಲ್ಮೀಕಿಮಹರ್ಷಿ ಪ್ರಣೀತವಾದ ಉತ್ತರರಾಮಾಯಣದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಈ ಗ್ರಂಥವು ರಚಿತವಾಗಿದೆ. ವರ್ಣನಾದಿಗಳೂ ಕೂಡ ಅದರಲ್ಲಿ ಇದ್ದಂತೆಯೇ ಇದೆ. ಆ ಗ್ರಂಥಕ್ಕೆ ಇದು ಷಟ್ಪದಿಯ ರೂಪವಾದ ಪರಿವರ್ತನೆಯೆಂದು ಕವಿಯು ಹೇಳಿಕೊಂಡಿರುವಂತೆಯೇ ಇದೆ.

ಈತನ ಬಂಧವು ಸರಳವಾಗಿಯೂ ಪದ್ಯಗಳು ಓದುವುದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ತಡೆಯಿಲ್ಲದಂತೆಯೂ ಇವೆ. ಕುಮಾರವ್ಯಾಸನ ಭಾರತ, ಕುಮಾರ ವಾಲ್ಮೀಕಿಯ ರಾಮಾಯಣ, ನಿತ್ಯಾತ್ಮನ ಭಾಗವತ, ಈಗ್ರಂಥ—ಇವುಗಳು ಬ್ರಾಹ್ಮಣಕವಿಗಳಿಂದ ರಚಿತವಾದ ಭಾಮಿನಿ ಷಟ್ಪದಿಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮವಾದುವು.

ಈ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅಲಂಕಾರಾಡಂಬರಗಳಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಷಟ್ಪದಿ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡುವವರಿಗೆ ಇದು ಅತ್ಯಂತೋಪಯೋಗವುಳ್ಳುದಾಗಿದೆ.

ಒಂದು ಪ್ರತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸಹಾಯಮಾಡಿದ ಮ॥ ರಾ॥ ಓರಿಯಂಟಲ್ ಲೈಬ್ರೇರಿ ಕ್ಯೂರೇಟರ್ ಮಹದೇವಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳವರಿಗೂ, ಈ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಬರೆದು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಸ್ಖಾಲಿತ್ಯಗಳನ್ನು ಪರಿಶೋಧಿಸಿ ಕೊಟ್ಟುದಕ್ಕಾಗಿ ಮ॥ ರಾ॥ ಎಸ್. ಜಿ. ಗೋವಿಂದರಾಜಯ್ಯಂಗಾರ್ಯರಿಗೂ ಬಹಳ ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿರುತ್ತೇನೆ.

ಪ್ರವರ್ತಕ.

ತಿರುಮಲೆವೈದ್ಯಕೃತ

ಉತ್ತರರಾಮಾಯಣದ

ವಿಷಯಸೂಚಿ.

॥ ಶ್ರೀಃ ॥

ತಿರುಮಲೆ ವೈದ್ಯ ಕೃತ

ಉತ್ತರರಾಮಾಯಣಂ

ಭಾಮಿನೀಷಟ್ಪದಿ

ಶ್ರೀಮದನುಪಮನಾಮ ಸುಜನ ।
ಪ್ರೇಮ ಜಿತಸಂಗ್ರಾಮ ದಶಶಿರ ।
ಕಾಮಮದಹರಸೋಮಧರ ಸೀತಾಮನಃಪ್ರೇಮ ॥
ತಾಮರಸಭವವಾಮ ನತಸು ।
ತ್ರಾಮ ಶೌರ್ಯೋದ್ಧಾಮ ದೇವಲ ।
ಲಾಮ ಪಾಲಿಸು ಭೀಮಬಲ ನಿಸ್ಸೀಮ ರಘುರಾಮ ॥೧॥

ನೀಲಕಂಠ ಗಿರೀಶ ನಿರ್ಮಲ ।
ಶೂಲಧರ ಶುಭ್ರಾಂಗ ಶುಭಕರ ।
ಕಾಲಕಾಲ ಕಪರ್ದಿ ಕರುಣಾಕರ ಕಪಾಲಧರ ॥
ಶೈಲಜಾವರ ಶಂಭು ಶಂಕರ ।
ಭಾಳಲೋಚನ ಭಕ್ತಭಾವನ ।
ಪಾಲಿಸೈ ಪರಮೇಶ ಪಾಪವಿನಾಶ ಮತ್ಕೃತಿಯ ॥೨॥

ಕರಿವದನ ವದನಾಬ್ಜ ಮಂಡಿತ ।
ಕರ ಕರೋತ್ಥಿತಶೀಕರೋತ್ಕರ ।
ಕರಚರಣಪರಿಶುದ್ಧ ಶುದ್ಧಾಕ್ಷರ ಪರಿಜ್ಞಾತ ॥
ಪರಮ ಕರುಣಾಲೋಕ ಲೋಕೇ ।
ಶ್ವರಮುಖಾಮರರಕ್ಷ ರಕ್ಷಿತ ।
ಶರಣಗಣ ಗಣಪಾಲ ಪಾಲಿಸು ಕೃತಿಗಲಂಕೃತಿಯ ॥೩॥

ಹಾರಹೀರ ಪಟೀರ ಶಶಿ ನೀ ।
ಹಾರ ವಿಮಲಕ್ಷೀರಪಾರಾ ।
ವಾರ ಘನಕರ್ಪೂರ ಧವಳಶರೀರೆ ಸುಖಪೂರೆ ॥
ವಾರಿಜೋದ್ಭವ ಚಿತ್ತಕೀರವಿ ।
ಹಾರ ಚೈತ್ರೋದಾರವನಸಹ ।
ಕಾರೆ ಶಾರದೆ ಮತಿವಿಶಾರದೆ ಪಾಲಿಸೀಕೃತಿಯ ॥೪॥

ಆದಿಕವಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿಮುನಿ ಮೊದ ।
ಲಾದ ಸತ್ಕವಿಸಂತತಿಗೆ ಬಿಡ ।
ದಾದಿಯಲಿ ತಲೆವಾಗಿ ಬಣ್ಣಿಸಿ ಭಜಿಸಿ ಬಲಗೊಂಡು ॥
ಭೇದಬುದ್ಧಿಯ ಕುಜನರಿದಿರೊಳು ।
ಭೇದಿಸದೆ ದೂಷಣವ, ದೂಷಣ ।
ಭೇದಕನ ಕತೆಪೇೞ್ವೆನೆಂದೆನೆ ಸುಜನರಾಲಿಪುದು ॥೫॥

ಆದಿಯಲಿ ನಾರದನು ಪೇೞ್ದ ।
ನಾದಿಕವಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿಗಾನುಡಿ ।
ಯಾದಿವಿಡಿದುಸಿರಿದನು ರಾಮಾಯಣಮಹಾಕೃತಿಯ ॥
ಮೇದಿನಿಗೆ ಪೆಸರಾದ ಗವಿಯಿಣ ।
ಮೇದಿನೀಸುರಸೂನು ಪೇೞ್ದನು ।
ಮೇದಿನಿಗೆ ಕನ್ನಡಿಸಿ ತಿರುಮಲೆವೈದ್ಯನೀಕೃತಿಯ ॥೬॥

ಕೃತಿಗೆ ಪೆಸರುತ್ತರ ಮಹಾಸ ।
ನ್ನುತದ ರಾಮಾಯಣವಿದಕೆ ಕೃತಿ ।
ಪತಿ ರಘುಕ್ಷಿತಿನಾಥನೆಂದೊಡದಾರು ಬಣ್ಣಿಸರು ॥
ನುತಿಸದಿಹರಾರಖಿಳಕವಿಸಂ ।
ತತಿಯೊಳುೞಿದ ಜನಂಗಳೊಳು ರಘು ।
ಪತಿಯ ಪಾವನಚರಿತಗಳ ನಿರ್ಧೂತದುರಿತಗಳ ॥೭॥

ಆಡಲೇನುಪಚಾರಶತವನು ।
ನೋಡಿ ಕವಿಗಳು ತಿರ್ದೆ [ಕೃತಿಗೇಂ]
ಕೇಡಹುದೆ ತಿರ್ದಿದೊಡೆ ನಿರ್ಮಲವಾಗಿ ನಿಲದಿಹುದೆ ॥
ಕೂಡೆ ಶುಭ್ರಾಂಶುವಿಗೆ ಶರದವು ।
ಮಾಡದೇ ವಿಮಲತೆಯನಿದು ನಾ ।
ಡಾಡಿಗಬ್ಬವೆ ರಾಮಕೃತಿ ನಿರ್ದೋಷಕರವೆಂದ ॥೮॥

ದೋಷವಿರೆ ರಕ್ಷಿಪುದು ದುರ್ಜನ ।
ರೀಷದಿರ್ವ್ಯಾ ಚಿತ್ತವಿದಕದು ।
ದೂಷಣವೆ ಪುಣ್ಗೆಱಗುವುದು ಮಕ್ಷಿಕಕೆ ಸಹಜವಲ ॥
ದೂಷಿಪರು, ಸಜ್ಜನರು ಸುಗುಣಾ ।
ನ್ವೇಷಿಗಳು, ಸರಸಿಜದ ಗಂಧಕೆ ।
ತೋಷಿಪದೆ ಮಾಣ್ಬುದೆ ತುಂಬಿಯು ಸಾಲು ಸಂದಣಿಸಿ ॥೯॥

ಕಳೆಯ ಬಹುದೆ ಖಳಾಹಿಮುಖ ನಿ |
ರ್ಗಳಿತವಾಙ್ಮಯ ಕಾಳಕೂಟವ |
ನಿಳೆಯೊಳಿಹ ಸಜ್ಜನಸ್ತವವೆನಿಪ ಗಾರುಡವ ||
ತಿಳಿದು ಜಪಿಸಲು, ತನ್ಮಹಿಮೆಗದು |
ತೊಲಗದಿಹುದೇ ಸುಜನರೀಕ್ಷಿಸಿ |
ಗಳಿತಲಜ್ಜರನಾಖಲರ ನಾಗ್ಗಡಿಸದೇಕಿಹರು ||೧೦||
ದುರ್ಜನರ ಮಾತೇನು ಸಜ್ಜನ |
ರಾರ್ಜಿಸುವುದೀಕೃತಿಯ ಸದ್ಗುಣ |
ನಿರ್ಜರಾಮರತೆಯನು ವಾಕ್ಯಾಮೃತವಿಶೇಷವದು ||
ಊರ್ಜಿತವಲಾ ಮತ್ತೆ ಖಲರಿದ |
ನಾರ್ಜಿಸೆಯಲಾರ್ತರ್ಪರು ದುಷ್ಟವಿ |
ಸರ್ಜನವೆ ಮತವೆಮಗೆ ಬಹುದೇನವರ ದೆಸೆಯಿಂದ ||೧೧||
ಪೇಳ್ದೆನು ರಾಮಾಯಣವಸಿದ |
ನಾಲಿಪುದು ಸಜ್ಜನರು ರಘುಭೂ |
ಪಾಲನೆನ್ನಯ ಮನದ ಮನೆಯೊಳು ತಾನೆ ನೆಲೆಗೊಂಡು ||
ನಾಲಗೆಗೆ ನಾನಾವಿಧಾಕ್ಷರ |
ಜಾಲಗಳನುಚ್ಚರಿಸುವತಿಶಯ |
ದೇಳ್ಗೆಯನೊಲಿದಿತ್ತು ಮಾಡಿಸಿದನು ಲಸತ್ಕೃತಿಯ ||೧೨||
ಕ್ಷಿಪ್ರದಿಂದಾಲಿಪುದು ಶತಕೋ |
ಟಿಪ್ರವಿಸ್ತರ ವರಮಹಾಕೃತಿ |
ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧವಲಾ ಜಗಕೆ ರಘುರಾಮಚರಿತವಿದು ||
ಸುಪ್ರಕಟದಿತಿಹಾಸವಿದೆ ರಘು |
ಜಪ್ರಭಾವದ ಸೀಮೆಯಿದರೊಳು |
ಸುಪ್ರಯುಕ್ತದ ಸೀಮೆಯೆನೆ ಬಣ್ಣಿಸುವರಾರಿದನು ||೧೩||
ಅಕ್ಷಯಾತ್ಮ ವಿಪಕ್ಷದಾನವ |
ಶಿಕ್ಷ ದುಷ್ಕೃತರೂಕ್ಷ ಸುಮನಸ |
ಪಕ್ಷ ಲೋಕಾಧ್ಯಕ್ಷ ಕೌಸ್ತುಭಲಕ್ಷಘನವಕ್ಷ ||
ಪಕ್ಷಿರಥ ಕಮಲಾಕ್ಷ ಕಿನ್ನರ |
ಯಕ್ಷಸುರಮುನಿರಕ್ಷ ಸುಜನಾ |
ಪೇಕ್ಷ ನರಹರ್ಯಕ್ಷ ಪಾಲಿಸು ಮೋಕ್ಷಪದದಕ್ಷ ||೧೪||

ಇಂತು ನಾಂದೀಸಂಧಿ

ಎರಡನೆಯ ಸಂಧಿ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಪೇಳಿದನು ಪೌಲಸ್ತ್ಯವಂಶವಿ ।
ಶಾಲವನು ರಘುಪತಿಗೆ ಮುನಿಜನ ।
ಪಾಲನೆನಿಸುವಗಸ್ತ್ಯಮುನಿವರನುಚಿತವಚನದಲಿ ॥

ದಾಳಿಯಲಿ ರಘುಪತಿ ನಿಶಾಚರ ।
ಜಾಲಸಹಿತಿದಿರಾದ ಲಂಕಾ ।
ಪಾಲಕನ ಮುರಿದಿಕ್ಕಿ ಸೀತಾಲಲನೆಯೊಡಗೂಡಿ ॥
ನೀಲನಳಸುಗ್ರೀವಮುಖ ಕಪಿ ।
ಜಾಲದೊಡನೆ ವಿಭೀಷಣಾದಿಗ ।
ಳೋಲಗಿಸುತ್ತೈತರಲಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಬಂದನೊಲವಿನಲಿ ॥೧॥

ಪ್ರಜೆಗಳನು ಲಾಲಿಸುತ ಬಂಧು ।
ವ್ರಜವ ಮನ್ನಿಸಿ ಸೋದರರು ಗಜ ।
ಬಜಿಸದಂತುಚಿತದಲಿ ನಡೆಸುತ ಮಾತೃವರ್ಗಗಳ ॥
ಭಜಿಸುತಾಪುರವರದೊಳೊಪ್ಪುವ ।
ಸುಜನರನು ಸತ್ಕರಿಸುತಿರ್ದನು ।
ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮೀವರನುದಾರಸಮಗ್ರವಿಭವದಲಿ ॥೨॥

ಕೌಶಿಕ ಯವಕ್ರೀತ ರೈಭ್ಯಮು ।
ನೀಶ ನಳ ಮೇಧಾತಿಥಿಯು ಮಗ ।
ನೀಶಸಮನೆನಿಸಿರ್ದ ಕಣ್ವಮುನೀಂದ್ರ ಮೊದಲಾದ ॥
ಆಶತಕ್ರತುಪಾಲಿತಾಶಾ ।
ದೇಶದವರೈತಂದು ರವಿಕುಲ ।
ದಾಶರಥಿಯನು ನೋಡಲೆಂದು ಮನೋನುರಾಗದಲಿ ॥೩॥

ಅಯುತದೊಳೊಡನೈದೆ ಸ್ವಸ್ತ್ಯಾ ।
ತ್ರೇಯ ನಮುಚಿ ಪ್ರಮುಚಿಗಳು ನಿರ ।
ಪಾಯಮತಿಗಳು ಬರಲಗಸ್ತ್ಯಮುನೀಂದ್ರನೊಲವಿನಲಿ ॥
ಆ ಯಮನ ದೆಸೆಯಿಂದ ರಾಘವ ।
ರಾಯನನು ನೋಳ್ಪೊಂದು ಕಜ್ಜದು ।
ಪಾಯದಿಂದೈದಿದನಯೋಧ್ಯೆಗೆ ನೆರವಿ ಜಿಬಿಗಾಗೆ ॥೪॥

ಕವಕ ಧೌಮ್ಯರು ಪಿದ್ಗು ಮೊದಲಾ |
ದವರು ರೌದ್ರೇಯಾದಿ ಮುನಿಸಂ |
ಭವರಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಪಡುವಣವರ್ಕೈದಿದರು ನಲವಿನಲಿ ||
ರವಿಕುಲಾಂಬುಧಿಸೋಮನನು ರಾ |
ಘವನ ರಾಕ್ಷಸಕುಲಕುಲಾಚಲ |
ಪವಿಯನೀಕ್ಷಿಸಲೆಂದು ಕೌತೂಹಲಸಮನ್ವಿತರು ||೫||

ಅತ್ರಿಮುನಿಪ ವಸಿಷ್ಠ ವಿಶ್ವಾ |
ಮಿತ್ರ ಗೌತಮ ಕಶ್ಯಪಾದಿ ಪ |
ವಿತ್ರತರ ಜಮದಗ್ನಿ ಪಾವನಮುನಿ ಭರದ್ವಾಜ ||
ಚಿತ್ರಚರಿತ ದಧೀಚಿಯುವರತಿ |
ಮಾತ್ರದಿಂದೈದಿದರು ನೋಳ್ಪೊಡೆ |
ಮಿತ್ರಕುಲಸಂಭವನ ರಾಮನ ಸಪ್ತಋಷಿವರರು ||೬||

ಬಂದು ರಾಮನ ರಾಜಭವನದ |
ಮುಂದೆ ನಿಂದಾದ್ವಾರಪಾಲನೊ |
ಳೆಂದನಾಗಳಗಸ್ತ್ಯನತ್ರಿವಸಿಷ್ಠ ಮೊದಲಾದ ||
ಸಂದ ಸಪ್ತಮಹರ್ಷಿವರರೈ |
ತಂದರೆಂದಿನಕುಲಜಗಱುಹೆನ |
ಲಂದು ಪಡಿಯಱನಱುಹಿದನು ರಘುಪತಿಗೆ ಕೈಮುಗಿದು ||೭||

ಜೀಯ ಬಿನ್ನಹವಖಿಲಮುನಿಸಮು |
ದಾಯಮೈತಂದಿರ್ದಪುದು ರಘು |
ರಾಯ ಬಾಗಿಲೊಳೆನಲು ಕೇಳ್ದು ಮನೋನುರಾಗದಲಿ ||
ಕಾಯವಿರದುಬ್ಬರಿಸಿ ಪರಿತೋ |
ಷಾಯತನತನುವಾಮುನೀಂದ್ರನಿ |
ಕಾಯಕಾನತನಾಗಿ ಸತ್ಕರಿಸಿದನು ಮುನಿವರರ ||೮||

ಜನಪನವರ್ಗಿತ್ತರ್ಘ್ಯಪಾದ್ಯಾ |
ಸನವನೆಲೆ ಮುನಿಗಳಿರ ನಿಮ್ಮಾಯ |
ಮನಕೆ ಸುಕ್ಷೇಮವೆ ಸುಖಂಗಳೆ ನಿಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ||
ದನುಜ ಸಿಂಹ ವ್ಯಾಘ್ರ ಖಗಮೃಗ |
ಜನಿತ ಬಾಧೆಗಳಿಲ್ಲಲೇ ನಿಮ |
ಗೆನೆ ಮುನಿವ್ರಜಮುಖ್ಯನೆನಿಸುವಗಸ್ತ್ಯನಿಂತೆಂದ ||೯||

ರಾಮ ಕೇಳೈ ಮುನಿಜನಕೆ ಸು ।
ಕ್ಷೇಮ ದಶಕಂಧರನ ಮರ್ದಿಸಿ ।
ಕಾಮಿನೀಯುತನಾಗಿ ರಾಜ್ಯಶ್ರೀಯನನುಕರಿಸಿ ॥
ಕ್ಷೇಮದಿಂದೈತಂದ ನಿನ್ನಯ ।
ರಾಮಣೀಯಕ ಚರಿತವನು ಸು ।
ಕ್ಷೇಮದಿಂದೀಕ್ಷಿಪೊಡೆ ಬಂದೆವೆನುತ್ತಲಿಂತೆಂದ ॥೧೦॥

ಏನಿದಚ್ಚರಿ ರಾಮ ದೈವಾ ।
ಧೀನದಲಿ ದಶಶಿರನನಿಕ್ಕಿದೆ ।
ದಾನವಾಮರ ಯಕ್ಷ ರಾಕ್ಷಸ ಗರುಡ ಗಂಧರ್ವ ॥
ಮಾನವಾಹಿ ಪ್ರಮುಖ ಭಟಸಂ ।
ತಾನವಳುಕಿದುದವಗೆ ಜೀವದ ।
ಹಾನಿ ನಿನ್ನಿಂದಾದುದಿದು ಕೃತಪುಣ್ಯಫಲವೆಂದ ॥೧೧॥

ಅವರೊಳತಿಬಲಯುತನು ಕುಂಭ ।
ಶ್ರವಣನಾತನ ಕೊಂದೆ ಸುಭಟ ।
ಪ್ರವರ ಧೂಮ್ರಾಕ್ಷ ಪ್ರಹಸ್ತ ಮಹೋದರಾಸುರರ ॥
ಬವರದಲಿ ಒಱಿಕ್ಕಿದೆ ದನುಸಂ ।
ಭವ ಸುಪಾರ್ಶ್ವಕ ವಜ್ರದಂಷ್ಟ್ರರ ।
ನಿವಹವನು ಮುಱಿದಂದವಚ್ಚರಿಯಾದುದೆಮಗೆಂದ ॥೧೨॥

ಇಂದ್ರಜಿತುವನು ಗೆಲಿದೆ ರಾಜಮ ।
ಹೇಂದ್ರ ದೈವಾಧೀನದಲಿ ದನು ।
ಜೇಂದ್ರರೊಳಗಗ್ಗಳನಲಾ ಮಾಯಾಪ್ರಪಂಚದಲಿ ॥
ಇಂದ್ರ ಶಿಖಿ ಯಮ ವರುಣ ವಾಯು ದಿ ।
ನೇಂದ್ರರನು ಸದೆಬಡಿದ ಭುಜಬಲ ।
ಸಾಂದ್ರನೞಿದನು ನಿನ್ನ ದೆಸೆಯಿಂದೆಂದನಾಮುನಿಪ ॥೧೩॥

ಭೂಪ ಕೊಂದೆಯಕಂಪ ವಿಕಟವಿ ।
ರೂಪನೇತ್ರನ ತ್ರಿಶಿರಖರಮುಖ ।
ತಾಪಸವ್ರಜಭಂಜಕರ ಮಾಯಾಭಿರಂಜಕರ ॥
ಪಾಪಕರ್ಮರನತಿಭಯಂಕರ ।
ರೂಪ ದೇವನರಾಂತಕಾದ್ಯರ ।
ನಾಪುಲಸ್ತ್ಯಕುಲೋದ್ಭವರನಿಕ್ಕಿದುದು ಪೊಸತೆಂದ ॥೧೪॥

ಕುಂಭನನು ಮರ್ದಿಸಿದೆ ಮತ್ತೆ ನಿ ।
ಕುಂಭ ದೈತ್ಯಾಧಿಪನನೊರಸಿದೆ ।
ಕುಂಭಕರ್ಣತನೂಭವರ ಮಾಯಾಸಮುದ್ಭವರ ॥
ಜಂಭರಿಪುಚೋದಿತ ಮಹಾಗಜ ।
ಕುಂಭವಿದಳನ ವಿಪುಲಬಾಹಾ ।
ಸ್ತಂಭರಳಿದುದು ಚಿತ್ರವೆನಗಿದು ರಾಮ ಕೇಳೆಂದ ॥೧೩॥

ಇನಿತು ದನುಜೌಘದಲಿ ಪೇಳ್ವೊಡೆ ।
ಮನಕಿದಚ್ಚರಿ ರಾಮ ರಾವಣಿ ।
ಯನುವರಕೆ ದಶವದನ ಕುಂಭಶ್ರವಣರೊರೆಯಹರೆ ॥
ದನುಜ ದಿವಿಜ ಭುಜಂಗರೊಳಗಾ ।
ತನ ಪರಾಕ್ರಮಪಟುತರಾಗ್ನಿಯ ।
ಮೊನೆಗೆ ನಿಲುವವರಿಲ್ಲವಾತನ ಗೆಲುವುದರಿದೆಂದ ॥೧೬॥

ಎಲೆ ಮುನೀಶ್ವರ ರಾವಣನ ಭುಜ ।
ಬಲವನಗ್ಗದ ಕುಂಭಕರ್ಣನ ।
ಬಲುಹನಾಧೂಮ್ರಾಕ್ಷವಿಕಟ ಮಹೋದರಾಸುರರ ॥
ಗೆಲಿದುದನು ಬಿಟ್ಟಿಂದ್ರಜಿತುವನು ।
ಗೆಲಿದುದಗ್ಗಳವೆಂದಿರಾತನ ।
ಬಲುಹನಾತನ ವರವನೆನಗಿನ್ನರುಹಬೇಕೆಂದ ॥೧೭॥

ಮಾಯವೋ ನಿಶ್ಚಯವೊ ಮೇಣತಿ ।
ಕಾಯ ದೇವಾಂತಕ ನರಾಂತಕ ।
ರಾಯಮೋಪಮವಜ್ರದಂಷ್ಟ್ರಪ್ರಮುಖಭಟರಿರಲು ॥
ಜೇಯ ಶಕ್ರಾರಿಯ ಪರಾಕ್ರಮ ।
ದಾಯತವ ಪೊಗಳುವಿರಿ ಬಹುದೈ ।
ತೇಯರೊಳಗಿವನೆಂತು ಬಲ್ಲಿದನುಸಿರಬೇಕೆಂದ ॥೧೮॥

ವರವೊ ಸಹಜವೊ ರಾವಣಿಗೆ ಬಿ ।
ತ್ತರಿಪುದಾತನ ಬಲುಹನಾದಶ ।
ಶಿರನ ಬಾಹಾಬಲವನಾತನ ವರದ ಪಟುತನವ ॥
ಸುರನರೋರಗಯಕ್ಷರಾಕ್ಷಸ ।
ಗರುಡಗಂಧರ್ವಾದಿ ಸುಭಟರ ।
ಸರಕುಮಾಡದ ಬಗೆಯನೆನಗಿನ್ನೊರೆಯಬೇಕೆಂದ ॥೧೯॥

ಆದೊಡಾಲಿಸು ರಾಮ ಕೃತಯುಗ ।
ದಾದಿಯಲಿ ಕಮಲಾಸನನ ಸುತ ।
ನಾದನೊರ್ವ ಪುಲಸ್ತ್ಯನೆಂಬ ಸರೋಜಸಂಭವನು ॥
ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಾಗಮ ಪುರಾಣವ ।
ನೋದಿ ತತ್ವಜ್ಞಾನವಿಸರದ ।
ಬೀದಿಯಲಿ ಸುಳಿದನು ಸುಕರ್ಮಬ್ರಹ್ಮತೇಜದಲಿ ॥೧೦॥

ಇರುತಿರುತ ಸುರಗಿರಿಯ ತಪ್ಪಲ ।
ಹೊರೆಯೊಳೆಸೆವ ತೃಣಾಗ್ನಿಯಾಶ್ರಮ ।
ದುರುತರಕ್ಷೇತ್ರದಲಿ ತಪವಿರ್ದನು ಸರಾಗದಲಿ ॥
ವರಸರೋವರದಿಂದ ಪುಷ್ಪೋ ।
ತ್ಕರಫಲೋತ್ಕರದಿಂದ ಶೋಭಾ ।
ಕರವೆನಿಸಿ ಮೆಱೆದಿಹುದು ತದ್ವನಭೂಮಿ ಕಣ್ಗಳಿಗೆ ॥೧೧॥

ಸನ್ನುತದೊಳೆಸೆವಾವನಕೆ ಸುರ ।
ಕಿನ್ನರೋರಗಯಕ್ಷರಾಕ್ಷಸ ।
ಕನ್ನಿಕೆಯರೈದಿದರು ವನಜಲಕೇಳಿಗೆಂದೆನುತ ॥
ಇನ್ನು ಕೇಳ್ಳೈ ರಾಮ ಮುನಿಸಂ ।
ಪನ್ನನೆಸಗುವ ತಪದ ನೆನಹಿಗೆ ।
ಭಿನ್ನಬುದ್ಧಿಯನೆಸಗಿದುದು ಮುನಿ ಮುನಿದು ಶಾಪಿಸಿದ ॥೧೨॥

ಇಂದು ಮೊದಲೀವನಕೆ ಕನ್ಯಾ ।
ವೃಂದವೈತರೆ ಗರ್ಭವಾಗಲಿ ।
ಹಿಂದುಗಳೆಯದು ತನ್ನ ನುಡಿಯೆನೆ ಕೇಳ್ದು ಭೀತಿಯಲಿ ॥
ಬಂದ ಕನ್ಯಾವ್ರಾತವೈದಿತು ।
ನಿಂದೆಡೆಯೊಳಿದನಱಿಯದಾತೃಣ ।
ಬಿಂದುವಿನ ಮಗಳೈದಿದಳು ಮುನಿಪನ ತಪೋವನವ ॥೧೩॥

ಮುನಿಪನಿರ್ದನು ಯೋಗವಿದ್ಯಾ ।
ಜನಿತಸುಜ್ಞಾನದಲಿ ಧರ್ಮದ ।
ನೆನಹಿನಾಹೃದಯದಲಿ ಶಿಕ್ಷಾಕಲ್ಪ ಮೊದಲಾದ ॥
ವಿನುತವೇದಾಂಗದ ಸುನಿಷ್ಠೆಯ ।
ನೆನಹಿನಲಿ ಘನತರದ ನಿರ್ಮಲ ।
ತನು ಪುಲಸ್ತ್ಯಬ್ರಹ್ಮಋಷಿ ತತ್ವೈಕನಿಧಿಯೆನಿಸಿ ॥೧೪॥

ನೋಡಿದಳು ಮುನಿವರನನಾವಧು ।
ಕೂಡೆ ಗರ್ಭವ ಧರಿಸಿದಳು ತಾ ।
ಗಾಡಿದಳು ಮಸ್ತಕವನಕಟಾ ಕೆಟ್ಟೆನೆಂದೆನುತ ॥
ಕೇಡು ಕುಲಕೊದವಿದುದು ನಾನಿದ ।
ನಾಡದೊಡೆ ಪಿತನೊಡನೆ ಹೊಲೆ ಮೆ ।
ಯ್ದೋಡದಿರದೆನುತೋಡಿದಳು ತೃಣಬಿಂದುವಿರ್ದೆಡೆಗೆ ॥೨೫॥

ಕಂಡನಾಮುನಿ ಮಗಳ ಗರ್ಭದ ।
ಪಾಂಡುದೇಹವನೆತ್ತಣದುಬುತ ।
ಮಂಡಲಿಪ್ಪುದೆಲೆ ತಾಯೆ ಎನ್ನೊಳು ಹುಸಿಯದುಸಿರೆನಲು ॥
ಕಂಡೆನಲ್ಲದದೊರ್ವ ಮುನಿಯನು ।
ಕಂಡುದಿಲ್ಲನ್ಯವನು ಬಂದುದು ।
ಭಂಡತನವೆಲೆ ತಾತ ತನಗೆಂದಳು ಮುನೀಂದ್ರಸುತೆ ॥೨೬॥

ಧ್ಯಾನಿಸಿದನಾಮುನಿಪನಮಲ ।
ಜ್ಞಾನದಿಂದಱಿದನು ವಿರಿಂಚನ ।
ಸೂನುವಿನ ಶಾಪವನು ತನುಜೆಯುನಂಜಬೇಡೆನುತ ॥
ಅನಳಿನಸಂಭವನ ತನುಜನ ।
ಕಾನನವನೆಯ್ದಿದನು ಕಂಡನ ।
ನೂನವಿಮಲಬ್ರಹ್ಮತೇಜಪುಲಸ್ತ್ಯಮುನಿವರನ ॥೨೭॥

ಮುನಿಪ ಕನ್ಯಾಭಿಕ್ಷವನು ನೀ ।
ವಸುಕರಿಸಬೇಕೆಂದು ಮುನಿ ಸ ।
ದ್ವಿನಯದಿಂದೆನಲಸ್ತುವೆನುತ ಪುಲಸ್ತ್ಯ ಕೈಕೊಂಡ ॥
ಜನಪ ಕೇಳಾ ತೃಣಬಿಂದು ಬೀಳ್ಕೊಂ ।
ಡನು ಪತಿವ್ರತೆ ಭಕ್ತಿಯುಲಿ ಮಾ ।
ನಿನಿ ಸದಾಸೇವೆಯುಲಿ ಸತ್ಕರಿಸಿದಳು ಮುನಿವರನ ॥೨೮॥

ಅಂದು ಮುನಿ ಮೆಚ್ಚಿದನು ಮಾನಿನಿ ।
ಗೆಂದನೆಲೆ ತರಳಾಕ್ಷಿ ಪಡೆದಪೆ ।
ನಂದನನ ನಯಯುತನನಮಲ ಜ್ಞಾನಸಂಯುತನ ॥
ಬಂದು ನಿನ್ನಿಂದೊಮ್ಮೆ ನಯವಿಧ ।
ದಿಂದ ನವಿದ್ಯಾಶ್ರುತಿಯ ಕೇಳ್ದುದ ।
ಱಿಂದ ನಿನಗಹ ಮಗನ ಹೆಸರದು ವಿಶ್ರವಸುವೆಂದ ॥೨೯॥

ಎನೆ ಹಸಾದವೆನುತ್ತ ಸತಿ ವೈ ।
ಜನನವಾಸದೊಳೆಂದು ಪಡೆದಳು ।
ತನುಜನನು ಮುನಿ ನಾಮಕರಣವ ಮಾಡಿದನು ಮಗಗೆ ॥
ಜನಪ ಕೇಳ್ವೆ ವಿಶ್ರವಸುವೆಂ ।
ದೆನಿಪ ಮಗನಾಗಮಗಳೆನಿಸೊಳ ।
ವನಿತನೋದಿದನೆಸೆದನಮಲಬ್ರಹ್ಮತೇಜದಲಿ ॥೩೦॥

ಪರಮವೇದಾಗಮಪುರಾಣದ ।
ಸರಣಿಯೊಳಗಡಿಯಿಡುವ ಮಗನಿಗೆ ।
ವರಭರದ್ವಾಜಾಖ್ಯನಿತ್ತನು ತನುಭವೆಯ ॥
ವರಿಸಿದನು ಪೌಲಸ್ತ್ಯನಾಮುನಿ ।
ಸರಿಸಿದನತ್ತಲು ದೇವವರ್ಣಿನಿ ।
ಬರಿಸಿದಳು ಚಿತ್ತವನು ಸದ್ಭಕ್ತಿಯಲಿ ಮುನಿವರನ ॥೩೧॥

ಇಂತು ಪತಿಭಕ್ತಿಯಲಿ ಮುನಿಪಗೆ ।
ಸಂತಸವನೆಸಗಿದಳು ಪಡೆದಳು ।
ಕಾಂತೆ ಮಗನನು ವಿಶ್ರವಸುಸಮರೂಪಸಂಯುತನ ॥
ಎಂತು ನೆನಹೊ ಪಿತಾಮಹಗೆ ನಿಜ ।
ಸಂತತಿಯೊಳೈತಂದು ಕಂಡನ ।
ನಂತಪುಣ್ಯೋದಯಯುತನನಾವಿಶ್ರವಸುಸುತನ ॥೩೨॥

ಅವನಿಪತಿ ಕೇಳಾತನಿಗೆ ವೈ ।
ಶ್ರವಣನೆಂಬಭಿಧಾನವನು ವಿಧಿ ।
ವಿವರಿಸಿದನೈದಿದನು ಗಗನಕೆ ಬಹಳಹರ್ಷದಲಿ ॥
ತವಕ ಮಿಗೆ ಪಿತನಾಜ್ಞೆಯಲಿ ವೈ ।
ಶ್ರವಣನಾಚರಿಸಿದನು ತಪವನು
ವಿವಿಧನಿಯಮಂಗಳಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರಸಮಗ್ರ ಸಂಪದವ ॥೩೩॥

ಸಪ್ತಸಪ್ತಸಹಸ್ರವರ್ಷ ಸ ।
ಮಾಪ್ತಿಯುತ ಪರ್ಯಂತ ತನುವಿನ ।
ತೃಪ್ತಿ ಜಲಮಾರುತನಿರಾಹಾರಂಗಳಲಿ ತನಗೆ ॥
ಲುಪ್ತವಾಗದೆ ತಪವನೆಸಗುವ ।
ದೀಪ್ತತೇಜನ ಬಳಿಗೆ ಭುವನಜ ।
ನಾಪ್ತನೈದಿದನಬ್ಜಭವ ನೋಡಲ್ಕೆ ಮುನಿಸುತನ ॥೩೪॥

ಸಾಕು ಒಲಿದೆ ಮಗನೆ ತಪವನು ।
ನೂಕಿ ಕಳೆ ಬೇಡೇಳು ನಿನಗಿನಿ।
ನೇಕೆ ಸಾಹಸ ಬೇಡು ವರಗಳನೀವೆನೆಂದೆನಲು ॥
ಕೋಕನದಭವ ವಿತ್ತಪತಿಯುಹ।
ಲೋಕಪಾಲಕನಹ ವರಂಗಳ ।
ನೀ ಕರುಣಿಸೆನಗೆನಲು ನೀರಜಗರ್ಭನಿಂತೆಂದ ॥೩೫॥

ಕೇಳು ಮಗನೆ ಯಮೇಂದ್ರವರುಣರ ।
ಹೋಲುವೆಗೆ ಬಹ ನಾಲ್ಕನೆಯ ದಿ ।
ಕ್ಪಾಲನನು ಪಡೆವಂತರಂಗೋದ್ಯೋಗವಿಹುದೆಮಗೆ॥
ಕಾಲವರುಣೇಂದ್ರರವೊಲಾಶಾ।
ಪಾಲನಾಗು ಧನೇಶನಾಗು ವಿ ।
ಶಾಲಮತಿಯೆನುತಿತ್ತನಮಲವಿಮಾನ ಪುಷ್ಪಕವ ॥೩೬॥

ಆದುದಭಿಮತಸಿದ್ಧಿ ಗಗನವ ।
ನೈದಿದನು ವಿಧಿ ಪಿತನೆಡೆಗೆ ಬಂ ।
ದಾದರದೊಳೆಱಗಿದನು ಧನಪತಿ ನುಡಿದನೀಪದನ ॥
ಆದರಿಸು ಮುನಿ ವರಗಳೈದಿದು ।
ವಾದುದಿಲ್ಲ ನಿವಾಸವೆನಗೆನ ।
ಲಾದಯಾಂಬುಧಿ ವಿಶ್ರವಸು ವೈಶ್ರವಣಗಿಂತೆಂದ ॥೩೭॥

ಮಗನೆ ಕೇಳೈ ಪೂರ್ವದಲಿ ಕೃತ ।
ಯುಗದೊಳಸುರರು ಬಿಟ್ಟು ಲಂಕಾ ।
ನಗರಿಯನು ಹರಿಭಯದೊಳೋಡಿದರಾರಸಾತಲಕೆ ॥
ಹಗೆಗಳೆಯ್ದಲಸಾಧ್ಯವಂಬುಧಿ ।
ಯುಗಬದಕೆ ನೀನಲ್ಲಿಗೈದೆಂ।
ದೊಗುಮಿಗೆಯ ಹರುಷದಲಿ ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟನು ಧನೇಶ್ವರನ ॥೩೮॥

ಪಿತನು ಬೀಳ್ಕೊಡೆ ಯಕ್ಷರಕ್ಷೋ ।
ವಿತತಿಯನು ನೆರಹಿದನು ಖೇಚರ ।
ಗತಿ ಪಿತಾಮಹನಿತ್ತ ಪುಷ್ಪಕದೊಳು ಧನಾಧಿಪನು ॥
ವಿತತಕಿನ್ನರಗಾಯಕರ ವಿ ।
ಶ್ರುತದ ಮಂಗಳಪಾಠಕರ ಸಂ ।
ತತಿಯೊಳೈದಿದನಾಗಳಾಲಂಕಾಮಹಾಪುರಕೆ ॥೩೯॥

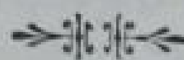
ಹೊತ್ತುಹೊತ್ತಿಗೆ ತಂದೆತಾಯ್ವಿರ ।
ಹತ್ತಿರಕೆ ನಡೆತರುತ ನಮಿಸುತ ।
ಮತ್ತೆ ಪುಷ್ಪಕದಿಂದ ಲಂಕೆಗೆ ಪೋಪನೆನೆ ಕೇಳ್ದು ॥
ಉತ್ತಮಾಂಗವನೊಲೆದೊಲೆದು ಮುನಿ ।
ಪೋತ್ರಮನೆ ಸಂದಿಗ್ಧವೆನ್ನಯ ।
ಚಿತ್ತಕಿದು ಪೊಸತೆಂದು ಮತ್ತಂತೆಂದನಾರಾಮ ॥೪೦॥

ಚಿತ್ರವೆನಗಿದು ಮುನಿ ಪುಲಸ್ತ್ಯನ ।
ಪೌತ್ರರಲ್ಲದೆ ಬೇಱೆ ದೈತ್ಯರು ।
ಧಾತ್ರಿಯೊಳಗುಂಟೆಂಬರವರಾರಾವ ಮುನಿವರನ ॥
ಗೋತ್ರದವರಪರಾಧವನು ಶತ ।
ಪತ್ರನೇತ್ರಂಗೇನ ಮಾಡಿದ ।
ರಾತ್ರಿಯಾಮಾಚರರೆನಿಪ್ಪುದನುಸಿರಬೇಕೆಂದ ॥೪೧॥

ಆದಿಯಲಿ ಹರಿಯೊಡನೆ ದನುಜರು ।
ಕಾದಿ ಲಂಕಾನಗರವನು ಬಿ ।
ಟ್ಟೈದಿದುದನಳಕಾಧಿಪತಿಯೇನಾದನೆಂಬುದನು ॥
ಈದಶಾಸ್ಯಂಗೆಂತು ತಪ್ಪಿರ ।
ನ್ನೈದಿತೆಂಬುದನೆಲೆ ಮುನಿಪ ಮ ।
ರ್ಯಾದೆ ತಪ್ಪದೆ ಪೇೞಬೇಕೆನಗೆಂದನಾ ರಾಮ ॥೪೨॥

ಅಕ್ಷಯಾತ್ಮ ವಿಪಕ್ಷದಾನವ ।
ಶಿಕ್ಷ ದುಷ್ಕೃತರೂಕ್ಷ ಸುಮನಸ ।
ಪಕ್ಷ ಲೋಕಾಧ್ಯಕ್ಷ ಕೌಸ್ತುಭಲಕ್ಷಘನವಕ್ಷ ॥
ಪಕ್ಷಿರಥ ಕಮಲಾಕ್ಷ ಕಿನ್ನರ ।
ಯಕ್ಷಸುರಮುನಿರಕ್ಷ ಸುಜನಾ ।
ಪೇಕ್ಷ ನರಹರ್ಯಕ್ಷ ಪಾಲಿಸು ಮೋಕ್ಷಪದದಕ್ಷ ॥೪೩॥

ಇಂತು ಎರಡನೆಯ ಸಂಧಿ ಮುಗಿದುದು.

ಮೂಱನೆಯ ಸಂಧಿ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಪೇೞಿದನು ಮುನಿ ಮಾಲ್ಯವಂತ ಸು।
ಮಾಲಿ ಮಾಲಿಗಳೆಂಬ ದೈತ್ಯವ।
ಧಾಳಿಯನು ರಘುಪತಿಗೆ ಸಂಶಯವಡಗಲುಚಿತದಲಿ ॥

ರಾಮ ಕೇಳಾದಿಯಲಿ ಪಡೆದನು ।
ತಾಮರಸಭವನುದಕವನು ಬೞಿ ।
ಕಾಮಹೋದಕ ರಕ್ಷಣಾರ್ಥ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಸಹಿತ ॥
ಪ್ರೇಮಪೂರ್ವಕದಿಂದ ರಕ್ಷಿಪ ।
ನೇಮವನು ವಿಧಿ ಕೊಟ್ಟೊಡವರಿಗೆ ।
ಭೂಮಿ ಬಣ್ಣಿಸೆ ರಕ್ಷರೆಂಬಭಿಧಾನವಾಯ್ತೆಂದ ॥೧॥

ಎಲೆ ರಘು ಕ್ಷಿತಿನಾಥ ಕೇಳಾ ।
ಜಲಜಸಂಭವನೆಂದ ವಾಕ್ಯವ ।
ದಿಳೆಗೆ ಶಾಸನವೈಸೆ ರಕ್ಷಿಸಿದರು ಮಹಾಜಲವ ॥
ಬಲಸಮಗ್ರಸನಾಥರಕ್ಷಃ ।
ಕುಲದೊಳಾದರು ಸೋದರರು ನಿ ।
ಶ್ಚಲಿತಹೃದಯರು ರಾಕ್ಷಸರು ಹೇತಿ ಪ್ರಹೇತಿಗಳು ॥೨॥

ಸುರರಿಪುಗಳೊಳಗಾಪ್ರಹೇತಿಯು ।
ವರತಪೋನಿಷ್ಠೆಯಲಿ ಸಂದನು ।
ಚರಿಸಿದನು ಸಂಸಾರಕೃತ್ಯದ ಸುಖದೊಳಗೆ ಹೇತಿ ॥
ವರಿಸಿದನು ಭಯೆಯೆಂಬ ಹೆಸರಿನ ।
ತರುಣಿಯನು ವೈವಸ್ವತನ ಸೋ ।
ದರಿಯನತಿಮುದದಿಂದಲುಪಚರಿಸುತ ಸರಾಗದಲಿ ॥೩॥

ಹೇತಿದನುಜನಿನಾಭಯೆಗೆ ತನು ।
ಜಾತನಾದನು ಸತ್ಯನಿಧಿ ವಿ ।
ಖ್ಯಾತ ವಿದ್ಯುತ್ಕೇಶಿಯೆಂಬ ನಿಶಾಚರೇಶ್ವರನು ॥
ಆತಗಾದುದು ಯೌವನವು ಸಂ ।
ಧ್ಯಾತರುಣಿ ತನ್ನಾತ್ಮಸುತೆ ವಿ ।
ಖ್ಯಾತೆ ಸಾಲಕಟಂಕಟೆಯನಿತ್ತಳು ಸುರದ್ವಿಷಗೆ ॥೪

ಬಳಿಕ ವಿದ್ಯುತ್ಕೇಶಿಯಿಂದಾ ।
ನಳಿನಲೋಚನೆ ಗರ್ಭವಾಂತಳು ।
ತಳೆವವೊಲು ಘನಲೇಖೆ ಗರ್ಭವನಬ್ಧಿಸಂಗದಲಿ ॥
ಕಳೆದು ನವಮಾಸಗಳನಾವಧು ।
ವಿಳುಹಿ ಗರ್ಭವ ಬಿಸುಟು ಕಾಂತನ ।
ಬಳಿಗೆಯ್ದಿದಳಾರತಾರ್ಥಿನಿ ಮಂದರಾಚಲಕೆ ॥೫॥

ಏನುಪುಣ್ಯವೊ ಮನಸಿಜಾರಿ ಭ ।
ವಾನಿಸಹಿತಾಕ್ಷಣವೆ ಶಿಶುವಿಹ ।
ಕಾನನದ ಸರಿಸದಲಿ ಸುಳಿದನು ಗಗನಮಾರ್ಗದಲಿ ॥
ಆ ನಿಶಾಚರಶಿಶುವಿನಕ್ಕೆಯು ।
ನಾನಗಾತ್ಮಜೆ ಕೇಳ್ದು ಕೂಡೆ ಕೃ ।
ಪಾನಿರೀಕ್ಷಣೆಯಾಗಲದನಱಿದನು ಪುರಧ್ವಂಸಿ ॥೬॥

ತಾಯಿಗೆನಿತು ವಯಸ್ಸನಿತು ದೈ ।
ತೇಯಗಾಗಲೆನುತ್ತ ಶಿವನೆನ ।
ಲಾಯಿತನಿತು ವಯೋವಿಶೇಷವದೇನು ಹರಗರಿದೆ ॥
ವಾಯುದಿಂದ ಸುಕೇಶಿಯೆಂಬಭಿ ।
ಧೇಯವನು ರಚಿಸಿದನು ಬಳಿಕ ಚಿ ।
ರಾಯುವಾಗೆಂದಿತ್ತನಂಬರದೊಳು ಮಹಾಪುರವ ॥೭॥

ಜನಿಸಿದಾಗಳೆ ಜವ್ವನದ ಸಿರಿ ।
ದನುಜಕುಲದೊಳು ನೆಲೆಗೊಳಲಿ ತ ।
ಜ್ಜನನಿಯರು ನಿಷ್ಕರುಣಿಯರು ಶಿಸುಗಳಿಗದಾರು ಗತಿ ॥
ಮನಸಿಜಾಂತಕ ಕರುಣಿಸನೆ ಗಿರಿ ।
ತನುಜೆಯುಸ್ತುವೆನುತ್ತ ಹರನಾ ।
ದನುಜನೊಡ ವರಲ್ಲೈದಿದನು ಕೈಲಾಸಪರ್ವತವ ॥೮॥

ಒರ್ವನಾಗ್ರಾಮಣಿಯೆನಿಪ ಗಂ ।
ಧರ್ವಪತಿ ತನ್ನಾತ್ಮಭವೆಯನು ।
ಪೂರ್ವದೇವಂಗಾಸುಕೇಶಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನೊಲವಿನಲಿ ॥
ಸರ್ವಭೋಗಂಗಳಲಿ ರಾಕ್ಷಸ ।
ಸಾರ್ವಭೌಮನಿರಲ್ಕೆ ಮಕ್ಕಳು ।
ಶರ್ವರೀಚರರುದಿಸಿದರು ಮೂವರು ಮಹಾಬಲರು ॥೯॥

ಮಾಲಿಯುಗ್ಗದ ಮಾಲ್ಯವಂತ ಸು।
ಮಾಲಿಯೆಂಬೀ ಹೆಸರ ದೈತ್ಯರು।
ಕಾಲಸದೃಶರು ಕಠಿನಹೃದಯರು ಹುಟ್ಟಿದಾಕ್ಷಣಕೆ ॥
ಶೈಲವನಸಂಘದಲಿ ಜಲಫಲ।
ಮೂಲಪವನಾಹಾರದಲಿ ಚಿರ।
ಕಾಲವಿರ್ದರು ತಪದೊಳತ್ಯುಗ್ರೋಗ್ರತರವೆನಿಪ ॥೧೦॥

ಅಸುರಮುನಿಗಳ ಬೞಿಗೆ ಬಂದನು।
ಬಿಸಜಸಂಭವನೆಂದನೆಲೆ ರಾ।
ಕ್ಷಸತಪೋನಿಧಿಗಳಿರ ನಿಮ್ಮ ಮನೋರಥಂಗಳನು ॥
ಉಸಿರಬೇಕೆನೆ ಕೈಮುಗಿದು ಸುಮ।
ನಸನರೋರಗಲೋಕವನು ತಿ।
ಕ್ಷಿಸುವ ವರವನೆ ಪಾಲಿಸೆಂದೆಱಗಿದರು ವಿಧಿಪದಕೆ ॥೧೧॥

ದುಷ್ಟರಿವದಿರು ಬೇಡಿದರು ಬಹು।
ಕಷ್ಟವಹ ವರಗಳನು ಸುಕೃತ।
ಭ್ರಷ್ಟರಿವರೞಿದಪರು ದುಷ್ಕರ್ಮದ ವಿಪಾಕದಲಿ ॥
ಇಷ್ಟವಿವರಿಗೆ ಸಲವೆನುತ ಪರ।
ಮೇಷ್ಠಿ ವರಗಳ ಕೊಟ್ಟು ಪೋದನು।
ವಿಷ್ಟಪತ್ರಯವಳುಕಿದುದು ದಾನವರ ಭುಜಬಲಕೆ ॥೧೨॥

ಬೞಿಕ ನರ್ಮದೆಯೆಂಬ ಹೆಸರಿನ।
ನಳಿನಮುಖಿ ಗಂಧರ್ವವಧು ಮನ।
ವೆಳಸಿ ಕನ್ಯಾತ್ರಯವನಿತ್ತಳು ರಾಕ್ಷಸತ್ರಯಕೆ ॥
ತಿಳಿಯೆ ಜ್ಯೇಷ್ಠಕ್ರಮದೊಳಾದುದು।
ಖಳರಿಗುದ್ವಾಹಪ್ರಯತ್ನದ।
ಬಳಕೆ, ಸುಖಮಿರ್ದರು ಸುರಾರಿಗಳಧಿಕಭೋಗದಲಿ ॥೧೩॥

ದನುಜಪತಿಗಾಮಾಲ್ಯವಂತಗೆ।
ವನಿತೆ ಸುಂದರಿಯಾಸುಮಾಲಿಗೆ।
ವಿನಯವತಿ ವಧು ಕೇತುಮತಿ ಮಾಲಿಗೆ ಮನಃಪ್ರೀತೆ ॥
ಜನಪ ಕೇಳೀ ವಸುಧೆಯೆಂಬೀ।
ಜನನುತದ ಗಂಧರ್ವತನುಜೆಯು।
ಅನುನಯದೊಳಾದರು ಕಳತ್ರಗಳಸುರಪತಿಗಳಿಗೆ ॥೧೪॥

ಅದಿವಿಜರಿಪು ಮಾಲ್ಯವಂತನೊ ।
ಳಾದುದಾಸುಂದರಿಗೆ ದುರಪ ।
ತ್ಯೋದಯುವು ಸುಪ್ರಜ್ಞಯಜ್ಞಾಂತಕವಿರೂಪಾಕ್ಷ ॥
ಭೂದಿವಿಜರಿಪು ಯಜ್ಞಮುಷ್ಟಿಪ ।
ಲಾದ ಮತ್ತೋನ್ಮತ್ತ ದುರ್ಮದ ।
ರಾದಿಯಾದ ನಲಾಹ್ವಯದ ಕನ್ಯಾಸಮನ್ವಿತದ ॥೧೫॥

ಆಸುಮಾಲಿಗೆ ಕೇತುಮತಿಯೊಳ ।
ಗಾಸುಪಾರ್ಶ್ವಕ ಕಾಲಕಾರ್ಮುಕ ।
ಭಾಸಕರ್ಣಪ್ರಘಸದೂವಾರ್ಸಪ್ರಹಸ್ತಶುಕ ॥
ವಾಸವಾರಿಯಕಂಪ ವಿಕಟ ಮ
ಹಾಸುರರು ಕುಂಭೀನಸೀ ಕ ।
ನ್ಯಾಸಮೇತರು ಕೈಕಸಿಯು ತಾನಾಗಿ ಜನಿಸಿದರು ॥೧೬॥

ವಸುಧೆಯೊಳು ಮಾಲಿನಿಗೆ ತನುಭವ ।
ರೆಸೆದರನಲಾನಿಲರೆನಿಪ ಬ ।
ಲ್ಪೆಸರವರು ಸಂಪಾತಿಹರರೆಂದೆನಿಪ ರಾಕ್ಷಸರು ॥
ಉಸಿರಲೇನು ವಿಭೀಷಣಗೆ ಬ ।
ಲ್ಪೆಸದ ಮಂತ್ರಿಗಳವನಿಗಾ ರ ।
ಕ್ಕಸರ ಗಾವಳಿ ಬೆದಱಿಸಿತು ಸುರನರಭುಜಂಗಮರಾ ॥೧೭॥

ಕರೆದು ಖಳರಾವಿಶ್ವಕರ್ಮಂ ।
ಗೊರೆದರವರೆ ನಿವಾಸವನು ವಿ ।
ಸ್ತರಿಸು ಸುರಪಮಹೇಶನಿಲಯಂಗಳಿಗೆ ಮಿಗಿಲೆನಿಸಿ ॥
ಸುರಶಿಖರ ಹಿಮಶೈಲ ಮಂದರ ।
ಗಿರಿಗಳೊಳಗೆನೆ ಪೇೞ್ವುದೆಂದಾ ।
ಸುರರ ವರ್ಧಕಿ ದೈತ್ಯಭಟರಿಗದೊಂದು ಪುರವರವ ॥೧೮॥

ಕೇಳಿ ದಿತಿಸುತಸಾರ್ವಭೌಮರು ।
ಪೇೞಿದಪೆ ನೊಂದೆಡೆಯನಾ ಸುರ ।
ಪಾಳನಾಜ್ಞಾಪಿಸಲು ಮಾಡಿದನೊಂದು ಪುರವರವ ॥
ಪೇೞಲೇನದು ದಕ್ಷಿಣಾರ್ಣವ ।
ಕೊಳದೊಳಗಿಹುದಾತ್ರಿಕೂಟದ ।
ಶೈಳದಗ್ರದೊಳದನು ಬಣ್ಣಿಸ ಬಲ್ಲರಾರೆಂದ ॥೧೯॥

ಬಿತ್ತರಿಪೊಡಾನಗರಿಯದು ಮೂ ।
ವತ್ತುಯೋಜನದಗಲ ನೀಳವ ।
ದುತ್ತರೋತ್ತರವಾಗಿಹುದು ಶತಯೋಜನಾಂತರವು ॥
ಉತ್ತಮದ ಮಣಿಮಯದ ಕೋಟೆಯು ।
ಸುತ್ತುವಳಯದ ನಿಳಯನಿಳಯದ ।
ಭಿತ್ತಿಗಳ ಚೆಲ್ವೆಸೆವ ಲಂಕಾನಗರಿಯಿಹುದೆಂದ । ॥೨೦॥

ಎಂದೊಡೊಳ್ಳಿತ್ತೆನುತ ಖಲರ್ಕೈ ।
ತಂದರಾಪುರವರಕೆ ರಾಕ್ಷಸ ।
ವೃಂದವನು ನೆರಹಿದರು ಶತಕೋಟಾನುಕೋಟಿಗಳ ॥
ಮುಂದೆ ನೋಳ್ಪೊಡೆ ಖಳರು ಸುರನರ ।
ವೃಂದವನು ಸದೆಬಡಿದರಾ ಸಂ ।
ಕ್ರಂದನನ ಪುರವಾದುದಮರಾರಿಗಳ ವಶವೆಂದ ॥೨೧॥

ಓಡಿತಮರರು ಭೀತಿಬಿಡದೊಡ ।
ಗೂಡಿದರು ಸುರಗಿರಿಯ ತಪ್ಪಲೊ ।
ಳಾಡಿದರು ತಮತಮಗೆ ದೈತ್ಯರ ಬಾಹುಸಾಹಸವ ॥
ಕೇಡು ಬಂದುದು ಸುರಕುಲಕೆ ನಾ ।
ವಾಡಲೇನೆಂದೆಂಬ ವಿಬುಧರ ।
ನೋಡಿ ಸುರಪತಿ ನುಡಿದನಮರರಿಗೊಂದು ಕಾರಿಯವ ॥೨೨॥

ಕೇಳಿರೈ ಸುಮನಸರ ದೈತ್ಯರ ।
ದಾಳಿಯನು ಪಶುಪತಿಗೆ ಪೇಳ್ವೊಡೆ ।
ಶೂಲಿ ತಾನೇ ರಕ್ಷಿಪನು ನೀವಂಜಬೇಡೆನುತ ॥
ನೀಲಲೋಹಿತನಿರ್ದೆಡೆಗೆ ಸುರ ।
ಜಾಲಸಹಿತೈದಿದನು ನಿರ್ಜರ ।
ಪಾಲನಿದಿರಲಿ ಕಂಡನಗಜಾವರನ ಶಂಕರನ ॥೨೩॥

ದೇವ ದೇವ ಮಹೇಶ ನೀಲ ।
ಗ್ರೀವ ಮೃತ್ಯುಂಜಯ ತ್ರಿಯಂಬಕ ।
ದೇವ ಭವಭಯನಾಶ ಗಿರಿಜಾಧೀಶ ಸರ್ವೇಶ ॥
ದೇವ ದುರಿತವಿನಾಶ ರಜಕ ।
ಗ್ರಾವವಾಸ ಗಿರೀಶ ಶಂಕರ ।
ಕಾವುದೈ ಕರುಣಾಳುವೆನುತೆಱಗಿದನು ಚರಣದಲಿ ॥೨೪॥

ಈಶ ರಕ್ಷಿಸು ರಕ್ಷಿಸೈ ಗೌ ।
ರೀಶ ಶರಣಾಗತರ ದೇವ ಸು ।
ಕೇಶಿತನಯ ಸುಮಾಲ್ಯವಂತ ಸುಮಾಲಿಮಾಲಿಗಳು ॥
ಈ ಸುರರನೆಬ್ಬಿದರು ಹರ ಪರ ।
ಮೇಶ ದೈತ್ಯರನರಿದು ಸುರರಾ ।
ಯಾಸವನು ಬಿಡಿಸೆನೆ ಕೃತಾಂತಕೃತಾಂತನಿಂತೆಂದ ॥೨೫॥

ಆಸುಕೇಶಿಯ ಮೇಲೆ ಶಿವನಿಗೆ ।
ದೇಸು ಕರುಣೆಯೊ ನಗುತ ನುಡಿದನು ।
ವಾಸವಾದಿಸಮಸ್ತದಿವಿಜರಿಗೊಂದು ಕೌತುಕವ ॥
ಆ ಸುರಾರಿಗಳೆಮ್ಮ ದೆಸೆಯಿಂ ।
ಪೈಸರಿಸುವವರಲ್ಲವಿದು ಕಮ ।
ಲಾಸನನ ಕಟ್ಟಳೆಯ ವರವೆಂದನು ಪುರಧ್ವಂಸಿ ॥೨೬॥

ದೇವ ನೀನಿಂತೆಂದೊಡಮರರಿ ।
ಗಾವುದೈ ಗತಿಯೆನಲು ಶಂಭು ಕೃ ।
ಪಾವಲೋಕನನೆಂದನಸುರವಿನಾಶಸೂಚಕವ ॥
ಶ್ರೀವರನನಮರಾರಿಭಟಕುಲ ।
ದಾವದಾವಾನಲನನೈದಿದೊ ।
ಡಾವಿಭುವಿನಿಂದಪ್ಪುದಭಿಮತಸಿದ್ಧಿ ನಿಮಗೆಂದ ॥೨೭॥

ಎನೆ ಹಸಾದವೆನುತ್ತ ಸಂಕ್ರಂ ।
ದನನುಖಾಮರರೀಶನಂಘ್ರಿಗೆ ।
ವಿನಯವಿನಮಿತರಾಗಿ ಬೀಳ್ಕೊಂಡರು ಸರಾಗದಲಿ ॥
ತನತನಗೆ ಮುಂಕೊಂಡು ಬಹುರೋ ।
ಜನಗಳನು ಕಳೆದೈದಿ ಕಂಡರು ।
ವನಜನಾಭಾಶ್ರಯನಿಧಿಯನನುಪಮಸುಧಾಂಬುಧಿಯ ॥೨೮॥

ನಳಿನಗರ್ಭಕಟಾಹವಾರೊಡ ।
ಲೊಳಗಿಹುದು ತದ್ವಿಭು ಮದಾಶ್ರಯ ।
ದೊಳಗಿಹನು ಮನೆಯಳಿಯನಾಗಿಯನಂತಭೋಗದಲಿ ॥
ತಿಳಿಯೆ ಸಿರಿ ಮಗಳೆನಗೆ ರತ್ನಂ ।
ಗಳೆ ಮಬಿಲು ತನಗಾರು ಸರಿಯೆಂ ।
ಬೊಲುಮೆಯಲಿ ಪೆರ್ಚಿದುದು ವಾರಿಧಿ ಬಹಳಲಹರಿಯಲಿ ॥೨೯॥

ಆಸಮುದ್ರದ ನಡುವೆ ಕಂಡರು ।
ವಾಸುಕಿಯ ಮಂಚದಲಿ ಪಂಕರು ।
ಹಾಸನಾದಿ ಸಮಸ್ತದಿವಿಜಕುಲಾವನೋತ್ಸವನ ॥
ವಾಸವಾದ್ಯಮರೌಘವೆಱಗಿದು ।
ದಾಸುಪರ್ಣಧ್ವಜನ ಚರಣಕೆ ।
ಸೂಸಿ ಸುರಕುಜದಲರ ಸರಿಯನು ಜಯನಿನಾದದಲಿ ॥೩೦॥

ಜಯ ಜಗತ್ತ್ರಯಜನನಕಾರಣ ।
ಜಯ ಸಕಲದುಷ್ಕೃತನಿವಾರಣ ।
ಜಯ ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪುವಿದಾರಣ ಜಯ ಜಗನ್ನಾಥ ॥
ಜಯ ದನುಜವನಮತ್ತವಾರಣ ।
ಜಯ ಚತುರ್ದಶಭುವನಧಾರಣ ।
ಜಯ ಖಗೇಂದ್ರರಥಾಧಿರೋಹಣಯೆಂದುದಮರಗಣ ॥೩೧॥

ಕೂಡೆ ಸನ್ನತರೆದ್ದು ಬಿನ್ನಹ ।
ಮಾಡಿದರು ದಿವಿಜರು ಸುರಾರಿಗ ।
ಳೋಡಿಸಿದರಮರರನು ಸುರಪುರನಾದುದಸುರರಿಗೆ ॥
ಆಡಲೇನದನಿನ್ನು ಕರುಣವ ।
ಮಾಡು ಸುರರನು ನೋಡು ಮುರಹರ ।
ಪಾಡಳಿದೆವೆಂದೆನುತ ಮತ್ತೆಱಗಿದರು ಚರಣದಲಿ ॥೩೨॥

ಸಾಕು ಗಜಬಜವೇಕೆ ನಿಮಗೆ ಪಿ ।
ನಾಕಿಸೂಚಿತಸೂತ್ರವಿದು ಧುರ ।
ವಾಕಪರ್ದಿಗೆ ಮಿಗಿಲೆ ಕರುಣವಲಾ ಸುಕೇಶಿಯಲಿ ॥
ನೂಕುವೆನು ರಣದಲಿ ಸುಕೇಶಿದಿ ।
ವೌಕಸಾರಿಯ ತನುಜರನು ರಣ ।
ದಾಕೆವಾಳಿಕೆ ನಡೆಯೆನುತ್ತಮರರನು ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟ ॥೩೩॥

ಒಡನೆ ನಂಬುಗೆಗೊಂಡು ದಿವಿಜರು ।
ತಡೆಯದೈದಿದರತ್ತ ದನುಜರ ।
ಗಡಣ ಮುಸಗಿತು ಕಾಲರುದ್ರನ ಪಡೆಗೆ ಮಿಗಿಲೆನಿಸಿ ॥
ನುಡಿದನಾಗ ಸುಮಾಲಿಮಾಲಿಗ ।
ಳೊಡನೆ ವಿವರಿಸಿ ಮಾಲ್ಯವಂತನು ।
ಕಡೆಯ ಕೆಲಸವಿದೆಮಗೆನುತ ಸುರರೆಸಗಿದುಜ್ಜುಗನ ॥೩೪॥

ಬೇಱೆ ಮಾತೇನೆಮ್ಮನಮರರು ।
ದೂಱಿದರು ಗಡ ಹರನೊಡನೆ ರಣ ।
ಕಾಱೆನಸುರರೊಳೆಂದ ಗಡ ಕಾಮಾರಿ ಸುರರೊಡನೆ ॥
ಬೇಱೆ ಮದ್ವಧೆಗೊಂದು ಮಂತ್ರವ ।
ತೋಱಿದನು ಗಡ ಶೂಲಿಯುವರದ ।
ನೂಱಿದರು ಗಡ ಕೈಟಭಾರಿಯ ಕರ್ಣಪೂರದಲಿ ॥೩೫॥

ಆಮುರಾಂತಕನೆಂದ ಗಡ ಸು ।
ತ್ರಾಮನೊಡನೆ ಸುಕೇಶಿತನಯರ ।
ನಾಮಹಾಬಲಮಾಲ್ಯವಂತಸುಮಾಲಿಗಳ ॥
ಯಾಮಿನೀಚರಮುಖ್ಯರನು ರಣ ।
ಭೂಮಿಯಲಿ ಕೊಂದಪೆನೆನುತ ಸಂ ।
ಗ್ರಾಮಕಾಮುಕನಿಪ್ಪ ಗಡ ಬೞಿಕೇನು ಹದನೆಂದ ॥೩೬॥

ಹಿಂದೆ ಮಧುಕೈಟಭರನಾಹರಿ ।
ಕೊಂದ ಗಡ ತಮನೆಂಬ ದೈತ್ಯನ ।
ಮುಂದುಗೆಡಿಸಿದ ಗಡ ಹಿರಣ್ಯಾಕಶಿಪುವ ಸೀೞ್ದ ಗಡ ॥
ಇಂದು ನಾವಾತನ ರಣಕೆ ನಿಲು ।
ವಂದವರಿದೆನೆ ಮಾಲ್ಯವಂತಂ ।
ಗೆಂದರಾಗ ಸುಮಾಲಿಮಾಲಿಗಳೊಂದು ಕೌಶಲವ ॥೩೭॥

ಅಗ್ರಭವಕೇಳಾದೊಡಿನ್ನು ಸ ।
ಮಗ್ರಸನ್ನಾಹದಲಿ ದಿವಿಜರ ।
ನುಗ್ರತರಕರ್ಮದಲಿ ಕೊಂದಿಕ್ಕಿದೊಡೆ ಮುರಹರನ ॥
ವಿಗ್ರಹಕೆ ಮತ್ತಾರ ತರುವರು ।
ದಗ್ರಪಿಶುನರು ಮಡಿಯೆ ದನುಜಕು ।
ಲಾಗ್ರಣಿಯೆ ಹಗೆ ಹರಿಗೊಳೆಮಗಿಲ್ಲೆಂದರಾಖಿಲರು ॥೩೮॥

ಅಹುದು ಮತ್ತೇನೆನುತ ದನುಜರು ।
ಬಹಳ ಸನ್ನಾಹದಲಿ ಕರಿರಥ ।
ವಿಹಗ ತುರಗ ತರಕ್ಷುಯಕ್ಷಮಹೋಕ್ಷಹರ್ಯಕ್ಷ ॥
ಅಹಿಮಕರ ಭೇರುಂಡ ಸೂಕರ ।
ಮಹಿಷ ಚಮರ ಸೃಮರವೆನಿಸುವ ।
ಬಹುವಿಧದ ವಾಹನಗಳಿಂದೈದಿದರು ಸಂಗರಕೆ ॥೩೯॥

ದುರುಳ ರಜನೀಚರರು ಲಂಕಾ ।
ಪುರವ ಹೊಱವಟ್ಟಮರಲೋಕದ ।
ಸರಣಿವಿಡಿದೈತರೆ ಮಹೋತ್ಪಾತಗಳು ತೋಱಿದುವು ॥
ಪರಿಪರಿಯ ಭೂವ್ಯಂತರಿಕ್ಷೋ ।
ತ್ಕರುಷ ದೈವಿಕವೆಂಬವವ ಬಗೆ।
ವರೆ ಮದೋದ್ಧತಖಳರು ನಡೆದರುದಾರಗರ್ವದಲಿ ॥೪೦॥

ಕಱೆದುವೆಲುವಿನ ಮೞೆಗಳುಲ್ಕಗ ।
ಳೞಗಿದುವು ಶೋಣಿತದ ಸರಿ ಮು।
ಕ್ಕುಱುಕಿದುವು ಹದ್ದೆಱಗಿದುದು ಸೇನಾಸಮೂಹದಲಿ॥
ಒಱಸಿಡಿಲು ಬಿಡದೊದರಿದುದು ಕೈ ।
ಪಱೆಗಳಲಿ ವೇತಾಳತತಿ ಬೊ ।
ಬ್ಬಿಱಿದು ಕುಣಿದುವು ದೈತ್ಯಗಮನೋದ್ಯೋಗಯೋಗದಲಿ ॥೪೧॥

ಅಸುರಭಟರುದ್ಯೋಗವನು ಸುಮ ।
ನಸರು ಕಂಡಸುರಾರಿಗುಸಿರಲು ।
ಬಿಸಜನಾಭನು ದಿವಿಜದೂತರು ಪೇೞಿದಾಕ್ಷಣನೆ ॥
ಅಸಿಗದಾಂಬುಜಚಕ್ರಚಾಪಗ!
ಳಸವಸದೊಳೊಪ್ಪಿರೆ ಕರಂಗಳೊ ।
ಳೆಸೆಯೆ ಕವಚನಿಷಂಗಗಳು ಸಂಗರಕೆ ಪೊಱಮಟ್ಟ ॥೪೨॥

ವೈನತೇಯನನಡರಿ ನಭದೊಳು ।
ದಾನವಾಂತಕನೈದಿದನು ರಿಪು ।
ಸೇನೆಯನು ಸೌಪರ್ಣ ಪಕ್ಷಾನಿಲನ ಹೊಯ್ಲಿನಲಿ ॥
ಆನಿಶಾಟಬಲಾಬ್ಧಿ ಮಥಿತಾಂ ।
ಭೋನಿಧಿಯೊಳೊಡಗಲಸೆ ಶಂಖ ।
ಧ್ವಾನನಿರಿದುದು ಪಾಂಚಜನ್ಯೋದ್ಭೂತವರಿಬಲವ ॥೪೩॥

ಓಸರಿಸಲವಸರನೆ ಶಾರ್ಙ್ಗಕ ।
ರಾಸನವನೇಱಿಸಿ ಶರಾಂಬುಧಿ ।
ಸೂಸಿತೆಂಬಂತೆಚ್ಚನಗಣಿತನಿಶಿತಬಾಣದಲಿ ॥
ಕೇಸುರಿಯನುಗುಳುತೆ ನಿಶಾಚರ।
ವಿಹಾಸಲಱಿಯದ ತಲೆಯನರಿದುವು ।
ಕೇಶವನ ನಿಡುಗಣೆಗಳಂತಕನೆಣೆಗಳೆಂದೆನಿಸಿ ॥೪೪॥

ಕೆಡೆದರಗಣಿತದಾನವರು ಕಡಿ ।
ವಡೆದ ತಲೆಗಳನೊಡೆದ ಕೈಗಳ ।
ಸಿಡಿದ ಕಣ್ಗಳ ಮುರಿದ ತೊಡೆಗಳ ಹಾಯ್ದ ಮೂಳೆಗಳ ॥
ನಿಡುಗರುಳ ಸೀೞ್ಗೊಡಲ ರಕುತವ ।
ಕುಡಿವ ಶಾಕಿನಿ ಡಾಕಿನಿಯರು ।
ಗ್ಗಡದ ರಣವೆಸೆದಿರ್ದುದದ್ಭುತವಾಗಿ ನಿಮಿಷದಲಿ ॥೪೫॥

ಕವಿದುದಸುರಬಲಾಬ್ಧಿಯಚ್ಯುತ ।
ರವಿಯ ಮೇಲೆಡೆವಿಡದೆ ಮುಸುಕುವ ।
ಕವಲುಗೋಲಿನ ಹೊಡೆವ ಪರಿಘದ ಪರಿವ ಶಕ್ತಿಗಳ ॥
ತಿವಿವ ಶೂಲದ ಸುೞಿವ ಸುರಗಿಯ ।
ವಿವಿಧ ನಿಶಿತಾಯುಧದ ಮೞೆಗಳು ।
ತವಕದಲಿ ಮುಕ್ಕುಱುಕಿದುವು ಶತಕೋಟಿರಭಸದಲಿ ॥೪೬॥

ಹೂಣೆಹೊಕ್ಕರಿಬಲವನಾಹರಿ ।
ಮಾಣದೀಕ್ಷಿಸಿ ಶಾರ್ಙ್ಗನಿರ್ಗತ ।
ಬಾಣಕೋಟಿಗಳಿಂದ ಕವಿಸಿದನೇನನುಸಿರುವೆನು ॥
ಗೋಣನರಿದುವು ಭಟರ ಜೀವವ ।
ಕೇಣಿಗೊಂಡುವು ಯಮನ ನಗರಿಯ ।
ಕಾಣಿಸಿದುವಂಬುಗಳು ಸಿಡಿಲಿನ ಕಡುಹಿನಂದದಲಿ ॥೪೭॥

ಚೆಲ್ಲಿದುದು ಬಲಜಲಧಿ ಸೇನಾ ।
ವಲ್ಲಭರು ಮೊಗ್ಗರೆದರೞಿದರು ।
ಬಲ್ಲಿದರು ಬಯಲಾದುದಾಕ್ಷಣವನಿಲತಳತಂತ್ರ ॥
ತಲ್ಲಣಿಸುತಿರೆ ಕಂಡು ಭೂರಿಯ ।
ಬಿಲ್ಲನೊದರಿಸಿ ಕದನಚಾಪಟ ।
ಮಲ್ಲನಾವನಮಾಲಿಗಂದು ಸುಮಾಲಿ ಮಾಱಾಂತ ॥೪೮॥

ಬೊಬ್ಬಿಱಿದು ಶತಕೋಟಿರಭಸದೊ ।
ಳೆಬ್ಬಿಸಿದನಂಬುಗಳ ಮೞೆಯನು ।
ಹಬ್ಬಿದುದು ಶರವಿತತಿ ಗಣನಾತೀತವೆಂದೆನಲು ॥
ಉಬ್ಬಿ ಮಶಕವ್ರಾತ ಕುಲಗಿರಿ ।
ಗುಬ್ಬಸವ ಮಾಡುವವೊಲಂಬಿನ ।
ಮಬ್ಬು ಕವಿದುದು ಮೇಘವಾವರಿಪಂತೆ ದಿನಮಣಿಯ ॥೪೯॥

ಕತ್ತರಿಸಿ ಕಪಿವಂಬನಸುರರ ।
ನೆತ್ತಿಸಿದನಸುರಾರಿ ಬಿಸಿಬಿಸಿ ।
ನೆತ್ತರೊರೆತುದು ಮಡಿದನಾತನ ಸೂತನಳವಿಯಲಿ ॥
ಮತ್ತೆ ಗರುಡನ ಗಱಿಯು ಗಾಳಿಗೆ ।
ಸಿತ್ತರಿಸದವನೋಡಿದನು ಬಳಿ ।
ಕಿತ್ತಲಿದಿರಾಗೆನುತೆ ಮಾಲಿ ಮುರಾರಿಗಿದಿರಾದ ॥೫೦॥

ನೀಲಶೈಲದ ಮೇಲೆ ಕಱೆದುದೊ ।
ನೀಲಘನಘಟೆ ಪಱಿಯನೆನೆ ಹರಿ ।
ನೀಲರುಚಿ ಸುರಚಿರಶುಭಾಂಗನ ಮೇಲೆ ಮುಸುಕಿದುವು ॥
ಕಾಳರಕ್ಕಸನೆಚ್ಚ ನಿಶಿತಕ ।
ರಾಳ ಕಾಳಾಯಸಶರಾಳಿ ತ ।
ಮಾಲಕೆಱಗುವ ಪಱಮೆವಱಿಗಳ ಸಾಲನನುಕರಿಸಿ ॥೫೧॥

ಮುಚ್ಚಿ ಮುಸುಕಿದ ಶರವ ಶರದಲಿ ।
ಕೊಚ್ಚಿದನು ಕೈಚಳಕದಲಿ ತೆಗೆ ।
ದೆಚ್ಚನಸುರನ ಮೇಲೆ ಮುರರಿಪು ಬಾಣಕೋಟಿಗಳ ॥
ಉರ್ಚಿದುವು ಹಯದಸುವನಾರಥ ।
ದಚ್ಚು ಮುರಿದುದು ಸೂತನುಱಿದನು ।
ನಿಚ್ಚಟದೊಳುಱಿದನು ನಿಶಾಚರರಾಜನಾಜಿಯಲಿ ॥೫೨॥

ರೋಷವಗ್ಗಳಿಸಿದುದು ಹೊಗೆದುದು ।
ಮೀಸೆ ನಾಸಾಶ್ವಾಸದುರಿಯಲಿ ।
ಕೇಸುರಿಯನುಗುಳಿದುವು ಕಣ್ಗಳು ಕಾಯ ಕಂಪಿಸಿತು ॥
ಅಸುರದ ಗದೆವಿಡಿದು ಮೇಲ್ವಾ ।
ಯ್ದಾ ಸುಪರ್ಣನ ಮಸ್ತಕವನಸು ।
ರೇಶನೆಱಗಿದನಶನಿ ಕುಲಗಿರಿಗೆಱಗುವಂದದಲಿ ॥೫೩॥

ನೊಂದು ಮೊಗದಿರುಹಿದನು ವಿನತಾ ।
ನಂದನನು ಹರಿಸಹಿತ ಜಯಿಸಿದೆ ।
ನೆಂದು ಬೊಬ್ಬಿರಿದನು ನಿಶಾಚರನಂಬುಜೋದರನ ॥
ಇಂದಿವನ ಕೊಲ್ಲದೊಡೆ ಕೊರತೆ ಪು ।
ರಂದರನೊಳಾಡಿದ ನುಡಿಗೆ ಬಹು ।
ದೆಂದು ಹರಿ ಕತ್ತರಿಸಿದನು ಚಕ್ರದಲಿ ರಿಪುಶಿರವ ॥೫೪॥

ಸಿಡಿದುದಭ್ರಕೆ ತಲೆ ಧರಿತ್ರಿಗೆ ।
ಕೆಡದುದಸುರನ ದೇಹ ಶೋಕದ ।
ಕಡಲೊಳದ್ದರು ಮಾಲ್ಯವಂತಾದ್ಯಖಿಳ ರಾಕ್ಷಸರು ॥
ಮಡಿದುದಗಣಿತಸೇನೆ ಮಡಿದರು ।
ದಡಿಗದಾನವಭಟರು ಶಾರ್ಙ್ಗಿಯ ।
ನಿಡುಸರಳು ಕೊಡಹಿದುವು ಬೆನ್ನಟ್ಟಿದುವು ರಿಪುಬಲವ ॥೫೫॥

ಮಡಿದ ಮಾಲಿಯ ಕಂಡು ಕೋಪದೆ ।
ಕಡುಹಿನಗ್ಗದ ಮಾಲ್ಯವಂತನು ।
ನುಡಿದನಸುರಾಂತಕನಿಗಭಿಮುಖವಾಗಿ ಸಮರದಲಿ ॥
ಹಿಡಿ ಧನುವನಿದಿರಾಗು ಚಕ್ರವ ।
ತುಡು ಪರಾಜಿತನಾಗಿ ಮಾಲಿಯ ।
ಕೆಡಿವುದಿದು ಪಾರ್ಥಿವರ ಪಂತವೆ ಕಷ್ಟತರವೆಂದ ॥೫೬॥

ಮುಱಿದು ಮೊಗದಿರುಹಿದ ವಿರೋಧಿಯ ।
ಇಱಿವುದನುಚಿತವೆಂದೆನಲು ಕೈ ।
ಮಱಿದ ಸುಭಟನನಿರಿವುದುಚಿತವೆ ನಿನಗೆ ಸಮರದಲಿ ॥
ಅಱಿಯೆ ನೀನೀ ಕ್ಷಾತ್ರಧರ್ಮದ ।
ತೆಱನನಭಿಮುಖನಾಗಿ ಕಾದಿದೊ ।
ಡಱಿಯಬಹುದೆಂದೆನುತ ಶಕ್ತಿಯೊಳಿಟ್ಟನಚ್ಯುತನ ॥೫೭॥

ಭರದೊಳೈತಹ ಶಕ್ತಿಯನು ಮುರ ।
ಹರನು ಪಿಡಿದಾದಾನವನ ವೇ ।
ರುರವನಿಟ್ಟೊಡೆ ಮರಳಿ ಥಟ್ಟುಗಿದಡಗಿತವನಿಯಲಿ ॥
ತರಹರಿಸಿ ಶೂಲದಲಿ ತಿವಿದಾ ।
ಮುರಹರನನಾಖಗಕುಲೇಂದ್ರನ ।
ನಿರದೆ ಬಿಲ್ಲಂತರಕೆ ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಿದನು ಸುರವೈರಿ ॥೫೮॥

ಮುಳಿದ ಗರುಡನ ಗಱಿಯ ಗಾಳಿಯ ।
ಸುಳಿವಿನಲಿ ಪಾಱಿದರು ದನುಜರು ।
ಸುಳಿದೆಱೆವ ಬಿಱುಗಾಳಿಯಲಿ ಮೇಘಾಳಿ ಪರಿವಂತೆ ॥
ಅಳುಕಿದನು ಕಲಿ ಮಾಲ್ಯವಂತನು ।
ಖಳಸುಮಾಲಿ ಪ್ರಮುಖರೋಡಿದ ।
ರಳವಿಯನು ಬಿಟ್ಟಾಗಳಾಲಂಕಾಮಹಾಪುರಕೆ ॥೫೯॥

ಇಂತು ದನುಜರು ಕಾದಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ।
ಕಾಂತನೊಳು ನಿಸ್ತರಿಸಲರಿಯದೆ ।
ಕಾಂತೆಯರು ಬಂಧುಗಳು ಭೃತ್ಯಾಪತ್ಯರೊಡಗೂಡಿ ॥
ಚಿಂತಿಸುತಲೈದಿದರು ಪಾತಾ ।
ಳಾಂತರಕೆ ಬಳಿಕಿತ್ತ ಶೂನ್ಯವು ।
ರಾಂತವಾದುದು ಲಂಕೆ ರಘುಭೂಪಾಲ ಕೇಳೆಂದ ॥೬೦॥

ಅಕ್ಷಯಾತ್ಮ ವಿಪಕ್ಷದಾನವ ।
ಶಿಕ್ಷ ದುಷ್ಕೃತರೂಕ್ಷ ಸುಮನಸ ।
ಪಕ್ಷ ಲೋಕಾಧ್ಯಕ್ಷ ಕೌಸ್ತುಭಲಕ್ಷ ಘನವಕ್ಷ ॥
ಪಕ್ಷಿರಥ ಕಮಲಾಕ್ಷ ಕಿನ್ನರ ।
ಯಕ್ಷಸುರಮುನಿರಕ್ಷ ಸುಜನಾ ।
ಪೇಕ್ಷ ನರಹರ್ಯಕ್ಷ ಪಾಲಿಸು ಮೋಕ್ಷಪದದಕ್ಷ ॥೬೧॥

ಇಂತು ಮೂರನೆಯ ಸಂಧಿ ಸಂಪೂರ್ಣಂ

ನಾಲ್ಕನೆಯ ಸಂಧಿ.

ಸೂಚನೆ॥ ವನಿತೆ ಕೈಕಸೆಯೊಳು ಪುಲಸ್ತ್ಯನ ।
ತನುಜನಿಂದುದಿಸಿದರು ಮಕ್ಕಳು ।
ದನುಜದಶಮುಖ ಕುಂಭಕರ್ಣ ವಿಭೀಷಣಾದಿಗಳು ॥

ಕೇಳು ರಘುಪತಿ ಪೋದುದೈ ಚಿರ ।
ಕಾಲವೀಪರಿ ಸುಳಿದನೊಮ್ಮೆ ಸು ।
ಮಾಲಿ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಕೈಕಸೆಯೆಂಬ ಮಗಳೊಡನೆ ॥
ಲೀಲೆ ಮಿಗೆ ಪುಷ್ಪಕದೊಳಾಧನ ।
ಪಾಲನೈತರೆ ಕಂಡು ರಕ್ಕಸ ।
ರೇಳಿಗೆಗೆ ಮನದಂದು ಪೂರ್ವವ ನೆನೆದು ಬಿಸುಸುಯ್ದು ॥೧॥

ಸಿರಿಯ ಮದದಿಂದಿವನು ಲಂಕಾ ।
ಪುರವನಾಳ್ದಪನಕಟಕಟ! ಮ ।
ತ್ಪುರವನೆನ್ನಯ ಮುಂದೆ ಭೋಗಿಸಪನೇನ ಮಾಡುವೆನು॥
ಹರಿಯ ದೆಸೆಯಿಂದುಳಿದೆವೈಸಲೆ ।
ಧರೆಯುನಿದಕಿನ್ನೇನುಪಾಯಾಂ ।
ತರವೆನುತ ಕೈಕಸೆಯೊಳಾದನುಜೇಂದ್ರನಿಂತೆಂದ ॥೨॥

ಮಗಳೆ ಕೇಳೌ ತಾಯೆ ಕನ್ನಿಕೆ ।
ಮಿಗಿಲು ಸಂತಾನದಲಿ ವರನಿರೆ ।
ಸೊಗಯಿಪುದು ಪಿತೃಮಾತೃಕುಲ ಪರಿಶುದ್ಧಶೋಭೆಯಲಿ ॥
ಬಗೆಗೆಡುವುದಲ್ಲದೊಡೆ ಕಾಣೆನು ।
ಜಗದೊಳುತ್ತಮವರನನಿಹನೊ ।
ಮ್ಮಗೆ ಪುಲಸ್ತ್ಯನ ಸೂನು ನಿರ್ಮಲವಿಶ್ರವಸುವೆಂದ ॥೩॥

ವರಿಸಲಾಪರೆ ಮುನಿಯು ಚಿತ್ತವ ।
ಬರಿಸು ಸಂತಾನಾಭಿವೃದ್ಧಿಯು ।
ಧರಿಸಬಹುದೆನೆ ಪಿತನ ವಚನವಲಂಘ್ಯವೆಂದೆನುತ ॥
ವರಮುನೀಂದ್ರನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಳು ।
ತರುಣಿ ಲಜ್ಜಾಭರದ ಬಾಗಿದ ।
ಶಿರದ ಭಾವದ ಕೈಕಸೆಯು ಮುನಿನಾಥನೀಕ್ಷಿಸಿದ ॥೪॥

ಆರ ಮಗಳೆಲೆ ತರುಣಿ ನಿನ್ನನ ।
ದಾರು ಕಳುಹಿದರಿಲ್ಲಿಗೈತಹ ।
ಕಾರಣವದೇನುಸಿರ ಬೇಕೆನೆ ವನಿತೆ ತಲೆವಾಗಿ ॥
ಕಾರುಣಿಕ ಮುನಿ ನೀನೆ ತಿಳಿದು ವಿ ।
ಚಾರಿಪುದು ಪೆಸರೆನಗೆ ಕೈಕಸೆ ।
ಸಾರಿದೆನು ನಿಮ್ಮಡಿಗಳನು ಮಜ್ಜನಕನಾಜ್ಞೆಯಲಿ ॥೫॥

ಎನಲು ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನದಲಿ ಮುನಿ ।
ವನಿತೆ ಪುತ್ರಾರ್ಥಿನಿಯೆನಿಪ್ಪುದ ।
ಮನದೊಳರಿದನು ಮೆಚ್ಚಿದನು ಮಾನಿನಿಯ ಸದ್ಗುಣಕೆ ॥
ವನಜಲೋಚನೆಯಗ್ನಿಹೋತ್ರದ ।
ನೆನಹಿನಲಿ ಸತ್ಕ್ರೋಧರಾವೆ ।
ಮ್ಮನುವರಿಯದೆ ಬಂದು ಭಜಿಸಿದೆ ಕಾಂತೆ ಕೇಳೆಂದ ॥೬॥

ಅತಿಭಯಂಕರ ರೂಪರನು ದು ।
ಷ್ಕೃತಚರಿತ್ರರ ದಾನವರನು ।
ದ್ಧತಸುತರ ಸತಿ ಪಡೆವೆಯೆನೆ ಯಿದ ಕೇಳ್ದು ನಡನಡುಗಿ ॥
ಸುತನನೀವೊಡೆ ಮುನಿಪ ಕೊಡಿ ಸು ।
ವ್ರತನನೆನೆ ಕಡೆಗೊರ್ವನನು ವಿ ।
ಶ್ರುತನ ಪಡೆದಪೆ ಮಗನನಂಜದಿರೆಂದನಾಮುನಿಪ ॥೭॥

ಎನಲದಕೆ ಸಾಕೆನುತ ಮುನಿಪದ ।
ವನಜಸೇವೆಯೊಳಿರ್ದು ಪಡೆದಳು ।
ತನುಜನನು ದಶಕಂಧರನ ದುರ್ಣಯಧುರಂಧರನ ॥
ಜನಪ ಕೇಳುತ್ಪಾತಗಳು ಸಂ ।
ಜನಿಸಿದುವು ಭೂಮ್ಯಂತರಿಕ್ಷದೊ ।
ಳನಿಮಿಷರು ನಡನಡುಗಿದರು ದಶವದನನುದಯದಲಿ ॥೮॥

ಬಿದ್ದುದವನಿಗೆ ತಾರೆ ನಡುವಿರು ।
ಳೆದ್ದುದಭ್ರದೊಳಿಂದ್ರಧನು ಕವಿ ।
ದಿದ್ದುದೈ ದಿಗ್ದಾಹವೆಱಗಿದುದರುಣಮಯವರ್ಷ ॥
ಹೊದ್ದಿದುತ್ಪಾತಗಳನೀಕ್ಷಿಸು ।
ತಿದ್ದನಾಮುನಿನಾಥನಿವನಿಂ ।
ದದ್ದುವುದು ನೀರೊಳಗೆ ನಿಜಸಂತಾನವೆಂದೆನುತ ॥೯॥

ಆವನಿಗಾಮುನಿ ನಾಮಕರಣವ ।
ವಿವರಿಸಿದನು ದಶಾಸ್ಯನೆನುತು ।
ದ್ಭವಿಸಿದನು ಮತ್ತೊರ್ವನಾಕೈಕಸೆಯ ಗರ್ಭದಲಿ ॥
ದಿವಿಜರಿಪುವಾತನಿಗೆ ಕುಂಭ ।
ಶ್ರವಣನೆಂಬಭಿಧಾನವಾದುದು ।
ಯುವತಿ ಪಡೆದಳು ವಿಗತಭೀಷಣನನು ವಿಭೀಷಣನಾ ॥೧೦॥

ಆ ವನಿತೆ ಕೈಕಸೆಗೆ ಪುಟ್ಟಿದ ।
ಳೈ ವಿಕಟೆ ಶೂರ್ಪನಖಿ ಮತ್ತಾ ।
ಮೂವರಿಗೆ ಚೌಲೋಪನಯನಂಗಳನು ಮುನಿ ನೆಗೞ್ದ ॥
ಆ ವಿಗಡರಕ್ಕಸರು ಲೋಕಕೆ ।
ಹಾವಳಿಯನೆಬ್ಬಿಸಿದರಸುರರೊ ।
ಳಾವುದೈ ವಿವರಿಪೊಡೆ ಕೃತ್ಯಾಕೃತ್ಯವಿಧಿಯೆಂದ ॥೧೧॥

ಆದಶಾಸ್ಯಗೆ ಲೋಕಹನನೋ ।
ನ್ಮಾದವೇ ವಿಧಿ ಕುಂಭಕರ್ಣಗೆ ।
ಮೇದಿನಿಯ ಜನಜಾತವನು ತಿನುವುದೆ ಸದುದ್ಯೋಗ ॥
ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಾಗಮವಿನಾದ ವಿ ।
ನೋದವೈದೆ ವಿಭೀಷಣನ ಬಗೆ ।
ಗಾದುದಿಂತಿರುತಿರ್ದರಾಶ್ರಮದೊಳು ಮುನೀಶ್ವರನ ॥೧೨॥

ಕಳೆದುದೈ ಬಹುದಿವಸವೀಪರಿ ।
ಸುೞಿದನೊಮ್ಮೆ ಕುಬೇರನಾತನ ।
ನಿಳಯದಲಿ ಪುಷ್ಪಕವನಿೞಿದು ಮುನೀಂದ್ರಗಭಿನಮಿಸಿ ॥
ತಳೆದು ಪಿತನಾಶೀರ್ವಚನಮಂ ।
ಗಳವನತಿವಿಭವದಲಿ ಮೆಱೆದಿರೆ ।
ನಳಿನಮುಖಿ ಕೈಕಸೆ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದಳು ಧನೇಶ್ವರನ ॥೧೩॥

ಎಲೆ ಮಗನೆ ದಶಮುಖ ಪಿತಾಮಹ ।
ಕುಲದೊಳುದಿಸಿದೊಡೀಕುಬೇರನ ।
ವೊಲು ಸಮಗ್ರೈಶ್ವರ್ಯವಾಂತೊಡೆ ಸಫಲವಲ್ಲದೊಡೆ ॥
ಎಲವಕಾಯಂತಹುದೆನಲು ವೆ ।
ಗ್ಗಳವೆ ನಿಮ್ಮೊಳು ತಾಯೆ ನುಡಿದೊಡೆ ।
ಗಳಹನೆಂಬಿರಿ ನೀವೆನುತ ದಶವದನನಿಂತೆಂದ ॥೧೪॥

ತಪವನಾಚರಿಸುವೆನು ಬೇಡುವೆ ।
ನಪರಿಮಿತವರಗಳನು ನಿಮ್ಮಯ ।
ಕೃಪೆಯೊಳಬುಜಾಸನನ ಮೆಚ್ಚಿಸಿಯಸ್ಮದಗ್ರಜನ ॥
ವಿಪುಲಭಾಗ್ಯಕೆ ಮಿಗಿಲೆನಿಸಿ ಪಡೆ ।
ದಪೆನೆನುತ ಸೋದರರೊಡನೆ ದಶ ।
ಲಪನನಾಗೋಕರ್ಣಪುಣ್ಯಾಶ್ರಮಕೆ ನಡೆತಂದ ॥೧೫॥

ಅವನಿಪತಿ ತದ್ವಿಧಿವಿಧಾನದ ।
ವಿವಿಧ ನಿಯಮಂಗಳಲಿ ತಪವನು ।
ದಿವಿಜರಿಪುಗಳು ಮಾಡಿದರು ವಿಷಮೋಗ್ರಕರ್ಮದಲಿ ॥
ಕವಲುವಱಿಯದ ಚಿತ್ತದಲಿ ಸಂ ।
ಭವಿಸಿದಿಂದ್ರಿಯಭಾವದಲಿ ಮತಿ ।
ಬವಣೆಗೊಳದಿರ್ದರು ನಿರಾಹಾರದ ಸುನಿಷ್ಠೆಯಲಿ ॥೧೬॥

ಒಱಕ ಮೇಘಾಗಮ ಹಿಮಾಗಮ ।
ಗಳಲಿ ಗಿರಿಸಂಕಟನದೀಸಂ ।
ಕುಳದೊಳಿರ್ದು ನಿದಾಘವನು ಪಂಚಾಗ್ನಿಮಧ್ಯದೊಳು ॥
ಕಳೆದನೈ ವತ್ಸರಗಳನು ಖಳ ।
ತಿಳಕನಿಂತೀರೈದು ಸಾಸಿರ ।
ಗಳನು ಕುಂಭಶ್ರವಣನತಿನಿಷ್ಠುರದ ತಪದೊಳಗೆ ॥೧೭॥

ಐದುಸಾಸಿರ ವರುಷವೊಂದೇ ।
ಪಾದದಲಿ ಮಾಡಿದನು ಬಳಿಕಂ ।
ತೈದು ಸಾಸಿರ ವರುಷವಾದಿತ್ಯಾವಲೋಕನವ ॥
ಮೈದೆಗೆಯದಾಚರಿಸಿದನು ಮ ।
ರ್ಯಾದೆ ತಪ್ಪದೆ ಧರ್ಮಬುದ್ಧಿಗೆ ।
ಭೇದವಿಲ್ಲದೆ ವರವಿಭೀಷಣನಧಿಕತರತಪವ ॥೧೮॥

ಪರಿಸಮಾಪ್ತಿಯೊಳೊಂದು ಸಾಸಿರ ।
ವರುಷಕೊಂದೊಂದಾಗಿ ತಲೆಗಳ ।
ತರಿದು ಬೇಳಿದನಗ್ನಿಯೊಳಗೊಂಭತ್ತು ಪರಿಯಂತ ॥
ಪರಿವಿಡಿಯೊಳೀರೈದುಸಾಸಿರ ।
ವರುಷದಂತದೊಳರಿವೆನುಬ್ಬಿದಿಹ ।
ಶಿರವನೆಂಬ ದಶಾಸ್ಯನೆಡೆಗೈತಂದನಬ್ಜಭವ ॥೧೯॥

ಏಬು ಒಬಿಲಿದೆ ಮಗನೆ ದಶಶಿರ ।
ಕೇಳು ವರಗಳನೀವೆನೆನೆ ದಶ ।
ಮೌಳಿ ಕಂಡನು ಕಣ್ದೆಱೆದು ನಿಜಪಿತೃಪಿತಾಮಹನ ॥
ಭಾಳವನು ಚಾಚಿದನು ಚರಣಕೆ ।
ಪೇೞಿದನು ತನ್ನಿಷ್ಟವನು ಕರು ।
ಣಾಳು ಪಾಲಿಪುದೆನುತ ಕೆಯ್ಗಳ ಮುಗಿದು ಕರುಣದಲಿ ॥೨೦॥

ಸುರ ಮಹೋರಗ ಯಕ್ಷರಾಕ್ಷಸ ।
ಗರುಡ ದಾನವ ದೈತ್ಯ ವಿದ್ಯಾ ।
ಧರ ಮಹಾಬಲ ಸಿದ್ಧಸಾಧ್ಯಾದಿಗಳ ದೆಸೆಯಿಂದ ॥
ಮರಣವೆನಗೈದದ ವರಂಗಳ ।
ಕರುಣಿಸೈ ಪರಮೇಷ್ಠಿ ತಿರ್ಯಗ ।
ಕ್ಷರಿತಮಾನವರೆಂಬುವರು ತೃಣಮಾತ್ರವೆನಗೆಂದ ॥೨೧॥

ಎನೆ ಚತುರ್ಮುಖನಾನಿಶಾಚರ ।
ಜನಪಗಿತ್ತನು ಬೇಡಿದಿಷ್ಟಗ ।
ಳೆನಿತನಿತನಗ್ನಿಯಲಿ ಬೇಳಿದ ನಿನ್ನ ತಲೆ ಮರಳಿ ॥
ಜನಿಸಲೆನಲುದ್ಭವಿಸಿದುವು ಮು ।
ನ್ನಿನ ತೆಱದೊಳಾಪಱಿದ ತಲೆ ತೊ ।
ಟ್ಟನೆ ವಿಭೀಷಣನಿರ್ದೆಡೆಗೆ ಬಂದನು ಸರಾಗದಲಿ ॥೨೨॥

ಎಲೆ ಮಗನೆ ಬಾರೈ ವಿಭೀಷಣ ।
ಒಲಿಲಿದೆಯೆಲ್ಲೈ ಕಂಡ ತಪದೊಳು ।
ಕುಲಶಿರೋಮಣಿ ಬೇಡು ವರಗಳನೀವೆನೆಂದೆನಲು ॥
ನಳಿನಸಂಭವನಡಿಗೆಱಗಿ ಕರಂ ।
ಗಳ ಮುಗಿಯುತೆಲೆ ದೇವ ತವಪದ ।
ತಳವ ಕಂಡೆನಪೂರ್ವವನು ಕೃತಕೃತ್ಯನಾನೆಂದ ॥೨೩॥

ದೇವ ಕರುಣಿಸು ವರವನೆಲೆ ರಾ ।
ಜೀವಸಂಭವ ಧರ್ಮಬುದ್ಧಿಯು ।
ಭಾವವೇ ಬಲಿದಿರಲಿ ಧರ್ಮಪದಂಗಳೆಂದೆನಗೆ ॥
ಈವುದಿದನಭ್ಯಾಸಿಸದೆ ರಾ ।
ಜೀವಗರ್ಭಾಸ್ತ್ರಪ್ರಭೃತಿ ವಿತಿ ।
ಬಾವಳಿಯು ಸಂಧಾನವಿಜ್ಞಾನಗಳನೆನಗೆಂದ ॥೨೪॥

ದಾನವರೊಳುತ್ತಮನಲಾ ವು ।
ತ್ತೀನೆನುತ ಕೊಟ್ಟನು ಚಿರಾಯುವ ।
ನಾನಿಶಾಚರಪತಿಗೆ ಶರವಿಜ್ಞಾನವನು ಸಹಿತ ॥
ಹಾನಿ ಹುಗದಿದಕೆಂದೆನುತ ಚತು ।
ರಾನನನು ಕುಂಭಶ್ರವಣನಿಹ ।
ಕಾನನಕೆ ನಡೆತರಲು ಬಿನ್ನಹವಮಾಡಿದರು ಸುರರು ॥೨೫॥ ॥೨೫॥

ದೇವ ವರವನು ಕುಂಭಕರ್ಣಂ ।
ಗೀವುದನುಚಿತ ನರಭುಜಂಗಮು ।
ದೇವಲೋಕವ ತಿಂಬನಿವನೀತಗೆ ನಿಸರ್ಗವಿದು ॥
ಈವಿಗಡ ರಕ್ಕಸಗೆ ವರಗಳ ।
ನೀವ ನೆವದೊಳೆ ಮೋಹವನೆ ರಾ ।
ಜೀವಸಂಭವ ಮಾಳ್ಪುದೆಂದರು ಸುರರು ಕೈಮುಗಿದು ॥೨೬॥

ಬರಿಸಿ ವಾಗ್ದೇವಿಯನು ನುಡಿದನು ।
ಸರಸಿರುಹಭವನೆಲೆ ಸರಸ್ವತಿ ।
ಸುರರಭೀಷ್ಟವ ಸಲಿಸುವುದು ಖಳನಂತರಂಗದೊಳು ॥
ಬೆರಸಿ ಬುದ್ಧಿವಿಕಾರವನು ವಿ ।
ಸ್ತರಿಪುದೆನಲೆಸಗಿದಳು ದೈತ್ಯನ ।
ಕರಣಗಳು ಕಳವಳಿಸಿದುವು ದುರ್ಮತಿವಿಕಾರದಲಿ ॥೨೭॥

ಬಳಿಕ ಬಂದನು ಕುಂಭಕರ್ಣನ ।
ಬಳಿಗೆ ನೀರಜಗರ್ಭನೆಯ್ದೆ ।
ಖಳಶಿರೋಮಣಿ ಬೇಡು ವರಗಳನೀವೆನೆಂದೆನಲು ॥
ನಳಿನಭವ ಚಿರಕಾಲ ನಿದ್ರಾ ।
ಲಲನೆಯುಪಭೋಗದೊಳಿರುವ ಕ ।
ಟ್ಟಳೆಯ ಮಾಡೆನಲಸ್ತುವೆನುತಡರಿದನು ವಿಧಿ ನಭವ ॥೨೮॥

ಆದುದಭಿಮತಸಿದ್ಧಿ ದಿವಿಜರಿ ।
ಗೈದಿದನು ವಿಧಿ ನಭಕೆ ಶಾರದೆ ।
ವೈದೆಗೆದಳಜನೊಡನೆ ದನುಜಗೆ ಪೋದುದಜ್ಞಾನ ॥
ಈದಿವಿಜರಿಂದಾದ ದೋಷೋ ।
ತ್ಪಾದವೆನಗೀಬುದ್ಧಿಯೆನುತ ವಿ ।
ಷಾದಚಿತ್ತದೊಳಸುರನಿರ್ದನು ಬೈದು ದುಷ್ಕೃತವ ॥೨೯॥

ಆತತಾಯಿಗಳಿದ್ದವೈ ಶಿ ।
ಷ್ಮಾತಕದ ವನದೊಳಗೆ ಲಬ್ಧವ ।
ರಾತಿಶಯದಲಿ ಮುಂದೆ ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯವೇನೆನುತ ॥
ಆತಗಳ ವರಲಾಭವನು ಸಂ ।
ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸುಮಾಲಿ ಕೇಳ್ದು ಮ ।
ಹೀತಳಕೆ ಬಂದನು ರಸಾತಲದಿಂದ ಹರ್ಷದಲಿ ॥೩೦॥

ವರಮಹೋದರ ವಜ್ರದಂಷ್ಟ್ರಾ ।
ಸುರ ಸುಪಾರ್ಶ್ವ ವಿರೂಪಲೋಚನ ।
ದುರುಳ ಮಾರೀಚ ಪ್ರಹಸ್ತಾಕಂಪ ಧೂಮ್ರಾಕ್ಷ ॥
ಹರವಿಕಟ ಸಂಪಾತಿ ಮುಖ್ಯಾ ।
ಮರವಿರೋಧಿಗಳೈದಿದರು ದಶ ।
ಶಿರನೆಡೆಗೆ ಶುಕಸಾರಣಾದಿ ನಿಶಾಟಭಟರೊಡನೆ ॥೩೧॥

ಬಂದು ದೌಹಿತ್ರನನು ಕಂಡನ ।
ದೊಂದು ಮನದುಬ್ಬಿನಲಿ ಚರಣಕೆ ।
ವಂದಿಸಲು ಹರಸಿದನು ಕೂಡೆ ಸುಮಾಲಿ ಬಿಗಿಯಪ್ಪಿ ॥
ತಂದೆ ವರವನು ಪಡೆದೆ ಗಡ ತಪ ।
ದಿಂದ ಸೋದರರೊಡನೆ ರಾಕ್ಷಸ ।
ವೃಂದವನು ನೆರಹಿದೆ ಭಯಾರ್ಣವಗೆತರ ನೀನೆಂದ ॥೩೨॥

ಈಮಹೋದರನೀಪ್ರಹಸ್ತಸ ।
ನಾಮನೀಮಾರೀಚನೆಂಬೀ
ತಾಮಸೀಚರರೀಸುಪಾರ್ಶ್ವಕ ಧೂಮ್ರಲೋಚನರು ॥
ಬಾ ಮಗನೆ ಮಾತುಲರು ನಿನಗೀ ।
ಸಾಮದಾನೋಪಾಯ ಚತುರರು ।
ಕಾಮಿತವ ಕೈಸಾರ್ದುದೆಮಗಿನ್ನೆಂದನಸುರೇಂದ್ರ ॥೩೩॥

ಎಲೆ ಮಗನೆ ಪೂರ್ವದಲಿ ಲಂಕಾ ।
ನಿಲಯವೆಮ್ಮದು ವಿಷ್ಣುಭಯದಲಿ ।
ನಿಲಲರಿಯದೋಡಿದೆವು ಬಿಟ್ಟದನಾರಸಾತಲಕೆ ॥
ಬಳಿಕ ನಿನ್ನಗ್ರಜನು ಬಾಹಾ ।
ಬಲದೊಳುಪಶೋಭಿಸುವನಾತನ ।
ತೊಲಗನೂಂಕಿ ದಶಾಸ್ಯ ಲಂಕಾಧೀಶನಾಗೆಂದ ॥೩೪॥

ಅಹುದು ನೀವೆಂದಂತೆ ಮಾತಾ ।
ಮಹ ಮದೀಯಾಗ್ರಜನಲಾ ಗುರು ।
ಮಹ ಕುಬೇರನನಿರಿವುದುಚಿತವೆ ಹೇಳಿ ನೀವೆನಲು ॥
ಗಹಗಹಿಸಿ ನಗುತೆಂದನತಿದು ।
ಸ್ನಹವ ನುಡಿದೈ ತಂದೆ ವೈರದೊ ।
ಳಿಹುದೆ ಸಹಭವರೆಂಬ ಬಗೆ ದಶವದನ ಕೇಳೆಂದ ॥೩೫॥

ಅದಿತಿದಿತಿಯೆಂದೆಂಬ ಹೆಸರಿನ ।
ಸುದತಿಯರು ಕಶ್ಯಪಕಳತ್ರಗ ।
ಳದಿತಿ ಪಡೆದಳು ಸುರರ ದಿತಿ ಪಡೆದಳು ಸುರದ್ವಿಷರ ॥
ತ್ರಿದಶರಿಗೆ ಸರ್ವಾಧಿಪತ್ಯಗ ।
ಳೊದವಿದುವು ದನುಜರನು ಮುರರಿಪು ।
ಸದೆದನೈ ಸುಮನಸರ ದೆಸೆಯಿಂದಣುಗ ಕೇಳೆಂದ ॥೩೬॥

ಅದುಮೊದಲು ಸಾಪತ್ನವೈರಗ ।
ಳುದಿಸಿದುವು ದೇವಾಸುರರೊಳಾ ।
ತ್ರಿದಶರಿರಿದರು ಪೂರ್ವದೇವರನಗ್ರಭವರೊಡನೆ ॥
ಅದಿತಿಜರು ಮುನ್ನೆಸಗಿದರು ನಾ ।
ವಿದಕೆ ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಿದೊಡೆ ನಮ್ಮನು ।
ದೆಯದಿಹರೇ ಮಗನೆ ನಾವೆಂದಂತೆ ಮಾಡೆಂದ ॥ ॥೩೭॥

ಎಂದೊಡೊಳ್ಳಿತ್ತೆನುತ ಕರೆಸಿದ ।
ನೆಂದು ದಶಶಿರನಾಪ್ರಹಸ್ತನ ।
ನೆಂದನೆಲೆ ಮಾತುಲ ಮದೀಯಾಗ್ರಜನ ಬಳಿಗೆಯ್ದಿ ॥
ಹಿಂದೆ ಲಂಕಾನಗರಿ ರಾಕ್ಷಸ ।
ವೃಂದದಿಕ್ಕೆ ಧನೇಶ ಬಿಡಹೇ ।
ಳೆಂದು ದಶಶಿರನೆನ್ನನಟ್ಟಿದನೆನ್ನು ನೀನೆಂದ ॥೩೮॥

ಸಾಮದಲಿ ನುಡಿ ದಶಮುಖನ ಮಾ ।
ತಾಮಹನ ಪುರವಿದು ಸುನೀತಿಯು ।
ಸೀಮೆಯನು ಮೀಱದಿರು ದೌಹಿತ್ರರಿಗೆ ಸಾರ್ಥವಲ ॥
ಕಾಮಿಸದಿರನ್ಯಾಯವನು ಬಱಿ ।
ಕಾಮಹಾಪುರವರವ ಬಿಡೆ ಸು ।
ಕ್ಷೇಮ ನಿನಗಹುದೆಂದು ನುಡಿ ಹೋಗೆಂದು ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟ ॥೩೯॥

ಲೇಸೆನುತ ಬೀಳ್ಕೊಂಡು ಲಂಕಾ ।
ವಾಸಕೈದಿದನಾಪ್ರಹಸ್ತನು ।
ಹಾಸುರನು ಕಂಡನು ಸಭಾಮಧ್ಯದಲಿ ಧನಪತಿಯು ॥
ಓಸರಿಸದಾಡಿದನು ಬಿಡು ಯ ।
ಕ್ಷೇಶ ಲಂಕಾಪುರವನೆಂದೆನು ।
ತಾಸಚಿವಪತಿ ಪಙ್ತಿಶಿರನೆಂದುಚಿತವಚನದಲಿ ॥೪೦॥

ಚಿಂತಿಸಿದನೊಂದರೆಗಳಿಗೆ ಪರಿ ।
ಯಂತ ದೈತ್ಯನನಲ್ಲಿರಿಸಿ ನಗ ।
ರಾಂತರವ ಹೊಱವಟ್ಟು ಪಿತನೆಡೆಗೆಯ್ದಿ ಬೇಗದಲಿ ॥
ಇಂತು ದಶಮುಖನೆಂದನಾವೃ ।
ತ್ತಾಂತವನು ಮುನಿಗಱುಹೆ ಮುನಿಜನ ।
ಕಾಂತನಿಂತೆಂದನು ಧನಾಧೀಶಂಗೆ ವಿನಯದಲಿ ॥೪೧॥

ಮಗನೆ ಕೇಳ್ಳೆ ದಶವದನನತಿ ।
ವಿಗಡನಾತಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಲಂಕಾ ।
ನಗರಿಯನು ಕೈಲಾಸಪರ್ವತಕ್ಕೈದು ಹರ್ಷದಲಿ ॥
ನಗರವನು ರಚಿಸಲ್ಲಿಯುತ್ತರ ।
ದಿಗಧಿಪತಿ ನೀನಾಗೆ ಬಂದಪು ।
ದಗಜೆಯರಸನ ಸಖ್ಯವಲ್ಲದೆ ಹೋಗು ಬೇಗೆಂದ ॥೪೨॥

ಪಿತನಡಿಗೆ ತಲೆವಾಗಿ ಕಿನ್ನರ ।
ಪತಿಯುತಿತ್ವರಿತದಲಿ ಲಂಕಾ ।
ಗತ ಸಭಾಸ್ಥಳಕೈದಿದನು ತಾನಾವಿಮಾನದಲಿ ॥
ಕೃತಕವಲ್ಲಿಲೆ ಸಚಿವಪತಿ ನಿಜ ।
ಪತಿ ಪುರದೊಳಿರಲೆನುತ ಜನಸಂ।
ತತಿಸಹಿತ ಪುಷ್ಪಕದೊಳೆಯ್ದಿದನುತ್ತರದ ದೆಸೆಗೆ ॥೪೩॥

ಅತ್ತ ಕೈಲಾಸಾದ್ರಿತಟದೊಳು ।
ವಿತ್ತಪತಿಯಲಕಾಪುರಿಯನುಜಿ ।
ಚಿತ್ತರಿಸಿದನು ಸಖ್ಯವಾದುದು ಗೌರಿಯರಸನಲಿ ॥
ಇತ್ತ ಕೇಳ್ದೆ ರಾಮ ದೈತೇ ।
ಯೋತ್ತಮನ ಬಲಿಗಾಪ್ರಹಸ್ತನು ।
ದಾತ್ತಮತಿ ಬಂಡಿಳುಹಿದನು ಧನಪನ ಪಲಾಯನವ ॥೪೪॥

ಬಂದು ಹೊಕ್ಕನು ಲಂಕೆಯನು ದಶ ।
ಕಂಧರನು ಹಿಮಗಿರಿನಿತಂಬದ ।
ಕಂದರವ ಹುಗುವಂತೆ ಕೇಸರಿಯಧಿಕವಿಭವದಲಿ ॥
ಬಂದು ಕಂಡುದು ಯಕ್ಷರಾಕ್ಷಸ ।
ವೃಂದವಾಪುರದತಿಶಯವ ನಲ ।
ವಿಂದ ನೋಡುತ ನಡೆದನರಮನೆಗಧಿಕವಿಭವದಲಿ ॥೪೫॥

ರಚಿಸಿದರು ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವ ।
ನುಚಿತದಲಿ ಲಂಕಾಧಿನಾಥಗೆ ।
ಸಚಿವಪತಿಗಳು ವರಸುಮಾಲಿಪ್ರಮುಖರೊಡಗೂಡಿ ॥
ಪ್ರಚುರತರವಿಭವದಲಿ ಪುರಜನ ।
ನಿಚಯದುತ್ಸಾಹದಲಿ ಮಂಗಳ ।
ವಚನದಾಶೀರ್ವಾದ ತೂರ್ಯತ್ರಯದ ರಭಸದಲಿ ॥೪೬॥

ಕರಸಿ ಜನನಿಯು ಶೂರ್ಪನಖಿ ಸೋ ।
ದರಿ ವರಾರ್ಥಿನಿಯಾದಳೆಂದಾ ।
ಕರಸಿ ಕೊಟ್ಟನು ಕಾಲಕೇಯರೊಳಧಿಕತರಬಲದ ॥
ದುರುಳ ವಿದ್ಯುಜ್ಜಿಹ್ವನೆನಿಸುವ ।
ಸುರವಿರೋಧಿಗೆ ಬಳಿಕ ಲಂಕೇ ।
ಶ್ವರನಧಿಕಹರ್ಷದಲಿ ಪಾಲಿಸುತಿರ್ದನಾಪ್ಪೊಳಲ ॥೪೭॥

ಇಂತಿರುತ ಮೃಗಯಾವಿನೋದ ।
ಭ್ರಾಂತಿಯೊಳು ಮನವೆಳಸಿದುದು ವಿಪಿ ।
ನಾಂತರದೆ ತೊಳಲಿದನು ಬಹುಗಿರಿಗಹನಗಹ್ವರವ ॥
ಎಂತು ಪುಣ್ಯೋದಯದ ಬಗೆ ಮಯ ।
ನಂತರಿಕ್ಷದಿನಿಳಿದು ಗಿರಿಗಹ ।
ನಾಂತರದೆ ಮಗಳೊಡನೆ ಬರೆ ಕಂಡನು ದಶಗ್ರೀವ ॥೪೮॥

ಆರು ನೀನೀವಿಪಿನದೊಳಗಿಹ ।
ಕಾರಣವದೇನೀತರುಣಿ ತಾ ।
ನಾರ ಮಗಳುದ್ಯೋಗವಾವುದು ನಿನಗೆ ಹೇಳೆನಲು ॥
ವೀರ ಕೇಳ್ಳೆ ಹೆಸರೆನಗೆ ಮಯ ।
ನಾರೊಳುಸಿರುವೆನೆನ್ನ ದುಕ್ಕದ ।
ಭಾರವನು ಪೇಳುವೆನು ಕಾರಣಸಹಿತ ಕೇಳೆಂದ ॥೪೯॥

ತಾತ ಬಲ್ಲೈ ಕೇಳ್ದು ಭುವನ ।
ಪ್ರೀತೆಯಲ್ಲಾ ಹೇಮೆಯಪ್ಸರ ।
ಜಾತಿಯಲಿ ದೇವತೆಗಳಿತ್ತರು ತನಗೆ ವಧುವಾಗಿ ॥
ಪ್ರೀತಿಯಿಂದೈನೂಱು ವರುಷವ ।
ನಾತರುಣಿಯುಪಭೋಗದೊಳಗಿರ ।
ಲಾತಳೋದರಿಯೊಳು ವಿಯೋಗವದಾದುದೆನಗೆಂದ ॥೫೦॥

ಆವನಿತೆ ಪಡೆದಳು ಕಣಾ! ಮಾ ।
ಯಾವಿ ದುಂದುಭಿಯೆಂಬ ಸುತನೊಡ ।
ನೀವಿಶದ ಶಶಿವದನೆ ಮಂಡೋದರಿಯೆನಿಪ ಸುತೆಯ ॥
ಆವನೈ ಪ್ರಿಯವಧುವಿಯೋಗದ ।
ನೋವಿನಲಿ ಜೀವಿಪನು ಬಳಿಕಿಂ ।
ತೀವಿಪಿನವಿಭ್ರಮಣೆ ಕಾರಣವಾಯ್ತು ಕೇಳೆಂದ ॥೫೧॥

ಹೇಮದಲಿ ಹೇಮಾಭಿಧಾನದ ।
ರಾಮಣೀಯಕ ಪುರವನೆಸಗಿದೆ ।
ನೈ ಮಹಾಮಾಯೆಯಲಿ ತತ್ಪುರವರವನೀಕ್ಷಿಸದೆ ॥
ಈಮಗಳ ಕೈವಿಡಿದುಕೊಂಡೀ ।
ಭೂಮಿಯೊಳಗೀಕೆಗೆ ವರನನು ।
ದ್ದಾಮವಂಶೋನ್ನತನ ನೋಳ್ಪೆನು ನೀನದಾರೆಂದ ॥೫೨॥

ಆದೊಡಾನು ಪುಲಸ್ತ್ಯತನುಭವ ।
ನಾದ ವಿಶ್ರಾವಸುತನೂಜನು ।
ಮೇದಿನಿಯೊಳೆನ್ನನು ದಶಾನನನೆಂಬರೆನೆ ಕೇಳಿ ॥
ಆದುದಭಿಮತಸಿದ್ಧಿ ವರಸಂ ।
ಪಾದವಾತ್ಮಜೆಗಾದುದೆನುತ ವಿ ।
ನೋದದಲಿ ಮಯನಾಗ ದಶಕಂಧರನೊಳಿಂತೆಂದ ॥೫೩॥

ಎಲೆ ಮಹಿಮ ಕೇಳ್ಳೆ ಪಿತಾಮಹ ।
ಕುಲದೊಳುದಿಸಿದ ನಿನ್ನವೊಲು ಸ ।
ತ್ಕುಲಜರುಂಟೇ ತನ್ನ ಮಗಳನು ವರಿಸಬೇಕೆನುತ ॥
ಕುಲವಧುಗಳ್ಗೆತರೆ ಯದೃಚ್ಛಾ ।
ಬಲದೊಳಲ್ಲೆಂಬುವರೊಳರೆ ಭೂ ।
ವಲಯದೊಳು ದಶವದನನಸ್ತುವೆನುತ್ತ ಕೈಕೊಂಡ ॥೫೪॥

ಲೀಲೆಯೆಂತುಟೊ ಮಯನ ಪರಿಣಯ ।
ಶಾಲೆಯಾದುದು ನೆನೆದೊಡಾಕ್ಷಣ ।
ಬೇಳಿದನು ಹೋಮಾನಲನ ಬರಿಸಿದನು ಭೂಸುರರ ॥
ಮೇಲೆ ವೈದಿಕಧರ್ಮದಲಿ ದಶ ।
ಮೌಳಿಗಾದುದು ಮದುವೆ ಹರುಷವ ।
ತಾಳಿದನು ಮಯನುಸಿರಲೇನುದ್ವಾಹಸಂಭ್ರಮವ ॥೫೫॥

ಇತ್ತನೈ ಮಯನಾಗ ದಶಶಿರ ।
ಗುತ್ತಮದ ಶಕ್ತಿಯನದಜೊಳಂ ।
ದೊತ್ತಿದನಲಾಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಪೇರುರವನಾಜಿಯಲಿ ॥
ಮತ್ತೆ ಕೇಳ್ಳೆ ರಾಮ ದಶಶಿರ ।
ನುತ್ತರೋತ್ತರ ಕಾರ್ಯದಲಿ ಪುರ ।
ದತ್ತ ಸರಿದನು ಸತಿಸಹಿತ ಮಯನಡರಿದನು ನಭವ ॥೫೬॥

ಕೇಳಿದೈ ರಾಜೇಂದ್ರ ವಜ್ರ ।
ಜ್ವಾಲೆ ಪೌರೋಚನಸುತಾತ್ಮಜೆ ।
ಕಾಳರಕ್ಕಸಿಯರಸಿಯಾದಳು ಕುಂಭಕರ್ಣಗೆ ॥
ಮೇಲೆ ಶೈಲೂಷಾತ್ಮಭವೆ ಸರ ।
ಮಾಲಲನೆ ಗಂಧರ್ವವಧು ಕುಲ ।
ಪಾಲೆ ವಧುವಾದಳು ವಿಭೀಷಣಗಧಿಕವಿಭವದಲಿ ॥೫೭॥

ತರುಣಿ ಮಂಡೋದರಿಯೊಳಾದಶ |
ಶಿರನೊಳಾದನು ಮೇಘನಾದಾ |
ಸುರನವನೆ ಶಕ್ರಾರಿ ಪಿತನಿಂದಧಿಕಬಲಯುತನು ||
ಪುರದೊಳಾತನ ಶೈಶವದ ನಿ |
ಷ್ಠುರದ ರೋದನವಬ್ಧರವದಂ |
ತಿರೆ ಸುರಾರಿಗೆ ಮೇಘನಾದಾಭಿಖ್ಯೆಯಾಯ್ತೆಂದ ||೫೮||

ವಾರಿಜಾಸನನಿತ್ತ ನಿದ್ರಾ |
ಭಾರ ಬಲಿದುದು ಕುಂಭಕರ್ಣಗೆ |
ಸಾರಿದನು ದಶಕಂಧರನ ರಿಪುಕಾಲಕಂಧರನ ||
ವೀರ ವಿರಚಿಪುದೆನಗೆ ನಿದ್ರಾ |
ಗಾರವನು ಬೇಕೆನಲು ಕೇಳ್ದಮು |
ರಾರಿ ದೇವಸ್ಥಪತಿಯನು ತಾ ಕರೆದು ನೇಮಿಸಿದ ||೫೯||

ಶಾತಕುಂಭಸ್ತಂಭಮಯ ಶೋ |
ಭಾತಿಶಯವೈಡೂರ್ಯರತ್ನ |
ವ್ರಾತಮಯ ಹರಿದಶ್ಮಮಯ ಶೋಣಾಶ್ಮಮಯವೆನಿಸಿ ||
ಚಾತುರಿಯದಲಿ ಮಾಡಿದನು ದಿತಿ |
ಜಾತನೆನಿತುನ್ನತವಸಿತನಾ |
ಯಾತುದಾನಾಧಿಪಗೆ ನಿದ್ರಾಮುದ್ರಿತಾಲಯವ ||೬೦||

ಎರಡುಗಾವುದ ನೀಳದಲಿ ವಿ |
ಸ್ತರಿಸಿದನು ಗಾವುದದಗಲ ಮಂ |
ದಿರವನಮರಸ್ಥಪತಿ ಬೀಳ್ಕೊಂಡನು ದಶಾನನನ ||
ಸುರವಿರೋಧಿಯನೇಕ ಸಾಸಿರ |
ವರುಷ ನಿದ್ರೆಯೊಳಿರ್ದನೈ ದಶ |
ಶಿರನ ಶೌರ್ಯೋನ್ಮಾದ ದುಸ್ಸಹವಾದುದಿಳೆಗೆಂದ ||೬೧||

ಕೊಂದನಗಣಿತಮುನಿಜನಂಗಳ |
ನಂದು ಮುರಿದನು ಮುನಿವನವನದ |
ಟಂದ ದಾನವದೈತ್ಯಸುರನರನಾಗಕಿನ್ನರರ ||
ಸಂದಣಿಯ ಸವರಿದನು ಭುಜಬಲ |
ದಿಂದ ಕೆರೆ ತೊಡಿಪೆ ಕಟ್ಟೆ ಕಾಲುವೆ |
ನಂದನವ ನೆಗ್ಗಿದನು ಹಿಗ್ಗಿದನಧಿಕಹರ್ಷದಲಿ ||೬೨||

ನದಿಗಳನು ಕದಡಿದನು ಸೊಕ್ಕಿದ ।
ಮದಕರಿಯು ತೆಱದಿಂದ ಕಾಲಿಂ ।
ದೊದೆದು ಕೆಡಹಿದನದ್ರಿಸಮ ಕೃತಕಾದ್ರಿಸೌಧಗಳ ॥
ಕೆದಱಿದನು ಪುರಗೋಪುರಂಗಳ ।
ಸದನಪಙ್ತ್ತಿಗಳೊಡನೆ ತುಱಿದೊಡೆ ।
ಸದೆವನಮರವಿರೋಧಿ ಜನವನು ರಾಮ ಕೇಳೆಂದ ॥೬೩॥

ಅಕ್ಷಯಾತ್ಮ ವಿಪಕ್ಷದಾನವ ।
ಶಿಕ್ಷ ದುಷ್ಕೃತರೂಕ್ಷ ಸುಮನಸ ।
ಪಕ್ಷ ಲೋಕಾಧ್ಯಕ್ಷ ಕೌಸ್ತುಭಲಕ್ಷಣೇನವಕ್ಷ ॥
ಪಕ್ಷಿರಥ ಕಮಲಾಕ್ಷ ಕಿನ್ನರ ।
ಯಕ್ಷಸುರಮುನಿರಕ್ಷ ಸುಜನಾ ।
ಪೇಕ್ಷ ನರಹರ್ಯಕ್ಷ ಪಾಲಿಸು ಮೋಕ್ಷಪದದಕ್ಷ ॥೬೪॥

ಇಂತು ನಾಲ್ಕನೆಯಸಂಧಿ ಸಂಪೂರ್ಣವು.

ಐದನೆಯ ಸಂಧಿ.

ಸೂಚನೆ॥ ಪಾತಕವ ಮಾಡಿದರು ಬಿಡು ದು ।
ರ್ನೀತಿಗಳನೆಂದೆನೆ ಕುಬೇರನ ।
ಘಾತಿಸಿದನೆತ್ತಿದನು ಹರಗಿರಿಯನು ದಶಗ್ರೀವ ॥

ಕೇಳು ರಘುಪತಿ ದಶವದನನು ।
ಬ್ಬಾಳುತನವನದೇನನೆಂಬೆನು ।
ತೋಳ ಬಲದಲಿ ಸವರಿದನು ಸುರನರಭುಜಂಗಮರ ॥
ಪೇಟಲಮ್ಮರು ಸೋದರರು ಭುವ ।
ನಾಳಿಯುಳುಕಿತಖಂಡಗರ್ವ ಛ ।
ಡಾಳಿಸಿತು ಹತಕಂತುಕದ ತೆಱನಾದನಸುರೇಂದ್ರ ॥೧॥

ಕೇಳಿದನು ಧನಪತಿ ದಶಾನನ ।
ನೂಱಗವನಕಟೆನುತ ದುಗುಡವ ।
ತಾಳಿದನು ನಿಜವಂಶಕಾದುದು ಕೊರತೆಯೆಂದೆನುತ ॥
ಪೇಟು ಪೋಗೆಲೆ ದೂತ ಖಳ ದಶ ।
ಮೌಳಿಯೊಳು ದುಷ್ಕೃತವ ಬಿಡು ಧನ ।
ಪಾಲನಟ್ಟಿದನೆನ್ನನೆಂದುಚಿತದಲಿ ತಿಳುಹೆಂದ ॥೨॥

ಸಲುವುದೇ ನಿನಗಿದು ಪಿತಾಮಹ ।
ಕುಲದೊಳುದಿಸಿದವಂಗೆ ಧನಪನ ।
ಬಲುಮೆ ಮಿಗ್ಗಿದುದಲ್ಪದುಷ್ಕೃತಕೆಂದು ನೀನುಸಿರು ॥
ಸುಲಭಮಪ್ಪುದು ಸುಕೃತಗತಿಯಲಿ ।
ಬಲುಹು ಸುಸ್ಥಿರಮಹುದೆನುತ ದಶ ।
ಗಳಗೆ ನೀತಿಯನುಸಿರು ಹೋಗೆಂದೆನುತ ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟ ॥೩॥

ಬಂದನಾತ ವಿಭೀಷಣನ ಒಳ್ ।
ಗೆಂದು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡನುಚಿತದೊ ।
ಳೆಂದನಾಥನಪಾಲನಾಡಿದ ಮಾತನಿಂತೆಂದ ॥
ಕುಂದು ಪೌಲಸ್ತ್ಯಾನ್ವಯಕೆ ದಶ ।
ಕಂಧರನಿನಾದಪುದು ಗಡ! ತಿಳು ।
ಹೆಂದು ಕಳುಹಿದನೆನ್ನನಿಂದಸುರೇಂದ್ರನೆಡೆಗೆಂದ ॥೪॥

ಆದೊಡದೊಳ್ಳಿತೆನುತ್ತ ಚರನೊಡ ।
ನೈದಿದನು ದಶಮುಖನ ಸಭೆಯನು ।
ಸೋದರನನುಚಿತದಲಿ ಮನ್ನಿಸಿ ನುಡಿದನಿಂತೆಂದು ॥
ಆದೊಡೆಲೆ ದನುಜೇಂದ್ರ ಧನಪತಿ ।
ಯಾದ ನಮ್ಮಗ್ರಜನ ಚರನಿವ ।
ನಾದರಿಪುದೆನಲೇನೆನುತ ದಶಕಂಠ ಬೆಸಗೊಂಡ ॥೫॥

ಎಲೆ ನಿಶಾಚರಪತಿ ಪಿತಾಮಹ ।
ಕುಲದೊಳುದಿಸಿದ ನಿನಗೆ ದುಷ್ಕೃತ ।
ಸಲುವುದೇ ಕೊಂದೆ ಗಡ! ಮುನಿಗಳ ಸದೆದೆ! ಗಡ ಸುರರ ॥
ಆಳ್ದೆ ಗಡ! ಬಹುಯಾಗಮಂಟಪ ।
ಗಳನು ಮುರಿದೆ ಗಡಾರವೆಯನಿದ ।
ಕಟಿಲಿ ನಿಮ್ಮಗ್ರಜನು ಕಳುಹಿದನೆನ್ನ ಕೇಳೆಂದ ॥೬॥

ಆಲಿಸೆಲೆ ದನುಜೇಂದ್ರ ಧನಪತಿ ।
ಲೀಲೆಯಿಂದಾಚರಿಸಿದನು ಹಿಮ ।
ಶೈಲದಲಿ ರೌದ್ರವ್ರತವನನುಪಮಸಮಾಧಿಯಲಿ ॥
ಹೇಳಲೇನಗಜಾತೆ ಸುಳ್ದಳು ।
ಶೈಲಸಾನುವಿನೊಳು ಸುರಸ್ತ್ರೀ ।
ಜಾಲದೊಡನೆ ವಿನೋದದಲಿ ವನಕೇಳಿಗೆಂದೆನುತ ॥೭॥

ಅಂಬಿಕೆಯನೀಕ್ಷಿಸಿದನೈ ಸ ।
ತ್ರ್ಯಂಬಕದೊಳಗಜಾಪ್ರಭಾವವ ।
ನೆಂಬುದೇನರಿದುದು ಕಣಾ! ಧನಪತಿಯು ವಾಮಾಕ್ಷಿ ॥
ಅಂಬಿಕಾಪತಿಯೆನುತ ಮೇರುನಿ ।
ತಂಬದೊಳು ತಪವಿರುತಿರಲು ಭಾ ।
ಳಾಂಬಕನು ಮೆಚ್ಚಿದನು ಬಂದನು ಧನದನಿದ್ದೆಡೆಗೆ ॥೮॥

ಎಲೆ ಧನೇಶ್ವರ ಮೆಚ್ಚಿದೆನು ನಿ ।
ಶ್ಚಲಿತ ಭಕ್ತಿಗೆ ನಿನ್ನ ತಪವಿದು ।
ಸುಲಭವೇ ದುರ್ಲಭ ಕಣಾ! ಬಱಿಕೋಱಿದ ಪುರುಷರಿಗೆ ॥
ಫಲಿಸಿದುದು ನಮ್ಮಿರ್ವರಿಗೆ ತಪ ।
ವಿಳೆಯೊಳಗೆ ಮೂಱನೆಯ ಪುರುಷರು ।
ಗಳ ಪರೀಕ್ಷಿಸಲಿಲ್ಲವೆಂದನು ಶೂಲಿ ಧನಪತಿಗೆ ॥೯॥

ಇಂದು ಮೊದಲಾಗೆಮ್ಮ ಸಖನಾ ।
ಗೆಂದು ಕರುಣವ ತೋಱಿ ಗಿರಿಸುತೆ ।
ಯಿಂದ ಹತವಾದಕ್ಷಿ ಪಿಂಗಳವರ್ಣವನು ತಾಳ್ದು ॥
ಸಂದಿರಲಿ ಧರೆಗೇಕಪಿಂಗಳ ।
ನೆಂದು ನಿನ್ನಯ ಹೆಸರೆನುತ ಬಾ ।
ಲೇಂದುಶೇಖರನೈದಿದನು ಕೈಲಾಸಪರ್ವತಕೆ ॥೧೦॥

ಇದು ಕಣಾ! ದುಷ್ಕೃತದ ಫಲ ತನ ।
ಗೊದಗಿದುದು ಪಾಪದ ಫಲಂಗಳ ।
ನೊದೆವುದರಿದದಱಿಂದ ಸುರಮುನಿಜನದ ದೆಸೆಯಿಂದ ॥
ನಿಧನವಾಗದೆ ಮಾಣ್ದಪುದೆ ದಶ ।
ವದನಗಿದನಱುಹೆಂದು ಧನಪತಿ ।
ಬೆದಱದಟ್ಟಿದನೆನ್ನನೆಂದನು ದೂತನಸುರಂಗೆ ॥೧೧॥

ಕೇಳಿ ದೂತನ ಮಾತನಾದಶ ।
ಮೌಳಿ ಕೋಪವ ತಾಳಿದನು ರೋ ।
ಮಾಳಿಗಳು ಹೊಗೆಯೆದ್ದುವಂಗದ ಝಳದ ಝಾಡಿಯಲಿ ॥
ಅಲಿಗಳು ಕೇಸುರಿಯ ಸುರಿದುವು ।
ಕಾಲರುದ್ರನ ಮಸಕದೆಸಕವ ।
ನೇಱಿಸುವ ಬದ್ಧಭ್ರುಕುಟಿ ಮುಖನೊಡನೆ ಖತಿಗೊಂಡ ॥೧೨॥

ಎಲವೊ ಹರಸಖನೆಂಬ ಗರ್ವದ ।
ಬಲವನೆನಗಱುಹೆಂದು ನಿನ್ನನು ।
ಕಳುಹಿದನಲಾಸುರಮುನಿಗಳಿಂದೆನಗೆ ಮರಣ ಗಡ ॥
ಕೊಲುವೆನಗ್ರಜನಾದೊಡಾಗಲಿ ।
ಹಲವು ಮಾತೇನಣಕನಣಕದ ।
ಬಳಿಕೆ ಗಡ ತನ್ನೊಡನೆನುತ ಹಲುಗಡಿದನಸುರೇಂದ್ರ ॥೧೩॥

ಜಡಿದು ಕಡುಗವನವನನಿಕ್ಕಡಿ ।
ಗಡಿದು ತಿನಲಿತ್ತಸುರಭಟರಿಗೆ ।
ನಡೆದನೈ ಪ್ರಸ್ಥಾನಮಂಗಳಬಲಿಯಿದೆಂದೆನುತ ॥
ಬಿಡದೆ ಶುಕಸಾರಣಮಹೋದರ ।
ರೊಡನೆ ಧೂಮ್ರಾಕ್ಷಪ್ರಹಸ್ತರು ।
ನಡೆಯೆ ಮಾರೀಚಾದಿ ಷಟ್ಸಚಿವರು ಸರೋಷದಲಿ ॥೧೪॥

ಲೋಕವನು ಸಂಹರಿಪೆನಿನ್ನೀ ।
ಲೋಕಪಾಲರನಾಕೃತಾಂತನ ।
ಲೋಕವನು ಹುಗಿಸುವೆನು ಕೊಲ್ವೆನು ಸುರನರೋರಗರ ॥
ಜೋಕೆಗಿಡಿಸುವೆನಿಂದ್ರಚಂದ್ರಾದಿ ।
ನಾಕರಾದ್ಯರನೆನುತ ರಥವನು ।
ನೂಕಿದನು ದಶವದನನುತ್ತರಕಾಗಿ ಬೇಗದಲಿ ॥೧೫॥

ಒಡನೆ ನಡೆದುದು ಸೇನೆ ವಾದ್ಯದ ।
ಗಡಣದಲಿ ಗಜರಥಹಯಾಳಿಯು ।
ಕಡುಭರದೊಳುಬ್ಬೇಱಿ ಬೊಬ್ಬಿಱಿದಾರ್ವ ಪಟುಭಟರ ॥
ಪೊಡವಿ ಪೆತ್ತುದೊ ಬಲವನೆಣ್ದಿಸೆ ।
ಪಡೆಯನೀಂದುದೊ ಜಂಗಮಾದ್ರಿಗ ।
ಳಡಿಯಿಡುವುವಿವು ಚೋದ್ಯವೆನೆ ಬಱಸಂದು ರಾವಣನಾ ॥೧೬॥

ನಗರ ಖೇಡ ಮಡಂಬ ಪತ್ತನ ।
ನಿಗಮ ಖರ್ವಡವೆಂಬ ಪುಟಭೇ ।
ದಗಳ ಗಿರಿವನ ನದನದೀಸಂಕುಲವನುಱೆ ಕಳೆದು ॥
ವಿಗಡ ರಕ್ಕಸನೈದಿದನು ಹರ ।
ನಗತಟಪ್ರಾಂತವನು ರಿಪುಸಂ ।
ಯುಗಸಮಗ್ರಭುಜಾಗ್ರನಳಕಾಹ್ವಯಮಹಾಪುರವ ॥೧೭॥

ನಿಂದು ನಗರದ್ವಾರದೊಳು ಕರೆ ।
ದೆಂದನಾಪುರರಕ್ಷ ಯಕ್ಷನೊ ।
ಳಿಂದು ದಶಕಂಧರನು ಸಮರಕೆ ಬಂದನೆಂದುಸಿರು ॥
ಕೊಂದೊಡಲ್ಲದೆ ಧನಪತಿಯು ಬಿಡೆ ।
ನೆಂದನೆನು ನಿನೊಡೆಯನೊಳಗೆನ ।
ಲಂದು ಪರಿದನು ಯಕ್ಷನಳಕಾಧ್ಯಕ್ಷನಿರ್ಪೆಡೆಗೆ ॥೧೮॥

ಏಟು ಧನಪತಿ ಕಾದು ನಡೆ ದಶ ।
ಮೌಳಿಯೊಳು ತವಪದಪಯೋಜವ ।
ನೋಲಗಿಸಲೆಯ್ದಿದನು ಗಡ ಬಂಡೆಯುದ ಕಡುಹಿನಲಿ ॥
ಕೋಳ ತೀಟೆಯು ಕಳೆವ ಗಡ ನ ।
ಮ್ಮಾಳ ಕೊಲೆಗೆಲಸದಲಿ ತಾನಿದ ।
ಹೇಟುವೊಡೆ ತೆಱಹಿಲ್ಲ ಕದನಕೆ ಕಳುಹಬೇಕೆಂದ ॥೧೯॥

ಹೇಟು ಹೇೞನ್ನೊಮ್ಮೆ ದಶಶಿರ ।
ನಾಳುತನದಾಳಾಪವನು ದಿಟ ।
ಕಾಳೆಗವೆ ನಮ್ಮೊಡನೆ ಶಿವಶಿವ ಕಾಲಗತಿಯೈಸೆ ॥
ಬೂಳದನುಜನ ಕಾಳೆಗಕೆ ನ ।
ಮ್ಮಾಳ ಕರೆಯೆನೆ ಯಕ್ಷಕಿನ್ನರ ।
ಜಾಳ ನೆರೆದುದು ಕೆಣಕಿದುದು ದಶಶಿರನನಾಜಿಯಲಿ ॥೨೦॥

ಆದೊಡೆಲವೊ ದಶಾಸ್ಯ ಧನಪನ ।
ಸೋದರನೆನುತೊತ್ತಿಮ್ಮೆ ಮನ್ನಿಸಿ ।
ಪೈದೆಗೆದೊಡಾವದಕೆ ನೀ ಕಲಿಯಾದೆಯುಕಟೆನುತ ॥
ಕೈದುಗಳ ಸುೞಿಸಿದರು ಕವಿದರು ।
ಕೈದುಡುಕಿದರು ನಿಶಿತಶಸ್ತ್ರಮ ।
ಹೋದಧಿಯೊಳಾೞಿಸಿದರೇೞಿಸಿದರು ಪರಾಕ್ರಮವ ॥೨೧॥

ಏನನೆಂಬೆನು ಯಕ್ಷರಾಕ್ಷಸ ।
ಸೇನೆಗಾದುದು ಸಮರವೆಂಬಿನ ।
ಸೋನೆ ಸುರಿದುದು ಸುರಗಿ ಸುರಿದುವು ಹೊಳೆದುವಸಿಧೇನು ॥
ದಾನವರ ಕಿನ್ನರರ ರುಧಿರಾಂ ।
ಭೋನಿಧಿಯೊಳಂಭೋಧಿ ತಟ್ಟಿದ ।
ದೇನು ರೌದ್ರರಸಾತಿರೇಕವೊ ಪೇೞಲರಿದೆಂದ ॥೨೨॥

ಮುರಿದುದಸುರರ ಸೇನೆ ಬಱಸಿಡಿ ।
ಲೆಱಗಿದದ್ರಿಯವೊಲು ಕೃತಾಂತನ ।
ಗರವೆ ಬಱಿದೋಕರಿಸಿದಂತಿರೆ ತರಿದ ತಲೆಮಿದುಳ ॥
ಹರಿಗರುಳ ಸೀೞ್ದೊಡಲನೆಲುಗಳ ।
ನಿರಿದೊವಲ ನಿಡುಮೂಳೆಗಳ ಬಿಡ ।
ದೊರೆವ ನೆತ್ತರ ನೆಣದ ರಣವತಿಚಿತ್ರವಾಯ್ತೆಂದ ॥೨೩॥

ನೋಡಿದನು ನಿಜಸೇನೆ ಕಣ್ಗೆ ।
ಟ್ಟೋಡುವುದನಮರಾರಿ ಕೋಪವ ।
ಮಾಡಿದನು ಕೊಂಡನು ಗದಾದಂಡವನು ಕೋಪದಲಿ ॥
ಅಡಲೇನದನೊಣಗಿದಡವಿಯು ।
ಬೀಡಿಕೆಯು ಕಾೞ್ಗಿಚ್ಚಿ ಸವಱಿದ ।
ನೋಡಲೀಯದೆ ಬಂದ ಯಕ್ಷರನಾದಶಗ್ರೀವ ॥೨೪॥

ಕೆಡೆದರಗಣಿತ ಯಕ್ಷಕಿನ್ನರ ।
ರೊಡೆದ ತಲೆಗಳ ಸಿಡಿದ ಪಲ್ಗಳ ।
ನಿಡುಗರುಳ ತುಂಡಿಸಿದ ತೋಳ್ಗಳ ನೆಗ್ಗಿದವಯವದ ॥
ಬಿಡುಮುಡಿಯ ಬಸಿವರುಣಜಲದಿ ।
ಕ್ಕಡಿಗಡಿದ ತೊಡೆ ಜಾನುಜಂಘೆಯ ।
ಪಡೆ ಮಡಿದುದನಿಮಿಷದಲಿ ಬಲುಹೆನಿತೊ ದಶಮುಖನ ॥೨೫॥

ಬೆಂಬಿಡದೆ ಸಂಯೋಗಕಂಟಕ ।
ನೆಂಬ ಹೆಸರಿನ ಯಕ್ಷಪತಿ ಮನ ।
ನಂಬುಗೆಯ ಭಟನಾಥನಾಧೀಶ್ವರನ ಭಟರೊಳಗೆ ॥
ಅಂಬುಗಳ ಮೞೆಗಱೆಯುತ್ತೈದಿದ ।
ನಂಬರದೊಳಂದತಿ ಚಮತ್ಕೃತಿ ।
ಯೆಂಬ ಬಗೆ ಬಗೆಗೊಡವೆ ದಶಮುಖದೈತ್ಯನಭಿಮುಖಕೆ ॥೨೬॥

ಕಂಡನಾಮಾರೀಚನಾತನ ।
ದಂಡಿಯನು ತಱುಬಿದನು ಬಲ್ಗಜೆ ।
ಗೊಂಡು ಮೇಲ್ವಾಯ್ದೆಱಗಿದನು ಸಂಯೋಗಕಂಟಕನ ॥
ದಂಡೆಯೊಳು ಕಳೆದಾತನಸುರನ ।
ಮಂಡೆಯೊಡೆವಂತೆಱಗಿದನು ಭೂ ।
ಮಂಡಲದೊಳೆಡೆಗೆಡೆದನವನರೆಗೞಿಗೆ ಪರಿಯಂತ ॥೨೭॥

ತಿಳಿದುದಾತನ ಮೂರ್ಛೆಯಾತನೊ |
ಳಳವಿಗೊಟ್ಟನು ಶೌರ್ಯವತಿವೆ |
ಗ್ಗಳಿಸಿದುದು ಮಾಯೆಯೊಳು ಗೆಲಿದನು ಯಕ್ಷವಲ್ಲಭನ ||
ಬಳಿಕ ದಶಶಿರನಾಥನೇಕನ |
ಹೊಬಲ ಬಾಗಿಲನೊಳವೃಗಲು ಕಂ |
ಡಳುಕದಾಂತನು ಸೂರ್ಯಭಾನುವೆನಿಪ್ಪ ಕಿನ್ನರನು ||೨೮||

ಮುಱಿದು ಮಣಿತೋರಣವನಸುರನ |
ನೆಱಗಿದನು ವಿಧಿ ಕೊಟ್ಟ ವರದಿಂ |
ದರಿದಪನೆ ಖಳನುಱಿದವರನಾಸ್ತಂಭದಿಂದವನ ||
ಒಱಸಿಡಿಲು ಹೊಯ್ವಂತೆ ಹೊಡೆದೊಡೆ |
ಬಱತುದಾತನ ಮಾತು ದಶಶಿರ |
ನುಱುಬೆಗಾನುವರಿಲ್ಲ ಸರಿದರು ಯಕ್ಷರೆಣ್ದೆಸೆಗೆ ||೨೯||

ನವನಿಧಿಗಳೊಡನೈತರಲು ಪೈ |
ಶ್ರವಣನಾಜಿಗೆ ತಾನೆ ನಡೆತಂ |
ದವಗಡಿಸುತಿರೆ ಮಾಣಿಭದ್ರನೆನಿಪ್ಪನಡಹಾಯ್ದು ||
ಬವರಕಾಂತನು ನಾಲ್ಕುಸಾಸಿರ |
ಕವಿದುದಾತನ ಸೇನೆ ದಿತಿಸಂ |
ಭವರೊಳಪ್ಪುದೆ ಸಮತೆ ಸವಱಿದನವರ ಸೈನಿಕವ ||೩೦||

ಕೊಂದನಾಮಾರೀಚನಾಜಿಗೆ |
ಬಂದ ಯಕ್ಷರೊಳೆರಡು ಸಾಸಿರ |
ಮಂದಿಯನು ಬಳಿಕಾಪ್ರಹಸ್ತಮಹೋದರಾಸುರರು ||
ಕೊಂದರಿಚ್ಛಾರ್ಸಿರವ ಮುಸಲದೊ |
ಳಂದು ಧೂಮ್ರಾಕ್ಷಾಸುರನು ಬಲು |
ಹಿಂದ ಹೊಯ್ದನು ಮಾಣಿಭದ್ರನನಧಿಕರೋಷದಲಿ ||೩೧||

ಅವನ ಗಾಯವನಗೆದು ದನುಸಂ |
ಭವನ ಶಿರವನು ಮಾಣಿಭದ್ರನು |
ಸವಡಿಗೆಯ್ಯೆಂದೆಱಗಿದನು ಗದೆಗೊಂಡು ಖಾತಿಯಲಿ ||
ಕವಿದುದಾತನ ಕಣ್ಗೆ ಕತ್ತಲೆ |
ಬವಣಿಗವನೊಳಗಾಗೆ ಲಂಕಾ |
ಯುವತಿಗಧಿಪತಿ ಯಕ್ಷಪತಿಯನು ತಡೆದನಾಹವಕೆ ||೩೨||

ಮುಟ್ಟೆ ಬರೆಬರೆ ದಶಶಿರನನವ ।
ನಿಟ್ಟನೈ ಶಕ್ತಿತ್ರಯದೊಳದು ।
ಥಟ್ಟಗಿದೊಡೇನಳುಕುವನೆ ವರದಾನಗರ್ವದಲಿ ॥
ಮುಟ್ಟವಿಸಿ ಬರಲವನ ಗದೆಗೊಂ ।
ಡಟ್ಟಿ ಹೊಯೊಡೆ ಮಕುಟ ಮುಱಿದಳ ।
ವಟ್ಟದವನಿಗೆ ಪಾರ್ಶ್ವಮೌಳಿಯೆನಿಪ್ಪ ಪೆಸರಂದು ॥೩೩॥

ನೊಂದು ಮಾಣೀಚರನು ಸಮರಕೆ ।
ಹಿಂದದೆಗೆದನು ಯಕ್ಷಕಿನ್ನರ ।
ವೃಂದವಡಗಿದುದಾಶೀಲೋಚ್ಚಯ ಗಹನಗುಹೆಗಳಲಿ ॥
ನಿಂದನೊರ್ವನೆ ಧನಪನಸುರಂ ।
ಗೆಂದನೆಲೆ ಪಾಪಾತ್ಮ ಕೆಡದಿರು ।
ಮಂದಮತಿ ನೀನಱಿಯೆ ದುಷ್ಕೃತ ಸುಕೃತ ಭೇದಗಳ ॥೩೪॥

ಗುರುಹಿರಿಯರೆಂದೆನದೆ ವಿಪ್ರರ ।
ಸರಕುಮಾಡದೆ ತಂದೆತಾಯಿಗ ।
ಳಿರವನಱಿಯದೆ ದೈವಪೌರುಷಕರ್ಮಗಳ ಮುಱಿದು ॥
ಇರುತಿಹನೆ ಪುರುಷಾಧಮನು ವಿ ।
ಸ್ತರಿಸಲೇನದಕಕಟ! ಪೌರುಷ ।
ದುರಿಯೊಳದ್ದುವ ತನ್ನ ಗಾದೆ (?) ದುರಾತ್ಮ ಕೇಳೆಂದ ॥೩೫॥

ಎಲವೊ ಬಿಳ ಸಿರಿ ರೂಪು ಬಾಹಾ ।
ಬಲ ಚಿರಾಯು ಮಹತ್ವ ನೀತಿಯು ।
ಬಲುಹು ಸತಿಸುತಲಾಭವೆಂಬಿವು ಪೂರ್ವಕರ್ಮಗಳ ॥
ಫಲದ ಪಾಕದೊಳಿರುತಿಹುದು ಕ ।
ಟ್ಟಳೆ ಕಣಾ! ಜೀವರಿಗೆ ನೀನಿದ ।
ತಿಳಿಯೆ ಕಂಡಪೆ ಕಡೆಗೆ ದೇಹಾಂತರದೊಳೆನ್ನೆಂದ ॥೩೬॥

ಎನುತ ಗದೆಗೊಂಡಾರ್ದು ರಾಕ್ಷಸ ।
ಜನಪನಿದಿರಿಗೆ ನಡೆಯೆ ಸಚಿವರು ।
ತಸತಸಗೆ ಸಾಗಿದರು ನೀಗಿದರಧಿಕಪೌರುಷವ ॥
ಮುನಿದು ಮೇಲ್ವಾಯ್ದೆಱಗಿದನು ಸುರ ।
ಜನವಿರೋಧಿಯ ವಕ್ಷವನು ಬಿಳಗಿ ।
ಸ್ನೆನಿತು ಸತ್ವವೊ ಗದೆಯು ಗಾಯವನಱಿದನಿಲ್ಲೆಂದ ॥೩೭॥

ಜಾಱಿದುದು ಗದೆಯೆನುತ ಚಾಪದೊ |
ಳೇಱಿಸಿದನಂಬುಗಳ ಬೆಂಬೞಿ |
ಹಾಱಿಸಿದನಸುರೇಂದ್ರನಿದಿರಿನೊಳಾಧನೇಶ್ವರನು ॥
ತೋಱಿದನಲಾ ಪೌರುಷವನಿ |
ನ್ನಾಱಿವಗ್ರಜಗೆನುತ ರಣದಲಿ |
ಮೀಱಿದುದ್ರೇಕದಲಿ ನುಡಿಸಿದನಾಧನೇಶ್ವರನ ॥ ೩೮ ॥

ಅಂಜುವೆವು ನಿಮಗಾವಕಟ! ವ್ಯ |
ತ್ಯಂಜಯನ ಸಖರೆಂದು ನೀತಿಯ |
ರಂಜಕರು ಗಡ! ನೀವು ದುರ್ಮಾರ್ಗಿಗಳು ನಾವು ಗಡ ॥
ಭಂಜಿಪರು ಸುರರೆನುತೆವಗೆ ಮನ |
ವಂಜುವುದು ನೀವವರ ದೆಸೆ ದಿಟ |
ವಂಜಿರೆವಗಿನ್ನೆಂದೆನುತ ಖಳನುಬ್ಬಿ ಬೊಬ್ಬಿಱಿದ ॥ ೩೯ ॥

ಬಿಗಿದು ಚಾಪದ ತಿರುವನಿಷುಗಳ |
ನುಗುೞಿಸಿದನಸುರೇಂದ್ರನಾಕಣೆ |
ಬಗಿದು ಹೊಕ್ಕುವು ಮುಕ್ಕುರಿಕಿ ಧನಪತಿಯ ಸಮ್ಮುಖಕೆ ॥
ಬಗೆಯದದನನುಕರಿಸಿ ಧನಪತಿ |
ಯಗಣಿತಾಸ್ತ್ರವ ಸುರಿಯೆ ಖಂಡಿಸಿ |
ವಿಗಡರಕ್ಕಸನೆಚ್ಚು ಮುಂಗಿಡಿಸಿದನು ಧನಪತಿಯ ॥ ೪೦ ॥

ಆತನಾಗ್ನೇಯಾಸ್ತ್ರದಿಂದಿಸ |
ಲೀತನೆಚ್ಚನು ವಾರುಣವ ಬೞಿ |
ಕಾತನೆಚ್ಚನು ತಿಮಿರಫಣಿಪರ್ವತ ಘನಾಸ್ತ್ರದಲಿ ॥
ಈತನೆಚ್ಚನು ಸೌರಗಾರುಡ |
ಶಾತಮನ್ಯು ಸಮೀರ ಶರಸಂ |
ಘಾತದಲಿ ಸರಿಮಿಗಿಲೊಳೆಚ್ಚಾಡಿದರು ಸಮರದಲಿ ॥ ೪೧ ॥

ಬೞಿಕ ರಾಕ್ಷಸ ಮಾಯೆಯಲಿ ವೆ |
ಗ್ಗಳಿಸುತಭಿಮುಖನಾದ ಧನದನ |
ನಳುಕಿಸಿದನೊಳಹೊಕ್ಕು ಹೊಯ್ದನು ಘೋರಪರಿಘದಲಿ ॥
ಕಳವಳಿಸಿದುವು ಕರಣತತಿಯು |
ಚ್ಚಳಿಪ ನೆತ್ತರ ಧಾರೆಯಲಿ ನನೆ |
ದಿಳೆಯೊಳೊಱಗಿದನಾಧನೇಶ್ವರನಧಿಕಮೂರ್ಛೆಯಲಿ ॥ ೪೨ ॥

ನೊಂದನೈ ವೈಶ್ರವಣನೆನುತ್ತೈ ।
ತಂದು ಪದ್ಮಪ್ರಭೃತಿನಿಧಿಗಳು ।
ನಂದನಕೆ ಕೊಂಡುಯ್ಯಲಾಕ್ಷಣ ಚೈತ್ರರಥವೆನಿಪ ॥
ಮಂದಮತಿ ದಶವದನನಾತನ ।
ಮುಂದೆಸೆವ ಪುಷ್ಪಕವ ಬೀಳ್ಕೊಂ ।
ಡಂದದಲಿ ಬೊಬ್ಬಿಱಿದು ಪೂರ್ವಾಶಾಭಿಮುಖನಾದ ॥ ೪೩ ॥

ಆವಿಮಾನದ ನೀಲಶೋಣ ।
ಗ್ರಾವಭೂರಿಸ್ತಂಭ ಶೋಭೆಯು ।
ನಾವಿಮಲವೈಡೂರ್ಯವಜ್ರವಿಮಾನ ಕುಟ್ಟಿಮವ ॥
ತೀವಿದುತ್ತಮ ಕನಕಭಿತ್ತಿಯು ।
ಲೋವೆಗಳ ಮುಕ್ತಾವಿತಾನವ ।
ಭಾವಿಸುತ ತಲೆದೂಗುತ್ತೈದಿದನಭ್ರಮಾರ್ಗದಲಿ ॥೪೪॥

ಕಂಡನೈ ಕಾಂಚನಸರೋರುಹ ।
ಷಂಡಮಯ ಶರವಣನಿಕಟದು ।
ದ್ದಂಡಕಾಂಡದ್ರುಮನಿಕುಂಜಲತಾನಿಕೇತನವ ॥
ತಂಡತಂಡದ ಯಕ್ಷಜನದೆಳ ।
ವೆಂಡಿರಕ್ಷಿವಳಕ್ಷಶೋಭಾ ।
ಮಂಡಲವ ಕೈಲಾಸಶೈಲವನಾದಶಗ್ರೀವ ॥ ೪೫ ॥

ಪೇಟಿಲೇನಾರಜತಶೈಲದ ।
ಮೇಲೆ ನಡೆಯದೆ ವರವಿಮಾನದ ।
ಲೀಲೆ ನಿಂದುದು ದಶಶಿರನ ಭುಜಶೌರ್ಯ ನಿಲುವಂತೆ ॥
ಕಾಲಗತಿಯೋ ಗತಿಯುಡುಗಿತೀ ।
ಶೈಲದಗ್ರದೊಳೀವಿಮಾನಕೆ ।
ಲೋಲಮತಿ ಮಾರೀಚ ಹೇಟೆನಲಾತನಿಂತೆಂದ ॥ ೪೬ ॥

ಆದೊಡಿದು ವೈಶ್ರವಣಗಲ್ಲದೆ ।
ಮೇದಿನಿಯೊಳನ್ಯರಿಗೆ ನಡೆಯದು ।
ಕಾದಿ ಗೆಲಿದೀಳ್ಕೊಂಡೆವೈ ಸಲೆ ತಥ್ಯವಿದನೆನಲು ॥
ಆದರಿಸು ದಶವದನ ಹಿಮ್ಮೆ ।
ಟ್ಟೇಧರಾಧರದೊಳು ಕಪರ್ದಿ ವಿ ।
ನೋದಿಸುತ್ತಿಹನೆಂದು ನಂದೀಶ್ವರ ನಿರೂಪಿಸಿದ ॥೪೭॥

ಈ ಮಹೀಧರದಗ್ರದೊಳು ಸು।
ತ್ರಾಮಪರಮೇಷ್ಠಿಪ್ರಭೃತಿ ಸುರ।
ತಾಮಸೀಚರಯಕ್ಷಕಿನ್ನರಕಿಂಪುರುಷರೆನಿಪ॥
ಕಾಮಗಾಮಿಗಳೈದಲಸದಳ।
ವೈ ಮಹಾದೇವಪ್ರಭಾವದ।
ಸೀಮೆಯಲಿ ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟ ಕೆಡಬೇಡಱಿಯೆ ನೀನೆಂದ ॥ ೪೮ ॥

ಎಂದ ಶಂಕರನಪರರೂಪಿನ।
ನಂದಿಕೇಶನ ಮೊಗವನೀಕ್ಷಿಸಿ।
ಮಂದಹಾಸವ ಸೂಸಿದನು ವಾನರಮುಖಾಕೃತಿಗೆ॥
ಮಂದಮತಿ ದಶಮುಖನದಕೆ ಕಡು।
ನೊಂದು ನಂದೀಶ್ವರನು ಬಱಿಕಿಂ।
ತೆಂದು ನುಡಿದನು ಕುಟಿಲಮತಿಗತಿರೋಷಮುಖನಾಗಿ ॥ ೪೯ ॥

ಏನು ದಶಮುಖ ನಿನ್ನ ಶೌರ್ಯವ।
ದೇನು ಕೊಲಲೆನಗರಿದೆ ದೃಷ್ಕೃತ।
ತಾನೆ ಮಾಳ್ಪುದು ಕುಲವಿನಾಶವ ನಿನಗೆ ಸತ್ಯವಿದು॥
ವಾನರರು ಸದ್ವೀರ್ಯಸಂಭವ।
ರೇ ನಿಶಾಚರ ನಿನ್ನ ಕೊಂದಪ।
ರೇನು ಕೊಱತೆ ಮದಾಸ್ಯದೊಳು ದುಷ್ಟಾತ್ಮ ಹೋಗೆಂದ ॥ ೫೦ ॥

ಒಗೆವನೇ ಖಳನಾನುಡಿಯನೀ।
ನಗವನುನ್ಮೂಲಿಪೆನು ಶಿವಗಡ।
ತಗವಹುದು ತನಗೆನುತ ಶೈಲನಿತಂಬಕೈತಂದು॥
ವಿಗಡರಕ್ಕಸನಾಹರಾದ್ರಿಯ।
ಬಿಗಿದನೈ ಭುಜಗಳಲಿ ಫಣಿಪತಿ।
ಬಿಗಿದವೊಲು ಮಂದರವನಂಬೋಧಿಮಥನದಲಿ ॥ ೫೧ ॥

ಘೀಳಿಡಲು ದಿಗ್ಗಜಗಳಹಿಪನ।
ಮೌಳಿ ಕುಸಿಯಲು ಕುಲಶಿಲೋಚ್ಚಯ।
ದೋಳಿಗಳ ಬೆಸುಗೆಗಳು ಬಿಡಲೊಡಗಲಸಲಬ್ಧಿಚಯ॥
ಮೇಲು ಜಗವಲ್ಲಾಡೆ ಭೂತಳ।
ವಾಟಲತಳಕೆ ಬಿರಿಯೆ ದಿಕ್ಕಿನ।
ಮೂಲೆಗಳು ಕಿತ್ತೆತ್ತಿದನು ಕೈಲಾಸಪರ್ವತವ ॥ ೫೨ ॥

ತೋಳ ಬಲುಹಿನ್ನೆಂತೊ ಖಳನು ।
ನ್ಮೀಲಿಸಲು ಫುಟನೆಗೆದುದಾನಗ ।
ವಾಳುತನದಾಳಾಪದಧಟೆಗೆ ನಡುಗಿತಖಿಳ ಜನ ॥
ಶೈಲಸುತೆ ಬಿಗಿಯಪ್ಪಿದಳು ಶಶಿ ।
ಮೌಳಿಯನು ಶಿವನಱಿದು ಮೆಲ್ಲನೆ ।
ಲೀಲೆಯಿಂದೊತ್ತಿದನು ಚರಣಾಂಗುಷ್ಠದಲಿ ನಗವ ॥೫೩॥

ಎತ್ತುವನು ದಶಮೌಳಿ ಮಗುಳದ ।
ನೊತ್ತುವನು ಶಶಿಮೌಳಿ ಬಿಡದೊಲಿ ।
ದೆತ್ತುವನು ದಶಕಂಠನೊಡನೊತ್ತುವನು ಶಿತಿಕಂಠ ॥
ಎತ್ತುವನು ದನುಜೇಶನೊಡನದ ।
ನೊತ್ತುವನು ಪರಮೇಶ ನಗವೆಸೆ ।
ದತ್ತು ಧರಣೀದೇವಿ ತಿಱುಕಲ್ಲಾಡುವಂದದಲಿ ॥೫೪॥

ಸಿಕ್ಕಿದುವು ಗಿರಿಮೂಲದಿಱುಬೊಳು ।
ರಕ್ಕಸನ ನಿಡುದೋಳ್ಗಳಾರ್ದೊಳ ।
ಹೊಕ್ಕು ಬಲಿದೆತ್ತಿದೊಡೆ ಪುರಹರನೊತ್ತೆ ಬಾತಿಯಲಿ ॥
ಕೆಕ್ಕಳಿಸಿದುದು ಧೃತಿ ಮನೋವ್ಯಥೆ ।
ಗಿಕ್ಕೆಯಾದುದು ಮತಿಯೊರಲ್ದನು ।
ಬಿಕ್ಕನಿಳೆ ಬಿರಿವಂತೆ ದಶಮುಖನಧಿಕರಾವದಲಿ ॥೫೫॥

ಏನಿದದ್ಭುತರಭಸ ಜಗದವ ।
ಸಾನಸಮಯವಿದೆಂದು ನಡುಗಿತು ।
ಮಾನವಾಮರನಾಗಲೋಕಗಳಸುರನಬ್ಬರಕೆ ॥
ಅನಿರೋಧವ ಕಂಡು ಸಚಿವರು ।
ದಾನವಂಗಱುಹಿದರು ಭಜಿಸು ಭ ।
ವಾನಿಯರಸನನಖಿಲನಿಯಮಂಗಳಲಿ ನೀನೆನುತ ॥೫೬॥

ಅಹುದು ಮತ್ತೇನೆನುತ ದೇವ ।
ದ್ರುಹನಧಿಕ ಸಾಮಸ್ವರಂಗಳ ।
ಬಹುವಿಧದ ಗಾನಂಗಳಲಿ ಮೆಚ್ಚಿಸಿದನೀಶ್ವರನ ॥
ಬಹುದಿವಸ ಪರಿಯಂತ, ಪಾರ್ವತಿ ।
ಸಹಿತ ಬಂದನು ಶಂಭು ಶೈಲೋ ।
ದ್ವಹನಸಹನಶ್ರಾಂತವನು ಕೃಪೆಯಿಂದ ಮನ್ನಿಸಿದ ॥೫೭॥

ಮೆಚ್ಚಿದೆನು ದಶವದನ ನಿನ್ನಯ ।
ನಿಚ್ಚಟದ ಭುಜಬಲಕೆ ರವದಲಿ ।
ಬೆಚ್ಚಿಸಿದೆ ಮೂಲೋಕವನು ನಿನಗದಱ ದೆಸೆಯಿಂದ ॥
ನಿಚ್ಚದೊಳು ರಾವಣನೆನಿಪ ಪೆಸ ।
ರಚ್ಚರಿಯೊಳಿದು ಮೊದಲು ನಿನಗಿಂ ।
ನಿಚ್ಚೆಯಾವುದು ಮಾರ್ಗ ಹೋಗೆಂದನು ಪುರಧ್ವಂಸಿ ॥೫೮॥

ಎನೆ ನಿಶಾಚರನೀಶ್ವರನ ಮನ ।
ದನುವನಱಿದೆಲೆ ದೇವ ಮೆಚ್ಚಿದೊ ।
ಡೆನಗೆ ಕೊಡು ಕಾಮಿತವನೀಹೆಸರಿಂದಲೇನಹುದು ॥
ವನಜಭವನಿತ್ತಾಯುಷದ ಬಗೆ ।
ಯೆನಿತನಿತು ಬಲುಹಾಗಿ ನೆರೆದಿರ ।
ಲೆನಗೆ ಕೊಡು ಖಡ್ಗವನಪೂರ್ವವನೆನುತ ಕೈಮುಗಿದ ॥೫೯॥

ಆದೊಡೊಳ್ಳಿತ್ತೆನುತ ಖಡ್ಗವ ।
ನಾದಯಾಂಬುಧಿ ಚಂದ್ರಹಾಸವ ।
ನಾದರದೊಳಿತ್ತದಱ ಮಹಿಮೆಯನೊರೆದೊಡಿರನೆನುತ ॥ ?
ಆದನುಜಗೊರೆದಾಯುಷದ ಪರಿ ।
ಯಾದೆ ಸುಕೃತದ ವೈವಟಿಯೆನು ।
ತೈದಿದನು ಪರಮೇಶನಂತರ್ಧಾನರೂಪದಲಿ ॥೬೦॥

ಅಕ್ಷಯಾತ್ಮ ವಿಪಕ್ಷದಾನವ ।
ಶಿಕ್ಷ ದುಷ್ಕೃತರೂಕ್ಷ ಸುಮನಃ ।
ಪಕ್ಷ ಲೋಕಾಧ್ಯಕ್ಷ ಕೌಸ್ತುಭಲಕ್ಷಘನವಕ್ಷ ॥
ಪಕ್ಷಿರಥ ಕಮಲಾಕ್ಷ ಕಿನ್ನರ ।
ಯಕ್ಷ ಸುರಮುನಿರಕ್ಷ ಸುಜನಾ ।
ಪೇಕ್ಷ ನರಹರ್ಯಕ್ಷ ಪಾಲಿಸು ಮೋಕ್ಷಪದದಕ್ಷ ॥೬೧॥

ಇಂತು ಐದನೆಯ ಸಂಧಿ ಸಂಪೂರ್ಣಂ.

ಅಱನೆಯ ಸಂಧಿ.

ಸೂಚನೆ:—ಮೇದಿನಿಯೊಳತಿಬಲ ಸನಾಥರ ।
ಮೇದಿನೀಶರ [ಮುರಿದು] ತಳೆದನು ।
ವೇದವತಿ ಮುಳಿದಿತ್ತ ಶಾಪವನಾದಶಗ್ರೀವ ॥

ಕೇಳು ರಘುರಾಜೇಂದ್ರ ಲಂಕಾ ।
ಪಾಳನಾಕೈಲಾಸವಾಸಿಯು ।
ಬೀಳುಕೊಂಡಱಸಿದನು ಭುಜಬಲಯುತ ಮಹೀಶ್ವರರ ।
ಪೇಳಲೇನಱೆಯಟ್ಟಿ ಸದೆದನು ।
ತೋಳಬಲರನು ಕುಱಿಯ ಹಿಂಡಿನ ।
ತೋಳನೋ ದಶಮೌಳಿಯೋ ನಾನಱಿಯೆನಗನೆಂದ ॥೧॥

ಇಂತು ರಾವಣನಖಿಳ ಪೃಥ್ವೀ ।
ಕಾಂತ ವಿಜಯೋತ್ಸಾಹ ಶೌರ್ಯೈಕ್ಯ ।
ತಾಂತನೈದಿದನೈ ಹಿಮಾದ್ರಿನಿತಂಬ ಕಾನನವ ॥
ಕಂತು ಕಾಂತಾರೂಪನಾಂತೆಸೆ ।
ವಂತೆ ಕೃಷ್ಣಾಜಿನ ಜಟಾಧರೆ ।
ಕಾಂತೆಯೊರ್ವಳು ತಪವಿರಲು ಕಂಡನು ದಶಗ್ರೀವ ॥೨॥

ಏನಿದಚ್ಚರಿಯೆನುತ ನಿರ್ಜನ ।
ಕಾನನದೊಳಿಹ ವಧುವನೀಕ್ಷಿಸಿ ।
ದಾನವೇಶ್ವರನುಚಿತದಲಿ ನುಡಿಸಿದನು ಮನವಳುಪಿ ॥
ಏನಿದದ್ಭುತವಬಲೆ ನೀನೀ ।
ಕಾನನದ ಮಧ್ಯದಲಿ ತಪವಿರ ।
ಲೇನು ನೀನಾರೆಂಬುದನು ತನಗಱುಹಬೇಕೆಂದ ॥೩॥

ಆದೊಡಾಲಿಸೆನುತ್ತ ಮಾಡಿದ ।
ಳಾದನುಜಗಾತಿಥ್ಯಪೂಜೆಯ ।
ನಾದರದೊಳೆಂದಳು ಬೃಹಸ್ಪತಿಯಾತ್ಮಭವನೆನಿಪ ।
ಮೇದಿನೀಸುರನಹ ಕುಶಧ್ವಜ ।
ನೋಡೆ ವೇದದೊಳುದ್ಭವಿಸಿದೆನು ।
ವೇದವತಿಯೆಂದಾದುದೆನಗಭಿಧಾನವಿಳೆಯಱಿಯೆ ॥೪॥

ಈಪರಿಯು ಹೆಸರಿಟ್ಟು ಸಲಹಿದ ।
ನೈ ಪಿತನು ಮಜ್ಜನಕನಲ್ಲಿಗೆ ।
ತಾಪಸಾಮರಯಕ್ಷಕಿನ್ನರಕಿಂಪುರುಷರೆನಿಪ ॥
ರೂಪಯುತರೈತಂದು ಬೇಡಲು ।
ಕೋಪಿಸುವನೆನ್ನನು ಕೊಡದೆ ಬಱ ।
ಕಾಪರಮಮುನಿ ತನಗೆ ಹರಿ ಜಾಮಾತನೆಂದೆನುತ ॥೫॥

ಈಮುಗಳಿಗಧಿನಾಥನಚ್ಯುತ ।
ನಾಮುಕುಂದಂಗಲ್ಲದುಱದೀ ।
ಭೂಮಿಯೊಳಗಿಹ ಪುರುಷರಿಗೆ ಕೊಡೆನೀವಧುವನೆನುತ ॥
ನೇಮದಿಂದಿರೆ ಶಂಭುವೆಂಬ ಸ ।
ನಾಮ ರಾಕ್ಷಸರಾಜನೈತಂ ।
ದಾಮಹೀಸುರವರನ ವಧಿಸಿದನೆನ್ನ ಕೊಡದಿರಲು ॥೬॥

ತಾತನಱದನು ಮಡಿದಳೆನ್ನಯ ।
ಮಾತೆ ಸಹಗಮನದಲಿ ಪತಿಯೊಡ ।
ನೇತೆಱದೊಳಿರ್ದಪೆನು ನಿಜಪಿತೃಮಾತೃಗಳನುಱದು ॥
ಪ್ರೇತಕರ್ಮವನೆಸಗಿದೆನು ವಿ ।
ಖ್ಯಾತಸೂಕ್ತೋಕ್ತಿಯಲಿ ತಂದೆಯ ।
ಮಾತ ಸಲಿಸುವೆನೆಂದು ತಪವಿಹೆನೆಂದಳಿಂದುಮುಖಿ ॥೭॥

ಪತಿ ಕಣಾ! ಶ್ರೀಪತಿಯುನೇ ವಿ ।
ಶ್ರುತದ ತಪದಲಿ ಮೆಚ್ಚಿಪೆನು ಶಾ ।
ಶ್ವತನನೆಲೆ ಪೌಲಸ್ತ್ಯನಂದನ ಪೋಗು ನೀನೆನಲು ॥
ಅತಿವಿರುದ್ಧವಿದಬಲೆ ಯೌವನ ।
ಯುತೆಗೆ ರೂಪಾನ್ವಿತೆಗೆ ಗುಣಸಂ ।
ಯುತೆಗೆ ತಪದಾಯಾಸವಿಂತಿದು ಕಷ್ಟವಲೆಯೆಂದ ॥೮॥

ಎತ್ತಣಚ್ಯುತನಕಟ! ವಿಪಿನವಿ ।
ದೆತ್ತಣದು! ನಿನಗೇಕೆ ತಪವಿದು ।
ಹೊತ್ತುಗಳೆಯದೆ ಸೂಸು ತರುಣಿ ಕಟಾಕ್ಷಚಂದ್ರಿಕೆಯ ॥
ಬಿತ್ತರಿಪೊಡಾನಬಲೆ ಲಂಕಾ ।
ಪತ್ತನ ಪ್ರಭುವೆನಲು ಸತಿ ಮುಳಿ ।
ಸೊತ್ತರಿಸೆ ಮೊಗದಿರುಹೆ ಮುಂದಲೆವಿಡಿದನಮರಾರಿ ॥೯॥

ಮುಂಡೆವಿಡಿದನೆನುತ್ತೆ ಕೇಶವ ।
ಖಂಡಿಸಿದಳೈ ರಭಸದೊಳು ಕೈ ।
ಖಂಡೆಯುದೊಳಾದುದು ಕಣಾ! ತಪವೆಂತೊ ಭಾಮಿನಿಯು ॥
ಚಂಡಕೋಪಜ್ವಾಲೆಯುರಿದುದು ।
ಮಂಡಲಾಕೃತಿಯಿಂದ ಖಳನದ ।
ಕಂಡು ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಿದನು ಮುನಿದಿಂತೆಂದಳಾವನಿತೆ ॥೧೦॥

ಎಲವೊ ಖಳ ಪಾಪಾತ್ಮ ನಿನ್ನನು ।
ಕೊಲುವುದೇನರಿದಲ್ಲ ತಪ ನಿ ।
ಷ್ಫಲ ಕಣಾ! ಸ್ತ್ರೀ ಪುರುಷನನು ಮುಟ್ಟಲು ನಿಷೇಧವಿದು ॥
ಕೊಲಿಸುವೆನು ಜನನಾಂತರದೊಳೆಲೆ ।
ಹೊಲೆಯ ನಿನ್ನನು ಹರಿಯ ದೆಸೆಯಿಂ ।
ದ್ದುಳಿವೆನೇ ನೀಂ ಮುಟ್ಟಲೆಂದಡಗಿದಳು ಶಿಖಿಯೊಳಗೆ ॥೧೧॥

ಉರಿಯೊಳಡಗಿದಳಬಲೆ ಹೂವಿನ ।
ಸರಿಯ ಸುರಿದರು ಸುರರು ದಶಕಂ ।
ಧರವಿನಾಶೋದ್ಯೋಗದಲಿ ಹೆಚ್ಚಿದುದು ನಿಖಿಳಜನ ॥
ಅರಸ ಕೇಳಾಲಲನೆಯೇ ನಿ ।
ನ್ನರಸಿ ಜಾನಕಿ ನೀನೆ ಹರಿ ವಿ ।
ಸ್ತರಿಸಲಳವೇ ಕಾರ್ಯಸೂಚಕವೆಂದನಾ ಮುನಿಪ ॥೧೨॥

ಆದಿಯಲಿ ದಶಮುಖವಿರೋಧದೊ ।
ಳಾದಹನಮುಖದಲಿ ಶರೀರವ ।
ನೈದಿಸಿದ ದೂಸಜೊಳಯೋನಿಜೆಯಾಗಿ ವೇದವತಿ ॥
ಮೇದಿನಿಯೊಳುದ್ಭವಿಸಿ ಜಾನಕಿ ।
ಯಾದಳೈ ನಿನ್ನಿಂದ ಕೊಲಿಸಿದ ।
ಳಾ ದಶಾಸ್ಯನನಾದಿನಾರಾಯಣನು ನೀನೆಂದ ॥೧೩॥

ಆ ನಿಶಾಚರನೇಳಿಸುವನೆ ವರ ।
ದಾನಬಲದೊಳಗಾಕೆ ನುಡಿದುದ ।
ನೇನನೆಂದಪೆನಱಸಿ ಕೊಂದನು ಸಕಲ ಭೂಮಿಪರ ॥
ಆನಲಮ್ಮದೆ ಸೋತೆನೆಂದೆನೆ ।
ದಾನವೇಶ್ವರನಿಳೆಗೆ ತನ್ನಭ ।
ಧಾನವನು ಕೇಳಿದನು ಜಯದುಬ್ಬರದ ಬೊಬ್ಬೆಯಲಿ ॥೧೪॥

ರಾಮ ಕೇಳು ಮರುತ್ತನೆನಿಪ ಮ ।
ಹಾಮಹೀಪತಿ ಮಾಡುತಿರ್ದನ ।
ಲ್ಲೈ ಮಹಾ ಮಾಹೇಶ್ವರ ಕ್ರತುವನು ವಿಧಾನದಲಿ ॥
ಆ ಮಖಕೆ ಸಂವರ್ತನಧ್ವರಿ ।
ಯಾಮರೀಚ್ಯಾದಿಗಳು ಋತ್ವಿಜ ।
ರೈ ಮರುದ್ಗಣವಿರ್ದುದಿಂದ್ರಾದಿಗಳ ಗಡಣದಲಿ ॥೧೫॥

ಆಗ ಸದ್ಗತಿಯಲಿ ಮರುತ್ತನ ।
ಯಾಗಭೂಮಿಯನೈದಿದನು, ಶತ ।
ಯಾಗಮುಖ್ಯಾಮರರು ಕಂಡರು ರಾವಣಾಸುರನ ॥
ಮೈಗರೆದು ನವಿಲಾದನಿಂದ್ರನು ।
ಕಾಗೆಯಾದನು ಯಮನು ಉದಧಿಪ ।
ನಾಗೆ ಹಂಸೆ ಧನಾಧಿಪತಿ ಕೃಕಲಾಸರೂಪಾದ ॥೧೬॥

ಈತೆಱದೊಳಪ್ಸರರು ತಿರ್ಯ ।
ಗ್ಜಾತಿಯಲಿ ಮೆಯ್ಗರೆಯೆ ಹೊಕ್ಕನು ।
ಯಾತುಧಾನಶ್ವಾನನಾನೃಪವರಮಖಾಲಯವ ॥
ಭೀತಿಯಿಂದೋಡಿದುದು ಮುನಿಸಂ ।
ಘಾತವಱೆಯಟ್ಟಿದನು ತಿಂದನು ।
ಪಾತಕನು ಭೂಸುರಸಮಾಜವನೊಂದೆ ನಿಮಿಷದಲಿ ॥೧೭॥

ಓಡಿದರು ದೆಸೆದೆಸೆಗೆ ಮುನಿಗಳು ।
ಪಾಡೞಿದುದಾಸಭೆ ನಿಶಾಚರ ।
ನಾಡಿದನು ನಿಜನಾಮಧೇಯವನಾಮರುತ್ತನೊಳು ॥
ಮಾಡು ಸಮರವನೆನ್ನೊಳಲ್ಲದೊ ।
ಡೋಡು ಸೋತೆನೆನುತ್ತ ಕೊಲೆನೆಂ ।
ದಾಡೆ ಮುಳಿಸೊತ್ತರಿಸಿ ಬೞಿಕ ಮರುತ್ತನಿಂತೆಂದ ॥೧೮॥

ಎಲವೊ ನೀನಾರೆಂದೆನುತ ಬೆಸ ।
ಗೊಳೆ ಧನೇಶನ ಸೋದರನು ದಶ ।
ಗಳನು ಧನಪನ ಗೆಲಿದೆನೀೞ್ಕೊಂಡೆನು ವಿಮಾನವನು ॥
ಇಳೆಯೊಳೆನ್ನಯ ಹೆಸರನಱಿಯದ ।
ರೊಳರೆ ಕಂಡೆನಪೂರ್ವವನು ನೀ ।
ನ್ನೊಳಗೆನುತ ಕೈಮೊಯ್ದು ನಕ್ಕನು ದನುಜನಾನೃಪನ ॥೧೯॥

ಆದೊಡೊಳ್ಳಿದನಹುದು ಜಯಿಸಿದೆ ।
ಸೋದರನ ಮತ್ತೇನು ಧರ್ಮದ ।
ಹಾದಿದಪ್ಪದೆ ನಡೆವೆ ಕಂಡೆವು ಕೌತುಕವನಿದನು ॥
ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಾಗಮಗಳಿಗೆ ದು ।
ರ್ಭೇದ ನಿನ್ನ ಚರಿತ್ರವಾದೊಡೆ ।
ಕಾದಿದಪೆನೇಳೆಂದು ಸಮರೋದ್ಯೋಗಮನಸಾದ ॥ ೨೦ ॥

ಎಲವೊ ರಕ್ಕಸ ನಿನಗೆ ಸಮರದೊ ।
ಳಳುಕಿದೊಡೆ ನಗದಿಹುದೆ ಜಗವೆ ।
ನ್ನಳವ ನೋಡೆನುತೆದ್ದು ಚಾಪವ ಬಿಗಿದು ಜೇವೊಡೆದು ॥
ಕಲಿತನದೊಳಿದಿರಾಗೆ ಕಂಡಾ ।
ಗಳೆ ಬೃಹಸ್ಪತಿಯನುಜನಾದ ।
ಗ್ಗಳದ ಸಂವರ್ತಕನು ತಡೆದಿಂತೆಂದನಾನೃಪಗೆ ॥ ೨೧ ॥

ಈ ನಿಶಾಚರನಳಿವನೇ ವರ ।
ದಾನಬಲದಲಿ ನಿನಗೆ ರಣದಲಿ ।
ಹಾನಿ ತಪ್ಪದು ಬಿಸುಡು ಚಾಪವ ಸೋತೆನೆಂದುಸಿರು ॥
ನೀನಱಿಯೆ ಮಾಹೇಶ್ವರ ಕ್ರತು ।
ಹೀನವಾದೊಡೆ ಕುಲಕೆ ತಾನೆ ಕ್ಷ ।
ಯಾನುವಹುದಱಿಯದಿರು ಸುಕೃತವನರಸ ಕೇಳೆಂದ ॥ ೨೨ ॥

ಎನಲು ಚಾಪವ ಬಿಸುಟು ಸೋತೆನು ।
ನಿನಗೆ ಸಮರದೊಳೆನಲು ನೃಪನಾ ।
ದನುಜಪತಿ ನಿಜನಾಮವನು ಕೇಳಿಸಿದನೀಜಗಕೆ ॥
ಎನಿತು ಸಾಹಸಿಯೋ ನಿಶಾಚರ ।
ಜನಪನತಿಹಾಸೋಕ್ತಿಯಲಿ ತ ।
ಜ್ಜನಪತಿಯನುೞಿದಱಸುತ್ತೈದಿದನಿಳೆಯೊಳತಿಬಲರ ॥ ೨೩ ॥

ಹೋದನತ್ತಲು ದನುಜನಾನೃಪ ।
ನಾದರಿಸೆ ಮಗುಳ್ದೈದಿದುದು ಸುರ ।
ಮೇದಿನೀಸುರಜಾಲವಾನೃಪಯಾಗಮಂಟಪಕೆ ॥
ಹೋದುದೊಂದಪಮೃತ್ಯುವೆಮಗೆಂ ।
ದಾದಿನಿಜರತಿಮುದದೊಳಿರೆ ಬಲ ।
ಸೂದನಾದಿ ದಿಗೀಶರೆಸೆದರು ಮುನ್ನಿನಂದದಲಿ ॥ ೨೪ ॥

ಎಲೆ ಮಯೂರ ತವಾಕೃತಿಯೊಳಾ ।
ನುಱಿದೆನದಱಿಂದೆನ್ನ ದಶಶತ ।
ವಿಲಸದಕ್ಷಿಗಳಿರಲಿ ನಿನ್ನ ಪತತ್ರದಗ್ರದಲಿ ॥
ಬಲುಹು ನಿನಗಭ್ರಾಗಮದೊಳಾ ।
ಗಲಿ ಮದೀಯಶರಾಸನಾಕೃತಿ ।
ನೆಲಸಿರಲಿ ನಿನ್ನವಯವದೊಳೆಂದನು ಬಲಧ್ವಂಸಿ ॥೨೫॥

ಅಂದು ವಾಯಸದೊಡನೆ ಯಮನಿಂ ।
ತೆಂದನೆಲೆ ಬಲಿಭುಜ ತವಾಕೃತಿ ।
ಯಿಂದ ಕಳೆದೆನಪಾಯವನು ನಿನಗದಱ ದೆಸೆಯಿಂದ ॥
ಇಂದು ಮೊದಲಾಗಖಿಳರೋಗಗ ।
ಳಿಂದ ಮೃತ್ಯುವಿನಿಂದ ಮರಣದ ।
ದಂದುಗದ ಭಯವಿಲ್ಲೆನುತ ಮತ್ತಾಗಳೆಂತೆಂದ ॥೨೬॥

ಮರಣವಾದೊಡೆ ಜನನವಾಗಳೆ ।
ದೊರೆಕೊಳಲಿ ತನ್ನಾಜ್ಞೆಯಿದು ಬಲಿ ।
ಹರಣವನು ನಿನಗಾವವನು ಕೊಡಲವನ ಪಿತೃಗಳಿಗೆ ॥
ಹಿರಿದು ತೃಪ್ತಿಯದಾಗಿರಲಿ ನೀ ।
ನಿರು ಚಿರಾಯುವ ಪಡೆದೆನುತ ಮನ ।
ಹರುಷದಲಿ ವರವಿತ್ತನೈ ಸುರನಿಕರ ಬೆಱಗಾಗೆ ॥೨೭॥

ವರುಣನೆಂದನು ಹಂಸೆಗೆಲೆ ಖಗ ।
ವರನೆ ನಿನ್ನಿಂದಾದುದೆನಗತಿ ।
ಹರುಷವದಱಿಂದಿನ್ನು ನಿನ್ನೀ ಮಲಿನಪಕ್ಷಗಳು ॥
ಧರಿಸಿರಲಿ ವಿಮಲತೆಯನಬ್ಧಿಯ ।
ನೊರೆಯವೊಲು ಧವಳಾಂಗನಾಗೆಂ ।
ದುರುತರಪ್ರೇಮದಲಿ ಕೊಟ್ಟನು ವರವನುಚಿತದಲಿ ॥೨೮॥

ಧನಪನೆಂದನು ಮೆಚ್ಚಿ ಕೃಕಲಾ ।
ಸನಿಗೆ ಮತ್ಕಾಂಚನಮಯೋಜ್ಜ್ವಲ ।
ತನು ನಿನಗೆ ಸಮನಿಸಲಿ ಹಿತವೆನಗಾಯ್ತು ನಿನ್ನಿಂದ ॥
ಕನಕಲೇಖಾರಾಜಿ ಶಿರದೊಳ ।
ಗನವರತ ನಿನಗಿರಲಿ ಹೋಗೆಂ ।
ದನುನಯದೊಳಾಡಿದನು ನಡೆದುದು ಯಾಗವಾನೃಪನ ॥೨೯॥

ಬಳಿಕ ರಾವಣನಖಿಳ ಪೃಥ್ವೀ |
ವಳಯದೊಳು ತಿರುಗಿದನು ಬಲ್ಲಿದ |
ರೊಳಗೆ ಕದನವನೆಸಗಿದನು ಮಾರ್ಕೊಂಡೊಡೊಱಸುವನು ॥
ಅಳುಕಿದೆನು ನಿನಗಿಂದೆನಲು ದೋ |
ರ್ಬಲಯುತರು ರಾವಣನೆನಿಪ್ಪ |
ಗ್ಗಳದ ಹೆಸರನು ಕೇಳಿದನು ಮೂಜಗಕೆ ಬೊಬ್ಬೆಯಲಿ ॥೩೦॥

ಸೋತೆನೆಂದೊಡೆ ಬಿಡುವನಲ್ಲದೆ |
ಘಾತಿಸುವನಿಂತಳಿದುದಗಣಿತ |
ಭೂತಳಾಧಿಪರಕಟ ಪೇಳುವೆನೇನನದ್ಭುತವ ॥
ಸೋತರೈ ದುಷ್ಯಂತ ನೃಗನು ಯ |
ಯಾತಿ ಸುರಥ ಪುರೂರವಾದಿ ಮ |
ಹೀತಳಾಧೀಶ್ವರರು ರಾವಣನತುಳಭುಜಬಲಕೆ ॥೩೧॥

ಆದಶಾನನನವನಿಪರನೀ |
ಮೇದಿನಿಯೊಳಱಸುತ್ತಯೋಧ್ಯೆಯ |
ನೈದಿದನಲ್ಲೈ ನಿಮ್ಮ ಪೂರ್ವನೃಪಾಲಪಾಲಿತದ ॥
ಆದಿಯಲಿ ನಿಮ್ಮನ್ವಯಕೆ ಹೆಸ |
ರಾದ ನೃಪನನರಣ್ಯನಿರುತಿರ |
ಲಾದಿವಿಜರಿಪುವೀಪುರಪ್ರಾಂತದೊಳು ಗರ್ಜಿಸಿದ ॥೩೨॥

ಸಂಗರಕೆ ನಡೆತಂದ ದಾನವ |
ನಂಗವಣೆಯನು ಕೇಳ್ದು ನಿಜಚತು |
ರಂಗವನು ನೆರಹಿದನು ನೃಪನಾಪುರದ ಬಾಹೆಯಲಿ ॥
ತುಂಗಭುಜಬಲ ದಿತಿಸುತನ ರಣ |
ರಂಗದೊಳು ಜೀವಿಪರೊಳರೆ ನೃಪ |
ಸಂಗದಲಿ ನಡೆತಂದನಾದನುಜೇಂದ್ರನಭಿಮುಖಕೆ ॥೩೩॥

ಏನು ನೃಪ ಸಂಗರವನೆನ್ನೊಳ |
ಗಾನಲಾಪೆಯೊ ಸೋತೆನೆಂದನು |
ಮಾನವಿಲ್ಲದೆ ಪೇಳ್ದಪೆಯೊ ಬಿಡೆನಲ್ಲದೊಡೆ ಒಱುದೆ ॥
ಏನು ನಿನ್ನಾಯವನು ಹೇಳೆನೆ |
ಮಾನವೇಶ್ವರನಧಿಕಕೋಪದೊ |
ಳಾನಿಶಾಟಂಗೆಂದನತಿಗಂಭೀರನಾದದಲಿ ॥೩೪॥

ಕೇಳು ಮಿಳ ನಿನ್ನೊಡನೆ ಸಂಗರ ।
ಕೇಳಿಗಾನಲಸಲು ಯಶಶ್ರೀ ।
ತಾಳದಿಹಳೇ ಮಲಿನತೆಯುನಿನಕುಲಜನೆಂದೆನುತ ॥
ಏಱು ಕಾಳೆಗಕೆನುತ ಸೇನಾ ।
ಜಾಳಸಹಿತಿದಿರಾಗೆ ಭೂವರ ।
ನಾಳು ಕವಿದುದು ಗಜರಥಾಶ್ವಪದಾತಿ ಸಂದಣಿಸಿ ॥೩೫॥

ಮುತ್ತಿದುದು ವಡಬಾನಲನ ಮೇ ।
ಲೊತ್ತುವಬ್ಧಿಯ ತೆರೆಯವೊಲು ಮುಳಿ ।
ದೊತ್ತರಿಸಿದುದು ದಾನವೇಂದ್ರನ ಮೇಲೆ ಬಲಜಲಧಿ ॥
ಮತ್ತಗಜವಳುಕುವುದೆ ನೊರಜಿನ ।
ಮುತ್ತಿಗೆಗೆ ಚತುರಂಗಬಲವನು ।
ಕತ್ತರಿಸಿ ಬಱಿಕೈದನರೆನಿಮಿಷದಲಿ ದನುಜೇಂದ್ರ ॥೩೬॥

ಪಡೆ ಮಡಿಯಲನರಣ್ಯಭೂಪತಿ ।
ಪಿಡಿದು ಚಾಪವ ತಿರುವೊಳಂಬಿನ ।
ಗಡಣಗಳ ಸುಱಿಸಿದನೆಲ್ಲೆ ದಶಶತಸಹಸ್ರಗಳ ॥
ದಡಿಗರಕ್ಕಸನೆಣಿಸುವನೆ ಕೈ ।
ಯೊಡನೆ ಮುರಿದನು ಕವಿವ ಕಣೆಗಳ ।
ಬೊಡಸಿಪನೊಳಿಂತೆಂದು ನುಡಿದನು ಕಟಕಿಯೊಳು ನಗುತ ॥೩೭॥

ಸಾಯುದಿಹರೇ ಸುರನರೋರಗ ।
ರಾಯುಗದೊಳಾಯುಗದೊಳಿವರೊಳು ।
ರಾಯ ನಿನ್ನವೊಲೆನ್ನ ರಣಕಿದಿರಾದರಿಲ್ಲ ಕಣ! ॥
ಸಾಯಲೆಳಸಿದೆಯುಕಟನುತ ದೈ ।
ತೇಯನನರಣ್ಯಕ್ಷಿತೀಶನ ।
ಕಾಯ ಕಂಪಿಸೆ ಕರತಳದೊಳೆಱಗಿದನು ಮಸ್ತಕವ ॥೩೮॥

ಅರಿಭಟನ ಕರಹತಿಗೆ ರಣದಲಿ ।
ತರಹರಿಸಲಱಿಯದೆ ಮಹೀಪತಿ ।
ಧರಣಿಗೊರಗಿದನಧಿಕತರ ತೇಜೋವಿಕಾರದಲಿ ॥
ಮರಳಿದುವು ಕಣ್ಣಾಲಿ ನೆತ್ತರು ।
ಸೆರೆಯೊಡೆದು ಚಿಮ್ಮಿದುದು ಧೈರ್ಯೋ ।
ತ್ಕರುಷನೆಂತುಟೊ ! ಮರಳಿ ಮತ್ತಿಂತೆಂದನರಿಭಟನ ॥೩೯॥

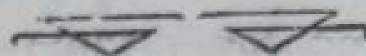
ಕೇಳು ರಾವಣ ದೈವಕರ್ಮವ ।
ಕಾಲಮರಣವಿದೆನಗೆ ನಿನ್ನಯ ।
ತೋಳ ಬಲುಹೆಂದೆಂಬ ನೆವದಲಿ ತಾನೆ ಸವಱಿಸಿತು ॥
ಕಾಲಗತಿ ವಿಪರೀತವೃತ್ತಿಯು ।
ತಾಳಲದು ಕಡುಸಹಜವೆನ್ನೊಳು ।
ಕಾಳೆಗಕೆ ನಿನಗೇನು ಕಾರಣವಿರ್ದುದಸುರೇಂದ್ರ ॥೪೦॥

ಆದೊಡಾನೆಸಗಿದ ಸುಕರ್ಮಗ ।
ಳೈದುವೊಡೆ ಸೂರ್ಯಾನ್ವಯಾಗತ ।
ಮೇದಿನೀಶ್ವರರೊಳಗೆ ದಶರಥರಾಮನೆಂದುದಿಸಿ ॥
ಕಾದಿ ನಿನ್ನಯ ಪುತ್ರಪೌತ್ರಸ ।
ಹೋದರಾದ್ಯರು ಸಹಿತ ಕೊಲಲೆಂ ।
ದೈದಿದನು ಸುರಲೋಕವನು ನೃಪನಧಿಕತೇಜದಲಿ ॥೪೧॥

ತುಳುಕಿದರು ಸುಮನಸರು ಹೂವಿನ ।
ಮಱೆಯನಾಕ್ಷಣ ದೇವದುಂದುಭಿ ।
ಮೊಳಗಿದುದು ರಾವಣವಿನಾಶೋದ್ಯೋಗ ಲೇಸೆನುತ ॥
ಅಳುಕುವನೆ ಖಳನದಕೆ ನೃಪವರ ।
ನೞಿಯಲಲ್ಲಿಂದೈದಿದನು ದೋ ।
ರ್ವಲರನಱಸುತ ಕದನಕೇಳಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಧರಣಿಪರ ॥೪೨॥

ಅಕ್ಷಯಾತ್ಮ ವಿಪಕ್ಷದಾನವ ।
ಶಿಕ್ಷ ದುಷ್ಕೃತರೂಕ್ಷ ಸುಮನಸ ।
ಪಕ್ಷ ಲೋಕಾಧ್ಯಕ್ಷ ಕೌಸ್ತುಭಲಕ್ಷ್ಮಘನವಕ್ಷ ॥
ಪಕ್ಷಿರಥ ಕಮಲಾಕ್ಷ ಕಿನ್ನರ ।
ಯಕ್ಷ ಸುರಮುನಿರಕ್ಷ ಸುಜನಾ ।
ಪೇಕ್ಷ ನರಹರ್ಯಕ್ಷ ಪಾಲಿಸು ಮೋಕ್ಷಪದದಕ್ಷ ॥೪೩॥

ಇಂತು ಆಱನೆಯ ಸಂಧಿ ಸಂಪೂರ್ಣಂ.

ಏೞನೆಯ ಸಂಧಿ.

ಸೂಚನೆ-- ಕಾದಿ ಪಿತೃಪತಿಯೊಳು ರಸಾತಳ ।
ಕೈದಿ ದನುಜರ ಮುರಿದು ವರುಣಸು ।
ತಾದಿಗಳ ಗೆಲಿದಾತ್ಮಪುರಿಗೈದಿದನು ದಶಕಂಠ ॥

ಕೇಳಿದೈ ರಘುವಂಶಲಕ್ಷ್ಮೀ ।
ಲೋಲ ನಿಮ್ಮನರಣ್ಯಭೂಪತಿ ।
ಕಾಲಧರ್ಮವನೈದಿದನು ಬೞಿಕಿತ್ತಲಸುರೇಂದ್ರ ॥
ತೋಳ ತೀಟೆಯನಡಗಿಬೊಡೆ ಮನು ।
ಜಾಳಿ ನೆರೆಯದೆನುತ್ತ ದುಗುಡವ ।
ತಾಳಿ ನಡೆಯುತ ನಾರದನ ಕಂಡನು ನಭೋಗ್ರದಲಿ ॥೧॥

ವಂದಿಸಲು ಹರಸಿದನು ಮುನಿವರ ।
ನಂದು ಲಂಕಾಧಿಪ ಸುಖವೆ ನಿನ ।
ಗೆಂದು ಯೋಗಕ್ಷೇಮವನು ಕೇಳಿದನು ವಿನಯದಲಿ ॥
ಇಂದು ನಿನ್ನಯ ಶೌರ್ಯದುರಿಯೊಳು ।
ಬೆಂದುದೈ ಭೂಲೋಕವಿದಕಿ ।
ನ್ನೊಂದನುಸಿರುವೆನಾಲಿಬೊಡೆ ಪರಮಾರ್ಥಪದ್ಧತಿಯ ॥೨॥

ಎಲೆ ನಿಶಾಚರರಾಜ ಮರ್ತ್ಯರ ।
ಕೊಲೆ ನಿನಗೆ ಹಿರಿದಲ್ಲ ನಿನ್ನಯ ।
ಕಲಹವನು ಕೈಗಟ್ಟಿ ಕಾದುವರುಂಟೆ ಮನುಜರಲಿ ॥
ಬಲುಹು ಮೆಱೆವುದೆ ನಿನಗೆ ಕೇಳ್ವೊಡೆ ।
ತಿಳುಹಿದಪೆನೆನೆ ದನುಜನೆಲೆ ಮುನಿ ।
ತಿಲಕ ಹೇೞೆಂದೆನಲು ನಾರದನಾಗಳಿಂತೆಂದ ॥೩॥

ಆದೊಡೆಲೆ ದನುಜೇಂದ್ರ ಮನುಜರ ।
ಕಾದಿ ಕೊಲುವೊಡಿದೇನು! ಮರಣವ ।
ನೈದುವರು ಬೞಿಕಲ್ಪಕಾಲಕೆ ಮೃತ್ಯುವಶರಾಗಿ ॥
ಹೋದ ಹೊಲಬಿನಿತಿರಲು ಸುರಧನು ।
ವೈದೆಗೆದ ಮರಿಯಾದೆ ಹರುಷವಿ ।
ಷಾದದೊಳು ಮುಳುಗಿಹರು ಕರ್ಮದ ಬಗೆಯ ಭಾವಿಸದೆ ॥೪॥

ಕೆಲರು ತೂರ್ಯತ್ರಯಸಭಾರ್ಣವ।
ದೊಳಗೆ ಮುೞುಗಿಹರರೆಬರಡೆಗೆಡೆ।
ದೞುತಿಹರು ಪಿತೃಮಾತೃಪತಿಸತಿಸುತವಿಯೋಗದಲಿ॥
ಕೆಲಕೆಲರು ತೃಷೆಹಸಿವುರುಜೆಗಳೊ।
ಳಱಯುತಿಹರೈ ನಿನ್ನ ದೆಸೆಯಿಂ।
ದಱುವುದೇನುಱುದಿರ್ಪುದಾವುದು ಹೇೞು ನೀನೆಂದ ॥೫॥

ಎಲೆ ಮುನಿಪ ನೀವೆಂದವೊಲು ನರ।
ರಳವದೇನತ್ಯಲ್ಪವೆನ್ನಯ।
ಕಲಹವನು ತಡೆದವುದೆ ಬೋದಪೆನಾರಸಾತಲಕೆ॥
ಕಲಕುವೆನು ಫಣಿಲೋಕವನು ಭುಜ।
ಬಲದೊಳಾವರುಣಾಲಯವನೊಡೆ।
ದೞುವೆನಳುಕಿಪೆನರ್ಧಟರನು ತನಗಿದಿರದಾರೆಂದ ॥೬॥

ಆದೊಡೆಲೆ ದನುಜೇಂದ್ರ ಹೋಗುವೊ।
ಡೈದು ಪಶ್ಚಿಮಮಾರ್ಗದೊಳು ದು।
ರ್ಭೇದ ದಕ್ಷಿಣಮಾರ್ಗವದು ವರುಣನ ಮಹಾಪುರಿಗೆ॥
ಆದೆಸೆಯೊಳಂತಕನ ಪುರವಿಹು।
ದೈದಲಸದಳವಖಿಳಜೀವರ।
ಬಾಧಿಪನು ಸಮವರ್ತಿ ಪೇೞ್ವೊಡೆ ಘೋರತರವೆಂದ ॥೭॥

ಎನಲು ನಕ್ಕನು ದನುಜನೆಲೆ ಮುನಿ।
ಜನಪ ಯಮನತಿರೌದ್ರತರನೆಂ।
ದೆನುತ ಹಿಂಗುವ ಭಟನೆ ತಾನಿಕ್ಕುವೆನು ರವಿಸುತನ॥
ದನುಜದಿವಿಜಭುಜಂಗಲೋಕದ।
ಜನದಸುವ ಹಿಂಡುವೆನು ನಿಮ್ಮಯ।
ಮನಕೆ ಬೆಱಗನು ಬಿತ್ತದಿರೆನೆಂದೆನುತ ಗರ್ಜಿಸಿದ ॥೮॥

ಒಱಸುವೆನು ಪಿತೃಪತಿಯ ನೊಸಲ।
ಕ್ಕರವನಲ್ಲಿಂ ಮೇಲೆ ವರುಣನ।
ಪರಿಭವಿಸಿ ಸುರಲೋಕಕೈದುವೆನಾಸುರಾಧಿಪನ॥
ಹುರುಳುಗಿಡಿಸುವೆನುಱದ ಸುರಕಿ।
ನ್ನರನರೋರಗದೈತ್ಯದಾನವ।
ರುರವಣೆಯ ನೆಗ್ಗೊತ್ತುವೆನೆನುತ ಮುನಿಗೆಱಗಿ ಬೀೞ್ಕೊಂಡ ॥೯॥

ಬಟುಕ ಮುನಿ ಚಿಂತಿಸುತಲೊಂದರೆ ।
ಗಳಿಗೆ ಶಮನನನೆಂತು ಗೆಲ್ದಪ ।
ನಳವಿಯೊಳು ದಶವದನನೆನಗಿದು ಚಿತ್ರವೆಂದೆನುತ ॥
ತಿಳುಹಬೇಕಿದನಾಕೃತಾಂತಗೆ ।
ತಳುವದೇತಕೆನುತ್ತ ಭರದಲಿ ।
ನಳಿನಸುತಸುತನೊಡನೆ ನಡೆದನು ಶಮನನಿದ್ದೆಡೆಗೆ ॥೧೦॥

ಕಂಡನಾಮುನಿವರನ ಬರವನು ।
ದಂಡಧರನಿದಿರೆದ್ದು ಮುನಿಪದ ।
ಪುಂಡರೀಕಕೆ ಮಣಿದು ವಿನುತಾರ್ಘ್ಯಾಸನವನಿತ್ತು ॥
ಕಂಡನೈ ಮುನಿಜನಕಮಲವಾ ।
ರ್ತಂಡ ನಿಮ್ಮಡಿಗಳನಪೂರ್ವವ ।
ಕಂಡಿರೇನನದಾವುದದನೆನಗುಸುಹಬೇಕೆಂದ ॥೧೧॥

ಆದೊಡಾಲಿಸು ದಶವದನನೆಂ ।
ಬಾದಿತೇಯವಿರೋಧಿ ನಿನ್ನೊಳು ।
ಕಾದಲೆಂದುದ್ಯುಕ್ತನಾಗಿಹನೆಂದು ಸೂಚಿಸಲು ॥
ಆದನುಜನಿಂ ಮುನ್ನವೈದಿದೆ ।
ನೈ ದಶಾಸ್ಯಾಸುರನನಂತಕ ।
ನೋದಿ ಕಳೆ ದಂಡಾಯುಧದೊಳೆಂದೆನುತ ಮುನಿ ನುಡಿದ ॥೧೨॥

ನಾತು ಹಿಂಚಿತು ಮುಂಚೆ ಹೊಳೆದುದು ।
ಯಾತುಧಾನವಿಮಾನವಾಕು ।
ದ್ಯೋತಕಿರಣವನಣಿವ ಮಣಿಗಣಬಹಳಲಹರಿಯಲಿ ॥
ಶಾತಕುಂಭಸ್ತಂಭಮಯ ಸಂ ।
ವೀತಶೋಭಾಘಾತದಲಿ ಯಮ ।
ದೂತರಳುಕಿದರಲ್ಲಿಗಲ್ಲಿಗೆ ಬಿಗಿದ ಬೆಗಡಿನಲಿ ॥೧೩॥

ಹೊಕ್ಕದಸುರವಿಮಾನಯಾನವ ।
ದೆಕ್ಕತುಳದಲಿ ಕಂಡನಾಕ್ಷಣ ।
ರಕ್ಕಸನು ವೈತರಣಿಮುಖ್ಯಾನೇಕ ರೌರವವ ॥
ಮಿಕ್ಕ ನರಕಂಗಳಲಿ ಜೀವವ ।
ನಿಕ್ಕಿ ಬಾಧಿಪ ನರಕಪಾಲರ ।
ಕಕ್ಕಸದ ವೃತ್ತಿಗಳನೀಕ್ಷಿಸುತೊಡನೆ ನಡೆತಂದ ॥೧೪॥

ಕಾದ ಮಱಲೊಳಗುರುಳಿಪರು ಬಲು ।
ಕೈದುಗಳ ವನದೊಳಗೆ ಸುಱಿಯಿಪ ।
ರೈದಿಪರು ನೆತ್ತರಿನ ಕೀವಿನ ಕೆಸಱ ನದಿಗಳಲಿ ॥
ಮೋದುವರು ಮುಸಲದಲಿ ಸಿಡಿಲಿನ ।
ನಾದದಲಿ ಕಿವಿಯೊಳಗೆ ಕೂಗುವ ।
ರಾದುರಂತದ ವೈತರಣಿಯೊಳಗಾಱಿಸುವರೆಂದ ॥೧೫॥

ಕೆಚ್ಚಿಪರು ಫಣಿಗಳಲಿ ಕ್ರಿಮಿಗಳೊ ।
ಳುಚ್ಚಿಪರು ಸರ್ವಾಂಗವನು ಮನ ।
ದಿಚ್ಚೆ ಬಂದಂತೋಡಿಪರು ನಗ್ನದೊಳು ಕೈವೊಯ್ದು ॥
ಹೆಚ್ಚಿ ತೃಷೆ ಹಸಿವಡಸಿ ಬಾಯ್ಬಿಡೆ ।
ಮುಚ್ಚಿ ಮೊಗೆವರು ಗೋಣ ಮುರಿವರು ।
ಕಿಚ್ಚಿನೊಳು ಪಾಪಿಗಳನೆಱೆವುದನಸುರನೀಕ್ಷಿಸಿದ ॥೧೬॥

ಒಂದು ದೆಸೆಯೊಳು ಸುಕೃತಿಗಳು ನಲ ।
ವಿಂದ ಸುಕೃತದ ಫಲವ ಭುಜಿಸುತ ।
ಮಂದಿರಂಗಳೊಳಿಹರು ನರ್ತನಗೀತಗೋಷ್ಠಿಯಲಿ ॥
ಚಂದನಾದ್ಯನುಲೇಪಸುಮನೋ ।
ವೃಂದ ವಸ್ತ್ರಾಭರಣ ಭೋಜನ ।
ದಿಂದ ತಣ್ಣನೆ ತಣಿದು ಸುಖಿಸಿರೆ ಕಂಡನಸುರೇಂದ್ರ ॥೧೭॥

ಜಡಿದು ತತ್ಪ್ರೇತಗಳ ಬಾಧಿಪ ।
ದಡಿಗ ಯಮದೂತರನು ಝಂಕಿಸಿ ।
ಬಿಡಿಸಿದನು ಪಾತಕರ ಬಾಧಿಸದಂತೆ ದನುಜೇಂದ್ರ ॥
ತಡೆದು ನಿಂದುದು ನರಕಪಾಲರ ।
ಗಡಣವಸುರನ ದೆಸೆಗೆ ನರಕಿಗ ।
ಳೊಡಲು ನಿರ್ಬಾಧೆಯೊಳಗಿರ್ದುದದೊಂದು ನಿಮಿಷದಲಿ ॥೧೮॥

ಓಡಿತಖಿಳಪ್ರೇತಗೋಪರು ।
ಕೂಡಿದರು ದಶಶತಸಹಸ್ರದೊ ।
ಳಾಡಿದರು ತಮತಮಗೆ ನಿಜನಿಜಬಾಹುಸಾಹಸವ ॥
ನೋಡಿವಗೆ ಜಯದೊದವು ಗಡ ! ।
ಖೋಡಿ ಗಡ ! ಯಮದೂತರೊಳು ಕಲಿ ।
ಕೂಡೆ ಕಡಿ ಕೊಲ್ಲೆನುತ ಮುಸಕಿದರಧಿಕಕೋಪದಲಿ ॥೧೯॥

ಮತ್ತೆ ವಿಬುಧದ್ವಿಷವಿಮಾನವ ।
ನೊತ್ತಿದರು ಸಬಳದಲಿ ಪರಿಘದೊ ।
ಳೆತ್ತಿ ಹೊಯ್ದರು ಕಣೆಗಳಲಿ ಕವಿಸಿದರು ಸುರಗಿಯಲಿ ॥
ಸುತ್ತಲಿರಿದರು ಖಂಡಿಸಿದರೆ ।
ತ್ತೆತ್ತನೋಡಿದರತ್ತ ಕವಿದರು ।
ನೆತ್ತರಿನ ಊಟಳವನೆತ್ತಿದರಸುರನೊಡಲಿನಲಿ ॥೨೦॥

ಅದಿತೇಯದ್ವಿಷನ ಸಚಿವರು ।
ಕಾದಿದರು ಯಮದೂತರೊಳು ಬಲು ।
ಗೈದುಗಳೊಳವಯವದೊಳೊಝೆವರುಣಾಂಬುಪೂರದಲಿ ॥
ಪೈದೆಗೆಯದೊದವಿದರು ನೊಂದರು ।
ಸೇದೆಗೊಂಡರು ಗಾಯ ಘಾತಿಗೆ ।
ಮೇದಿನಿಯೊಳೊದಗಿದರು ಮೂರ್ಛಾಮದಮದೋದ್ಧತರು ॥೨೧॥

ಮತ್ತೆ ಕವಿದರು ದಶಮುಖನ ಮೇ ।
ಲೊತ್ತಬರಿಸಿದರಾವಿಮಾನವ ।
ಕತ್ತರಿಸಿದರು ಖಂಡಿಸಿದರೊಳಹೊಕ್ಕರುರವಣಿಸಿ ॥
ಹೊತ್ತುಹೊತ್ತಿಗೆ ಮುರಿದೊಡೇನದು ।
ಹತ್ತುತಿರ್ದುದು ಕಮಲಸಂಭವ ।
ನಿತ್ತ ವರವಕ್ಷಯವಲಾ! ಪುಷ್ಪಕದ ಸಿರಿಗೆಂದ ॥ ॥೨೨॥

ನನೆದ ಜಾಜಿನ ಗಿರಿಯೊ ದಶಕಂ ।
ಠನೊ ಲತಾಂತಪಲಾಶವೋ ದನು ।
ತನುಜನೋ ತಳಿರೇಱಿದಸುಗೆಯೊ ರಾವಣಾಸುರನೋ ॥
ಕನುಬಿರಿದು ಸರ್ವಾಂಗದೊಱತೆಯ ।
ತನಿರಕುತದಲಿ ಮುಳುಗಿ ರಾಕ್ಷಸ ।
ಜನಪನಿದ್ದನು ಸಚಿವರಳುಕಿದರಾಯದೇಱಿನಲಿ ॥೨೩॥

ನೊಂದು ಜೋಲ್ದನು ಧರೆಗೆ ಪುಷ್ಪಕ ।
ದಿಂದ ಸುರರಿಪು ಚೇತರಿಸಿಕೊಂ ।
ಡೆಂದ ಯಮದೂತರೊಳು ಸೈರಿಸಿ ನೋಲ್ಪೆನೆಂದೆನುತ ॥
ಸಂಧಿಸಿದನೈ ಚಾಪದಲಿ ಮುಳಿ ।
ಸಿಂದ ಪಾಶುಪತಾಸ್ತ್ರವನು ಬಲು ।
ಪಿಂದಲೆಚ್ಚಾ ಪಿಂದೆಲೆಚ್ಚಾದೈತ್ಯಕಮಲಭವಾಂಡಮಂಡಲವ ॥೨೪॥

ಅರಸ ಕೇಳ್ಳೆ ಪ್ರಳಯಕಾಲದ ।
ಹರನ ನಯನಜ್ವಾಲೆವೋಲಾ ।
ವರಿಸಿದುದು ಶರಮುಖಶಿಖಾಸಂದೋಹಪರಿತಾಪ ॥
ಬೆರಸಿ ತದ್ರಿಪುಸೈನಿಕವ ಸು ।
ಟ್ಟುರುಹಿದುದು ನಿಶ್ಶೇಷವೆನೆ ದ ।
ಳ್ಳುರಿಯ ಡಗೆಯಲಿ ಧಾತುಗೆಡಿಸಿತು ಪಿತೃಪತಿಯ ಪುರವ ॥೧೫॥

ಬೊಬ್ಬಿಱಿದನನಿಮೇಷರಿಪು ಜಯ ।
ದುಬ್ಬಿನಲಿ ಬೋಱೆಯೆಂದು ದೆಸೆಗಳು ।
ಗಬ್ಬುರಿಸೆ ಬೆಬ್ಬಳಿಸೆ ಮೇಲೆ ವಿಮಾನವಪ್ಸರರ ॥
ಅಬ್ಬರದ ಪಟುರಭಸಮಾರುತ ।
ನೆಬ್ಬಿಸಿದುದಂತಕನ ಮನದೊಳು ।
ಸಿಬ್ಬರದ ಕೋಪಾನಲನ ಧೂಮಾವೃತಾನಲನ ॥೧೬॥

ಸೇನೆ ಮಡಿದುದ ಕಂಡು ಕೋಪಕೃ ।
ಶಾನುವಡರಿದುದವಯವವನಿನ ।
ಸೂನುವೋ ಲಯಭಾನುವೋ ಸಿಡಿದೆದ್ದನಾಹವಕೆ ॥
ಆನಿಮಿಷದಲಿ ಜೋಡಿಸಿತು ರಥ ।
ವೇನನೆಂಬೆನು ಮೃತ್ಯು ಮುಳಿದನಿ ।
ದೇನೆನುತ ಬಂದಡರಿದನು ಪಿತೃಪತಿ ಮಹಾರಥವ ॥೧೭॥

ಪಾಶಮುದ್ಗರಕಾಲದಂಡ ।
ಪ್ರಾಸಪರಿಘಶರಾಸಿಶೂಲಕ ।
ರಾಸನಾದಿ ನಿಶಾತಹೇತಿಗಳಿರೆ ರಥಾಗ್ರದಲಿ ॥
ಸೂಸೆ ಕಟೋರ್ಗೆ ಕವಿದು ನಾಸಾ ।
ಶ್ವಾಸದಲಿ ನಿಬ್ಬುರದೊಳೈತಂ ।
ದಾಸುರಾರಿಯನೆಚ್ಚನಂತಕನಗಣಿತಾಸ್ತ್ರದಲಿ ॥೧೮॥

ಏನನೆಂಬೆನು ಸುರಿದುದಸ್ತ್ರದ ।
ಸೋನೆ ಶರಜೀಮೂತದಿಂದಸಿ ।
ಧೇನು ಪರಿಘಪ್ರಾಸ ಶೂಲ ಮುಸುಂಡಿ ಮುದ್ಗರದ ॥
ಆನಲಳವೇ ಮುಳಿದ ಭಾಸ್ಕರ ।
ಸೂನುವಿನ ಸಮರದಲಿ ದನುಜನ ।
ದೇನು ದಿಟ್ಟನೊ ಬಗೆಯದೆಚ್ಚನು ಕೂಡೆ ರವಿಸುತನ ॥೧೯॥

ಎಚ್ಚ ಕಣೆಗಳನಗೆದು ಪಿತೃಪತಿ |
ಕೊಚ್ಚಿ ಕಣೆಗಳೊಳಸುರರೆಱೆಯನ |
ನೆಚ್ಚೊಡವನಾಕಣೆಗಳನು ಕಡಿದೆಚ್ಚನಿನಸುತನ ||
ಮುಚ್ಚಿ ಮುಸುಕಿದ ಕಣೆಯನೆಡೆಯಲಿ |
ಸುಚ್ಚು ನೂಱಾಗರಿದು ದನುಜನ |
ನೆಚ್ಚನಂತಕನಗಣಿತಾಸ್ತ್ರದೊಳಧಿಕಕೋಪದಲಿ ||೩೦||

ಜೋಡು ಮುರಿದುದು ಬಿರಿದುದಪಯುವ |
ಪೀಡಿರಿದ ಕಣೆಗಳಲಿ ಮೆಯ್ಯ ಕಡೆ |
ಗೋಡಿಗೊಂಡುದು ಬಿಡದೆ ಬಸಿವರುಣಾಂಬುಪೂರದಲಿ ||
ಓಡಿದರು ದೆಸೆದೆಸೆಗೆ ಸಚಿವರು |
ಪಾಡಱಿದು ಬಗೆದಪನೆ ಖಳನದ |
ಕೂಡೆ ಕೈದೋಱಿದನು ನಡೆದುದು ಕದನ ಕಲಿಗಳಿಗೆ ||೩೧||

ಇಂತು ಕಾದಿದರೇೞುದಿನ ಪರಿ |
ಯಂತವಂತಕಸುಮನಸಾಂತಕ |
ರಂತರಿಸದನ್ಯೋನ್ಯವಿಜಯೋತ್ಸಾಹತತ್ಪರರು ||
ಅಂತಕಾಮರು ಮತ್ತೆ ರಾಕ್ಷಸ |
ಕಾಂತನತಿಮುಳಿಸಿಂದಲೆಚ್ಚು ಕೃ |
ತಾಂತನನು ಮುಂಗಿಡಿಸಿದನು ಬಲುಹಾಯ್ತು ಸಂಗ್ರಾಮ ||೩೨||

ಬೞಿಕ ನಾಲ್ಕಂಬಿನಲಿ ಮೃತ್ಯುವಿ |
ಗಳುಕಲೆಚ್ಚನು ಸಾರಥಿಯ ಮೆಯ್ಯ |
ಒಬಿಲಲೆಚ್ಚನು ಬಾಣವೇೞಱೊಳಾಪರೇತಪನ ||
ಮುಳಿದು ದಶಶತನಿಶಿತವಿಶಿಖಂ |
ಗಳಲಿ ಬೊಬ್ಬಿಱಿದೆಚ್ಚು ಬಾಹಾ |
ಬಳವ ಮೆಱೆದನು ದನುಜನೇನೆಂಬೆನು ಮಹಾದು ತವ ||೩೩||

ಎಲೆಲೆ! ಕೋಪಕೃಶಾನು ಭುಗಿಲೆಂ|
ದಿಱಿದುದಂತಕವದನದಿಂದ |
ವ್ವಳಿಸಿ ನಾಸಾಶ್ವಾಸಧೂಮಾವಿಲಶಿಖಾವೃತದ ||
ನಳಿನಭವಮುಖ್ಯಾಮರಾವಳಿ |
ಸುೞಿದುದಭ್ರದೊಳದ್ಭುತಾಹವ |
ದಳವನೀಕ್ಷಿಸಲೆಂದು ನಿಜನಿಜವಾಹನಂಗಳಲಿ ||೩೪||

ದೇವ ವೈವಸ್ವತ ನಿಶಾಚರ ।
ನಾವ ಘನ ಕಳುಹೆನ್ನನೊರಸುವೆ ।
ನೈ ವಿರೋಚನ ಜಂಭ ಬಲ ಮಧುಕೈಟಭಾಸುರರ ॥
ಜೀವವನು ಜಕ್ಕುಲಿಸಿದೆನಗೀ ।
ದೇವರಿಪುವೇಸರವನೆನೆ ರಾ ।
ಜೀವಸಖಸಂಜಾತನಾಮೃತ್ಯುವಿನೊಳಿಂತೆಂದ ॥೩೫॥

ಈವಿಕಾರಿಯುನಿಕ್ಕುವೆನು ಸಮ ।
ರಾವನಿಯೊಳೊಂದಿನಿತು ಸೈರಿಸು ।
ದೇವರಿಪುವಿನ ಬಿಗುಹ ಬಿಡಿಸುವೆನೆನುತ ಖಾತಿಯಲಿ ॥
ಆವಿವಸ್ವತಸೂನು ಕೊಂಡನ ।
ಲೈ ವಿರೋಧಿಗೆ ಕಾಲದಂಡವ ।
ನಾವಿಲಯಕಾಂಡಪ್ರಚಂಡಕೃಶಾನುಮಂಡಲವ ॥೩೬॥

ಕೂಗಿದೊಡೆ ಭುಗಿಲೆಂದು ದಳ್ಳುರಿ ।
ಯಾಗಗನತಲಕಡರಿದುದು ಶತ ।
ಯಾಗಮುಖ್ಯಾಮರರು ಸರಿದರು ಬೆದರಿ ದೆಸೆದೆಸೆಗೆ ॥
ಬೇಗ ನಡೆತಂದಜನಸಂಭವ ।
ವಾಗಗೆಲೆ ಸಮವರ್ತಿ ದಂಡದೀ ।
ದ್ಯೋಗಕವಸರವಿಲ್ಲ ಕಾರಣವಿಹುದು ಕೇಳೆಂದ ॥೩೭॥

ಎಲೆ ಕೃತಾಂತ ನಿಶಾಚರೇಂದ್ರನ ।
ಗೆಲುವೊಡರಿದು ಸುರಾಸುರಾದ್ಯರಿ ।
ಗಳಿಯದಿಹ ವರವವನಿಗಸ್ಮದನುಜ್ಞೆ ತಥ್ಯವಿದು ॥
ಕೊಲುವೆಡೆಯೊಳೀಕಾಲದಂಡದ ।
ಬಲವಮೋಘವಿದೆಮ್ಮ ವರವೆಂ ।
ತಳಿವನಸುರನದೆಂತು ಕೊಲದಿಹುದೆನ್ನೊಳುಸಿರೆಂದ ॥೩೮॥

ವರಗಳಿವು ಮದ್ವಾಕ್ಯಸಂಭವ ।
ವೆರಡರೊಳಗೊಂದನೃತವಾದೊಡೆ ।
ಜರಿವುದೀಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಘಟವೀಸಕಲಜಗದೊಡನೆ ॥
ನಿರುತವೆಮ್ಮಯ ನುಡಿಯೆನಲು ದಶ ।
ಶಿರನಗೆಲುವುದದೆಂತು ತಾನೆನೆ ।
ಸರಸಿರುಹಭವನಂತಕನೊಳಿಂತೆಂದನುಚಿತದಲಿ ॥೩೯॥

ಆದೊಡಂತಕ ನೀನದೃಶ್ಯವ ।
ಸೈದಿ ನಮ್ಮಭಿಮತವ ಸಲಿಸೆನ ।
ಲಾದಿವಾಕರಸೂನುವಂತರ್ಧಾನರೂಪಾದ ॥
ಅದಿತೇಯಸಮಾಜವೈತರ ।
ಲೈದಿದನು ಪರಮೇಷ್ಠಿ ಗಗನವ ।
ನಾದಿವೌಕಸವೈರಿ ಭೋಗಿಯೆಂದೆಱಗಿ ಬೊಬ್ಬಿಱಿದ ॥೪೦॥

ಕೇಳಿಸಿದನೀಜಗಕೆ ಜಯದು ।
ಬ್ಬಾಳುತನವನು ದೈತ್ಯಪತಿ ಪಾ ।
ತಾಳಕಿಱಿದನು [ಕಾದ್ರವೇಯಾಧೀಶಪಾಲಿತದ] ॥
ಪೇಳಲೇನಱೆಯಟ್ಟಿದನು ನಾ ।
ಗಾಳಿಯನು ವಾಸುಕಿಸಹಿತ ದಶ ।
ಮೌಳಿ ಭೋಗವತೀಪುರವನೊಡೆದುಱಿದು ಸೈವರಿದ ॥೪೧॥

ನಡೆದನಲ್ಲಿಂ ಮೇಲೆ ಖಳನಡಿ ।
ಗಡಿಗೆ ನೋಡುತ ದೆಸೆದೆಸೆಯನಂ ।
ದೊಡನೆ ಕಂಡು ನಿವಾತಕವಚಾಸುರರ ಮಣಿಪುರವ ॥
ತೊಡಗಿದನು ಸಂಗ್ರಾಮವನು ಬಲು ।
ದಡಿಗರಕ್ಕಸರವರೊಡನೆ ರಣ ।
ನಡೆದುದೈ ಬಹು ದಿವಸವದ್ಭುತವಾಗಿ ಕೇಳೆಂದ ॥೪೨॥

ಮಾಯೆಯಲಿ ಸಹಜದಲಿ ನಿಶಿತಮ ।
ಹಾಯುಧದೊಳಂಬಿನಲಿ ನಿಖಿಳೋ ।
ಪಾಯದಲಿ ಮಂತ್ರಾಸ್ತ್ರದಲಿ ಧೈರ್ಯದಲಿ ಶೌರ್ಯದಲಿ ॥
ಆಯತದೊಳತಿಸತ್ವದಲಿ ದೈ ।
ತೇಯಪತಿಗಳು ಕಾದಿದರು ಸಮ ।
ನಾಯದಲಿ ರಣಕರ್ಮ ನಡೆದುದು ವರುಷಪರಿಯಂತ ॥೪೩॥

ಬಂದನಾರಣಭೂಮಿಗಂದರ ।
ವಿಂದಸಂಭವನಸುರರೊಡನಿಂ ।
ತೆಂದನೆಲೆ ದೈತೇಯರಿರ ನೀವಿವನೊಡನೆ ಬಱಿದೆ ॥
ನೊಂದು ಕಾಡಿದೊಡೇನಹುದು ದಶ ।
ಕಂಧರನ ಗೆಲಲರಿದು ಸಖ್ಯದೊ ।
ಳಿಂದಿವನ ಮನ್ನಿಸಲು ಮುಂದಭಿವೃದ್ಧಿ ನಿಮಗೆಂದ ॥೪೪॥

ಎನಲಿದೊಳ್ಳಿತೆನುತ್ತ ಚತುರಾ ।
ನನವಚಸ್ಸಂಧಾನದಲಿ ದನು ।
ತನುಜರಗ್ನಿಸಮಕ್ಷದಲಿ ಕೈನೀಡಿ ನಂಬುಗೆಯ ॥
ವಿನಯದಿಂದಾಚರಿಸಿ ರಾಕ್ಷಸ ।
ಜನಪತಿಯನುಪಚರಿಸಿದರು ತನ ।
ತನಗೆ ಸಮುಸಖ್ಯದೊಳು ಬಳಿಕೊಂದಬ್ದಪರ್ಯಂತ ॥೪೫॥

ಬೀಳುಕೊಂಡು ನಿವಾತಕವಚರು ।
ಳಾಳಿಯನು ದಶಮೌಳಿ ನಡೆದನು ।
ಕಾಳಕೇಯನಿವಾಸವೆಂದೆನಿಪಶ್ಮಪುರವರಕೆ ॥
ಕಾಳೆಗವ ತೊಡಗಿದನು ಕೊಂದನು ।
ಕಾಳದನುಜಚತುಶ್ಶತವನು ।
ಬ್ಬಾಳುತನವಿನ್ನೆಂತೊ! ರಾಕ್ಷಸರಾಜಕುಂಜರನ ॥೪೬॥

ಘಾತಿಸಿದನೈ ಶೂರ್ಪನಖಿಯಧಿ ।
ನಾಥನೆನಿಸುವ ಕಾಳಕೇಯ ।
ಖ್ಯಾತವಿದ್ಯುಜ್ಜಿಹ್ವನೆನಿಪ ನಿಶಾಚರೇಶ್ವರನ ॥
ಪಾತಕನಲಾ! ಮೈದುನನ ಸಮ ।
ರಾತಿರೇಕದೊಳಿಕ್ಕಿದನು ದನು ।
ಜಾತರೊಳು ನಿಷ್ಕರುಣನೆಂತೊ! ಸುಹೃಜ್ಜನಂಗಳಲಿ ॥೪೭॥

ಮತ್ತೆ ನಡೆದನು ವರುಣನಗರಿಯ ।
ದೆತ್ತಸುತಲಐಸಿದನು ಸಮರೋ ।
ನ್ಮತ್ತನಾದಶಮೌಳಿ ಕಂಡನುದಾರಗೋಪುರದ ॥
ಅತ್ತ ಸುರಭೀವತಿ ಪುರವನೆಂ ।
ತೆತ್ತ ನೋಡಿದಡತ್ತ ಸೊಗಯಿಪ ।
ಮುತ್ತುಗಳ ಮಣಿಮಯದ ವರುಣಾಲಯವನಿದಿರಿನಲಿ ॥೪೮॥

ಆಪುರಪ್ರಾಂತದಲಿ ಕಂಡನ ।
ಲ್ಕೈ ಪರಮಸುರಧೇನುವನು ಬಳಿ ।
ಕಾಪುಲಸ್ತ್ಯಜನಾತ್ಮದುಗ್ಧೋದಿತಸುಧಾಂಬುಧಿಯ ॥
ತಾಪಸಾಂಚಿತನಿಧಿಯನರ್ಚಿಸಿ ।
ಯಾಪವಿತ್ರತರಾಂಗಸುರಭಿಯ ।
ನಾಪನಿತು ಬಲವೆಂದು ಮುಂದೈದಿದನು ತತ್ಪುರಿಗೆ ॥೪೯॥

ಆಪ್ರಚೇತೋಮಾತ್ಯನಿರುತಿರೆ ।
ಲಾಪ್ರಭಾಸಾಹ್ವಯದ ವಾರುಣ ।
ನಾಪ್ರದೇಶದೊಳವರ ಕರೆದಿಂತೆಂದನಮರಾರಿ ॥
ದೀಪ್ರತರರಣಕೇಳಿಗೆಳ್ದುದೆ ।
ವೈ ಪ್ರಚೇತಸನೊಡನೆ ತನಗೆ ಭು ।
ಜಪ್ರತಾಪವದುಳ್ಳೊಡೆನಗಿದಿರಾಗ ಹೇಳೆಂದ ॥೫೦॥

ಎಂದು ಬೊಬ್ಬಿಱಿವಸುರನಬ್ಬರ ।
ಕಂದು ವರುಣನ ಪುತ್ರಪೌತ್ರರು ।
ಬಂದರೈ ಮುಳಿದಾಹವಕೆ ಗೋಪುಷ್ಕರಾಹ್ವಯರು ॥
ಸಂದಣಿಪ ಚತುರಂಗಸೇನಾ ।
ವೃಂದಸಹಿತ ಮಹೀಗತರು ದಶ ।
ಕಂಧರನ ಕಂಡರು ವಿಮಾನದೊಳಭ್ರಮಾರ್ಗದಲಿ ॥೫೧॥

ರಥಗಳನು ಮೇಳೈಸಿ ನಿಜಸಾ ।
ರಥಿಗಳನು ಸತ್ಕರಿಸಿಯಂಬರ ।
ಪಥವನಡರಿದರಭ್ರಗತಿಲಕ್ಷಣವಿಚಕ್ಷಣರು ॥
ಪೃಥುಭುಜರು ಪರಿಪಂಥಿಸೇನಾ ।
ವ್ಯಥಿತಶೌರ್ಯರು ದಾನವರೊಳತಿ ।
ಮಥನದಲಿ ತೊಡಗಿದರು ಸಮರವನರಸ ಕೇಳೆಂದ ॥೫೨॥

ಬೆರಸಿದರು ರಾವಣನ ಮಂತ್ರಿಗ ।
ಳರಸ ವರುಣನ ಸೇನೆಯೊಳು ನಿ ।
ಷ್ಠುರದ ಬಲುಗಾಳೆಗವ ತೊಡಗಿದರೈ ಮಹಾಸುರದ ॥
ಪರಿಘದಲಿ ಪಾಶದಲಿ ಶೂಲದೊ ।
ಳುರವಣಿಸಿ ಮುಸಲದಲಿ ಹೊಯ್ದು ।
ಬ್ಬರಿಸಿ ಕೊಂದರು ಬಂದ ಸೇನೆಯನೊಂದು ನಿಮಿಷದಲಿ ॥೫೩॥

ಪಡೆ ಮಡಿಯೆ ವರುಣಾತ್ಮಜರು ಕಿಡಿ ।
ಯಿಡುವ ಕೋಪದೊಳೊಡನೆ ಚಾಪವ ।
ಪಿಡಿದು ನಿಶಿತಾಸ್ತ್ರಂಗಳಲಿ ಮುಸುಕಿದರು ರಕ್ಕಸನ ॥
ಹೊಡಕರಿಸಿ ಹೊಗರಂಬು ಹೊಕ್ಕುವು ।
ಕೊಡಹಿದರು ಕೊಬ್ಬಿದ ವಿರೋಧಿಗ ।
ಳೊಡಲ ಬಗೆದುವು ಚಿಗಿಯೆ ನೆತ್ತರ ಧಾರೆ ದೆಸೆದೆಸೆಗೆ ॥೫೪॥

ಗಾಯವಡೆದರು ರಿಪುಭಟರು ಪೂ ।
ರಾಯದಲಿ ಬಲಿದರು ರಕ್ಕಸ ।
ರಾಯನನು ತಾಗಿದರು ಚಾಪಾಗಮವಿಶಾರದರು ॥
ಸಾಯಕವನೊಟ್ಟಿದರು ದೈತ್ಯನ ।
ಕಾಯದಲಿ ಮಂತ್ರಾಸ್ತ್ರದಲಿ ।
ದೈತೇಯನನು ಮುಂಗಿಡಿಸಿದರು ವರುಣಾತ್ಮಸಂಭವರು ॥೫೫॥

ಕಂಡನಾಗ ಮಹೋದರನು ಕೈ ।
ಕೊಂಡನೈ ಪರಿಘವನು ಬಲ್ಗಜೆ ।
ಗೊಂಡು ಹೊಯ್ದನು ವರುಣಸುತರ ರಥಾಶ್ವಸಾರಥಿಯ ॥
ಖಂಡಿಸಿದೊಡೇನಳುಕುವರೆ ಮಸ ।
ಗಂಡ ವೈಹಾಯಸಗತಿಯೊಳು ।
ದ್ದಂಡಬಲರಂಬರಕಡರಿ ಮತ್ತಿತ್ತ ರಾಹವವ ॥೫೬॥

ಬಳಿಕ ಮೂರ್ಛೆಯೊಳಾಮಹೋದರ ।
ಖಳನನೊರಗಿಸಿ ರಾವಣಾಸುರ ।
ನೊಳಗೆ ಬಲುಗಾಳಿಗವ ತೊಡಗಿದರೇನನುಸಿರುವೆನು ॥
ನಿಳಿ ನಿಟಲು ನಿಟಿಲೆಂಬ ಕಣೆಗಳು ।
ಸುಱಿದುವನ್ಯೋನ್ಯಪ್ರಮತ್ತಗ ।
ಳಳವಿಗೊಟ್ಟರು ಮತ್ತೆ ನಡೆದುದು ಕದನ ಕಲಿಗಳಿಗೆ ॥೫೭॥

ಒಡನೆ ರಾಕ್ಷಸಮಾಯೆಯಲಿ ಮುಂ ।
ಗಿಡಿಸಿದನು ವರುಣಾತ್ಮಜರನವ ।
ಗಡಿಸಿ ಕಱಿದನು ಚಾಪಯಂತ್ರದೊಳಖಿಳ ಕೈದುಗಳ ॥
ಸಿಡುಸರಳ ಕಕ್ಕಡೆಯ ಶೂಲದ ।
ಕಡಿತಲೆಯ ಶಕ್ತಿಗಳ ಸಬಳದ ।
ಗಡಣ ಸುಱಿದುವದೆಂತೊ! ದಶಕಂಧರನ ಬಲುಹಿಂದ ॥೫೮॥

ಏನನೆಂದಪೆನರಸ ವರುಣನ ।
ಸೂನುಗಳ ಸರ್ವಾಂಗದಲಿ ದಿತಿ ।
ಸೂನುವಿಟ್ಟ ಮುಸುಂಡಿ ಮುದ್ಗರ ಶಕ್ತಿ ಶಲ್ಯಗಳ ॥
ಸೋನೆ ಸುರಿದುದು ನನೆದುದವಯವ ।
ವಾನಿರಂತರ ಸುರಿವ ರುಧಿರದೊ ।
ಳಾನಲಳವೇ ಮುಳಿದ ದಶಕಂಧರನ ಧುರಕೆಂದ ॥೫೯॥

ರಥ ಮುರಿದು ಬಿಲ್ಲುಡಿದು ಹಯಸಾ।
ರಥಿಗಳಳಿದು ಮಹಾಸ್ತ್ರಘಾತ।
ವ್ಯಥೆಗೆ ಸೈರಿಸಲಾಱದವನಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಮೂರ್ಛೆಯಲಿ॥
ಶಿಥಿಲಪೌರುಷರಾಗಿ ನಿಜನಿಜ।
ರಥಗಳೊಳು ಬಱಿಕಾತ್ಮಸದನಡ।
ಪಥಗಳನು ಬಿಡಲೈದಿದರು ರಣರಂಗಭೀತಿಯಲಿ ॥೬೦॥

ಕೇಳಿಸಿದನೈ ಮೂಜಗಕೆ ದಶ।
ಮೌಳಿ ತನ್ನಯ ಜಯದ ಬೊಬ್ಬೆಯ।
ನಾಳುತನಕಳುಕಿದರು ವರುಣಾತ್ಮಜರು ರಾವಣನ॥
ಕಾಳೆಗಕೆ ಬರಹೇಳು ವರುಣನ।
ತೋಳ ಬಲ ತನಗುಳ್ಳೊಡೆನೆ ದಶ।
ಮೌಳಿಯೊಡನಂದಾಪ್ರಭಾಸಾಮಾತ್ಯನಿಂತೆಂದ ॥೬೧॥

ಎಲೆ ನಿಶಾಚರರಾಜ ವರುಣನ।
ಗೆಲುವುದೇನವನಾತ್ಮಜರ ನೀ।
ಗೆಲಿದುದೇನಿದು ಸದರವೇ ಕಮಲಜನ ಪುರವರಕೆ॥
ಜಲಧಿಪತಿ ಹೋಗಿಹನು ನಮ್ಮನು।
ಗೆಲಿದೆ ಮತ್ತೇನೆನಲು ಮೆಲ್ಲಗೆ।
ತುಱುಕೆ ವದನದೊಳಸುರಪತಿ ಬೋ! ಎಂದು ಬೊಬ್ಬಿಱಿದ ॥೬೨॥

ತಿರಿಗಿದನು ನಿಜಪುರಕೆ ದಶಕಂ।
ಧರನು ಜಯದುಬ್ಬಿನಲಿ ಮಾರ್ಗಂ।
ತರದೊಳಿಹ ಕಿನ್ನರರ ಯಕ್ಷರ ದೈತ್ಯಗಂಧರ್ವ॥
ಸುರನರೋರುಗ ಯಕ್ಷ ಭೂಸುರ।
ಗರುಡ ದಾನವ ಸಿದ್ಧಸಾಧ್ಯರ।
ತರುಣಿಯರ ಪಿಡಿಪಿಡಿದು ಪುಷ್ಪಕಕಡರಿ ನಡೆತಂದ ॥೬೩॥

ನಿಡುಗುರುಳ ನಿಟ್ಟೆಸಳುಗಣ್ಗಳ।
ಬಡನಡುವಿನತಿಗುರುನಿತಂಬದ।
ಜಡಿವ ಕರ್ಕಶಕುಚಯುಗದ ಸರ್ವಾಂಗಸುಂದರದ॥
ಮಡದಿಯರ ಪಿಡಿದಡಕಿ ಪುಷ್ಪಕ।
ಜಡಿಯಲವರವರಾಪ್ತವರ್ಗವ।
ಪಡಲಿಡಿಸಿ ನಡೆದನು ದಶಾನನನಭ್ರಮಾರ್ಗದಲಿ ॥೬೪॥

ಏನ ಮಾಳ್ಪನೊ ಮಗನಕಟ! ತಾ ।
ನೀನಿಶಾಟನ ಕೆಯ್ಗೆ ಸಿಲುಕಿದೊ ।
ದೇನ ಮಾಳ್ಪರೊ ತಂದೆತಾಯಿಗಳೆನುತ ಕೆಲಕೆಲರು ॥
ಏನು ಸಾಕ್ಷಾದ್ದೈವವಹ ಪತಿ ।
ಹೀನೆಗೆನಗೆಂದೆನುತ ಸತಿಯರು ।
ದಾನವೇಂದ್ರನ ಬಯ್ಯುತಿರ್ದರು ಸುಯ್ದು ಶೋಕದಲಿ ॥೬೫॥

ಆವ ಜನ್ಮದ ಕರ್ಮಫಲವೆಮ ।
ಗೀವಿಧಿಯನೊಡರಿಚಿತೊ ತನಗಿ ।
ನ್ನಾವ ಪಾಪಮಹಾಮಹೀರುಹವಿಂದು ಫಲಿಸಿದುದೊ ॥
ಹಾ! ವಿಧಾತ್ರ ಕೃತಾಪರಾಧವ ।
ದಾವುದೆಮ್ಮೊಳಗಕಟಕಟ! ನಿ ।
ರ್ದೈವರಾದೆವೆನುತ್ತ ಸುಯ್ದರು ಸುಯ್ದು ಕಂಬನಿಯ ॥೬೬॥

ಹಾನಿ ಪತಿಗಳಿಗಾದುದೆಮ್ಮನ ।
ದೇನು ಮಾಳ್ಪನೊ ಮುಳಿದು ದಶಶಿರ ।
ಭಾನುವಿರೆ ಮದ್ಬಂಧುಜನತಾರಾಳಿ ಮೆಱೆದಪುದೆ ॥
ಸ್ತ್ರೀನಿಮಿತ್ತದೊಳೞಿಯದಿರನೀ ।
ದಾನವೇಶ್ವರನೆನುತ ಶಪಿಸಲು ।
ಮಾನಿನಿಯರಸುರೇಂದ್ರನೈದಿದನಾತ್ಮಪುರವರವ ॥೬೭॥

ಇದಿರುಗೊಂಡುದು ಸಕಲಜನತತಿ :
ಸುದತಿಯರು ಸೂಸಿದರು ಸೇಸೆಯ ;
ನದಿರಲೆಳೆ ಮೊಳಗಿದುವು ನಾನಾವಾದ್ಯವಗಲದಲಿ ॥
ಅದುಬುತವ ಕೇಳರಸ ಜನತತಿ ।
ಬೆದಱೆ ಬಂದಳು ಸಾಶ್ರುಜಲಗ ।
ದ್ಗದರವಾಕುಲಮುಖಿಯೆನಿಪ ಶೂರ್ಪನಖಿ ಶೋಕದಲಿ ॥೬೮॥

ಬಂದು ಬಿದ್ದಳು ಚರಣದಲಿ ಬೞಿ ।
ಕೆಂದಳೆಲೆ ದನುಜೇಂದ್ರ ರಣದಲಿ ।
ಕೊಂದೆ ಗಡ! ಮತ್ಪತಿಯ ವಿದ್ಯುಜ್ಜಿಹ್ವರಾಕ್ಷಸನ ॥
ಇಂದು ವೈಧವ್ಯದಲಿ ಬಾಳ್ವುದ ।
ಱಿಂದ ಮರಣವೆ ಲೇಸು ತನ್ನನು ।
ಕೊಂದು ಕಳೆಯೆಂದೆನುತ ಸೈಗೆಡೆದಿರ್ದಳಗಲದಲಿ ॥೬೯॥

ನಿಱೆನುತ ಪಿಡಿದೆತ್ತಿ ರಣದಲಿ |
ಕಾಲಕೇಯರ ಕೊಲುವೆಡೆಯೊಳು |
ಬ್ಬಾಳುತನದಲಿ ಕೊಂದೆನಱಿಯದೆ ನಿನ್ನ ವಲ್ಲಭನ ॥
ತಾಳದಿರು ಶೋಕವನು ಮಾನಿನಿ ।
ಕೇಳು ನಿನ್ನಿಂದಖಿಳರಾಜ್ಯವ |
ನಾಳಿಸುವೆನಂಜದಿರೆನುತ ಮನ್ನಿಸಿದನುಚಿತದಲಿ ॥೨೦॥

ಕರೆಸಿದನು ಖರದೂಷಣಾದ್ಯಾ ।
ಸುರರ ಸುರರಿಪು ಶೂರ್ಪನಖಿ ಸಹಿ |
ತಿರಿ ಜನಾರಣ್ಯದಲಿ ದಂಡಕವಿಪಿನವೆಂದೆನಿಪ ॥
ಸುರರಿಪುಗಳಧಿವಾಸವದು ಮು ।
ನ್ನರಜಗೋಸುಗ ಶಪಿಸೆ ದೈತ್ಯರ |
ಗುರುವಿನಿಂ ನಿರ್ಜನವಿಪಿನವಾಗಿಹುದು ಕೇಳೆಂದ ॥೨೧॥

ಆದೊಡಲ್ಲಿಗೆ ಶೂರ್ಪನಖಿ ಸಹಿ ।
ತೈದುವುದು ನೀವೆಂದು ಕಳುಹಿದ ।
ನಾದನುಜಪತಿ ಸೋದರರನೀರೇೞುಸಾಸಿರವ ॥
ಅದಿತೇಯವಿರೋಧಿಸೈನಿಕ |
ವೈದಿತಗಣಿತವವರೊಡನೆ ಬೞಿ ।
ಕಾದಶಾನನನೈದಿದನು ನಿಜಪುರಬಹಿರ್ವನವ ॥೨೨॥

ಆನಿಶಾಚರರಾಜನೈದಿದ ।
ನೈ ನಿಕುಂಭಿಳೆಯೆಂಬ ಕಾಳಿಯ ।
ಕಾನನವನಮರಾರಿಕುಲಮಾಯಾವಿದೇವತೆಯ ॥
ತಾನೆಸೆದುದದು ಯೂಪಶತಕೋ ।
ದ್ಭಾನದಿಂದಾಸುರದ ಮಂತ್ರ ।
ಧ್ವಾನದಿಂದತಿಚಿತ್ರವೆನೆ ಕಣ್ಗಳಿಗೆ ರಾವಣನ ॥೨೩॥

ಆಗ ಕೃಷ್ಣಾಜಿನ ಜಟಾಧರ ।
ನಾಗಿ ಮೆಱೆದಿಹ ಮೇಘನಾದನ ।
ನಾ ಗಭೀರಪರಾಕ್ರಮನು ಕಂಡನು ಸುರಧ್ವಂಸಿ ॥
ಬೇಗ ಬಿಗಿಯಪ್ಪಿದನು ನಿನ್ನು |
ದ್ಯೋಗವೇನೆನಗುಸಿರೆನಲು ಬೞಿ |
ಕಾಗ ಭಾರ್ಗವನಱುಹಿದನು ಘನನಾದನುಜ್ಜುಗವ ॥೨೪॥

ಅದೊಡೆಲೆ ವೈಕೇಯಪತಿ ಹಯ ।
ಮೇಧವಗ್ನಿಷ್ಟೋಮ ವರಗೋ ।
ಮೇಧ ವೈಷ್ಣವ ಬಹುಸುವರ್ಣಕ ರಾಜಸೂಯಮಖ ॥
ವೈದಿಕೋಕ್ತದ ವಾಜಪೇಯಗ ।
ಳಾದಿಯಾದಧ್ವರಗಳೇಬಿಸು ।
ಸಾಧಿಸಿದನೈ ನಿನ್ನ ಮಗನತಿಸಹಸಿ ಕೇಳೆಂದ ॥೭೫॥

ಬೆರಸಿದನು ಮಾಹೇಶ್ವರಕ್ರತು ।
ವರದೊಳಗೆ, ತತ್ಕ್ರತುಸಮಾಪ್ತಿಯೊ ।
ಳಿರದೆ ಬಂದನು ಶಂಭು ಕೊಟ್ಟನಭೀಷ್ಟಸಿದ್ಧಿಗಳ ॥
ಶರ ಶರಾಸನ ಶಕ್ತಿ ಗದೆಯುಸಿ ।
ಪರಶು ಮುಖ್ಯಾಯುಧಗಳನು ಧುರ ।
ಧರಣಿಯೊಳು ರಿಪುದುರ್ಜಯದ ರಥಸಹಿತ ಕೇಳೆಂದ ॥೭೬॥

ಮತ್ತೆ ತಾಮಸಿಯೆಂಬ ಮಾಯೆಯ ।
ನಿತ್ತನೈ ದೇವಾಸುರಾದ್ಯರು ।
ನಿತ್ತರಿಸಲಳವಡದದೃಶ್ಯಾಕರಣಸಿದ್ಧಿಯದು ॥
ಎತ್ತ ನೋಡಿದಡತ್ತ ಕತ್ತಲೆ ।
ಸುತ್ತಿಸುಳಿವುದು ನಿನ್ನ ಮಗನಿಂ ।
ದುತ್ತರೋತ್ತರಕಾರ್ಯಸಿದ್ಧಿಯದಾಯ್ತು ಕೇಳೆಂದ ॥೭೭॥

ಎಂದ ಭಾರ್ಗವವಚನಕಾದಶ ।
ಕಂಧರನು ನಸುನಗುತ ಮಗನೆ ಪು ।
ರಂದರಾದಿ ದಿವೌಕಸರ ಭಜಿಸಿದೆ ವಿರೋಧಿಗಳ ॥
ಮಂದಮತಿ ನೀನೆಂದೆನುತ ನಿಜ ।
ನಂದನನ ಕೈವಿಡಿದುಕೊಂಡೈ ।
ತಂದನೊಡನೆ ವಿಭೀಷಣಾದಿಗಳೈದೆ ನಿಜಪುರವ ॥೭೮॥

ಅಕ್ಷಯಾತ್ಮ ವಿಪಕ್ಷದಾನವ ।
ಶಿಕ್ಷ ದುಷ್ಕೃತರೂಕ್ಷ ಸುಮನಸ ।
ಪಕ್ಷ ಲೋಕಾಧ್ಯಕ್ಷ ಕೌಸ್ತುಭಲಕ್ಷಘನವಕ್ಷ ॥
ಪಕ್ಷಿರಥ ಕಮಲಾಕ್ಷ ಕಿನ್ನರ ।
ಯಕ್ಷಸುರಮುನಿರಕ್ಷ ಸುಜನಾ ।
ಪೇಕ್ಷ ನರಹರ್ಯಕ್ಷ ಪಾಲಿಸು ಮೋಕ್ಷಪದದಕ್ಷ ॥೭೯॥

ಇಂತು ಏಳನೆಯ ಸಂಧಿ.

ಎಂಟನೆಯ ಸಂಧಿ

ಸೂಚನೆ—ನಡೆದು ಮಣಿಪುರದಿಂದ ರಂಭೆಯ ।
ತುಡುಕಿ ನಳಕೂಬರನ ಶಾಪಕೆ ।
ಸಿಡಿದು ರಾವಣನಾಜಿಯೊಳು ಗೆಲಿದನು ಸುರೇಶ್ವರನ ॥

ಕೇಳು ರಾಘವ ಹೊಕ್ಕನಾದಶ ।
ಮೌಳಿ ತತ್ಪುರಮಧ್ಯಗತ ರಾ ।
ಜಾಳಯುವನಬಲಾಳಿ ಸೂಸುವ ಸೇಸೆಗಳನಾಂತು ॥
ಬೀಳುಕೊಟ್ಟನು ಸಚಿವರನು ತಾಂ ।
ಬೂಳವಸ್ತ್ರಾಭರಣ ಮಣಿಮು ।
ಕ್ತಾಳಿಗಳ ಸನ್ಮಾನದಾನಂಗಳಲಿ ಸತ್ಕರಿಸಿ ॥೧॥

ಕಂದುಮೊಗದುಗುವಶ್ರುವಾರಿಯು ।
ಕುಂದಿದಂಗದ ಕುಸಿದ ಗೋಣಿನ ।
ಮಂದಮತಿ ರೋದನದಲುಜ್ಜಿ ಕಂಪಿಪ ಕಳೇವರದ ॥
ವೃಂದದಬಲಾಜನವ ಪುಷ್ಪಕ ।
ದಿಂದ ರಾವಣನಿಳಿಗಿಬುಹ ಬಳಿ ।
ಕಂದು ಕಂಡನು ವರವಿಭೀಷಣನಾವಧೂಜನವ ॥೨॥

ಎಲೆ ನಿಶಾಚರರಾಜ ದುಷ್ಕೃತ ।
ಕೆಳಸಿದೆಯಲಾ! ನಿನ್ನ ಶೌರ್ಯದ ।
ಬಲುಹು ಮುರಿವುದು ಪರವಧೂವ್ಯಸನಪ್ರಸಂಗದಲಿ ॥
ಕಲುಷವಲೆ ನೀನಿಂದು ಬೋಗರ ।
ಲಲನೆಯರ ತರೆ ಪಾಪವಿಷಲತೆ ।
ಫಲಿತವಾದುದು ನಿನಗೆ ನಿನ್ನಯ ವಿಧಿಯ ಕೇಳೆಂದ ॥೩॥

ಅದೊಡುಸಿರುವೆನೆಮ್ಮ ಜನನಿಯ ।
ಸೋದರಿಯ ಕುಂಭೀನಸಿಯನೆಲೌ ।
ದುಯ್ದನೈ ಮಧುದನುಜನಂತಃಪುರವನೊಳಹೊಕ್ಕು ॥
ಕಾದಿ ಕೊಂದನು ನಿನ್ನ ಸೈನಿಕ ।
ವೈದೆ ರಣದಲಿ ಜಯಮುಖದೊಳವ ।
ನೈದಿದನು ತಾನೆಸಗಿದುದು ತನಗಾಗದಿರದೆಂದ ॥೪॥

ಏನಿದಚ್ಚರಿ ಮೇಘನಾದನೊ ।
ನೀನೊ ಕುಂಭಶ್ರವಣನೋ ನೀ ।
ವೇನ ಮಾಡಿದಿರೆಂದು ಬೆಸಗೊಳಲಾವಿಭೀಷಣನ ॥
ತಾನರಿಯೆನಿದನಘಮರುಷಣ ।
ಧ್ಯಾನಮತಿ ನಿನ್ನನುಜತನುಜರ ।
ದೇನನರಿವರು ಶಯನ ಯೋಗೋದ್ಯೋಗದವರೆಂದ ॥೫॥

ಎನಲು ಕಿಡಿಕಿಡಿವೋಗಿ ರಾಕ್ಷಸ ।
ಜನಪನಿರಿಸಿದನಾತ್ಮಪುರವರ ।
ಕನುಜನನು ಪುರರಕ್ಷೆಗಂದೊಡನಾವಿಭೀಷಣನ ॥
ತನತನಗೆ ಬರೆ ಕುಂಭಕರ್ಣಾ ।
ದ್ಯನಿಮಿಷಾರಾತಿಗಳು ತನ್ನೊಡ ।
ನನುವರಕೆ ನಿಜರಥದೊಳ್ಪೆದಿವನಧಿಕ ಕೋಪದಲಿ ॥೬॥

ಕರೆಸಿ ಮಧುವೆಂಬಸುರನನು ಸುರ ।
ಪುರಕೆ ನಡೆವೆನು ಬಳಿಕ ಹರಿಹಯು ।
ನುರವಣೆಯ ನೆಗ್ಗುವೆನು ಮುಗ್ಗುವೆನು ಸುರಸುಮನಸರ ॥
ಧುರದೊಳೆನಗಿದಿರಾರು ಫಡ ! ಸುರ ।
ನರಭುಜಂಗಮಲೋಕಗಳಿವೆ ।
ನ್ನರಸುತನವೇಕಾಧಿಪತ್ಯವೆನುತ್ತ ಗರ್ಜಿಸಿದ ॥೭॥

ನೆರೆದುದಮರರ ಪೂರ್ವವೈರದ ।
ಸುರವಿರೋಧಿಗಳಸುರಪತಿಯೊಡ ।
ನಿರದೆ ಶತಸಾಸಿರದೊಳೇನೆಂಬೆನು ಮಹಾದ್ಭುತವ ॥
ಕರಿ ರಥಾಶ್ವಮಹೋಗ್ರಸೈರಿಭ ।
ಶರಭ ಸಿಂಹ ವ್ಯಾಘ್ರ ವೃಕ ಸೂ ।
ಕರ ಮಹೋರಗವೆನಿಪ ನಾನಾವಾಹನಂಗಳಲಿ ॥೪॥

ಮುಂದೆ ನಡೆದನು ಮೇಘನಾದನ ।
ದೊಂದು ರಣದುಬ್ಬಿನಲಿ ಸೈನ್ಯದ ।
ಹಿಂದೆ ಬಂದನು ಕುಂಭಕರ್ಣನುದಾರಗರ್ವದಲಿ ॥
ಅಂದು ಮಧ್ಯದೊಳೈದಿದನು ದಶ ।
ಕಂಧರನು ಬಹುವಿಧದ ವಾಹನ ।
ದಿಂದ ನಡೆದುದು ಸೇನೆ ನಾನಾವಾದ್ಯರಭಸದಲಿ ॥೯॥

ಮಿಕ್ಕು ನಡೆದುದು ನಾಲ್ಕುಸಾಸಿರ ।
ಲೆಕ್ಕದಕ್ಷೋಹಿಣಿಯು ಬಲವೆ ।
ಕ್ಕೆಕ್ಕೆಯಲಿ ನಭವೆನಿತಜಗಲವದನಿತಜಳಕೆಯಲಿ ॥
ಮುಕ್ಕುರಿಕಿ ಮಧುಪುರವ ಮುತ್ತಿತು ।
ರಕ್ಕಸನ ಬಲಜಲಧಿ ವಿಲಯದೊ ।
ಳುಕ್ಕಿ ಜಲನಿಧಿ ಕವಿವವೊಲು ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಮಂಡಲವ ॥೧೦॥

ಕೇಳು ನೃಪ ಮಧುದೈತ್ಯನರ್ಚಿಸಿ ।
ನೀಳಕಂಧರನಿಂದ ಪಡೆದನು ।
ಶೂಲವನು ಬಳಿಕಾಮಹಾಯುಧವಿರೆ ಕರಾಗ್ರದಲಿ ॥
ಕಾಳೆಗದೊಳಸುರಾಮರೋರಗ ।
ಜಾಳವನು ದಳ್ಳುರಿಯು ದಾಚಿಗೆ ।
ಬೀಳುವೆನು ಗೆಲಲರಿದು ಪುರಹರನುಜಿಯಲಿತರರಿಗೆ ॥೧೧॥

ಅಸುರಬಲಕೋಲಾಹಲವನೀ ।
ಕ್ಷಿಸಿದಳ್ಳೆ ಕುಂಭೀನಸೀವಧು ।
ದಶಶಿರನ ಬಲವೆಂದು ನಿಶ್ಚೈಸಿದಳು ಮನದೊಳಗೆ ॥
ಅಸವಸದೊಳ್ಳೆತಂದೊಡನೆ ಸುಮ ।
ನಸವಿರೋಧಿಯು ಕಂಡಳಾಬಲ ।
ವಿಸರಮಧ್ಯದೊಳುಚಿತದಲಿ ನುಡಿಸಿದಳು ರಾವಣನ ॥೧೨॥

ಎಲೆ ಮಗನೆ ದಶವದನ ಕೇಳೆ ।
ನ್ನೊಳು ಕೃಪಾಲೋಕನವನೊಡರಿಚು ।
ಕುಲವಧುಗಳಿಗೆ ಭೀತಿ ವೈಧವ್ಯದ ವಿಷಾದವಲ ॥
ಸಲಹು ಕರುಣಿ ಮದೀಯಕಾಂತನ ।
ನೊಲಿದು ತನ್ನಯ ಮಾತ ಮೀಱದೆ ।
ಸಲಿಸೆನಲು ನಿಜಪತಿಯು ಕರೆ ಭಯಬೇಡ ಹೋಗೆಂದ ॥೧೩॥

ಆದೊಡೆ ಸುಲೇಸೆನುತ ಹರುಷದೊ ।
ಳೈದಿದಳು ಪತಿಯೆಡೆಗೆ ನಿದ್ರೆಯೊ ।
ಳಾದನುಜನಿರಲೆಬ್ಬಿಸಿದಳವಳುಚಿತವಚನದಲಿ ॥
ಕಾದುವೊಡೆ ಸುರರೊಳು ದಶಾನನ ।
ನೈದುವನು ತವಭುಜಸಹಾಯವ ।
ನೈದಿಸಾತನನಾದರಿಸು ಹೋಗೆಂದಳುಚಿತದಲಿ ॥೧೪॥

ಎಂದ ನುಡಿಗಮರಾರಿ ಕಡುಲೇ ।
ಸೆಂದು ದಶಶಿರನಿದ್ದೆಡೆಗೆ ನಡೆ ।
ತಂದು ಮನ್ನಿಸಿದನು ಯಥಾನ್ಯಾಯದಲಿ ರಾವಣನ ॥
ಅಂದಿನಿರುಳಲ್ಲಿರ್ದು ಮಱುದಿನ ।
ಮಂದಿ ಸಹಿತೈದಿದನು ಬಳಿಕ ಪು ।
ರಂದರನ ಪುರವರವನಱಸುತ ಕೊಡೆ ಸಂಗರಕೆ ॥೧೫॥

ಆಸುಪರ್ವಾರಾತಿ ವರಕೈ ।
ಲಾಸದೇಶವನೈದಿದನು ಯ ।
ಕ್ಷೇಶನಗರೋಪಾಂತ ಹಿಮಕರಕಾಂತವೆಂದೆನಿಪ ॥
ಸೂಸೆ ಮಂದಾಕಿನಿಯ ಜಲವಂ ।
ದಾಸವೀರಸ್ಯಂದಿ ಘನಶೋ ।
ಭಾಶಿಲೋಚ್ಚಯವೆಸೆದುದತಿರಮಣೀಯವೆಂದೆನಿಸಿ ॥೧೬॥

ಅಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುದು ಬೀಡು ಸುರಕುಲ ।
ದಲ್ಲಣನ ರಮ್ಯಪ್ರದೇಶದೊ ।
ಳಲ್ಲಿಗಲ್ಲಿಗೆ ತಳಿತ ಗುಡಿ ಗೂಡಾರ ರಚನೆಯಲಿ ॥
ನಿಲ್ಲದೈದಿದನಸ್ತಶೈಲಕೆ ।
ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ರವಿ ದಶಾಸ್ಯನ ।
ಘಲ್ಲಣೆಗೆ ಸೆಡೆದೋಡಿ ಮುಗ್ಗುರೆವಂತೆ ಶರಧಿಯಲಿ ॥೧೭॥

ಗಾಲಿಯೊಂದೇ ರಥಕೆ ಕುದುರೆಗ ।
ಳೇೞು ಸಾರಥಿ ಹೆಳವನಿದಿರೊಳು ।
ಕಾಲಿಡುವೆನೀಲೋಕಯಾತ್ರೆಗದೆಂತು ಪೋದಪೆನು ॥
ಮೇಲೆ ವಿಷ್ಣುಪದಾಶ್ರಯವೆ ಗತಿ ।
ಕೇಳಿಪುದು ವಾರುಣಿಗೆ ಕೈಗುಡ ।
ಲಾಱೆಪುದಧೋಗತಿಗೆನಲು ರವಿ ಕೆಡೆದನಬ್ಧಿಯಲಿ ॥೧೮॥

ಅಸ್ತ ದಿನಮಣಿದೀಪವಡಗಿರ ।
ಲಿತ್ತ ಕತ್ತಲೆಯೆಂಬ ರಕ್ಕಸಿ ।
ತುತ್ತಿದಳು ಬಾಯ್ದೆರೆದು ಲೋಕಾಲೋಕಚೇತನವ ॥
ಸುತ್ತ ಮಱೆದೊರಗಿದುದು ದೈತೇ ।
ಯೋತ್ತಮನ ಬಲಜಲಧಿ ನಸುಮಸೆ ।
ವೆತ್ತ ಶಸ್ತ್ರಗ್ರಾಹಮಕರಾದಿಗಳ ಸುೞಿವಿನಲಿ ॥೧೯॥

ಮತ್ತೆ ಕತ್ತಲೆಯೆಂಬ ದಂತಿಯು ।
ನೆತ್ತಿಯೊಡನೊಡೆದುಚ್ಚಳಿಪ ಪೆ ।
ರ್ಮುತ್ತೊ ತಾರಾಮೌಕ್ತಿಕವ್ರಜಜನ್ಮಶುಕ್ತಿಕೆಯೊ॥
ಬಿತ್ತರದ ಕೌಮುದಿಯು ಬೆಳಗಿನ ।
ಬಿತ್ತೊ ತಾನೆನೆ ಪೂರ್ವಪರ್ವತ ।
ದುತ್ತಮಾಂಗವನಡರಿದನು ವಿಧುವಧಿಕತೇಜದಲಿ ॥೨೦॥

ಆವಿಮಲಕೌಮುದಿಯೊಳಡರಿದ ।
ನೈ ವಿಬುಧವಿದ್ವಿಷ್ಟ ರಜತ ।
ಗ್ರಾವದಗ್ರದ ಚಂದ್ರಕಾಂತಾಮಲಶಿಲಾತಲವ ॥
ದೇವದಂಪತಿಶತರತಿಕ್ರೀ ।
ಡಾವಿಮುಕ್ತಕಚಪ್ರಸೂನರ ।
ಜೋವಿಹಾರಸವಿಾರನೊಯ್ಯನೆ ಸುಳಿದುದಚಲದಲಿ ॥೨೧॥

ಸಾಲ ತಾಲ ತಮಾಲ ಮಧುರರ ।
ಸಾಲ ಜಂಬು ಕದಂಬ ತುಂಬುರ ।
ಬೇಲ ತಿಲ್ವಕ ಬಿಲ್ವ ತಿಲಕಾಮಲಕ ಪುನ್ನಾಗ ॥
ಜಾಲ ಗಾಲವ ಮಧುಕ ಧವ ಹಿಂ ।
ತಾಲ ಕಾಲಾಗರು ವಕುಲ ಕು ।
ದ್ದಾಲ ಕೃತಮಾಲಾದಿಭೂಜಗಳಿರ್ದುವದ್ರಿಯಲಿ ॥೨೨॥

ಪೊಸವಸಂತ ವಸಂತದೊಳಗಿನಿ ।
ಸೆಸೆವ ತೆಂಬೆರಲರಲ ಬಱಿಯಲಿ ।
ಪಸರಿಸುವ ಪೂಗಂಪು ಕಂಪಿನ ಸುಖಕೆ ಬೆಂಬಿಡದೆ ॥
ಮುಸುಱುವಳಿಯುಳಿರವದ ಮೆಯ್ಸಿರಿ ।
ಗೆಸೆವ ಕಿನ್ನರಗೇಯ ಗೇಯ ।
ಪ್ರಸರದನು ದನುಜೇಂದ್ರಗಿತ್ತುದನಂಗದೀಪನವ ॥೨೩॥

ಅಸುರನಿರ್ದನನಂಗತಾಪ ।
ಶ್ವಸಿತಚೇತನನನಿತಱೊಳಗಾ ।
ಗಸದ ಗತಿಯಲಿ ರಂಭೆ ಬರುತಿರ್ದಳು ವಿಲಾಸದಲಿ ॥
ದೆಸೆದೆಸೆಗೆ ಕಂಪಿಡುವ ಕಾಯದ ।
ಮಿಸುಪ ಕಾಂತಿರಸಾಬ್ಧಿಯೊಳು ನಿ ।
ಪ್ಪಸರದಲಿ ಮುಳುಗಿದುದು ಮನವನಿಮೇಷವಿದ್ವಿಷನ ॥೨೪॥

ಹೋಗಲೀಯದೆ ತಡೆದನ್ನೆ ಖಳ ।
ನಾಗನದ ಬಟ್ಟೆಯೊಳು ರಂಭೆಯು ।
ನಾಗ ನುಡಿಸಿದನುಚಿತದಲಿ ಕೈವಿಡಿದು ಕಾತರಿಸಿ ॥
ಹೋಗದಿರು ತರಳಾಕ್ಷಿ ಮನದನು ।
ರಾಗವನು ಸಲಿಸೆನ್ನ ಪುಣ್ಯದೊ ।
ಳೀಗ ನೀನ್ನೈತಂದೆ ತನ್ನೆಡೆಗೆನುತಲಿಂತೆಂದ ॥೨೫॥

ನಿನ್ನ ಮುಖಶೀತಾಂಶುಶೋಭೆಗೆ ।
ನಿನ್ನಧರಪಲ್ಲವದ ಶೋಭೆಗೆ ।
ನಿನ್ನ ಕೋಮಲತನುವಿಮಲಮಲಯಜಮಹೀರುಹಕೆ ॥
ಎನ್ನ ನೇತ್ರಚಕೋರಯುಗಳವ ।
ದೆನ್ನ ಮಾನಸಯೂನಪರಭೃತ ।
ವೆನ್ನ ಭುಜಭುಜಗಂಗಳೆಳಸುವುವಬಲೆ ಕೇಳೆಂದ ॥೨೬॥

ನಾಕಸಂಪದದತಿಶಯವೆ ಜಘ ।
ನಾಕೃತಿಯನಾಂತುದೊ ಸುಧಾರಸ ।
ವೇ ಕಿಸಲಯಾಧರವ ಧರಿಸಿದುದೋ ನಿಧಾನಿಸಲು ॥
ಜೋಕೆ ಮಿಗೆ ರಾಕೇಂದು ವದನ ।
ಪ್ರಾಕೃತಿಯನೈದಿದುದೊ ನೂತನ ।
ಕೋಕನದ ಸಂಭವನ ಸೃಷ್ಟಿಯದಾಗದಿರದೆಂದ ॥೨೭॥

ಈವಸಂತಶ್ರೀಸುಧಾಶೋ ।
ಭಾವಿಮಲಚಂದ್ರಾಂಶು ತಣ್ಣಲೆ ।
ನೀವಸಂತಾನಿಲನ ಸುಳಿವೀನಿರ್ಜನಸ್ಥಾನ ॥
ಈವಿಷಯ ವಿಧುಕಾಂತವಿಪುಲ ।
ಗ್ರಾವದೇಶವನಂಗರಾಜ್ಯ ।
ಶ್ರೀವಿಲಾಸವನಿತ್ತುದೆಮಗುಪಭೋಗಿಸೇಳೆಂದ ॥೨೮॥

ಎನಲು ನಡನಡುಗಿದಳು ರಾಕ್ಷಸ ।
ಜನಪನೊಡನಿಂತೆಂದಳೆಲೆ ದನು ।
ತನುಜ ಕುಲಕುವಲಯಸುಧಾಕರ ಕೇಳು ನೀನೆನುತ ॥
ನಿನಗೆ ಸೊಸೆಯಲ್ಲಾ ಕುಬೇರನ ।
ತನಯ ನಳಕೂಬರನ ವಧುವಾ ।
ನಿನಿತು ಮೇರೆಯನುಳಿಯೆ ಕಷ್ಟವಿದೆಂದಳಾರಂಭೆ ॥೨೯॥

ಎಲೆ ನಿಶಾಚರರಾಜ ಪರವಧು ।
ಗಳುಪಲಾಗದದಂತಿರಲಿ ಸೊಸೆ ।
ಗೆಳಸಿದಪೆ ಮಗನಲ್ಲವೇ ನಳಕೂಬರನು ನಿನಗೆ ॥
ಬಳಸದಿರು ಪಾತಕವ ಲೋಕದ ।
ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದಕಾರ್ಯವೆನೆ ಖಳ ।
ತಿಲಕನತಿಚಾಟೂಕ್ತಿಗಳನೆಸಗಿದನು ಸುರಸತಿಗೆ ॥೩೦॥

ದೇವಲೋಕಸ್ಥಿತಿಗಳಿವ ಮು ।
ನ್ನಾವಱಿಯದವರಲ್ಲ ಮೈದುನ ।
ಭಾವ ಮಾವ ಸುತಾಗ್ರಜಾನುಜಜನಕರೆಂದೆನಿಪ ॥
ಕೋವಿದರಿಗೊರ್ವಳೆ ಕಣಾ ! ರಾ ।
ಜೀವಮುಖಿ ನೀನೆಂದೆನುತ ರಂ ।
ಭಾವಧುವನೊಡಗೂಡಿದನು ಸುರರಿಪು ಬಲೋತ್ಕರದಿ ॥೩೧॥

ಹಾರ ಹರಿದುದು ನಿಱಿಯುರ್ಚಿದುದೊ ।
ಯ್ಯಾರ ಕೆಟ್ಟುದು ನೂಪುರವನದ ।
ನಾರು ಕಂಡರು ಮುಡಿಯುರ್ಚಿದು ಕೆದಱಿದುವು ಬಿರುಮುಗುಳು ॥
ಊರುಗಳು ನಡನಡುಗಿದುವು ನಿ ।
ಟ್ಟಾರಿಗೊಂಡೋಡಿದುವು ಸುಯ್ ಸುರ ।
ನಾರಿ ರಾಹುವುಗುಳ್ದ ಶಶಿಯಂತಿರ್ದಳಳವರ್ಚಿದು ॥೩೨॥

ಬಿಟ್ಟನಮರವಿರೋಧಿ ಮುಡಿದು ಬಿ ।
ಸುಟ್ಟ ಪೂಮಾಲೆಯವೊಲಾವಧು ।
ಕೆಟ್ಟೆನೆಂದೈದಿದಳು ನಳಕೂಬರನ ಹೊರಗಾಗಿ ॥
ತೊಟ್ಟಿಡುವ ಕಂಬನಿಯು ಕಳವಳ ।
ದಿಟ್ಟಡೆಯು ಕರಗೇಂದ್ರಿಯಂಗಳ !
ನಿಟ್ಟುಸಿರ ಸುರಸತಿಯು ಭಾವವನಾತನೀಕ್ಷಿಸಿದ ॥೩೩॥

ಏನಿದೇನುಸಿರಬಲೆ ನಿನ್ನ ಮ ।
ನೋನುಗತವಾಗಿಹ ವಿಷಾದವಿ ।
ದೇನೆನಲು ಕೈಮುಗಿದು ನುಡಿದಳು ಬೆದಱಿ ಭೀತಿಯಲಿ ॥
ನೀನೆ ಕರುಣಿ ಶತಾಪರಾಧೆಯು ।
ದೀನೆಯನು ಸಲಹೆನುತ ಹೊರಳಿದ ।
ಳಾನಿತಂಬಿನಿ ಬಿದ್ದು ನಳಕೂಬರನ ಚರಣದಲಿ ॥೩೪॥

ಏಱೆನುತ ಪಿಡಿದೆತ್ತಿಯುಂಬದೆ ।
ಪೇಱೆನಲು ತವಪದಪಯೋಜವ ।
ನೋಲಗಿಸಲಾನೈತರಲು ಕೈಲಾಸಶೈಲದಲಿ ॥
ತೋಳ ಬಲುಹಿಂ ಪಿಡಿದು ಸೊಸೆಯೆನ ।
ಲಾಲಿಸದೆ ಮದ್ವಾಕ್ಯವನು ದಶ ।
ಮೌಳಿ ಮದೋನ್ನತಿಯನಿಕ್ಕಿದನೆಂದಳಿಂದುಮುಖಿ ॥೨೫॥

ಕೇಳಿದಾಕ್ಷಣವಾನುಡಿಯ ಕ ।
ಣ್ಣಾಲಿ ಕೆಂಡವನುಗುಱಿದುವು ಧೂ ।
ಮಾಳಿ ನಾಸಾಶ್ವಾಸದಲಿ ಸೂಸಿದುವು ಸುಱಿಸುಱಿದು ॥
ಕೇಳು ಶಾಪವನೊಲಿಯದಬಲಾ ।
ಜಾಲವನು ದಶಮೌಳಿ ನೆರೆದಂ ।
ದೇಳು ಸೀಳುಹುದವನ ತಲೆ ಹುಸಿಯಲ್ಲ ಹೋಗೆಂದ ॥೨೬॥

ಎಂದೆನುತ ಶಾಪೋದಕವನವ ।
ನಂದು ಬಿಸುಟನು ಧರೆಗೆ ಸಾಧ್ವಿಯು ।
ರಂದು ಕೊಂಡಾಡಿದರು ನಳಕೂಬರನ ತಮತಮಗೆ ॥
ಅಂದಿನಿಂದೊಡಬಡದ ಸತಿಯರೊ ।
ಳೊಂದಿದಾಕ್ಷಣ ಮರಣ ತನಗಹು ।
ದೆಂದು ರಾವಣನಳುಕಿದನು ಮನುಜೇಂದ್ರ ಕೇಳೆಂದ ॥೨೭॥

ಕೇಳಿ ನಳಕೂಬರನ ಶಾಪವ ।
ತಾಳಿದನು ಬೇವಸವನಾ ದಶ ।
ಮೌಳಿ ಮತ್ತದನೇಣಿಸುವನೆ ವರದಾನಗರ್ವದಲಿ ॥
ಸೂಳಯಿಸೆ ನಿಸ್ಸಾಳತತಿಯು ।
ಬಾಳ್ಪುಳಿತನದದಟನಲಿ ಭುಜಬಲ ।
ದೇಱಿಗೆಯೊಳೈದಿದನು ಸುರಪುರಕಖಿಳಬಲಸಹಿತ ॥೨೮॥

ಬಹಳ ಬಲಕೋಲಾಹಲವಿದೇ ।
ನಹಹ ! ರಾವಣನಾಗದಿರನೆಮ ।
ಗೆ ಹಿತರಾರೀಸಮಯದೊಳಗೆಂದೆನುತ ಸುಮನಸರು ॥
ವಹಿಸಿ ಕೊಂಬವರಾರು ರಣನಿ ।
ರ್ವಹಿಸಲರಿಯದು ಸುರರಿಗಿದು ದು ।
ಸ್ಸಹವೆನುತ ಸುರಪತಿಯು ಬೞಿಗೋಡಿದರು ಭೀತಿಯಲಿ ॥೨೯॥

ದೇವ ಬಂದುದು ದಾಟಿ ನವಿನ್ಮಾ।
ದೇವಲೋಕಕೆ ದನುಜರಿಂದಿದ।
ನಾವನ್ಕೆ ಪರಿಹರಿಸುವನು ಮುರಹರನೊ ಪುರಹರನೋ॥
ತಾವರೆಯ ನಂದನನೊ ಮಿಕ್ಕಿನ।
ದೇವರಿಂದಿದು ತೀರಲರಿಯದು।
ರಾವಣನ ರಣವೆಂದು ಬಿನ್ನೈಸಿದರು ಸುರಪತಿಗೆ ॥೪೦॥

ಕೂಡೆ ರುದ್ರಾದಿತ್ಯವಸುಗಳು।
ಕೂಡಿದರು ವರಸಿದ್ಧಸಾಧ್ಯರು।
ಜೋಡಿಸಿತು ವಿದ್ಯಾಧರಾಪ್ಸರಗುಹ್ಯಕರು ಸಹಿತ॥
ಪಾಡುಪಂತದೊಳಿವನ ಗೆಲಿದೊಡ।
ಗೂಡದೊಡೆ ಜಯಸಿರಿಯೊಳೆವ್ಮೊಳು।
ಕೂಡರಮರಿಯರೆಂದೆನುತ ಬೊಬ್ಬಿರಿದರುಬ್ಬಿನಲಿ ॥೪೧॥

ಸಾಕು ಸೈರಿಪುದಮರರಿವನೊಳು।
ನೂಕದಾಹವವೆನುತ ನಿಶೆಯೊಳು।
ಪಾಕಶಾಸನನೈದಿದನು ಫಣಿಶಯನನಿರ್ದೆಡೆಗೆ॥
ಆಕುಶೇಶಯದಳನಯನ ಪದ।
ಕೋಕನದಕಭಿನಮಿಸಿ ಕೈಮುಗಿ।
ದಾಕುಲಾಂತಃಕರಣಮತಿ ಮಾಡಿದನು ಬಿನ್ನಹವ ॥೪೨॥

ದೇವ ಬಿನ್ನಹ ರಕ್ಷಿಸೈ ರಾ।
ಜೀವಲೋಚನ ದೈತ್ಯಕುಲದವ।
ದಾವಶಿಖಿ ಸುರಕುಲಮಹೋತ್ಪಲಷಂಡಮಾರ್ತಂಡ॥
ರಾವಣನೆನಿಪ್ಪಮರರಿಪು ರಾ।
ಜೀವಸಂಭವನಿತ್ತ ವರದಿಂ।
ದೇವಲೋಕವನುರುಹದಿರನೆಲೆ ದೇವ ಕೇಳೆಂದ ॥೪೩॥

ಆನಿಶಾಚರನೈದಿದನು ವರ।
ದಾನಬಲದಲಿ ದೇವಲೋಕವ।
ನಾನಲಳೆವಲ್ಲಮರಕುಲಕಾತನ ಪರಾಕ್ರಮವ॥
ನೀನೆ ಬಂದಸುರಾರಿ ಚಕ್ರದೊ।
ಳಾನಿಶಾಟನ ತಲೆಯನರಿಯದೊ।
ಡೀನಿಮಿಷವನಿಮಿಷನಗರಿಯಮರಾರಿಗಹುದೆಂದ ॥೪೪॥

ಆದೊಡೆಲೆ ಬಲವೈರಿ ದನುಜನ ।
ಕಾದಿ ಗೆಲುವೊಡೆ ಕಾಲಗತಿ ಮುಂ ।
ದೈದುವುದು ಪೆಱತೊಂದುಪಾಯದೊಳೈದಿ ಕೊಂದಪೆನು ॥
ಆದನುಜಗಬ್ಜಾಸನನ ವರ ।
ವಾದುದವನಿಂದಾನು ಮನ್ನಿಸ ।
ದಾದಪುದೆ ಪೇಳೆಂದು ಮತ್ತಿಂತೆಂದನುಚಿತದಲಿ ॥೪೫॥

ಆವನನೊಮ್ಮೆಗೆ ಮರ್ತ್ಯವೇಷದೊ ।
ಳವತರಿಸಿ ಕೊಂದಪೆನು ನಾನದ ।
ಕವಧಿಯನು ಹಾರೈಸುತಿರ್ದಪುದೆನುತ ಸುರಪತಿಯು ॥
ಅವಿಕಥವಿದೆಂದೆನಲು ಸರಿದನು ।
ದಿವಿಜಪತಿ ದುಗುಡದಲಿ ನಗರಿಗೆ ।
ರವಿಯು ರಥವಡರಿದುದು ಮಸ್ತಕಕುದಯಪರ್ವತದ ॥೪೬॥

ಉದಯವಾಗದ ಮುನ್ನ ವಾದ್ಯಗ ।
ಳೊದರಿದುವು ದೆಸೆ ಬಿರಿಯಲೆದ್ದರು ।
ಕದನಗಲಿಗಳು ದಾನವರು ಸಂಗರಕೆ ಬೊಬ್ಬಿಱಿದು ॥
ಮದಮುಖರ ದಳದುಳಕೆ ಮುಂಕೊಂ ।
ಡೊದರಿದರು ಸುರಪುರವ ಮುಸುಕಿತು ।
ಬಿದಱಿಕೆಯು ಬೀಱ್ಕಟ್ಟ ಬಿರುವೊನಲಿದ್ದು ಬೀದಿಯಲಿ ॥೪೭॥

ಸಾಕು ಗಜಬಜವೇಕೆ ದನುಜರಿ ।
ಗೇಕಿನಿತು ಸಂಗರಕೆ ನಡೆಯಲಿ ।
ನಾಕಿಗಳ ಬರಹೇಳೆನುತ ಜಂಭಾರಿ ಕೈವೀಸೆ ॥
ಆಕೆವಾಳರು ನಡೆದರಮರರ ।
ನೇಕಸನ್ನಾಹದಲಿ ಬಲದಲಿ ।
ನೂಕುತಾಕಾದುದು ಮಹಾಸಂಗ್ರಾಮಸಂಕುಲದ ॥೪೮॥

ಮೋಹರಿಸಿದುದು ಕೂಡೆ ರಣಸ ।
ನ್ನಾಹದಲಿ ಬಲವೆರಡು ಮಸಗಿದು ।
ದಾಹವಕೆ ಜಲನಿಧಿಗೆ ಜಲನಿಧಿ ಮಲೆತು ನಿಲುವಂತೆ ॥
ಬೇಹ ಭಟಕೋಟಿಗಳ ನೋಟದ ।
ಕಾಹಿನಲಿ ತಾಗಿದುದು ಕಪಿದವ ।
ಗಾಹಿಪಂತೆ ದವಾಗ್ನಿ ದಾವಾನಳಶಿಖಾಳಿಯಲಿ ॥೪೯॥

ತೋಟಿ ಮಸಗಿತು ಕೈದುಗಳ ಹೋ।
ರಾಟೆ ಹೆಚ್ಚಿತು ಮುಸಲ ಮುದ್ಗರ ।
ಖೇಟ ಖಡ್ಗ ಮುಸುಂಡಿ ಪರಿಘ ಪ್ರಾಸವೆಂದೆನಿಪ ॥
ಕೋಟಿ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಶಕ್ತಿಶರಗಳು ।
ನಾಟದೇಱಿನೊಳುಗುವ ನೆತ್ತರ ।
ನೋಟದಲಿ ನಭವೆಸೆದುದುಪವನದಂತೆ ತಳಿರಿಡಿದ ॥೫೦॥

ಕಾದಿತುಭಯದ ಸೇನೆ ಮಾತಿನ ।
ಮೂದಲೆಯ ಮುಂಬರಿವ ತವಕದ ।
ಕೈದುಗಳ ಖಣಿಕಟಿಲ ರಭಸದ ಮನದ ಮುಳಿಸುಗಳ ॥
ತೋದ ರಕುತದ ಜಿಗಿಯ ಮೆಯ್ಗಳ ।
ಜಾದಣದ ನಿಡುಗರುಳ ನಿಕ್ಕಡಿ ।
ಯಾದ ತೊಡೆತೋಳುಗಳ ರಣರಸವಿತ್ತುದದ್ಭುತವ ॥೫೧॥

ಜರಿದುದಸುರಬಲಾಂಬುನಿಧಿ ನಿ ।
ರ್ಜರಮಹಾಬಲಮಂದರದ ನಿ ।
ಷ್ಠುರಮಥನಕದ ಕಂಡನಮರಾರಾತಿ ದೂರದಲಿ ॥
ಕರೆದು ಶುಕ ಸಾರಣ ಮಹೋದರ ।
ಧುರವಿಜಯ ಧೂಮ್ರಾಕ್ಷ ದುರ್ಮುಖ ।
ಖರ ಮಹಾಪಾರ್ಶ್ವಾದಿಗಳ ಕಳುಹಿದನು ಕಾಳೆಗಕೆ ॥೫೨॥

ಕರೆಸಿ ಮಾರೀಚ ಪ್ರಹಸ್ತಾ ।
ಸುರ ನಿಕುಂಭ ತ್ರಿಶಿರ ದೂಷಣ ।
ದುರುಳಯಜ್ಞಾಂತಕ ಸುರಾಂತಕ ಸೂರ್ಯರಿಪುವೆನಿಪ ॥
ಹರವಿಕಟ ಸುಪ್ತಘ್ನ ಶುಕ ದು ।
ರ್ಧರ ಮಹಾಮಾಲಿಪ್ರಮುಖ ನಿ ।
ರ್ಜರವಿರೋಧಿಗಳನು ಮಹಾಸಂಗರಕೆ ನಿಯಮಿಸಿದ ॥೫೩॥

ಕಾಳೆಗಕೆ ಮುಂಕೊಂಡು ಕೂಡೆ ಸು ।
ಮಾಲಿ ನಡೆದನು ದೈತ್ಯಸೇನಾ ।
ಜಾಲ ನಡೆದುದು ಕೂಡಿದುದು ನಾಕಿಗಳನೊಡೆದುಱಾದು ॥
ಮೇಲೆ ಬೀೞುವ ಕೈದುಗಳ ಬಲು ।
ದಾೞಿಯಲಿ ಸುಮನಸರ ಮೋಹರ ।
ದಾಳು ಮುಱಿದೋಡಿದುದು ಭೀತಿಯೊಳಂದು ದೆಸೆದೆಸೆಗೆ ॥೫೪॥

ಅನಿತಱೊಳು ಸಾವಿತ್ರನೆಂಬೆಂ ।
ಟನೆಯು ವಸು ನಡೆತಂದು ತೊಡಗಿದ ।
ನನುವರವನಸುರರೊಳು ಮರಳಿತು ಮತ್ತೆ ಸುರಸೇನೆ ॥
ಕನಲಿ ನಿಂದರು ತ್ವಷ್ಟೃಪೂಷಾ ।
ದ್ಯನುಪಮಾದಿತ್ಯರು ಮಹಾಜಿಗೆ ।
ತನತನಗೆ ಮುಂಕೊಂಡುದೇನೆಂಬೆನು ಮಹಾದ್ಭುತವ ॥೫೫॥

ಮಿಕ್ಕ ದನುಜರು ಸುಮನಸರನೊಳ ।
ಹೊಕ್ಕು ಹೊಯ್ದರು ಪರಿಘದಲಿ ಬಲು ।
ಕಕ್ಕಡೆಯೊಳಸಿಮುಸಲಮುಖ್ಯಮಹಾಯುಧಂಗಳಲಿ ॥
ರಕ್ಕಸರ ರಣರೌದ್ರಕರ್ಮದ ।
ಕಕ್ಕಸಕೆ ಮೊಗದಿರುಹೆ ದಿವಿಜರು ।
ಹೊಕ್ಕನಸುರರ ರಣಕೆ ಸಾವಿತ್ರಾಖ್ಯವಸುವೆಂದ ॥೫೬॥

ಕೋಲ ಮಳೆಗಱೆದನು ಸುಮಾಲಿಯು ।
ಮೇಲೆ ವಸುವಾಸರಳನರಿದು ಸು ।
ಮಾಲಿ ಮಗುಳೆಚ್ಚನು ಸುರಾರಿಯು ಸರಳ ಬಱಿಕೆಯ್ದು ॥
ಬೀೞಲೆಚ್ಚನು ವಸುವರಾತಿ ।
ವ್ಯಾಳರಥವನು ವಿರಥನಾಗಿ ಸು ।
ಮಾಲಿ ನಿಲೆ ಗದೆಗೊಂಡು ಮತ್ತೆಱಗಿದನು ರಕ್ಕಸನ ॥೫೭॥

ಏನನೆಂಬೆನು ವಸುಗದಾಹತ ।
ದಾನವಾಂತಸ್ಸ್ಥಿತಮಹಾಸ್ಥಿವಿ ।
ತಾನದೊಳಗಿನಿಸುೞಿಯದಾದುದು ಮಿಕ್ಕ ಮಾತೇನು ॥
ಆನಿಶಾಚರನೞಿಯಲಸುರರ ।
ಸೇನೆ ಮುರಿದೋಡಿದುದು ದೆಸೆದೆಸೆ ।
ಗಾನಲಮ್ಮದೆ ಸಮ್ಮುಖಕೆ ಸಾವಿತ್ರವಸುವರನ ॥೫೮॥

ಕೂಡೆ ರಾವಣ ಕಂಡನಾಜಿಯೊ ।
ಳೋಡುತಿಹ ನಿಜಬಲವನಾಗಳೆ ।
ಜೋಡಿಸಿದನನುಪಮವರೂಥವನಗ್ನಿಮಯವೆನಿಪ ॥
ಉಡಿರಿವ ಕೋಪಾನಲಾರ್ಚಿಯು ।
ಕೂಡೆನಲು ಕೆಂಪಡರ್ದ ಕಣ್ಗಳು ।
ನೋಡೆ ಭಯವನು ಬೀಱೆ ನಡೆತಂದನು ರಣಾಂಗಣಕೆ ॥೫೯॥

ಕಂಡರಮರರು ಮೇಘನಾದನ ।
ಚಂಡಭುಜಬಲದನುವನಾಗಳೆ ।
ಕಂಡ ಕಡೆಗೋಡಿದರು ಬವರಕೆ ಬೆದಱಿ ಭೀತಿಯಲಿ ॥
ಕಂಡರೊಳಸರಿವನಿಮಿಷರನಾ ।
ಖಂಡಲನು ರಣಕೈದಲಮರರ ।
ತಂಡವಿದೆ ಬಂದನು ಜಯಂತನದೇಕೆ ಭಯವೆಂದ ॥೬೦॥

ಎಂದು ನುಡಿವನಿತಱೊಳು ನಿರ್ಜರ ।
ವೃಂದಸಹಿತೈದಿದನು ವಿಪುಲ ।
ಸ್ಯಂದನದೊಳಮರೇಂದ್ರಸುತನಂದಧಿಕರಭಸದಲಿ ॥
ಸಿಂದರಮರರು ನಿರ್ಭಯದೊಳೊಡ ।
ಸಂದು ಸಮರಕೆ ದಶವದನಸಂ ।
ಕ್ರಂದನನ ನಂದನರೊಳಾಹವವಾದುದದ್ಭುತದ ॥೬೧॥

ಮುಳಿದು ರಾವಣಿ ಕಱಿದನಂಬಿನ ।
ಮಱೆಯನಿಂದ್ರಾತ್ಮಜನ ಮೇಲು ।
ಚ್ಚಳಿಸಿ ಹಾಯ್ದುವು ನಿಡುಸರಳು ಸಂದಣಿಸಿ ಗಱಿಸಹಿತ ॥
ಬಱಿಕವನ ಸಾರಥಿಯೆನಿಪ ಮಾ ।
ತಳಿಸುತನ ಗೋಮುಖದ ಮೇಲ ।
ಪ್ಪಳಿಸಿ ಕವಿದುವು ಹೊಗರಲಗು ಹೊದರೆದ್ದು ಹೊಡಕರಿಸಿ ॥೬೨॥

ಆತನಾರಾವಣನ ಸುತ ವಿ ।
ಖ್ಯಾತ ಸೂತರಥಾಶ್ವನಿಚಯವ ।
ಘಾತಿಸಿದನೊಟ್ಟಿದನು ಬಾಣವನಸುರನೊಡಲಿನಲಿ ॥
ಈತನೆಚ್ಚನು ಕಯ್ಯೊಡನೆ ಪುರು ।
ಹೂತಸುತನ ರಥಾಶ್ವಸಾರಥಿ ।
ಕೇತುಚಾಪನಿಷಂಗವಿಕ್ಕಡಿಯಾಗೆ ನಿಮಿಷದಲಿ ॥೬೩॥

ಎಡದೊಳೈತಹ ನಿರ್ಜರರ ವಂ ।
ಗಡವನೆಚ್ಚನು ಬಲದೊಳೊದಗುವ ।
ಕಡುಹುಕಾಱರನಿಕ್ಕಿದನು ಸೆಕ್ಕಿದನು ಸರಳುಗಳ ॥
ಒಡನೆ ರಕ್ಕಸ ಮಾಯೆಯಲಿ ಮುಂ ।
ಗೆಡಿಸಿದನು ಸುರಸೈನಿಕವನೊಡ ।
ನೊಡನೆ ಸದೆದನು ಮತ್ತೆ ಸಂಕ್ರಂದನನ ನಂದನನ ॥೬೪॥

ಜೋಕೆ ಜರಿದುದು ರಥದ ಸಾರಥಿ ।
ಯೋಕರಿಸಿದನು ಶೋಣಿತವನಾ ।
ಪಾಕಶಾಸನತನಯನಳವಱಿದೊಱಗಿದನು ನೆಲಕೆ ॥
ನಾಕಿಗಳು ದೆಸೆದೆಸೆಗೆ ಪರಿದರು ।
ಸಾಕು ಸಂಗರವೆಮಗೆನುತ ಲೋ ।
ಕೈಕವೀರನ ರಣಕೆ ನಿಲುವರದಾರು ರಾವಣಿಯ ॥೬೫॥

ಬೇಗ ಬಂದು ಪುಲೋಮನಾಶತ ।
ಯಾಗತನಯನ ಕೊಂಡು ಹೊಕ್ಕನು ।
ಸಾಗರವನೊಡೆಬಗೆದು ದೌಹಿತ್ರಾನುರಾಗದಲಿ ॥
ಆಗ ಕಂಡನು ವಜ್ರಿ ಸಮರೋ ।
ದ್ಯೋಗದೊಳು ಮಗನಿಲ್ಲದುದನಱಿ ।
ವಾಗದಿರದಾತ್ಮಜಗೆನುತ ನಡೆತಂದನಾಹವಕೆ ॥೬೬॥

ಸಿಡಿಲ ಮಿಂಚಿನ ಗಡಣದಲಿ ಘುಡು ।
ಘುಡಿಸಿದುದು ಶುಭ್ರಾಭ್ರರಥವೆಡೆ ।
ಬಿಡದೆ ವಾತೋದ್ಧೂತನಿರ್ಝರಗತಿಚಮತ್ಕೃತಿಯ ॥
ಒಡನೆ ಮಾತಲಿ ಸಱಿಸೆ ತಿರುಗಿದು ।
ದೆಡಬಲಕೆ ಬರ್ಹಿರ್ಮುಖಾಧಿಪ ।
ನಡರಿದನು ನಿಸ್ಸಾಳತತಿಯಬ್ಬರಿಸೆ ನಿಜರಥವ ॥೬೭॥

ಬಿಡದೆ ರುದ್ರಾದಿತ್ಯವಸುಗಳು ।
ಗಡಣಿಸಿತು ಕಿನ್ನರವಿಯಚ್ಚರ ।
ಗಡಣ ನೆರೆದುದು ಸಿದ್ಧವಿದ್ಯಾಧರರು ಜೋಡಿಸಿತು ॥
ನಡೆದುದಸುರರ ಬಲದ ಸುಭಟರ ।
ನೊಡೆದುಱಿದು ಹೇರಾಳದಲಿ ಮುಂ ।
ಗಡೆಯಲೊದರುವ ಬಹಳ ವಾದ್ಯಂಗಳ ವಿಡಾಯಿಯಲಿ ॥೬೮॥

ಕಂಡನಾದಶಮೌಳಿ ರಣಕಾ ।
ಖಂಡಲನು ಬರೆ ತಾನೆ ನಡೆದು ।
ದ್ದಂಡಭುಜಬಲ ರಾವಣಿಯ ತೆಗೆಸಿದನು ಹಿನ್ನೆಲೆಗೆ ॥
ಗಂಡುಗಲಿಗಳ ದೈತ್ಯದನುಜರ ।
ತಂಡ ನೆರೆದುದು ಸಮರವನು ಕೈ ।
ಕೊಂಡುದುಭಯದ ಸೇನೆ ಕಡಹದ ಕಡಲ ರಭಸದಲಿ ॥೬೯॥

ಏನನೆಂಬೆನು ನೃಪ, ಸುರಾಸುರ |
ಸೇನೆ ಮುಕ್ಕುರಿಕಿದುದು ರಣಕಸಿ |
ಧೇನು ಮುಸಲ ಮುಸುಂಡಿ ಮುದ್ಗರ ಶಕ್ತಿ ಗದೆಯೆನಿಪ ||
ಆ ನಿರಂತರ ಕವಿವ ಶಸ್ತ್ರಾಂ |
ಭೋನಿಧಿಯೊಳಡಗಿದರು ಭಟಸಂ |
ತಾನವಱಿದುದನುಭಯಬಲದೊಳಗಱಿವರಾರೆಂದ ||೨೦||

ಅಕ್ಷಯವಲಾ! ದೇವಬಲವದು |
ರಾಕ್ಷಸರ ಪಡೆ ಮಡಿದುದಗಣಿತ |
ವಾಕ್ಷಣಾರ್ಧದೊಳುೞಿದುದೆಂದು ದಶಾಂಶಶೇಷವೆನೆ ||
ರಾಕ್ಷಸೇಶ್ವರನಾತ್ಮಸೈನ್ಯವ |
ನೀಕ್ಷಿಸಿದನತಿರೂಕ್ಷತರರ |
ಕ್ತಾಕ್ಷನಾದನು ಹೊಕ್ಕನನಿಮಿಷಸೈನ್ಯಸಾಗರವ ||೨೧||

ಒಂದು ದೆಸೆಯಲಿ ಕುಂಭಕರ್ಣನ |
ದೊಂದು ದೆಸೆಯಲಿ ಮೇಘನಾದನ |
ದೊಂದು ದೆಸೆ ಮಾರೀಚವಿಕಟಮಹೋದರಾಸುರರು ||
ಒಂದು ದೆಸೆ ಧೂಮ್ರಾಕ್ಷ ದುರ್ಮುಖ |
ರೊಂದು ದೆಸೆ ಖರದೂಷಣಾಸುರ |
ರಂದು ಬೆರಸಿದರಮರರೊಳು ಸಂಗರಕೆ ಸಡಗರಿಸಿ ||೨೨||

ಒದೆದು ಕೊಂದನು ಕೆಲರ ಕೆಲರನು |
ಸದೆದು ಕೊಂದನು ಕೈಗಳಲಿ ಮೋ |
ದಿದನು ಗದೆಯಲಿ ಕೆಲರನಣಲೊಳಗಡಸಿದನು ಕೆಲರ ||
ಸದೆದನೀಪರಿ ಕುಂಭಕರ್ಣ |
ತ್ರಿದಶರಿಪುವನಿಮಿಷರ ಮಿಕ್ಕಿನ |
ಮದಮುಖರು ರಕ್ಕಸರು ಹೊಯ್ದರು ಮಿಕ್ಕ ಸುಮನಸರ ||೨೩||

ಮುಱಿದರನಿಮಿಷರನಿಮಿಷಾರಿಗ |
ಳುಱುಬೆಗಾಱದೆ, ತಾನೆ ಸುರಪತಿ |
ತಱುಬಿದನು ದಶಮುಖನಿಗಭಿಮುಖನಾಗಿ ಸಮರದಲಿ ||
ಕಱೆದನೆಂಬಿನ ಮಱೆಯನಾಗಸ |
ನೆಱೆಯುದೆನೆ ಹೊಗರಲಗುಗಳ ಕೆಂ |
ಗಱಿಯ ಕಣೆಗಳು ಮುಸುಕಿದುವು ಬಹಿರ್ಮುಖದ್ವಿಷರ ||೨೪||

ಎಚ್ಚ ಬಾಣವನಸುರನೆಡೆಯಲಿ ।
ಕೊಚ್ಚಿದನು ಕೈಚಳಕದಲಿ ತೆಗೆ ।
ದೆಚ್ಚನಿಂದ್ರನ ಮೇಲೆ ಮುಕ್ಕುರುಕಿದುವು ನಿಡುಸರಳು ॥
ಮುಚ್ಚಿದುವು ಮುಸುಕಿದುವು ಹರಿದುವು ।
ಕೆಚ್ಚಿದುವು ಕೇರಾಳಿಗಳಲಿ ಥ ।
ಟ್ಟುಚ್ಚಿದುವು ದಿಗ್ಭಿತ್ತಿಗಳನಡರಿದುವು ಸುರಪಥದ ॥೨೫॥

ಅಸುರಪತಿಸುರಪತಿಗಳಿತ್ತತಿ ।
ವಿಷಮಸಂಗರದೊಳಿರಲಾಸುಮ ।
ನಸನಿಶಾಚರಭಟರಿಗತ್ತಾದುದು ಮಹಾಸಮರ ॥
ಅಸಿ ಪರಶು ಶರ ಶಕ್ತಿ ಶಲ್ಲೆಹ ।
ಮುಸಲ ಮುದ್ಗರ ಸುರಗಿ ಗದೆ ಪ ।
ಟ್ಟಸಗಳಲಿ ಹೊಯ್ದಾಡಿದರು ಖಣಿಖಟಿಲರಭಸದಲಿ ॥೨೬॥

ಬೀಳುತಿರ್ದುದು ದೈತ್ಯಸೇನಾ ।
ಜಾಳವಾಜಿಯೊಳರೆಗಡಿದ ಗೋ ।
ನಾಳಿಗಳ ಬೀಜಾಡ ನಡು ತೊಡೆ ತೋಳ ತುಂಡುಗಳ ॥
ಸೀಳ್ದೊಡಲಿನ ಸಿಡಿದುಗುವ ಕ ।
ಣ್ಣಾಲಿಗಳ ನಿಡುಗರುಳ ಕಂಡದ ।
ಕಾಳಿಜದ ನೆತ್ತರಿನ ನಿಡುಗಡಲಾಯ್ತು ರಣಭೂಮಿ ॥೨೭॥

ನೋಡಿದನು ದಶವದನ ರಕ್ಕಸ ।
ರೋಡುವುದನತಿ ಮುಳಿದು ಸೂತನೊ ।
ಳಾಡಿದನು ಸುರಸೈನ್ಯದಂತವನೆಯ್ದಿಸೀ ರಥವ ॥
ಓಡಿಸುವೆನನಿಮಿಷರನೀಗಳೆ ।
ನೋಡೆನುತ ಶತಯೋಜನಾಂತವ ।
ನಾಡಲೇನೈದಿದನು ಸೇನಾಂಬುಧಿಯನೊಡೆಬಗೆದು ॥೨೮॥

ಸುರಪನರಿದನು ರಾವಣನ ನಿ ।
ಬ್ಬರದ ಗತಿಯನು ನುಡಿದನಮರರೊ ।
ಳರಿಭಟನ ಗೆಲಲರಿದು ಕಮಲಜನಿತ್ತ ವರವಿವಗೆ ॥
ಧುರದೊಳೀತನನಖಿಲಸುಮನಸ ।
ರರವರಿಸದೊಳಹೊಕ್ಕು ಹಿಡಿದರೆ ।
ಸುರರಿಗಾದುದು ಜಯಪೆಸಲು ಮುಸುಕಿದರು ರಾವಣನ ॥೨೯॥

ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆಡಬಲದೊಳಮರರ ।
ಮಂದಿ ಕವಿದುದು ದಿವಿಜಸೇನಾ ।
ಸಿಂಧುಮಧ್ಯದ ಸುೞಿಯೊಳಗೆ ಸಿಲುಕಿದನು ದಶಮೌಳಿ ॥
ಅಂದು ಕಂಡರು ರಕ್ಕಸರು ದಶ ।
ಕಂಧರನು ಸಿಕ್ಕಿದನಕಟ! ಭೋ!
ಯೆಂದು ಕೂಗಿದರಸುರಭಟರಲ್ಲಲ್ಲಿ ದೆಸೆದೆಸೆಗೆ ॥೮೦॥

ಕೇಳಿದನು ಬಲದಬ್ಬರವ ಕ ।
ಟ್ಟಾಳು ರಾವಣಿ ಹೊಕ್ಕನಮರರ ।
ಪಾಳೆಯವನೀಶಾನದತ್ತ ಮಹಾವರೂಥದಲಿ ॥
ಮೇಲೆ ತಾಮಸಿಯೆಂಬ ಮಾಯೆಯ ।
ಬೇಳುವೆಯ ಬೆಳಸಿದನದೃಶ್ಯವ ।
ತಾಳಿದನು ಮೞೆಗಱೆದನಾಸುರನಿಶಿತಮಾರ್ಗಣವ ॥೮೧॥

ಸುರಿದನಂಬಿನ ಮೞೆಯನಿಂದ್ರನ ।
ಸರಿಸದಲಿ ಕೆಲಬಲದ ಸುಭಟರ ।
ಹೊರಳಿಯಲಿ ಹರಹಿದನು ಶಸ್ತ್ರಾವಳಿಯ ಬಲ್ಸರಿಯ ॥
ಮರಳಿ ಸುರಪನ ತೇರು ಸಾರಥಿ ।
ತುರಗ ಕಾರ್ಮುಕ ಕೇತು ಸೀಸಕ ।
ವರನಿಷಂಗ ತನುತ್ರಗಳೊಳೊಟ್ಟಿದನು ಸರಳುಗಳ ॥೮೨॥

ಕಱುಹುಗಾಣದೆ ರಾವಣಿಯನೊಡ ।
ನಱಸಿದನು ಸುರನಾಥನಾರಥ ।
ಮುಱಿದುದೈರಾವತಕಡರಿ ಮತ್ತಱಸಿದನು ಹಗೆಯ ॥
ಕೆಱಹುಗುಡದೊಡನೊಡನೆ ಮಾರ್ಗಣೆ ।
ಗಱೆದನಿಂದ್ರನ ಮೇಲೆ ನೆತ್ತರಿ ।
ನೊಱತೆ ಮುಸಗಿತು ಬಱಲಿದನು ಪೂರಾಯಗಾಯದಲಿ ॥೮೩॥

ಸಿಕ್ಕಿದನು ಹಗೆಯೆನುತ ರಾವಣಿ ।
ಹೊಕ್ಕು ಶಕ್ರನ ಹಿಡಿದು ಬೊಬ್ಬೆಯ ।
ನಿಕ್ಕಿದನು ಮಾಮಾ! ನಿಕುಂಭಿಳೆ ಮಾಯಿ! ಮಝಯೆನುತ ॥
ಮಿಕ್ಕು ನಡೆದನು ದಶಮುಖನ ಬಲು ।
ಕಕ್ಕಸದ ರಣದೆಡೆಗೆ ನುಡಿದನು ।
ರಕ್ಕಸನೊಳಿಲೆ ತಾತ ಬಿಡು ಸಂಗರವದೇಕೆನುತ ॥೮೪॥

ತಾತ ಸಿಲುಕಿದನಿಂದ್ರನೆನ್ನಯ ।
ಖ್ಯಾತಿಯಲಿ ಬಿಡು ಸಂಗರವನಿ ।
ನ್ನೇತಕೀಸುಮನಸರ ಕೂಡೆ ವೃಥಾ ರಣಾಟೋಪ ॥
ಈತಗಳು ಬದುಕಿರಲಿ ಬಿಡು ಪುರು ।
ಹೂತನನು ಕೊಂಡುಯ್ವೆವೆಂಬನೆ ।
ಯಾತುಧಾನಾಧೀಶ್ವರನು ತಿರುಗಿದನು ಮಗನೊಡನೆ ॥೮೫॥

ಹೊಗಳಿದನು ದಶಮೌಳಿ ತನ್ನಯ ।
ಮಗನ ಶೌರ್ಯವನಿಂದ್ರನನು ಪಿಡಿ ।
ವಗಡುತನವೇಂ ಸದರವೇ ಎನುತಪ್ಪಿ ಮುಂಡಾಡಿ ॥
ನಗರಿಗೆಯ್ದಿದನಿಂದ್ರನನು ಕೊಂ ।
ಡೊಗುವಿಗೆಯ ಹರುಷದಲಿ ದಿವಿಜರು ।
ದುಗುಡದಲಿ ನಡೆದಱುಹಿದರು ಪರಮೇಷ್ಠಿಗೀಹದನ ॥೮೬॥

ಬಂದನಬ್ಜಜ ಸಕಲ ದಿವಿಜರ ।
ವೃಂದದೊಡನಸುರೇಂದ್ರನಿದ್ದೆಡೆ ।
ಗಂದು ನುಡಿಸಿದನೆಲೆ ಮಗನೆ ಗೆಲಿದೈ ಜಗತ್ತ್ರಯವ ॥
ಕಂದ ನಿನ್ನಿಂದಧಿಕನ್ಯೈ ತವ ।
ನಂದನನು ಶೌರ್ಯದಲಿ ಮೆಚ್ಚಿದೆ ।
ನಿಂದು ಮೊದಲಿಂದಿಂದ್ರಜಿತುವೆನೆ ಹೆಸರವಂಗೆಂದ ॥೮೭॥

ಕೇಳು ಮಗನೆ ದಶಾಸ್ಯ ಸುಮನಸ
ಪಾಲನೆಮ್ಮಾಧೀನದಲಿ ನಾ ।
ಕಾಲಯವ ಸಲಹುವನು ಜಯವಿದು ಸಾಕು ಬಿಡು ವ್ಯಸನ ॥
ಪಾಲಿಸೆಮ್ಮಯ ಮಾತನೆನೆ ದಶ ।
ಮೌಳಿ ಮಗನನು ನೋಡೆ ನಿರ್ಜರ ।
ಪಾಲಜಿತುವಿಂತೆಂದನಬ್ಜಾಸನಗೆ ವಿನಯದಲಿ ॥೮೮॥

ಎಲೆ ಪಿತಾಮಹ ನಿಮ್ಮ ವಚನವ ।
ಸಲಿಸುವೆನು ಬಿಡುವೆನು ಸುರೇಂದ್ರನ ।
ಗೆಲಿದ ದೆಸೆಯಿಂದಿಂದ್ರಜಿತುವೆಂದಾಯ್ತು ಹೆಸರೆನಗೆ ॥
ಒಲಿದೊಡೆನಗಮರತ್ವವನು ಕುಡು ।
ಬಲವಿರೋಧಿಯ ಬಿಡುವೆನೆಂದೆನೆ ।
ನಳಿನಭವನಿಂತೆಂದನಾ ರಾವಣಿಗೆ ವಿನಯದಲಿ ॥೮೯॥

ಎಲೆ ಮಗನೆ ಸರ್ವಾಧಿಪತ್ಯದ ।
ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಚರಾಚರಂಗಳ ।
ಗಳಿವು ತಪ್ಪದು ಸುರನರೋರಗದೈತ್ಯರಿಂದೆನಗೆ ॥
ಸುಲಭವಪ್ಪುದು ಬೇಡು ವರಗಳ ।
ನಲಸದಿತ್ತಪೆನೆನಲು ರಾವಣಿ ।
ಒಲಿಕ ನುಡಿದನು ಮನದಭೀಷ್ಟವನಬ್ಜಭವನೊಳಗೆ ॥೯೦॥

ಅರ್ಚಿಪೆನು ರಣಸಮಯದಲಿ ಸ ।
ಪ್ರಾರ್ಥಿಯನು ತದ್ವಹ್ನಿಮಧ್ಯಗೆ ।
ತಾರ್ಚಿಯೊಳಗುದ್ಭವಿಸಲೊಂದು ವರೂಥವದಱೊಳಗೆ ॥
ಸಾರ್ಚಲೆನಗಮರತ್ವವೆನ್ನೊಳೊ ।
ಡರ್ಚಲೆನಲಂತಾಗಲೆಂದತಿ ।
ಪೆರ್ಚಿದೌತ್ಸುಕ್ಯದಲಿ ಬಿಡಿಸಿದನಮರವಲ್ಲಭನ ॥೯೧॥

ಬೀಳುಕೊಂಡನು ಸುರರೊಡನೆ ದಶ ।
ಮೌಳಿಯನು ಪರಮೇಷ್ಠಿ ದುಗುಡವ ।
ತಾಳಿ ಸುರಜನಪಾಲನಿರೆ ನುಡಿಸಿದನದೇಕೆನುತ ॥
ಕೇಳು ಸುರಪತಿ ದೈವಪೌರುಷ ।
ಕಾಲಕರ್ಮಗಳೈದುವಪ್ಪವು ಜನ ।
ಜಾಲದೊಳು ನಿನಗಾಯ್ತು ಪೌರುಷಕರ್ಮಫಲವೆಂದ ॥೯೨॥

ತ್ರಿದಶಪತಿ ಕೇಳಖಿಳಸೌಂದರ ।
ಸದನವೆನೆ ಮಾಡಿದೆನಹಲ್ಯಾ ।
ಸುದತಿಯನು ಬೈಚಿಟ್ಟೆನ್ಕೆ ಗೌತಮನ ಸದನದಲಿ ॥
ಸುದತಿಯಿರೆ ದೇವಾಸುರೋರಗ ।
ರೆದೆಗೆಡುವರೀಕ್ಷಿಸಿ ಮುನೀಶನ ।
ಹೃದಯ ಚಂಚಲವಿಲ್ಲದಿರಲವಗಿತ್ತೆನಾಸತಿಯ ॥೯೩॥

ಆಮುನಿಪನವಳೊಡನಿರಲು ಸು ।
ತ್ರಾಮ ನೀನಾಸತಿಯನೆಯ್ದಿದೆ ।
ಕಾಮಕೇಳಿಗೆ ಬಯಸಿ [ಮುನಿ] ತೊಲಗಿರ್ದ ಸಮಯದಲಿ ॥
ಆಮಹಾಸತಿಯೊಲ್ಲದಿರೆ ನಿ ।
ಷ್ಕಾಮಿಯನು ಬಲುಹಿಂದೆ ನೀ ಪಿಡಿ ।
ದೈ ಮುನೀಂದ್ರನು ಮುನಿದು ಶಾಪವನಿತ್ತ ನಿನಗೆನುತ ॥೯೪॥

ಬಲಿಯುದಬಲೆಯನೆಂತು ನೀನತಿ ।
ಬಲುಹಿನಲಿ ಪಿಡಿದಂತೆ ನಿನ್ನನು ।
ಕಲಹದಲಿ ಪಿಡಿಯಲಿ ವಿರೋಧಿಗಳೆಂದು ಮುನಿ ನುಡಿದ ॥
ಫಲಿಸಿದುದು ಮುನಿವಚನ ನಿನಗಿ ।
ನ್ನಬಲದೇತಕೆನುತ್ತ ಸುರಪನ ।
ತಿಳುಹಿ ಕಳುಹಿದ ಕಮಲಭವನಮರಾವತೀಪುರಿಗೆ ॥೯೫॥

ಮಾಡು ವೈಷ್ಣವಮಾರ್ಗವನು ಮುನಿ ।
ಯಾಡಿದಪಕೃತಿ ಮಾಣ್ದು ನಿನ್ನೊಳು ।
ಕೂಡುವುದು ಸುಕುಮಾರತನು ಹೀನಾಂಗಕಳೆಯುಳ್ಳುದು ॥
ಓಡಿ ಹುಗದಾಜಿಯಲಿ ಶೌರ್ಯದ ।
ಜೋಡಿ ಮುರಿದುದು ನಿನಗೆ ಹೋಗೆಂ ।
ದಾಡಿ ನೀರಜಗರ್ಭನಂತರ್ಧಾನತನುವಾದ ॥೯೬॥

ಈಪರಿಯೊಳಮರಾರಿವಿಜಯ ।
ವ್ಯಾಪಿತಾಖಿಲಲೋಕನಿರ್ದನ ।
ಲೈ ಪುರುಷಮನನೆಂದು ಪೇಳಲಗಸ್ತ್ಯಮುನಿವರನ ।
ಆಪುರಾತನಭೂಪರೊಳು ಗೆಲ ।
ಲಾಪ ಬಲ್ಲಿದರಿರ್ದದಿಲ್ಲವ ।
ಲಾ ಪುಲಸ್ತ್ಯಾನ್ವಯದೊಳೆಂದು ಖರಾರಿ ಬೆಸಗೊಂಡ ॥೯೭॥

ಅಕ್ಷಯಾತ್ಮ ವಿಪಕ್ಷದಾನವ ।
ಶಿಕ್ಷ ದುಷ್ಕೃತರೂಕ್ಷ ಸುಮನಸ ।
ಪಕ್ಷ ಲೋಕಾಧ್ಯಕ್ಷ ಕೌಸ್ತುಭಲಕ್ಷ ಘನವಕ್ಷ ॥
ಪಕ್ಷಿರಥ ಕಮಲಾಕ್ಷ ಕಿನ್ನರ ।
ಯಕ್ಷ ಸುರಮುನಿರಕ್ಷ ಸುಜನಾ ।
ಪೇಕ್ಷ ನರಹರ್ಯಕ್ಷ ಪಾಲಿಸು ಮೋಕ್ಷಪದದಕ್ಷ ॥೯೮॥

ಇಂತು ಎಂಟನೆಯ ಸಂಧಿ.

ಒಂಬತ್ತನೆಯ ಸಂಧಿ

ಸೂಚನೆ ॥ ಕೆಣಕಿ ಮದದಲಿ ಕಾರ್ತವೀರ್ಯನ ।
ರಣದೊಳಗೆ ಪಿಡಿವಡೆದಿರಲು ರಾ ।
ವಣನ ಬಿಡಿಸಿದನಂದು ಬಂದು ಪುಲಸ್ತ್ಯಮುನಿನಾಥ ॥

ಕೇಳು ರಾಘವ ತಿರುಗಿದನು ದಶ ।
ಮೌಳಿ ಲೋಕಂಗಳನು ಜಯಿದು ।
ಬ್ಬಾಳುತನದಲಿ ಬಂದನೈ ಮಾಹಿಷ್ಮತೀಪುರಿಗೆ ॥
ಪೇಳಲೇನಾಪುರವರವನುಜಿ ।
ಪಾಲಿಪನಲ್ಲೈ ಕಾರ್ತವೀರ್ಯನೃ ।
ಪಾಲನೆನಿಸುವ ಹೇಹಯಾಧಿಪನಧಿಕತೇಜದಲಿ ॥೧॥

ನಿಂದು ತತ್ಪುರಬಾಹೆಯಲಿ ಖಳ ।
ನಂದು ತನ್ನಯ ಸಚಿವರನು ಕರೆ ।
ದೆಂದನಾಜಿಗೆ ಬರಲಿ ಕರೆ ಮಾಹಿಷ್ಮತೀಶ್ವರನ ॥
ಬಂದನೈ ದಶಮೌಳಿ ತಾನೆನ ।
ಲಿಂದು ನಮ್ಮ ನೃಪಾಲನಿಲ್ಲಿ ।
ನ್ನೊಂದು ಗಳಿಗೆಗೆ ಬಾರದಿರನೀಪುರದೊಳಿಲ್ಲೆಂದ ॥೨॥

ಆದೊಡಲ್ಲಿಗೆ ಪೋಪೆನೆನುತೊಡ ।
ನೈದಿದನು ನರ್ಮದೆಯನೀಸುತ ।
ಹಾದಿದೆಗೆದನು ವಿಂಧ್ಯಭೂಧರಗಹನಗಹ್ವರವ ॥
ಭೇದಿಸುವ ದಿನಕರನ ಕರದು ।
ರ್ಭೇದವೆನಿಸಿಹುದಂದು ತಮಸಾ ।
ಚ್ಛಾದಿ ನಾನಾದ್ರುಮನಿಕುಂಜಲತಾವಿತಾನದಲಿ ॥೩॥

ಹರಿ ಕರಡಿ ಶಾರ್ದೂಲ ಸೈರಿಭ ।
ಮರೆ ಕಡವೆ ಭಲ್ಲೂಕ ಸೂಕರ ।
ಹರಿಣವಾಗೋಮಾಯು ಶಶ ಮೊದಲಾದ ಮೃಗಕುಲವ ॥
ಬರುಹಿ ಕಂಕ ಶಶಾದ ತಿತ್ತಿರಿ ।
ವರಗಿಡಗ ಕಾರಂಕ ಟಿಟ್ಟಿಭ ।
ಭರದ್ವಾಜಾದಿ ಖಗವಿರೆ ಕಂಡನಸುರೇಂದ್ರ ॥೪॥

ಬೞಲಿದನು ಬೇಸಗೆಯ ಬಿಸಿಲಿನ ।
ರ್ಝಳದ ಹೊಯ್ಲೊಳು ಷಟ್ಪ್ರಧಾನರು ।
ಘಳಿಲನೀೞ್ತರಲೀೞ್ದನಾಪುಷ್ಪಕವನಸುರೇಂದ್ರ ॥
ಸುೞಿವ ಹಂಸಕ್ರೌಂಚ ಸಾರಸ ।
ಕುಳವ ನೋಡುತ ನರ್ಮದೆಯ ತ ।
ಣ್ಬೞಿನದೊಳು ವಿಶ್ರಮಿಸಿದನು ತಣ್ಣಲರ ತಂಪಿನಲಿ ॥೫॥

ಕರೆದು ಮಾರೀಚ ಪ್ರಹಸ್ತಾ ।
ಸುರ ಸುಪಾರ್ಶ್ವಕ ಧೂಮ್ರಲೋಚನ ।
ದುರುಳಶುಕಸಾರಣರೊಳಿಂತೆಂದನು ಸುರಧ್ವಂಸಿ ॥
ಪುರಹರಾರ್ಚನೆಗೆನಗೆ ಪುಷ್ಪೋ ।
ತ್ಕರವನೊದವಿಪುದೆಂದು ಸಚಿವರು ।
ಬೆರಸಿ ನಿಂದನು ಶರ್ಮದೆಯ ನರ್ಮದೆಯ ಸಲಿಲದಲಿ ॥೬॥

ತರಿಸಿ ಚಾಮೀಕರದ ಲಿಂಗವ ।
ನಿರಿಸಿ ವಾಲುಕವೇದಿಯೊಳು ಶಂ ।
ಕರನ ಪೂಜೆಯನೆಸಗಿದನು ಪರಮಾಗಮೋಕ್ತದಲಿ ॥
ಬಿರಿಮುಗುಳ ಪರಿಮಳದ ಸಾರದ ।
ಸಿರಿಯನೊಟ್ಟಿದನೀಶನಂಘ್ರಿಗೆ ।
ಪರಮಭಕ್ತಿರಸಾತಿರೇಕದೊಳಿರ್ದನಸುರೇಂದ್ರ ॥೭॥

ಅರ್ಧಮಾದುದು ಪೂಜೆ ರಾವಣ ।
ನಿರ್ದೆಡೆಗೆ ಪಶ್ಚಿಮದ ದೆಸೆಯೊಳ ।
ಗರ್ಧಯೋಜನದಳತೆಯಲಿ ಹೇಹಯಧರಾಧಿಪತಿ ॥
ಇರ್ದನೈ ಫಣಿರಾಜಭೋಗ ।
ಸ್ಪರ್ಧಿದಶಶತಭುಜಪರಿಘಸ ।
ಮ್ಮರ್ದಿತಾಹಿತರಾಜಲೋಕನುದಾರತೇಜದಲಿ ॥೮॥

ತಡೆದನಾನರ್ಮದೆಯ ಸಲಿಲದ ।
ಕಡುಭರವನುರುಭುಜಸಹಸ್ರದೊ ।
ಳೆಡೆಬಿಡದೆ ಭುಜಸೇತುವಿಂದೇನೆಂಬೆನದ್ಭುತವ ॥
ಪಡುವಲೈದುವ ತಟಿನಿ ಮೂಡಣ ।
ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿತು ರಾವಣನ ಮುಂ ।
ಗಡೆಯ ಪೂಜಾಸಳದೊಳುಬ್ಬಿತು ತಡಿಯನೊಡೆಬಡಿದು ॥೯॥

ಏನಿದದ್ಭುತವೆನುತಲೆದ್ದಾ ।
ದಾನವೇಶ್ವರನೀಶಪೂಜಾ ।
ಧ್ಯಾನಮತಿ ಪೂಜಾರ್ಧದಲಿ ಬಿಟ್ಟೆಡರಿದನು ತಡಿಯ ॥
ಏನನೆಂಬೆನು ಹೆಚ್ಚಿ ಹರಿದುದು ।
ಮೀನಕರ್ಕಟಮಕರಮಿಥುನ ।
ಸ್ಥಾನದಲಿ ನಭದಂತೆ ನರ್ಮದೆ ಬಹಳಲಹರಿಯಲಿ ॥೧೦॥

ಅಱಿದಿದಱ ವಿಪರೀತವೃತ್ತಿಯ ।
ನಱುಹಬೇಕೆನಗೆಂದು ರಕ್ಕಸ ।
ರೆಱೆಯನೆನೆ ಶುಕಸಾರಣಾಸುರರಡರಿದರು ನಭವ ॥
ಕಿಱಿದು ದೂರದೊಳೈದಿ ಕಂಡುದ ।
ನಱಿದು ರಾಕ್ಷಸರಾಜಗೈತಂ ।
ದಱುಹಿದರು ನಿಮಿಷದಲಿ ಹೈಹಯರಾಯನಿರ್ದಿರವ ॥೧೧॥

ಕೇಳು ರಕ್ಕಸರಾಯ ಸಾಸಿರ ।
ತೋಳುಗಳ ಧರಿಸಿದನು ಮಂದರ ।
ಶೈಲಸನ್ನಿಭನೊರ್ವ ಪುರುಷನದೇನನುಸಿರುವೆವು ॥
ತೋಳಿನಲಿ ತಡೆದೀನದಿಯ ಜಲ ।
ಕೇಳಿಗೊಳು ಲಲನಾಸಹಸ್ರದ ।
ಮೇಳದಿಂದಿಹನೆಂದೊಡರ್ಜುನನೆನುತ ನಡೆತಂದ ॥೧೨॥

ಕಂಡನಾಗಳೆ ಕಾರ್ತವೀರ್ಯನ ।
ಗಂಡಗರ್ವವನಸುರಪತಿ ಕೈ ।
ಕೊಂಡು ಬಲುಗೋಪವನು ಹುಗುತಿರೆ ಕೂಡೆ ನರ್ಮದೆಯ ॥
ಕಂಡನಾನೃಪಸಚಿವನಸುರನ ।
ಚಂಡವೃತ್ತಿಯನೆಲವೊ ರಕ್ಕಸ ।
ಭಂಡಣವನೆನಗಿತ್ತು ಮತ್ತರ್ಜುನನನೈದೆಂದ ॥೧೩॥

ಆದೊಡೊಳ್ಳಿತೆನುತ್ತ ತಿರುಗಿದ ।
ನಾದನುಜಪತಿ ಸಮರಕನಿತಱೊ ।
ಳೈದಿದರು ಮಾರೀಚಶುಕಸಾರಣಮಹೋದರರು ॥
ಕಾದಿದರು ನಾನಾವಿಧದ ಬಲು ।
ಗೈದುಗಳೊಳಿದಿರಾದ ಸುಭಟರ ।
ಮೋದಿದರು ಸಂಗರದ ರವಮಿಗಿರಿದುದರ್ಜುನನ ॥೧೪॥

ಬಿದಿರಿದಿರಿ ನೀವೆನುತ ತನ್ನಯ ।
ಸುದತಿಯರನಲ್ಲಿರಿಸಿ ಜಾಂಬೂ ।
ನದಗದಾದಂಡವನು ಕೊಂಡಾನದಿಯನುತ್ತರಿಸಿ ॥
ಮದಮುಖನಿಗಿದಿರಾಗಿ ನಡೆದನು ।
ಮದಗಜಕೆ ಮದದಾನೆ ನಿಲುವಂ ।
ತದಿರಲಿಳೆ ಭುಜಪರಿಘಪಂಚಶತೋನ್ನತಂಗಳಲಿ ॥೧೫॥

ಬಳಿಕ ರಾವಣನಾನೃಪನ ಕೊಳು ।
ಗುಳಕೆ ನಡೆತರಲನಿತಱೊಳುದಶ ।
ಗಳನ ಸಚಿವರು ತಾಗಿದರು ತಮುತಮಗೆ ತವಕದಲಿ ॥
ಬಳಲಿದರು ನೃಪನುರವಣೆಗೆ ವೆ ।
ಗ್ಗಳೆಯನವರೊಳಗಾಪ್ರಹಸ್ತನು ।
ಮುಳಿದು ಮುಸಲದೊಳಿಱಿಗಿದನು ಹೇಹಯಮಹೀಶ್ವರನ ॥೧೬॥

ಗಾಯವನು ವಂಚಿಸುತ ಹೈಹಯ ।
ರಾಯನುರುಪರಿಘದಲಿ ರಿಪುದೈ ।
ತೇಯಸಚಿವನನೆಱಿಗಿದನು ಬಲಿದೆತ್ತಿ ಖಾತಿಯಲಿ ॥
ಕಾಯ ಕಂಪಿಸೆ ಕಳವಳಿಸಿ ಪೂ ।
ರಾಯದಲಿ ಖಳನಳವಳಿಯೆ ಬಲು ।
ಗಾಯದಲಿ ಕಂಡೋಡಿದರು ಶುಕಸಾರಣಾದಿಗಳು ॥೧೭॥

ಬಳಿಕ ರಾಕ್ಷಸಭೂಮಿಪರು ಕ ।
ಟ್ಟಳವಿಗಾಂತರು ಕರಿಗೆ ಕರಿ ಮಾ ।
ರ್ಮಲೆವವೊಲು ಕೇಸರಿಗೆ ಕೇಸರಿಯೊಡ್ಡಿನಿಲುವಂತೆ ॥
ಮಲೆತರೊರ್ವರಿಗೊರ್ವರೆತ್ತಿದ ।
ಬಲುಗದೆಯ ಹೊಳಹುಗಳ ಮೋಡಿಯ ।
ಕಲಿತನದ ಲೋಕೈಕವೀರರು ಹೊಕ್ಕು ಹೆಣಗಿದರು ॥೧೮॥

ತೋಳುಗಳ ಹೊಡಱೆದ್ದೊಡೀಕ್ಷಿಪ ।
ರಾಲಿ ಝೊಮ್ಮಿಡೆ ತಳಿತ ಜಂಗಮ ।
ತಾಳತರುವನವೋ ಮಹಾದ್ಭುತವೇನನುಸಿರುವೆನು ॥
ತೋಳುಗಳು ಸಾವಿರದ ಲೆಕ್ಕದ ।
ಮೇಲೆ ಬಳಿಕಿಪ್ಪತ್ತು ಸುಳಿದುವು ।
ಕಾಳೆಗಕೆ ಕೈಮಿಕ್ಕೆ ಮಾನವದಾನವೇಶ್ವರರ ॥೧೯॥

ಹೊಯ್ದರೊರ್ವರನೊರ್ವರರದಿರದೆ ।
ಮೆಯ್ದೆಗೆಯದುಬ್ಬೆದ್ದು ಕಡುಮುಳಿ ।
ಸೆಯ್ದೆ ನಡು ತೊಡೆ ಕಕ್ಷ ಕುಕ್ಷಿ ಲಲಾಟ ವಕ್ಷಗಳ ॥
ಹೊಯ್ದು ಗಾಯವನಣೆವ ಕುತ್ತುವ ।
ಮೆಯ್ದೆಗೆಯದೊಳಹುಗುವ ಹಿಂಗುವ ।
ಕಯ್ದುಕಾಱಲು ಹೆಣಗಿದರು ಬಹುವಿಷಮಸಮರದಲಿ ॥೨೦॥

ಎಱಗಿದನು ನೃಪನಸುರನೆದೆಯನು ।
ಬಱಸಿಡಿಲವೊಲು ಪರಿಘದಲಿ ಮೆ ।
ಯ್ಮಱೆದು ನಿಮಿಷಕೆ ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡಸುರನಾನೃಪನ ॥
ಉಱವ ಸತ್ವದೊಳೆಱಗೆ ಮೂರ್ಛೆಗೆ ।
ತೆಱಹುಗೊಟ್ಟರೆನಿಮಿಷದೊಳಗೆ ।
ಚ್ಚಱುತ ಹೊಯ್ದನು ರಾವಣನ ಪೇರುರವನೊಡೆ ಮುಳಿದು ॥೨೧॥

ಒತ್ತಿ ಸಾವಿರ ಭುಜಗಳಲಿ ನೃಪ ।
ನೆತ್ತಿಹೊಯ್ದನು ಖಳನನಬ ಜ ।
ನಿತ್ತ ವರದಿಂದಱಿಯದುಱಿದನದೇನನುಸಿರುವೆನು ॥
ಸುತ್ತ ಕವಿದುದು ಕಂಗಳಿಗೆ ಕ ।
ಗ್ಗತ್ತಲೆಯ ಬಲುಡಾಳಿ ಖಳನನು ।
ನೆತ್ತಿಗಡರಿತು ನಡುಗಿತವಯವವಧಿಕಮೂರ್ಛೆಯಲಿ ॥೨೨॥

ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಬನಿತಱೊಳು ದಿತಿ ।
ಜಾತನನು ಮೇಲ್ವಾಯ್ದು ಪಿಡಿದನು ।
ಭೂತಳಾಧಿಪನಹಿಪತಿಯನಹಿವೈರಿ ಪಿಡಿವಂತೆ ॥
ಸೋತು ಹಿಂಗಿದ ದೈತ್ಯಸಚಿವ ।
ವ್ರಾತ ಮುಸುಕಿದುದವನಿಪನ ನಾ ।
ನಾತಿನಿಶಿತಮಹಾಸ್ತ್ರಗಳೊಳುಬ್ಬೆದ್ದು ಭೋರೆನುತ ॥೨೩॥

ಎನಿತು ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳು ಕವಿತರ ।
ಲನಿತುವನು ಕೈಗಳಲಿ ಪಿಡಿದಾ ।
ದನುಜರನು ಮುಗುಳ್ಚಿಟ್ಟನವನಿಪನಧಿಕರೋಷದಲಿ ॥
ಜನಪತಿಯ ಸಮ್ಮುಖಕೆ ನಿಲಲರಿ ।
ದೆನುತ ಮೇಲ್ವಾಯ್ದಾ ಪ್ರಹಸ್ತನು ।
ಮೊನೆದು ಮುಸಲದೊಳೆಱಗಿದನು ಹೇಹಯನೃಪಾಲಕನ ॥೨೪॥

ಮುಸಲವನು ಬಿರಸೆಳೆದು ಕೊಂಡಂ ।
ದಸವಸದಲಾದೈತ್ಯಸಚಿವನ ।
ಮುಸಕವನು ಮಾಣಿಸುತ ಭುಜಪಾಶದಲಿ ದಶಮುಖನ ॥
ಉಸಿರು ತೆಗೆಬಗೆಯಾಗೆ ಬಿಗಿಬಿಗಿ ।
ದಸಮುಸಮರಾವನಿಯನುೞಿದಾ ।
ವಸುಮತೀಶ್ವರನೈದಿದನು ಮಾಹಿಷ್ಮತೀಪುರಿಗೆ ॥೨೫॥

ಇದಿರುಗೊಂಡುದು ಜನವಿತತಿ ಸೂ ।
ಸಿದುದು ಸೇಸೆಯನಂಗನಾತತಿ ।
ಮುದವನೆಯ್ದಿತು ಸುರನರೋರಗಲೋಕದಖಿಳಜನ ॥
ತ್ರಿದಶರಿಪುಸಹಿತೈದಿದನು ನೃಪ ।
ಸದನವನು ಮಾಹಿಷ್ಮತೀಪತಿ ।
ಸದನಸದನದೊಳೊದವಿದುದು ಜಯವಾರ್ತೆ ಭೂಪತಿಯ ॥೨೬॥

ಸೋಲದಲಿ ಪಿಡಿವಡೆದನಾದಶ ।
ಮೌಳಿ ರಣದಲಿ ಕಾರ್ತವೀರ್ಯನೃ ।
ಪಾಲನಿಂದೆಂಬೊಂದು ವಾರ್ತೆಯನಾಪುಲಸ್ತ್ಯಮುನಿ ॥
ಕೇಳಿ ಸುಮನಸರಿಂದ ದುಗುಡವ ।
ತಾಳಿ ಮಾಹಿಷ್ಮತಿಗೆ ಬಂದನು ।
ಪೇೞುವೊಡೆ ಪೌತ್ರಾನುರಾಗವದೆಂತೊ ! ಮುನಿವರನ ॥೨೭॥

ಮುನಿಪನೈತರೆ ಕಾರ್ತವೀರ್ಯಾ ।
ರ್ಜುನನಿದಿರ್ವಂದಾ ಮುನಿಪ ಪದ ।
ವನಜಕಾನತನಾಗಿ ಬಿಜಯಂಗೆಯ್ಸಿ ನಿಜಪುರಕೆ ॥
ವಿನುತಮಧುಪರ್ಕಾಸನಾದಿಗೆ ।
ಳೆನಿಪ ವಿಧಿಗಳ ರಚಿಸಿ ಭೂಪತಿ ।
ವಿನಯದಲಿ ಕೈಮುಗಿದು ಬಿನ್ನಹಮಾಡಿದನು ಮುನಿಗೆ ॥೨೮॥

ಎಲೆ ಪುಲಸ್ತ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಋಷಿ ಮಂ ।
ಗಲವಲಾ ನಿಮ್ಮಂಘ್ರಿದರ್ಶನ ।
ವಿಳೆಯೊಳೆನ್ನವೊಲಾರು ಧನ್ಯರು ಭೂಮಿಪಾಲರಲಿ ॥
ಹಲವು ಮಾತೇನೀಮಹೀಮಂ ।
ಡಲ ವರೂಥಗಜಾಶ್ವಕೋಶಂ ।
ಗಳನು ನಿಮ್ಮಡಿಗಿತ್ತೆನಿದ ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದ ॥೨೯॥

ಇದೆ ಕಣಾ ! ರಾಜೇಂದ್ರ ನಿನ್ನಾ ।
ಸ್ಪದದೊಳಿರುತಿಹ ದೇಶಕೋಶಾ ।
ಭ್ಯುದಯವೆಮ್ಮದು ತಥ್ಯವಿದಕುಪಚಾರವೇಕೆಮಗೆ ॥
ಕದನದಲಿ ದಶಮುಖಯುಶಃಕೌ ।
ಮುದಿಯನೀಂಟಿತು ನಿನ್ನ ಭುಜಶೌ ।
ರ್ಯದ ವಿಧುಂತುದನೆಂದು ಮುನಿ ಹೊಗಳಿದನು ಭೂಪತಿಯ ॥೩೦॥

ಜನಪ ರಾವಣನೆನ್ನ ತನುಜನ ।
ತನುಜನಾತನ ಸೆಱೆಯ ಬಿಡು ಸುರ ।
ಜನವಿರೋಧಿಯ ಗೆಲಿದೆ ಮೂಜಗವಱಿಯೆ ನೀನೆನುತ ॥
ನಿನಗೆ ಸರಿಯಹ ಭಟನದಾವನು ।
ದನುಜದಿವಿಜಭುಜಂಗಮಾನವ ।
ಜನದೊಳೆಂದು ಪುಲಸ್ತ್ಯಮುನಿ ಕೊಂಡಾಡಿದನು ನೃಪನ ॥೩೧॥

ಎನೆ ಹಸಾದವೆನುತ್ತ ಕೈಮುಗಿ ।
ದೆನಿತು ಧನ್ಯನೊ ತಾನು ನಿಮ್ಮಡಿ ।
ಗಿನಿತು ಹರ್ಷವನೊದವಿಸುವ ಸ್ವಪಾದುದೆನಗೆನುತ ॥
ದನುತನೂಜನ ಕರೆಸಿ ವಸ್ತ್ರಾ ।
ದ್ಯನುಪಮಾಭರಣಗಳನಿತ್ತಾತಿ ।
ವಿನಯದಿಂದುಪಚರಿಸಿದನು ಮುನಿಪನ ಸಮಕ್ಷದಲಿ ॥೩೨॥

ಜ್ವಲನ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲಿ ನಂಬುಗೆ ।
ಗೊಳಿಸಿದನು ಕೈನೀಡಿ ಸಖ್ಯದ ।
ಬಳಕೆ ನಿಮ್ಮಿರ್ವರಿಗೆ ಬಲಿದಿರಲೆಂದು ನೊಡಲೆನುತ ॥
ಕಳುಹಿ ದಶಕಂಧರನ ಮುನಿಪದ ।
ನಳಿನಕೆಱಗಲು ಬೀಳುಕೊಂಡನು ।
ನಳಿನಜನಾಕಾರ್ತವೀರ್ಯಾರ್ಜುನಮಹೀಪತಿಯು ॥೩೩॥

ಬಳಿಕ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಂಡು ಖಳ ದಶ ।
ಗಳನು ತನ್ನ ಪಿತಾಮಹನ ಮಂ ।
ಗಳಪದಂಗಳಿಗೆಱಗಿ ಪರಕೆಯನಾಂತು ಮುನಿವರನ ॥
ಬಲಯುತರನಲ್ಲಲ್ಲಿ ಲೋಕಂ ।
ಗಳಲಿ ನೋಡುತ ಸುರನರೋರಗ ।
ಕುಲಪನಱಿಸುತ ತಿರುಗಿದನು ರಾಜೇಂದ್ರ ಕೇಳೆಂದ ॥೩೪॥

ಅಕ್ಷಯಾತ್ಮ ವಿಪಕ್ಷದಾನವ।
ಶಿಕ್ಷ ದುಷ್ಕೃತರೂಕ್ಷ ಸುಮನಸ।
ಪಕ್ಷ ಲೋಕಾಧ್ಯಕ್ಷ ಕೌಸ್ತುಭಲಕ್ಷ ಘನಲಕ್ಷ ॥
ಪಕ್ಷಿರಥ ಕಮಲಾಕ್ಷ ಕಿನ್ನರ।
ಯಕ್ಷ ಸುರಮುನಿರಕ್ಷ ಸುಜನಾ।
ಪೇಕ್ಷ ನರಹರ್ಯಕ್ಷ ಪಾಲಿಸು ಮೋಕ್ಷಪದದಕ್ಷ ॥೩೫॥

ಇಂತು ಒಂಬತ್ತನೆಯ ಸಂಧಿ

ಹತ್ತನೆಯ ಸಂಧಿ

ಸೂಚನೆ ॥ ಬಲುಹನಱಿಯದೆ ಕೆಣಕಿ ವಾಲಿಯ।
ಕೊಳುಗುಳಕೆ ಮೇಲ್ವಾಯ್ದು ಪಿಡಿವಡೆ।
ದಳವೞಿದು ಸಾಮದಲಿ ಕೆಳೆಗೊಂಡನು ದಶಗ್ರೀವ ॥

ಕೇಳಿದೈ ಕಾಕುತ್ಸ್ಥವಂಶಸ್ಥ।
ಪಾಲ ಬಲ್ಲಿದರಿಂದ ಬಲ್ಲಿದ।
ರಾಳುತನದದಟುಳ್ಳವರು ಹಲರುಂಟು ಲೋಕದಲಿ ॥
ಬೀಳುಕೊಂಡು ಪುಲಸ್ತ್ಯನನು ದಶ।
ಮೌಳಿ ಮನದುಬ್ಬಿನಲಿ ಧರಣೀ।
ಪಾಳರೊಳು ಬಲಯುತರ ಮತ್ತರಸಿದನು ಕಾಳೆಗಕೆ ॥೧॥

ದಿವಿಜರಿಪುಜಿತಸುರನರೋರಗ।
ಭುವನವನದೇನೆಂಬೆ ವಾಲಿಯ।
ಭವನವನು ವಿಖ್ಯಾತಕಿಷ್ಕಿಂಧಾಖ್ಯಪುರವರವ ॥
ಪ್ಲವಗಕುಲದುರ್ಜಯಭುಜಾರ್ಗಳ।
ನಿವಹರಕ್ಷಿತ ಶೌರ್ಯ ರತ್ನೋ।
ದ್ಭವಸಮುದ್ರವನಖಿಲಭದ್ರಮಹೀಧ್ರಶೋಭಿತವ ॥೨॥

ಅಲ್ಲಿ ತಾರಾಪಿತನೆನಿಪ ಕಪಿ।
ವಲ್ಲಭನು ತಾರಾಖ್ಯನಿರೆ ಸುರ।
ದಲ್ಲಣನು ನುಡಿಸಿದನು ವಾಲಿಯ ಸಚಿವನೆಂದಱಿದು ॥
ಎಲ್ಲಿ ವಾಲಿಯು ಬರಿಸು ರಣದಲಿ।
ಬಲ್ಲಿದನು ಗಡ ನೋಳ್ಪೆನೆನೆ ಕಪಿ।
ಮೆಲ್ಲನಿಂತೆಂದನು ಮುಗುಳ್ನಗೆ ಸೂಸೆ ರಾವಣಗೆ ॥೩॥

ಎಲೆ ನಿಶಾಚರ ನಿನ್ನ ಭುಜಬಲ ।
ದಳವನಱಿಯದೆ ವಾಲಿಯೊಳು ಕೊಳು ।
ಗುಳವ ಬಯಸುವೆ ಬಯಸಿದಪೆ ನೀ ಸಾವನಕಟೆನುತ ॥
ಗೆಲವು ಘಟಿಸದು ನಿನಗೆ ದಕ್ಷಿಣ ।
ಜಲಧಿಗೈದಿದನಾಪ್ಲವಂಗಮ ।
ಕುಲಶಿರೋಮಣಿಯೊಂದು ಗಳಿಗೆಗೆ ಬಾರದಿರನೆಂದ ॥೪॥

ಸೈರಿಸಿನ್ನರೆಗಳಿಗೆ ನಿನ್ನನು ।
ಮಾರಿಗಡಬಳವಿಕ್ಕುವನು ಕಪಿ ।
ವೀರನೆನೆ ಕಪಿಸಚಿವನನು ಕಡುಮುಳಿದು ಝುಂಕಿಸುತ ॥
ದಾರಿದೆಗೆದನು ದಕ್ಷಿಣಾರ್ಣವ ।
ತೀರಕತಿವೇಗದಲಿ ರಾಕ್ಷಸ ।
ವೀರನೆಯ್ದಿದನಭ್ರಗತಿಯೊಳಗಾಮಹಾರ್ಣವವ ॥೫॥

ಕಂಡನೈ ಕಪಿಕುಲಕಮಲಮಾ ।
ರ್ತಂಡನನು ಮಾರ್ತಂಡತೇಜೋ ।
ಮಂಡಲನನುರುಕುಂಡಲನನಾಬಿಂಡಲನ ಸುತನ ॥
ಚಂಡಬಲನಿವನೆಂದೆನುತ ಭೂ ।
ಮಂಡಲಕೆ ನಭದಿಂದಿೞಿದು ಕೈ ।
ಕೊಂಡನೈ ಪದಶಬ್ದವಾಗದ ಗತಿಚಮತ್ಕೃತಿಯ ॥೬॥

ಗನ್ನದಲಿ ನಡೆತಂದು ವಾಲಿಯ ।
ಬೆನ್ನದೆಸೆಯಲಿ ರೂಹುದೋಱದೆ ।
ತನ್ನ ಭುಜಬಲವೆನಿತನಿತಱೊಳು ಬಿಗಿದನು ಕಪೀಶ್ವರನ ॥
ಉನ್ನತೋನ್ನತಬಾಹುಬಲಸಂ ।
ಪನ್ನನಲ್ಲಾ ವಾಲಿ ಬಗೆಯದೆ ।
ತನ್ನ ಶೌಚವ್ರತದೊಳಿರ್ದನು ಮೌನಮುದ್ರೆಯಲಿ ॥೭॥

ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದನೊಮ್ಮೆ ರಜನೀ ।
ಚರನನಾಶೌಚಾಂತದಲಿ ಕಂ ।
ಡರಿಭಯಂಕರನಿರುಕಿದನು ಬರಸೆಳದು ಕಕ್ಷದಲಿ ॥
ಕರಿ ನರಿಯ ಶಿಕ್ಷಿಸುವವೊಲು ಕೇ ।
ಸರಿ ಮೊಲನ ನಿಟ್ಟಿಸುವವೊಲು ದಶ ।
ಶಿರನನೆಣಿಸದೆ ಮಿಂದು ಸಂಧ್ಯಾವಿಧಿಯನೆಸಗಿದನು ॥೮॥

ಅಲ್ಲಿ ಜಪವನು ವಿಧಿವಿಧಾನಗ ।
ಳಲ್ಲಿ ವಿರಚಿಸಿ ಪಶ್ಚಿಮಾಬ್ಧಿಗೆ ।
ನಿಲ್ಲದೈದಿದನಸುರಪತಿಸಹಿತಭ್ರಮಾರ್ಗದಲಿ ॥
ಅಲ್ಲಿ ಸಂಧ್ಯಾಸ್ನಾನಜಪಗಳ ।
ನೆಲ್ಲವನು ವಿಧ್ಯುಕ್ತದಲಿ ಕಪಿ ।
ವಲ್ಲಭನು ಮಾಡಿದನು ಕೌಂಕುಳೊಳಾಕಿ ರಕ್ಕಸನ ॥೯॥

ನಡೆದನಲ್ಲಿಂ ಮೇಲೆ ಬಡಗಣ ।
ಕಡಲಿಗಸುರನ ಹೊತ್ತು ಫಣಿಪನ ।
ಪಿಡಿದು ನಡೆವ ಖಗೇಂದ್ರನಂತವನಭ್ರಮಾರ್ಗದಲಿ ॥
ಬಿಡುದಲೆಯು ನಿಡುದೋಳುಗಳ ಜೋ ।
ಲ್ದೊಡಲ ಸುರರಿಪು ಮುದವಡಗಿ ಪಿಡಿ ।
ದುಡಿದ ಫಲಿತನವಾಮ್ರಕುಜದಂತಿರ್ದನಭ್ರದಲಿ ॥೧೦॥

ಆ ಸಮುದ್ರಸ್ನಾನಜಪಸಂ ।
ಧ್ಯಾಸುಕರ್ಮವನೆಸಗಿ ಕಪಿವರ ।
ನೋಸರಿಸದೈದಿದನು ಪೂರ್ವಾಂಬುಧಿಗೆ ರಿಪುಸಹಿತ ॥
ಆ ಸುಪಾರ್ಶ್ವ ಮಹೋದರಾದ್ಯರು ।
ಗಾಸಿಯಾದರು ಕಪಿಪದೋತ್ಥಮ ।
ಹಾಸಮೀರನ ಹೊಯ್ಲಿನಲಿ ರಣವವನೊಳಿಲ್ಲೆಂದ ॥೧೧॥

ಮಿಂದು ಪೂರ್ವಾಬ್ಧಿಯೊಳು ಸಂಧ್ಯಾ ।
ವಂದನಾದಿ ವಿಧಾನವನು ಮುದ ।
ದಿಂದೆಸಗಿ ಕಕ್ಷಾವಲಂಬಿ ಸುರಾರಿ ನೋಡುತಿರೆ ॥
ಬಂದನಗಣಿತಯೋಜನವ ಕಳೆ ।
ದಂದು ದೈತ್ಯನ ಹೊತ್ತು ಒಬಲಿಕೆ ।
ಯಿಂದೆ ಕಿಷ್ಕಿಂಧೋಪವನದೊಳು ಬಿದ್ದನಳವಳಿದು ॥೧೨॥

ಎಡದ ಕೌಂಕುಳ ಬಿಗುಹು ಮೆಲ್ಲನೆ ।
ಸಡಿಲವಾಗಿರೆ ನುಸುಳಿ ರಿಪು ಬೆಂ ।
ಗಡೆಗೆ ಸರಿದರೆ ಮುರಿದು ನೋಡಿದನಮರಪತಿಸೂನು ॥
ನುಡಿಸಿದನು ನೀನಾರೆಲವೊ ! ನಿ ।
ನ್ನೊಡೆಯರಾರೆಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಿನಗು ।
ಗ್ಗಡದ ಕೆಲಸವಿದೇನೆನುತ ನಗೆಯುಗೆ ಮುಖಾಬ್ಜದಲಿ ॥೧೩॥

ಅದೊಡೆಲೆ ಕಪಿರೂಪನಾಂತಬು ।
ಜೋದರನೆ ತವಸಾಹಸಕೆ ಸರಿ।
ಯಾದ ಸುಭಟರು ಜಗದೊಳಿಲ್ಲ ವಿಚಿತ್ರಸತ್ವನಲ!॥
ಕಾದಿ ಬದುಕುವರುಂಟೆ ನಿನ್ನೊಳ ।
ಗೈದಿಸೆನ್ನೊಳು ಮಿತ್ರಭಾವವ ।
ಭೇದವಿಲ್ಲದೆ ದೇಶಕೋಶವಿಶೇಷದೊಳಗೆಂದ ॥೧೪॥

ಅಗಲದಕೇನೆಂದೆನುತ ಶಶ।
ಯುಗಸುತನರ್ಚಿಸಿ ಕೃಶಾನುವ ।
ನಾಗ ನಂಬುಗೆಗೊಳಿಸಿದನು ಕೈಮುಟ್ಟಿ ರಾವಣಗೆ ॥
ಹೋಗಿ ಕಿಷ್ಕಿಂಧಾನಗರಿಗನು ।
ರಾಗದಲಿ ರಾವಣನ ಮನ್ನಿಸಿ ।
ಯಾಗಭೀರಪರಾಕ್ರಮನು ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟನುಚಿತದಲಿ ॥೧೫॥

ಅಂದುಮೊದಲವರಿರ್ವರಿಗೆ ಕೆಳೆ ।
ಸಂದಿಹುದು ವಾಲಿಯ ಬಲಕೆ ಸರಿ ।
ವಂದ ಸುಭಟರು ಲೋಕದೊಳಗಿಲ್ಲಾಕಪೀಶ್ವರನ ॥
ಕೊಂದೆ ನೀನಂಬಿನಲಿ ಕೇಳ್ ನಿ।
ನ್ನಿಂದ ಬಲ್ಲಿದರಿಲ್ಲ ಜಗದೊಳ ।
ಗೆಂದು ಪೇಟಲಗಸ್ತ್ಯಮುನಿಗಿಂತೆಂದನಾರಾಮ ॥೧೬॥

ಎಲೆ ಮುನೀಶ್ವರ! ವಾಲಿದಶಮುಖ ।
ರಳವಿನಿಂದೀಹನುಮನತಿಭುಜ ।
ಬಲನೆನಿಪ ಮತಿ ತೋಱದಪುದೆನ್ನಂತರಂಗದಲಿ ॥
ಕಲಿತನದೊಳತಿಸತ್ವದಲಿ ನಿ ।
ಶ್ಚಲಿತಧೈರ್ಯದೊಳೂಹೆಯಲಿ ನಿ।
ರ್ಮಲಮೃದೂಕ್ತಿಯೊಳೆಂತೊ! ನಿಮ್ಮಡಿಗಱಿಯೆ ನಾನೆಂದ ॥೧೭॥

ಅಹುದು ರಾಘವ ಹನುಮನಿವನತಿ ।
ಸಹಸಿ ನೀನೆಂದಂತೆ ತಪ್ಪದು ।
ಬಹಳವಿದ್ಯಾಪರಿಣತನು ಗುಣಗಣಸಮನ್ವಿತನು ॥
ಮಹಿಯೊಳೀಮಾರುತಸುತಗೆ ಸರಿ ।
ಬಹನದಾವನಶೇಷವಿದ್ಯಾ ।
ವಿಹರಣದೊಳೆಂದೆನುತ ಮೈತ್ರಾವರುಣಿ ಹೊಗಳಿದನು ॥೧೮॥

ಆದೊಡೆಲೆ ಮುನಿ! ಮರುತತನಯನೊ।
ಳೈದುವುವು ನೀವೆಂದ ಗುಣಗಳ।
ವೈದದೊಡೆ ಲಂಕಾದಹನವಾಸಾಗರೋತ್ತರಣ॥
ಮೇದಿನೀತನುಜಾನಿರೀಕ್ಷಣ।
ವಾದನುಜಕುಲಹನನವೆಂಬುವಿ।
ವಾದವುದೆ ಸಂದೇಹವೊಂದಿಹುದಱುಹಬೇಕೆಂದ ॥೧೯॥

ಜೀವಸಖನೀಹನುಮನಿರೆ ಸು।
ಗ್ರೀವನಿಗೆ ವಾಲಿಯ ಸಮರಭಯ।
ವಾವರಿಸಿಕೊಂಡಿಹುದು ಬಿಡಿಸನದೇಕವನ ಭಯವ॥
ದೇವರಾಜನುಪೇಕ್ಷೆಗೋ ನಿ।
ರ್ದೈವನೋ ಸುಗ್ರೀವನೆನೆ ಪೈ।
ಶಾಚವರುಣಿ ಬಿಡಿಸಿದನು ಸಂದೇಹವನು ರಘುಪತಿಯ ॥೨೦॥

ಮಾನವಾಧಿಪ, ಕೇಳು ಮಾರುತ।
ಸೂನು ಬಾಲ್ಯಾವಸ್ಥೆಯಲಿ ಮುನಿ।
ಕಾನನದೊಳಿಹ ಚರುಸಮಿದ್ಧರ್ಭಾಜ್ಯಪಾತ್ರಗಳ॥
ತಾನೊದೆದು ಮುಱಿದೆಱೆದೊಡೆದು ಹೋ।
ಮಾನಲನನೊಡಗಲಿಸಿ ಮುನಿಸಂ।
ತಾನವನು ಬೆದಱಿಪನು ಮುಱಿವನು ಮುನಿತಪೋವನವ ॥೨೧॥

ಈತೆಱದೊಳವನೆಸಗೆ ಮುನಿಸಂ।
ಘಾತದಲಿ ಕೆಲಕೆಲರು ಕಡುಮುಳಿ।
ದಾತಗಳು ಶಾಪಿಸಿದರೀತನವಧ್ಯನೆಂದಱಿದು॥
ಈತನೀಶವರಪ್ರಸಾದೋ।
ದ್ಭೂತಗರ್ವಿತನಾತ್ಮಸತ್ವವ।
ನೀತನಱಿಯದೆ ಮೂಢನಾಗಿರಲಿಂದು ಮೊದಲೆನುತ ॥೨೨॥

ಅಂದುಮೊದಲಾಗೀತನಿಗೆ ಮತಿ।
ಕುಂದಿಹುದು ಬಲಕಾತ್ಮಸತ್ವವ।
ನೊಂದಿನಿತು ತಿಳಿದಿರಲು ನಿನ್ನ ಕೃಪಾಪ್ರಸಾದದಲಿ॥
ಹಿಂದುದೆಗೆದುದು ಶಾಪ ಮುನಿಸತಿ।
ಗೆಂದು ಪೋದಂದದಲಿ, ಹನುಮನ।
ದೊಂದು ಮಹಿಮೆಯನಾದೊಡೊರೆವೆನು ರಾಮ ಕೇಳೆಂದ ॥೨೩॥

ಅಕ್ಷಯಾತ್ಮ ವಿಪಕ್ಷದಾನವ ।
ಶಿಕ್ಷ ದುಷ್ಕೃತರೂಕ್ಷ ಸುಮನಸ ।
ಪಕ್ಷ ಲೋಕಾಧ್ಯಕ್ಷ ಕೌಸ್ತುಭಲಕ್ಷ ಘನವಕ್ಷ ॥
ಪಕ್ಷಿರಥ ಕಮಲಾಕ್ಷ ಕಿನ್ನರ ।
ಯಕ್ಷಸುರಮುನಿರಕ್ಷ ಸುಜನಾ ।
ಪೇಕ್ಷ ನರಹರ್ಯಕ್ಷ ಪಾಲಿಸು ಮೋಕ್ಷಪದದಕ್ಷ ॥೭೪॥

ಇಂತು ಹತ್ತನೆಯ ಸಂಧಿ ಸಂಪೂರ್ಣಂ

ಹನ್ನೊಂದನೆಯ ಸಂಧಿ

ಸೂಚನೆ॥ ಪೇೞಿದನು ರಘುಪತಿಗೆ ಮನಿಜನ ।
ಮೌಳಿ ಮೈತ್ರಾವರುಣಿ ಹನುಮನ ।
ಬಾಳಭಾವದ ಸತ್ವವನು ಸುರರಿತ್ತ ವರಸಹಿತ ॥

ಕೇಳು ರಾಘವ, ಮರುತತನಯನ ।
ಬಾಳಭಾವದ ಬಾಹುಸಾಹಸ ।
ದೇೞಿಗೆಯನೇನೆಂಬೆನುಸಿರುವೊಡತಿವಿಚಿತ್ರವಲಾ ॥
ಬಾಲತನವೇ ಬಲುಹು ಯೌವನ ।
ಕಾಲಕೀತನ ಬಲಕೆ ಪಡಿಯಿಡ ।
ಲಾಳದಾವನೊ ಪೇೞಲರಿದದ್ಭುತವ ಕೇಳೆಂದ ॥೧॥

ಸೂರದತ್ತಪ್ರವರಹೇಮಸು ।
ಮೇರುವೆಂದೆನಿಪದ್ರಿರಾಜ್ಯದ ।
ಭಾರದೊಳಗಿರುತಿಹನು ಕೇಸರಿಯೆಂಬ ಕಪಿವರನು ॥
ನಾರಿಯಾತಂಗಂಜನಾವಧು ।
ಸೇರಿಹಳು ಮುನಿಶಾಪದಲಿ ಕಪಿ ।
ವೀರನಾಕೆಯನಗಲಿ ತಪವಿರುತಿನಡವಿಯಲಿ ॥೨॥

ಪತಿ ತಪೋನಿಷ್ಠೆಯೊಳಗಿರಲಾ ।
ಸತಿ ತಪವನಾಚರಿಸಿದಳು ಮಾ ।
ರುತವಶದೊಳೈತಹುದೆ ತನಗಾಹಾರವೆಂದೆನುತ ॥
ಕೃತಕದಲಿ ಮೆಯ್ಗರೆದು ತಪವಿಹ ।
ಸತಿಯೊಡನೆ ರಮಿಸಿದನು ತನ್ನಾ ।
ರುತನು ಸಕಲಪ್ರಾಣರೂಪಂಗರಿದಪೇನೆಂದ ॥೩॥

ಈತನುದ್ಭವಿಸಿದನಲ್ಲೆ ವಿ ।
ಖ್ಯಾತನಂಜನೆಗಾರ್ಯ್ಯಕುಲಸಂ ।
ಭೂತನುನ್ನತಕಾಂಚನಾಚಲಕಾಂತಿಸಂಯುತನು ॥
ಪೂತಚೂತನನೇಕಗುಣಸಂ ।
ಘಾತನದ್ಭುತವೀರರಸಸಂ ।
ವೀತನಿರ್ದನು ಶೈಶವಕ್ರೀಡಾವಿನೋದದಲಿ ॥೪॥

ಒಂದುದಿನವಿರುತಿರುತ ಮಾರುತ ।
ನಂದನನು ನಿಜಜನನಿ ತೊಲಗಿರೆ ।
ಹಿಂದೆ ಕಡುಹಸಿದಬುತ ದೆಸೆದೆಸೆಗಳನು ನೋಡುತಿರೆ ॥
ಅಂದಿನುದಯದೊಳುದಯವಾದರ ।
ವಿಂದ ಸಖಿನರುಣತೆಗೆ ಕಜ಼ಿಪ ।
ನ್ನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಲಂಘಿಸಿದನಾದಿತ್ಯಮಂಡಲಕೆ ॥೫॥

ನೊಂದಪನು ರವಿಕಿರಣತಾಪದೊ ।
ಳೆಂದು ನಿಜನಂದನನೊಡನೆ ಬಜ಼ಿ ।
ಸಂದು ನಡೆದನು ಪವನನತಿಶೀತಲತುಷಾರದಲಿ ॥
ಅಂದು ಬಹುಯೋಜನವ ಕಳೆದೈ ।
ತಂದು ಪವನಸಹಾಯದಲಿ ಬಲು ।
ಹಿಂದ ತುಡುಕಿದನೀಹನುಮನಾದಿತ್ಯಮಂಡಲವ ॥೬॥

ಈಹನುಮನೈದಿದ ಮುಹೂರ್ತವೆ ।
ರಾಹುಪರ್ವಮುಹೂರ್ತವಾದುದು ।
ರಾಹು ಸೂರ್ಯಗ್ರಹಣಮನನೈದಿದನು ತವಕದಲಿ ॥
ಆಹನುಮನಿರೆ ಕಂಡು ನೂತನ ।
ರಾಹುವೆಂದೇ ತಿಳಿದು ಮನದೊಳ ।
ಗೂಹಿಸುತ ಸುರಪತಿಯ ಬಜ಼ಿಗೋಡಿದನು ಭೀತಿಯಲಿ ॥೭॥

ಹಾ! ಸುರೇಶ್ವರ! ಶಶಿರವಿಗಳೇ ।
ಗ್ರಾಸವೆನಗಿಂದನ್ಯರಾಹು ।
ಗ್ರಾಸವಾದುದು ನಿನ್ನೊಳಾಜ್ಞಾಭಂಗವಾದುದೆನೆ ॥
ಆಸುಪರ್ವಪ್ರಭು ಕನಲ್ದು ವ ।
ರಾಸನವನಿಜ಼ಿದಾಗಜಪ್ಪ ।
ಪ್ರಾಸನವನೇಱಿದನು ವಜ್ರಾಯುಧವ ಕೈದುಡುಕಿ ॥೮॥

ತೋಱು ನೂತನರಾಹುವಾವೆಡೆ ।
ತೋಱೆನಲು ಜಂಭಾರಿಯಾದೊಡೆ ।
ತೋಱಿದಪೆನೆಂದನುವಱಿದನಾಸಿಂಹಿಕಾಸೂನು ॥
ತೋಱಲನಿತಕೆ ಕೊಂಡ ತರಣಿಯು ।
ಜಾಱಿ ನೂಂಕಿ ವಿಧುಂತುದನನು ।
ಬೈಱಿ ಪಿಡಿದಪೆನೆನುತ ತಡೆದನು ಹನುಮ ಖಾತಿಯಲಿ ॥೯॥

ಅಹಹ! ಸುರಪತಿ ಬಂದನಿದೆ ಕೋ ।
ಮಿಹಿರರಿಪುವಸ್ಮದ್ವಧೆಗೆ ನಿ ।
ರ್ವಹಿಸಲಾಪೊಡೆ ಪರಿಹರಿಸು ನೀ ಪಿಡಿ ಮಹಾಯುಧವ ॥
ಬಹಳಬಲನಿವನೆಂದೆನಲಿದೇಂ ।
ಗಹನವೆನುತೈರಾವತವನಾ ।
ಗ್ರಹದೊಳೀತನ ಮೇಲೆ ನೂಂಕಿದನಿಂದ್ರನತಿಮುಳಿದು ॥೧೦॥

ಕಂಡನೈರಾವತವೆನಿಪ ವೇ ।
ತಂಡವನು ಫಲವೆಂದು ಬಗೆದು ।
ದ್ದಂಡಬಲನದ ತುಡುಕೆ ಮುಳಿದನಿಮಿಷಕುಲೇಶ್ವರನು ॥
ಚಂಡಕುಲಿಶದೊಳಿವನನಿಟ್ಟೊಡೆ ।
ಖಂಡಿಸಿದುದೈ ವಾಮಗಂಡವ ।
ಕಾಂಡಮರಣವದೈದಿತೀತಂಗರಸ ಕೇಳೆಂದ ॥೧೧॥

ಮಡಿದ ಮಗನನು ವಾಯು ತನ್ನಯ ।
ತೊಡೆಯೊಳಿಟ್ಟೀಜಗದ ಜೀವಿಗ ।
ಳೊಡಲೊಳೆಡೆಗುಡದಿರ್ದನೇಕಸ್ಥಾನಗತವಾಗಿ ॥
ನುಡಿಯಲೇಕಿನ್ನೀ ಚರಾಚರ ।
ವಡಗಲಿರ್ದುದು ವಾಯುವಿನ ನಡೆ ।
ಯುಡುಗಿದುದು ಪರಮೇಷ್ಠಿಯಱಿದನು ಜಗದ ವೇದನೆಯ ॥೧೨॥

ಅಸಮಸ್ತಾಮರರೊಡನೆ ಕಮ ।
ಲಾಸನನು ಬರೆ, ದೂರದಲಿ ಕಂ ।
ಡಾಸಮೀರಣನೆದ್ದು ಮೋನದೊಳಿರಲು ಕೈಮುಗಿದು ॥
ಈಸಮೀರಾತ್ಮಜನೆಡೆಗೆ ವಿಧಿ ।
ಯೋಸರಿಸದೈತಂದು ಮುಟ್ಟಿದ ।
ನೇಸು ಧನ್ಯನೊ ಪಸರಿಸಿದುದಸುವೀತನಂಗದಲಿ ॥೧೩॥

ಎತ್ತಿ ಹನುಮನ ಮೆಯ್ದಡವಿ ವಿಧಿ ।
ಯಿತ್ತನಪರಬ್ರಹ್ಮಪದವನು ।
ಉತ್ತಮ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರಬಾಧೆಗಳಿಲ್ಲದಿಹ ವರವ ॥
ಮತ್ತೆ ದಿಕ್ಪಾಲಕರು ತಮತಮ ।
ಗಿತ್ತರಿಂದ್ರಾದಿಗಳು ಮುದದಲಿ ।
ಬಿತ್ತರಿಸಿ ವರಗಳನಪೂರ್ವವನನಿಲನಂದನಗೆ ॥೧೪॥

ಎನ್ನ ವಜ್ರದ ಭಾಧೆ ಹನುಮನ ।
ನಿನ್ನು ಬಾಧಿಸಲರಿಯದೀತಗೆ ।
ಮುನ್ನ ಹನು ಖಂಡಿಸಿದ ದೆಸೆಯಿಂ ಹನುಮನೆಂದಿರಲಿ ॥
ಉನ್ನತದ ಹೆಸರೆನುತ ಸುರಪತಿ ।
ಸನ್ನಯಿಂದಿದನಾಡೆ ಜಗದೊಳು ।
ಸನ್ನುತದ ಹೆಸರಾದುದೀತಗೆ ಹನುಮನೆಂದೆನುತ ॥೧೫॥

ವೀತಿಹೋತ್ರ ಪರೇತಪಾಲಕ ।
ಯಾತುಧಾನಾಧಿಪ ಜಲೇಶ್ವರ ।
ಮಾತರಿಶ್ವ ಧನೇಶ ಶಂಕರರಿತ್ತರೈ ವರವ ॥
ಈತಗೆಮ್ಮಯ ದೆಸೆಯ ಮರಣದ ।
ಭೀತಿಬಾಧೆಗಳಿಲ್ಲ ಜಗದೊಳ ।
ಗೀತನಗ್ಗಳನೆನಿಸಲೆಂದರು ಸಕಲದಿಗಧಿಪರು ॥೧೬॥

ಕ್ರಮವರಿದು ಮಯ ವಿಶ್ವಕರ್ಮ ।
ಪ್ರಮುಖರಿತ್ತರು ವರವನೀತಗೆ ।
ಸಮರದಲಿ ಮಿಕ್ಕಡೆಯೊಳೆನ್ನದೆ ಸರ್ವಶಕ್ತಿಗಳ ॥
ಸಮುದಯಂಗಳ ಭೀತಿಬಾಧಾ ।
ಕ್ರಮಗಳಸಮರ್ಥಂಗಳೆನುತಂ ।
ದಮಿತವಚನಗಳಿಂದ ನುಡಿದರು ಸರ್ವತೋಮುಖರು ॥೧೭॥

ವರಗಳೀತಂಗಾದುದಿವನಿಗೆ ।
ಹರುಷವಾದುದು ಲೋಕದಲಿ ಸಂ ।
ಚರಿಸಿದನು ಪವಮಾನನಾಗಳೆ ಮುನ್ನಿನಂದದಲಿ ॥
ಪರಮಸುಖದೊಳಗೀಚರಾಚರ ।
ವಿರದೆ ಹೆಚ್ಚಿತು, ಸುರರೊಡನೆ ವಿಧಿ ।
ಸರಿದನಾಗಸಕಿವನ ಕಾರ್ಯವನಿನ್ನು ಕೇಳೆಂದ ॥೧೮॥

ಈಕಪೀಂದ್ರಂಗಾದುದೈಂದ್ರ ।
ವ್ಯಾಕರಣ ಮೊದಲಾದ ಶಾಸ್ತ್ರ ।
ನೀಕವಾದಿತ್ಯನೊಳು ನಾನಾಸೂತ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ॥
ಆಕಮಲಸಖನಭಿಮುಖದೊಳಿವ ।
ನೇಕಮನನುದಯಾಸ್ತಗಿರಿಗ ।
ವ್ಯಾಕುಲನು ರವಿಯೊಡನೆ ನಡೆದನು ಪೇಳಲರಿದೆಂದ ॥೧೯॥

ಆದಿಯಲಿ ಮುನಿಶಾಪವೀತಂ ।
ಗಾದುದಲ್ಲದೊಡಿವನು ವಾಲಿಯ ।
ನೈದದಿಹನೇ ಸಮರದಲಿ ಜಯಸಿರಿಗೆ ಕೈದುಡುಕಿ ॥
ಹೋದುದದು ಮೆಯ್ದೆಗೆದು ನಿನ್ನಿಂ ।
ದೈದಿತಮಲಜ್ಞಾನವಿವನಿಗೆ ।
ಮೇದಿನಿಯೊಳೆಣೆಯಿಲ್ಲ ರಘುಭೂಪಾಲ ಕೇಳೆಂದ ॥೨೦॥

ತರಣಿಸುತ ನಳ ನೀಲ ಜಾಂಬವ ।
ಶರಭ ಮೈಂದ ದ್ವಿವಿಧ ಶತಬಲಿ ।
ವರಸುಷೇಣಕ ಗಂಧಮಾಧವಂಗದರು ಮೊದಲಾದ ॥
ತರುಚರರು ತವ ಸೇವೆಗೋಸುಗ ।
ಸುರರ ದೆಸೆಯಿಂದಾದರೈ ಕ ।
ರ್ಬುರವಧಾಸಂಕಲ್ಪವಿದು ರಘುನಾಥ ಕೇಳೆಂದ ॥೨೧॥

ಪೇಳ್ದುದೆಲ್ಲೈ ದಾಶರಥಿ ನೀಂ ।
ಕೇಳಿದತಿಸಂದೇಹಶಲ್ಯೋ ।
ನ್ಮೂಲನವನಿಂದೈದಿದಪೆವೆಮ್ಮಯ ತಪೋವನಕೆ ॥
ಪಾಲಿಪುದು ಭೂಮಂಡಲವನೀ ।
ಕಾಲಧರ್ಮವನರಿದೆನಲು ಮುನಿ ।
ಮೌಳಿಯೊಡನಿಂತೆಂದು ಬಿನ್ನಹಮಾಡಿದನು ರಾಮ ॥೨೨॥

ಎಲೆ ಮುನೀಶ್ವರ! ನೀವು ಪೇಳ್ದಂ ।
ತಿಳಿಯ ಸಲಹುವೆ ಸಕಲಧರ್ಮವ ।
ಬಳಸುವೆನು ನೀವೆಂದವೊಲು ನಿಮ್ಮಡಿಯ ಕೃಪೆಯಿಂದ ॥
ಹಲವು ಮಾತೇನಿನ್ನು ಯಾಗದ ।
ಹೊಲಬಿನಲಿ ಸಿಲುಕಿಹುದು ಮನವದು ।
ಸುಲಭವಪ್ಪವೊಲೆನಗನುಜ್ಞೆಯನೀಯಬೇಕೆಂದ ॥೨೩॥

ಲೇಸನಾಡಿದೆ ರಾಮ ಯಾಗವ ।
ದೇಸು ಘನವಾಗಿರ್ದಪುದು ನಿನ ।
ಗೀ ಸಮಸ್ತ ಮಹೀಶ್ವರರು ವಶವರ್ತಿಯಾಗಿಹರು ॥
ಭೂಸುರರು ನಿನ್ನಭ್ಯುದಯದೊಳು ।
ಬೇಸಱಿಸಗರೆನುತ್ತ ಕುಂಭಜ ।
ನಾಸಕಲಮುನಿಜನಸಹಿತ ಬೀೞ್ಕೊಂಡನವನಿಪನ ॥೨೪॥

ಚರಣಕಾನತನಾದ ರಾಮನ ।
ಹರಸಿ ಹೋದರು ಮುನಿಗಳತ್ತಲು ।
ಧರಣಿಪತಿ ಸೋದರರೊಡನೆ ಸುಖವಿರ್ದನೊಲವಿನಲಿ ॥
ತರಣಿಸುತ ನಳ ನೀಲ ಜಾಂಬವ ।
ಮರುತತನಯ ವಿಭೀಷಣಾದ್ಯರು ।
ಪರಮಭಕ್ತಿಯೊಳಿರ್ದರೋಲಗದೊಳು ಮಹೀಪತಿಯ ॥೨೫॥

ಓಲಗಕೆ ಬಂದಖಿಳಧರಣೀ ।
ಪಾಲರನು ಬೀೞ್ಕೊಳಿಸಿದನು ಭೂ ।
ಪಾಲನಾಕ್ಷಣ ಋಕ್ಷವಾನರರಾಕ್ಷಸರು ಸಹಿತ ॥
ದಾೞಿಯಿಡಲಿನನಸ್ತಶೈಲದ ।
ಮೇಲೆ ತದ್ರವಿರಥಪದೋತ್ಥಿತ ।
ಧೂಳಿಯೆನೆ ಕೆಂಪಡರ್ದುದಾಗಸವಪರದಿಕ್ತಟದಿ ॥೨೬॥

ತರಣಿ ಪಡುವಣ ಕಡಲ ಬಾಡಬ ।
ದುರಿಯೊಳದ್ದನು ಕುಮುದಿನಿಯುನುಱೆ ।
ಕೊರಗಿಸಿದ ಪರಪೀಡೆ ಬಿಡದುದನಿಳೆಗೆ ತೋರ್ಪಂತೆ ॥
ಉರಿಯುಡಗಿ ತಚ್ಛಿಖಿಯೆ ಹೊಯ್ದಾ ।
ವರಿಸಿತೆನೆ ದೆಸೆದೆಸೆಗಳಲಿ ಪೊ ।
ಬ್ಬಿರದೆ ಪಬ್ಬಿದುದುಬ್ಬಿಯಬುಜಭವಾಂಡಮಂಡಲವ ॥೨೭॥

ತರಣಿವಂಶಜನಾಗ ನಿಜಸೋ ।
ದರರ ಮನ್ನಿಸಿ ಕಳುಹಿಯಂತಃ ।
ಪುರದೊಳಿರ್ದನು ರಾತ್ರಿ ಭೋಜನಶಯನಸೌಖ್ಯದಲಿ ॥
ಅರರೆ! ರಾಮನ ಪಟ್ಟವಾದವು ।
ದಿರುಳ ನೂಂಕುವೆನೆನುತ ಮೂಡಣ ।
ಗಿರಿಶಿರವನಡರಿದನು ದಿನಕರನಧಿಕತೇಜದಲಿ ॥೨೮॥

ಅಕ್ಷಯಾತ್ಮ ವಿಪಕ್ಷದಾನವ ।
ಶಿಕ್ಷ ದುಷ್ಕೃತರೂಕ್ಷ ಸುಮನಸ ।
ಪಕ್ಷ ಲೋಕಾಧ್ಯಕ್ಷ ಕೌಸ್ತುಭಲಕ್ಷ ಘನವಕ್ಷ ॥
ಪಕ್ಷಿರಥ ಕಮಲಾಕ್ಷ ಕಿನ್ನರ ।
ಯಕ್ಷ ಸುರಮುನಿರಕ್ಷ ಸುಜನಾ ।
ಪೇಕ್ಷ ನರಹರ್ಯಕ್ಷ ಪಾಲಿಸು ಮೋಕ್ಷಪದದಕ್ಷ ॥೨೯॥

ಇತು ಹನ್ನೊಂದನೆಯ ಸಂಧಿ ಸಂಪೂರ್ಣಂ

ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಸಂಧಿ

ಸೂಚನೆ ॥ ಪ್ರಚುರತರಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವ ।
ರಚಿಸಿ ರಾಘವನಖಿಳ ಭೂಮಿಪ ।
ರುಚಿತದಲಿ ಬೀಳ್ಕೊಂಡು ನಿಜನಿಜನಗರಿಗೈದಿದರು ॥

ಪೇಳಿದನು ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಮನುಕುಲ ।
ಪಾಳಕನ ಚರಿತವನು ಮನಕೆ ವಿ ।
ಶಾಳವೆನೆ ಕೃತಿರೂಪದಲಿ ನಾರದನಿರೂಪದಲಿ ॥
ಕೇಳಲಘಕುಲಕುಲಶಿಖರಿದಂ ।
ಭೋಳಿಯನು ಸುಶ್ರಾವ್ಯಘನಸುಖ ।
ಕೇಳಿಯನು ವಿಸ್ತರಿತಪಾವನತರಕಥಾಳಿಯನು ॥೧॥

ಶುಭಮುಹೂರ್ತದೊಳಖಿಳವಾದ್ಯದ ।
ರಭಸದಲಿ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕದ ।
ವಿಭವವಾದುದು ಸರ್ವತೀರ್ಥಂಗಳಲಿ ರಘುಪತಿಯ ॥
ತ್ರಿಭುವನಪ್ರಖ್ಯಾತವಪ್ಪಂ ।
ದಿಭರಥಾಶ್ವಾಂಬರದ ದಾನದೊ ।
ಳಭಿನವಾದ್ಭುತವಾಗಿ ತಣಿದುದು ಸಕಲಜನವಿತತಿ ॥೨॥

ವಾಚಿಸುವೊಡರಿದಮಮ! ಷೋಡಶ ।
ಯಾಚಕವ್ರಜದೊಡನೆ ರವ್ರುಚಕ ।
ವಾಚಕಾದಿ ಕವೀಶ್ವರರು ದಣಿದರು ಸದರ್ಥದಲಿ ॥
ನಾಚಿದುದು ಸುರಭೂಜವೆನಗಿ ।
ನ್ನೀಚಿಮತ್ಕೃತಿಯಿಲ್ಲೆನುತ ಖರ ।
ರೋಚಿಕುಲಜನಿಗಾರು ಸರಿ ಸುರನರಭುಜಂಗರಲಿ ॥೩॥

ಪಟ್ಟವಾದುದು ರಾಘವಗೆ ಗುಡಿ ।
ಗಟ್ಟಿದರು ಸಕಲಾವನೀಶರು ।
ಪಟ್ಟಣಂಗಳೊಳೊಸಗೆ ಮಸಗಿದುದಖಿಳದೆಸೆಗಳಲಿ ॥
ಮುಟ್ಟಿ ಭಜಿಸಿದರವನಿಪಾಲಕ।
ರಿಟ್ಟಣಿಸಿ ಸರ್ವಸ್ವವನು ಸಮ ।
ಕಟ್ಟಿ ನೃಪಗೊಪ್ಪಿಸಿದರತಿಭಯಭರಿತಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥೪॥

ಹೊಂಗಿದರು ಸುಗ್ರೀವ ಜಾಂಬವ ।
ತುಂಗಬಲ ನಳ ನೀಲ ಕೇಸರಿ ।
ಯಂಗದಾದಿ ಕಪೀಶ್ವರರು ಸಂತೋಷದುಬ್ಬಿಸಲಿ ॥
ಸಿಂಗರಿಸಿದುದು ವರವಿಭೀಷಣ ।
ನಂಗದಲಿ ರೋಮಾಂಚದೊಬ್ಬುಳಿ,।
ಹಿಂಗಿದುದು ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಚಿತ್ತಸ್ಫುರಿತಪರಿತಾಪ ॥೫॥

ಮಾಗಧರು ಕೊಂಡಾಡುತಿರ್ದರು ।
ಚಾಗವನು, ಸಂಗೀತಸುರಸದ ।
ಸಾಗರದೊಳದ್ದಿದರು ಗಾಯಕರಾಮಹಾಸಭೆಯ, ॥
ಸಾಗರಾಂತಧರಿತ್ರಿಯೊಳು ಗತ।
ರಾಗದವನಿಪರಿಲ್ಲ, ಮನದನು ।
ರಾಗವಿಲ್ಲದರಿಲ್ಲ ಪರಿಜನಪುರಜನಂಗಳಲಿ ॥೬॥

ಇಂತು ರಾಘವನಖಿಳಲೋಕಕೆ ।
ಸಂತಸವನೆಸಗಿದನು ಧರಣೀ।
ಕಾಂತರಿರ್ದರು ನೋಡೆ ಜಯಜಯವೆನುತ ಕೈಮುಗಿದು ॥
ಎಂತು ರಾಮನ ಭುಜವಿಜಯವಮ ।
ರಾಂತಕನನತಿಬಲದಶಾಸ್ಯನ ।
ನಂತರಿಸದೊರಸಿದನೆನುತ ಪೊಗಳಿದರು ತಮತಮಗೆ ॥೭॥

ಓಲಗದೊಳಿರ್ದುದು ಧರಿತ್ರೀ ।
ಪಾಲವಾನರಯಕ್ಷರಾಕ್ಷಸ ।
ಜಾಲವೇನೆಂದುಸಿರುವೆನು ವಾಸವವಿಲಾಸದಲಿ ॥
ಸಾಲಸಿಂಹಾಸನದ ಮಣಿಮಯ ।
ಮೌಲಿಗಳ ಭೂಪರೊಳು ಮಿಥಿಲಾ।
ಪಾಲಕನ ನುಡಿಸಿದನು ರಾಘವರಾಯನುಚಿತದಲಿ ॥೮॥

ಈವಿಭವವೀರಾಜ್ಯಭರವಖಿ ।
ಳಾವನೀಶಾಗಮನದುನ್ನತಿ ।
ರಾವಣಾಸುರಹನನವೆಂಬಿವು ನಿನ್ನ ಕೃಪೆಯಿಂದೆ ॥
ಭಾವಿಪುದು ಬೇಱೊಂದು ಬಗೆಯೆನ ।
ಗಾವುದೆನೆ ಸಂತೋಷದಲಿ ಮಿಥಿ ।
ಲಾವನೀಶ್ವರನೆನಿಪ ಜನಕನೃಪಾಲನಿಂತೆಂದ ॥೯॥

ಎಲೆ ಮಹೀಶ್ವರ! ನೀನೆ ಸಾಕ್ಷಾ ।
ಜ್ಜಲಧಿಶಯನನ ರೂಪು, ತವ ಭುಜ ।
ಬಲಕೆ ಸೋಲದರಾರು, ರಾಜ್ಯವಿದೇನು ಘನ ನಿನಗೆ ॥
ಸಲುಗೆ ಮೆಱೆವುದು ನಿನ್ನ ದೆಸೆಯಿಂ ।
ದಿಳೆಯೊಳೆನಗೆ ಮದೀಯಪುಣ್ಯದ ।
ಫಲದೊಳಾದುದು ಯುಷ್ಮದಾಲೋಕನದ ಸುಖವೆಂದ ॥೧೦॥

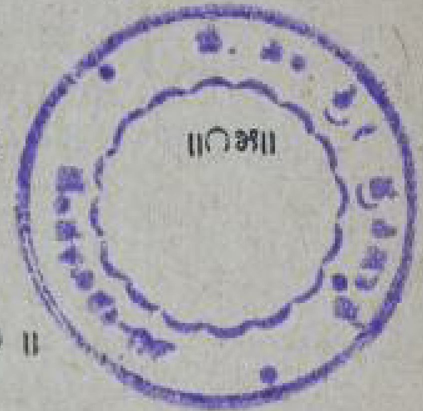
ಲೇಸು ನಮ್ಮಭ್ಯುದಯ ನಿಮ್ಮದ ।
ಪೈಸೆ ಬೇಱೆಮಗೇನು ಮಿಥಿಲಾ ।
ವಾಸಕೈದುವುದೆಂದೆನುತ ಕೈಮುಗಿದು ವಿನಯದಲಿ ॥
ದಾಶರಥಿ ಬೀೞ್ಕೊಳಿಸಿದನು ಮಿಥಿ ।
ಳೇಶನನು ಮಣಿಭೂಷಣಾದಿ ವಿ ।
ಶೇಷದಿಂದುಪಚರಿಸಿ ಭರತಾನ್ವಿತ ಸುರಕ್ಷೆಯಲಿ ॥೧೧॥

ಬೞಿಕ ರಾಘವನೊಮ್ಮೆ ನಿಜಮಾ ।
ತುಳಯುಧಾಜಿದ್ಭೂಮಿಪಾಲನ ।
ಬೞಿಗೆ ಬಂದೊಡನಂದು ಕೈಮುಗಿದೆಂದನುಚಿತದಲಿ ॥
ತಿಳಿಯೆ ನಮ್ಮೀರಾಜ್ಯಸಂಪದ ।
ದುೞಿವು ನಿಮ್ಮದು ನಿಮ್ಮ ಕರುಣದ ।
ಬಳದೊಳಾದುದು ರಾವಣಾದಿನಿಶಾಟಜಯವೆಂದ ॥೧೨॥

ಧಾರಿಣೀಪತಿ! ನಿಮ್ಮ ನುಡಿಯುಪ ।
ಚಾರವಲ್ಲೀಸಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ।
ಭಾರ ನಿಮ್ಮದು ತಥ್ಯವೈಸಲೆ ಮಱೆಯು ಮಾತೇನು ॥
ಊರಿಗೆಯ್ದುವುದಖಿಳರಾಜ್ಯವಿ ।
ಚಾರವನು ಮಾಡುವುದೆನುತ ರಘು ।
ವೀರನಾತನ ಕಳುಹಿದನು ಲಕ್ಷ್ಮಣಸಹಾಯದಲಿ ॥೧೩॥

ಜನಪನಾಕಾಶೀಪ್ರತರ್ದನ ।
ಜನಪತಿಯು ಬೀಳ್ಕೊಳಿಸಿದನು ಮಿ ।
ಕ್ಕಿನ ನೃಪಾಲರು ಬೀಳುಕೊಂಡರು ರಾಘವೇಶ್ವರನ ॥
ತನತನಗೆ ಕೈಮುಗಿದು ಮಿಕ್ಕಿನ ।
ಜನಪದವನೆಯ್ದಿದರು ರಾಮನ ।
ವಿನಯವಚನಕೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಶತಸಾಸಿರ ಮಹಾಬಲರು ॥೧೪॥

ಧರಣಿಪಾಲಪ್ರತತಿ ನಿಜನಿಜ ।
ಪುರವನೆಯ್ದಿದ ಬಳಿಕ ರಾಮನ ।
ದರುಶನೋತ್ಸವಕೆಂದು ಬಂದುದು ಮತ್ತೆ ಹರ್ಷದಲಿ ॥
ಕರಿತುರಗಗೋಮಹಿಷರತ್ನಾ ।
ಭರಣರಥಧನಧಾನ್ಯದಿವ್ಯಾಂ ।
ಬರಸುಗಂಧವರಾಂಗನಾಸಂದೋಹದೊಡಗೂಡಿ ॥೧೫॥

ಬಂದು ರಾಮನ ಸಮಯವಱಿದೊಲ ।
ವಿಂದ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು ಭೂಪರು ।
ವಂದಿಸಿದರವನಿಪನ ಚರಣೋಪಾಂತಧರಣಿಯಲಿ ॥
ತಂದ ನಾನಾವಸ್ತುವಾಹನ ।
ವೃಂದಗಳನೊಪ್ಪಿಸಿದರತಿಮುದ ।
ದಿಂದಲಾತನ ಬೀಳುಕೊಂಡರು ತಮ್ಮ ಪುರಗಳಿಗೆ ॥೧೬॥

ಅಸಮಸಾತ್ತಭರಣಕಾಂಚನ ।
ರಾಶಿಗಳನೊಲಿದಿತ್ತನರವಿಂ ।
ದಾಸನಾತ್ಮಜ ರವಿಜ ನಳ ನೀಲಾಂಗದಾದ್ಯರಿಗೆ ॥
ಸೂಸಿದನು ರಘುಪತಿ ವಿಭೀಷಣ ।
ಗಾಸಕಲವಸ್ತುಗಳನುಳಿದ ಕ ।
ಪೀಶಕುಲವೆಯ್ದಿದುದು ತೃಪ್ತಿಯನಾಸದರ್ಥದಲಿ ॥೧೭॥

ಇಂತು ರಾಘವನೊಪ್ಪಿದನು ಹೇ ।
ಮಂತಶಿಶಿರಾಗಮಗಳಲಿ ಕಪಿ ।
ಸಂತತಿಗಳೊಡಗೂಡಿ ನಾನಾಸುಖಸಮಗ್ರದಲಿ ॥
ಸಂತಸವನೊದವಿಸುತ ನಳ ಹನು ।
ಮಂತ ರವಿಸುತ ಜಾಂಬವಾದ್ಯರಿ ।
ಗಂತರವನಱಿದಾವಿಭೀಷಣಮುಖ್ಯಸುಭಟರಿಗೆ ॥೧೮॥

ಬೞಿಕ ರಾಘವನೊಮ್ಮೆ ಕಪಿಕುಲ।
ತಿಳಕನಹ ಸುಗ್ರೀವನನು ಕರೆ।
ದೆಲೆ ಕಪೀಶ್ವರ ! ಬಳಲಿದೆಯಲಾ ನಮ್ಮ ದೆಸೆಯಿಂದ ॥
ಸುಲಭವಾದುದು ರಾಜಕಾರ್ಯದ।
ಬಲುಹು ನಿನ್ನಿಂದೆನಗೆ ಹೊಗೞುವೊ।
ಡಳವಡದು ತವಗುಣವೆನುತ ಬಿಗಿದಪ್ಪಿದನು ಬರಸೆಳೆದು ॥೧೯॥

ಪೇೞಲೇನಂಗದನನಲಸದೆ।
ಪಾಲಿಪುದು ಸುಪ್ರೇಮದಲಿ ನಳ।
ನೀಲ ಜಾಂಬವ ಶರಭ ಶತಬಲಿ ಮುಖ್ಯ ಕಪಿಭಟರ ॥
ಕಾಲಕಾಲಕೆ ಸತ್ಕರಿಪುದತಿ।
ಲಾಲಿಪುದು ಬೞಿಕುೞಿದ ವಾನರ।
ಜಾಲವನು ಮತ್ಕಾರ್ಯಗತಜೀವಿತರ ನೀನೆಂದ ॥೨೦॥

ಕಾಣಬೇಕೀಹನುಮನನು ಮ।
ತ್ಪ್ರಾಣವೆಂದೇ ತಿಳಿದು ಬಹಳ।
ತ್ರಾಣನಿವನಿವನಿಂದ ಬದುಕಿದುದೆಮ್ಮ ಕಪಿಕಟಕ ॥
ಕೇಣವೞಿದಿವನೊಡನೆ ಸಖ್ಯವ।
ಕಾಣಿಪುದು ತವಕಾರ್ಯದೊಳು ಹೊಗ।
ದೂಣೆಯವು ನೀನಱಿಯದವನಲ್ಲೆಂದನಾರಾಮ ॥೨೧॥

ಬೞಿಕ ಕರೆದು ವಿಭೀಷಣನನಿನ।
ಕುಲಜನಿಂತೆಂದನು ನಿಶಾಚರ।
ಕುಲಶಿರೋಮಣಿ ಬಾರೆನುತ ಬಿಗಿಯಪ್ಪಿ ತವಕದಲಿ ॥
ಅಲಘುಭುಜ ಲಂಕಾನಗರಿಗೈ।
ದಲಸಿದೆಯಲಾ! ನನ್ನ ದಂದುಗ।
ದೊಳಗೆ ಬಹುದಿನ ನೀನೆನುತ ಸದ್ವಿನಯವಚನದಲಿ ॥೨೨॥

ಬಾ ವಿಭೀಷಣ ಸಖ್ಯವನು ಸು।
ಗ್ರೀವನೊಳು ಮಱೆಯದಿರು ಧರ್ಮದ।
ಭಾವವೇ ಬಲುಹಾಗಿರಲಿ ನಿನ್ನಂತರಂಗದಲಿ ॥
ರಾವಣಾಸುರನೞಿದನೆಂಬೀ।
ನೋವ ಮಱೆ ಮತ್ಕಥೆ ಧರಿತ್ರಿಯೊ।
ಳಾವರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಪರ್ಯಂತರವು ನೀನೆಂದ ॥೨೩॥

ಲೇಸೆನುತ ಕೊಂಡಾಡಿದುದು ಬಱಿ।
ಕಾಸಭಾಜನವಿತತಿಯನಿತಱೊ।
ಳಾಸಮೀರಜನೆದ್ದು ರಾಘವನಡಿಗೆ ತಲೆವಾಗಿ ॥
ದಾಶರಥಿ ರಾಮಾಯಣದ ಕಥೆ।
ಯೇಸು ದಿನವಿಹುದೈಸು ದಿನವಾ।
ನೀಶರೀರದೊಳಿಹ ವರವ ಕರುಣಿಪುದು ನೀನೆಂದ ॥೨೪॥

ಎಂದ ನುಡಿಗೆ ಖರಾರಿ ಗದ್ದುಗೆ।
ಯಿಂದ ಹರ್ಷದೊಳೆದ್ದು ಮಾರುತ।
ನಂದನನನಮರ್ದಪ್ಪಿ ರಾಗರಸಾಬ್ಧಿಯೊಳು ಮುಳುಗಿ ॥
ತಂದೆ ನಿನ್ನಿಂದಖಿಳರಾಕ್ಷಸ।
ವೃಂದವಿಜಯೋದ್ಯೋಗವೈದಿದು।
ದಿಂದೆನಗೆ ಬಱಿಕೇನು ಪ್ರತ್ಯುಪಕಾರ ಹೇಱೆಂದ ॥೨೫॥

ಎನುತ ನಿಜಕಂಧರದ ಹಾರವ।
ನನಿಲಜನ ಕಂಧರಕೆ ಸೇರಿಸಿ।
ದನು ಕಕುತ್ಸ್ಥಜನಮಲತರವೈಡೂರ್ಯಶೋಭಿತದ ॥
ಹನುಮ ಕೇಳೀರಾಮಚರಿತವಿ।
ದೆನಿತು ದಿನವಿಹುದೀಧರಿತ್ರಿಯೊ।
ಳನಿತುದಿನ ನಿನಗಿರವು ತಪ್ಪದು ತಥ್ಯ ಹೋಗೆಂದ ॥೨೬॥

ಎನುತ ಕಳುಹಿದನಿನಕುಲೇಶ್ವರ।
ಇನಜನನು ಮಗುಳಪ್ಪಿ ಜಾಂಬವ।
ಹನುಮ ನೀಲಾಂಗದ ಸುಷೇಣ ಗವಾಕ್ಷ ದಧಿಮುಖರ ॥
ಪನಸ ಮೈಂದ ದ್ವಿವಿಧ ಶತಬಲಿ।
ವಿನುತನಳ ಗಜ ಗವಯರೆನಿಸುವ।
ವನಚರೇಂದ್ರರನುಚಿತದಲಿ ಬೀಳ್ಕೊಳಿಸಿದನು ಪುರಕೆ ॥೨೭॥

ಮಾನವೇಶ್ವರನಾವಿಭೀಷಣ।
ದಾನವೇಂದ್ರನನುಚಿತದಲಿ ಲಂ।
ಕಾನಿಳಯಕೈದೆನುತ ಬೀಳ್ಕೊಳಿಸಿದನು ಹರ್ಷದಲಿ ॥
ವಿನನೆಂಬೆನು ದೇಹಿ ದೇಹ।
ಸ್ಥಾನವನು ಬಿಟ್ಟೈದುವಂತತಿ।
ದೀನಮನರೈದಿದರು ನಿಜನಿಜಪತ್ತನಂಗಳಿಗೆ ॥೨೮॥

ಅಕ್ಷಯಾತ್ಮ ವಿಪಕ್ಷದಾನವ ।
ಶಿಕ್ಷ ದುಷ್ಕೃತರೂಕ್ಷ ಸುಮನಸ ।
ಪಕ್ಷ ಲೋಕಾಧ್ಯಕ್ಷ ಕೌಸ್ತುಭಲಕ್ಷ ಘನವಕ್ಷ ॥
ಪಕ್ಷಿರಥ ಕಮಲಾಕ್ಷ ಕಿನ್ನರ ।
ಯಕ್ಷ ಸುರಮುನಿರಕ್ಷ ಸುಜನಾ ।
ಪೇಕ್ಷ ನರಹರ್ಯಕ್ಷ ಪಾಲಿಸು ಮೋಕ್ಷಪದದಕ್ಷ ॥ ॥೨೯॥

ಇಂತು ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಸಂಧಿ ಸಂಪೂರ್ಣಂ

ಹದಿಮೂಱನೆಯ ಸಂಧಿ

ಸೂಚನೆ॥ ಕಳುಹಿ ಧನಪ ವಿಮಾನವನು ಮನ ।
ದೊಳು ವಿನೋದಿಸಿ ಮಡಿದ ನೆವದಿಂ ।
ದುೞಿದನವನಿಪನವನಿಜೆಯನಪವಾದಭೀತಿಯಲಿ॥

ಪೇೞಿದನು ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಮನುಕುಲ ।
ಪಾಲಚರಿತವನಖಿಲದುರಿತ ।
ವ್ಯಾಳವಿಷಗಾರುಡವನಾನತಜನಸುಧಾರಸವ ॥
ಬೀಱುಕೊಟ್ಟನು ಸಕಲಗೋಲಾಂ ।
ಗೂಲಮರ್ಕಟಯುಕ್ತರಾಕ್ಷಸ ।
ಜಾಲವನು ಪರಿತೋಷದಲಿ ಬೞಿಕಿತ್ತನೋಲಗವ ॥೧॥

ಬಲದ ದೆಸೆಯಲಿ ಭರತನೆಡದಲಿ ।
ಕಲಿಸುಮಿತ್ರಾಸೂನು ಬೆಂಗಡೆ ।
ಯಲಘುಬಲಶತ್ರುಘ್ನನಿದಿರಲಿ ಸಚಿವಸುಭಟಚಯ ॥
ಕೆಲಬಲದೊಳಬಲೆಯರು ಚಿಮ್ಮುವ ।
ಲಲಿತಚಮರೀರುಹಸಮೀರನ ।
ಸುೞಿವಿನಲಿ ಚೆಲ್ವಾದುದೋಲಗಸಾಲೆ ರಘುಪತಿಯ ॥೨॥

ಉೞಿದ ವೈತಾಳಿಕರ ಕಳಕಳ ।
ದುಲುಹು ಕತೆಗಳ ಪೇೞ್ವ ಕಥಕರ ।
ಕಳವಳಿಕೆಯಿತಿಹಾಸಗಳನೋದುವ ಪುರಾಣಿಕರ ॥
ಬಲುರಭಸ ಗಾಯಕರ ಗಾನದ ।
ಮೆಲುಸರಗಳೊಂದಾಗಿ ಮೋಹನ ।
ಜಲನಿಧಿಯ ರವದಂತೆ ಭೋರ್ಗರೆದುದು ಸಭಾಜಲಧಿ ॥೩॥

ಆಸಭಾಮಧ್ಯದಲಿ ರಘುಭೂ।
ಪಿತನಿರೆ ಗಂಭೀರರವವಾ।
ಕಾಶದೊಳಗಾದುದು ಕುಬೇರವಿಮಾನಸಂಜಾತ ॥
ದಾಶರಥಿ ನೀ ಕಳುಹಲಾನೆ ಧ।
ನೇಶನಲ್ಲಿಗೆ ಪೋಗಿ ಪೇಳ್ದೆ।
ನೀಸಕಲವೃತ್ತಾಂತವನು ರಾವಣವಧಾವಿಧದ ॥೪॥

ಕೇಳಿ ತವಚರಿತವನು ತನುರೋ।
ಮಾಳಿ ತಳಿತುವು ಮರಳಿ ರಘುಭೂ।
ಪಾಳನೆಡೆಗೈದೆಂದು ಕಳುಹಿದನೆನ್ನನುಚಿತದಲಿ ॥
ಖಳಬಿಲನದೞಿಂದ ನಿಮ್ಮಡಿ।
ಯೋಲಗದೊಳಿಹೆನೆನಲು ರಘುಭೂ।
ಪಾಲನತಿವಿನಯದಲಿ ಹೊಗೞ್ದನಮಲಪುಷ್ಪಕವ ॥೫॥

ತರಿಸಿ ದಿವ್ಯಸುಗಂಧಪುಷ್ಪೋ।
ತ್ಕರಗಳಿಂದರ್ಚಿಸಿ ಧನೇಶನ।
ಪರಮವಿನಯಕೆ ಮೆಚ್ಚಿ ನಗುವ ವಿಮಾನಭಾಷಿತಕೆ ॥
ನರರ ಬಾಳಿಕೆಯಲ್ಪ ಕಿನ್ನರ।
ರಿರವನಲ್ಪವಲಾ ಕುಬೇರನ।
ಸಿರಿ ಸಮಗ್ರತೆಯಾಗಿರಲಿ ಹೋಗೆಂದು ಬೀೞ್ಕೊಟ್ಟ ॥೬॥

ಕರೆದ ಸಮಯಕದೊಮ್ಮೆ ನೀನೈ।
ತರೆ ಮದರ್ಥಕೆ ಲೇಸೆನುತ ಸ।
ತ್ಕರಿಸಿ ಕಳುಹೆ ವಿಮಾನವೈದಿದುದಧಿಕಹರ್ಷದಲಿ ॥
ಭರತನೀಕ್ಷಿಸಿ ರಾಮ ನಿನ್ನಯ।
ಚರಿತವತ್ಯದ್ಭುತವಮಾನುಷ।
ಚರಿತವಿದು ಗೋಚರಿಸಲಱಿಯದೆನುತ್ತ ಹೊಗೞ್ದನು ॥೭॥

ಇಂತು ರಘುಕುಲಸಾರ್ವಭೌಮನ।
ಸಂತವಿಭವದೊಳಾಲಿಸುತ ಚತು।
ರಂತ ಧರಣಿಯೊಳುಳ್ಳ ಧರ್ಮಕಥಾಪ್ರಸಂಗಗಳ ॥
ಸಂತಸದೊಳಿರೆ; ಮೆಲ್ಲನಿರದೋ।
ರಂತೆ ಬಂದುದು ಶೈಶಿರಾಂತ ವ।
ಸಂತ ಜಂತುಸ್ವಾಂತಸುಖವಿಶ್ರಾಂತವಾಜಗಕೆ ॥೮॥

ಸುತ್ತಿ ಮಲಯಾಚಲನಿತಂಬದೊ |
ಳುತ್ತಮದ ಚಂದನವನುಱೆ ನು ।
ಗ್ಗೊತ್ತಿ ಕಪ್ಪುರವಾಱಿಗಳ ಧೂಳಿಗಳ ತನಿಗೆದಱಿ ॥
ಕತ್ತುರಿಯು ಕೆಸರಿಡಿದ ಚೋಳೀ |
ವೃತ್ತಕುಚಗಳೊಳದ್ದು ಮನಸಿಜ |
ಮತ್ತವಾರಣದಂತೆ ತೆಂಕಣ ಗಾಳಿ ತೀಡಿದುದು ॥೯॥

ತೆಂಕಣೆಲರಿನಿಸಿನಿಸೆಸಗೆ ಮಾ |
ವಂಕುರಿಸಿತದಿಮುರ್ಕ್ತೆ ಮುಕುಳಕೆ ।
ಮುಂಕೊಳಿಸಿದುದು ಪಾದರಿಗಳಾದರಿಸಿದುವು ನನೆಯ ॥
ಪಂಕಜದ ಬಿರಿಮೊಗ್ಗೆಗಳ ಪ ।
ರ್ಯಂಕವನು ಸಿರಿ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನ |
ಲಂಕರಿಸಿದಳು ಮಲ್ಲಿಗೆಗಳಾಂತುವು ಲತಾಂತಗಳ ॥೧೦॥

ಸತ್ತಸರಗಳು ಬದುಕಿದುವು ಕೊರ |
ಲೆತ್ತಿ ಕೂಗಿದುವನ್ಯಭೃತವೇ |
ನುತ್ತಮವೊ ಸಹಕಾರಕಳಿಕಾಸಾರಪೀಯೂಷ ॥
ಚಿತ್ತಜನ ರಾಗಾಂಕುರಂಗಳ |
ಬಿತ್ತುಗಳೊ ಪೇೞೆನಲು ಪೂಗಳ ।
ಕೊತ್ತು ಸಂಪಗೆ ಸೂಸಿದುವು ಕಂಪುಗಳ ದೆಸೆದೆಸೆಗೆ ॥೧೧॥

ಜಾತಿಗಳು ಮಧುಪಪ್ರಸಂಗದ |
ಭೀತಿಗೊಳ್ಳದೆ ಬೀತುವೆಂದು ಕು ।
ಜಾತಿಗಳು ಪಲ್ಲವಿಸಿದುವು ಮಧುಸಂಗಸೌಖ್ಯದಲಿ ॥
ಪೂತೊಱಗಿದುವು ವಕುಳವಬಲಾ |
ಜಾತವೆಂಜಲಿಸಿದ ಮದದ್ರವ |
ಘಾತದಲಿ ಮನಗುಡದ ಮಾನವರಾರು ಹೆಂಗಳಿಗೆ ॥೧೨॥

ಒಂದೆರಡು ಮೊಗ್ಗೆಗಳನಾಂತರ |
ವಿಂದದೊಳಗಳಿ ಜಿನುಗಿದುವು ಮಾ ।
ಕಂದದೊಳು ಗಿಳಿ ತೊಂಡುಗೆಡೆದುವು ತಂಡತಂಡದಲಿ ॥
ಕೆಂದಳದ ಕೊರಲಗುಗಳ ಪಡೆ ।
ದಂದು ಮದನಗೆ ವಿರಹಿಗಳ ಕೊಲ ।
ಲೆಂದು ಕಾಣಿಕೆಯಿತ್ತುವೆಂಬಂತೆಸೆದುವಸುಗೆಗಳು ॥೧೩॥

ಆವನಾಂತದೊಳೊಮ್ಮೆ ರಾಘವ ।
ದೇವನೆಯ್ದಿದನುಪವನಾಂತ ।
ಶ್ರೀವಿಲಾಸವನೀಕ್ಷಿಕೊಂಡು ಮನೋನುರಾಗದೊಳು ॥
ದೇವನಂದನಚೈತ್ರರಥಗಳು ।
ಭಾವಿಸುವೊಡೀವನದೊಳಗೆ ಬರ ।
ಲಾವ ಘನವೆನಿಸಿದುದಶೋಕಾವನವದಿದಿರಿನಲಿ ॥೧೪॥

ಆವನದ ಮಧ್ಯದಲಿ ಪಾವನ ।
ಜೀವನವನಾಂತಮಲಕಮಲ ಸ ।
ರೋವರಗಳೆಸೆದುವು ಸುಧಾರಸಸರಸಿಗಳ ಜಱಿದು ॥
ತಾವರೆಗೆ ಬಂದೆಱಗುತಿಹ ಹಂ ।
ಸಾವಳಿಗಳೊಪ್ಪಿದುವು ಮದನನ ।
ಪೀವರನ ಕೀರ್ತಿಗಳೆ ಮೂರ್ತಿಯನಾಂತು ಸುಜಾವಂತೆ ॥೧೫॥

ಮಲ್ಲಿಗೆಗಳಿಲ್ಲದ ತಮಾಲಗ ।
ಳಿಲ್ಲದಿಮ್ಮಾವಿಲ್ಲದಸುಗೆಗ ।
ಳಿಲ್ಲದರನೇಱಿಲ್ಗಳಿಲ್ಲದ ಪಂಚಮಸ್ವರದ ॥
ಮೆಲ್ಲುಲಿಯ ಪಿಕನಿಲ್ಲದರಗಿಳಿ ।
ಯಿಲ್ಲದಳಿಕುಳವಿಲ್ಲದಂಚೆಗ ।
ಳಿಲ್ಲದೆಡೆಗಳವಿಲ್ಲ ನೋಡುವೊಡಾವನಾಂತದಲಿ ॥೧೬॥

ನೋಡಿ ರಾಘವನಾವನವ ಕೊಂ ।
ಡಾಡಿ ತದ್ವನಲಕ್ಷ್ಮಿಯೊಡನೊಡ ।
ಗೂಡಲೆಂದು ವಸಂತಮಂದಾನಿಲರು ಕೈಗುಡಲು ॥
ಪಾಡುವಳಿಗಳ ಗಾನರವಕೊಲೆ ।
ದಾಡುವಂಕೆಲರೊಲೆವ ಕೊಳದೊಳ ।
ಗಾಡುವೆಳಮಾಮರದ ಮಂಡಪದೊಳಗೆ ಮಂಡಿಸಿದ ॥೧೭॥

ತಳಿರ ಹಸೆಗಳೊಳೊಮ್ಮೆ ಮಲ್ಲಿಗೆ ।
ಯಲರ ಹಾಸಿನೊಳೊಮ್ಮೆ ಕದಳೀ ।
ದಳದ ಕಪ್ಪುರವಾಳಿಗಳ ಪೀಠಗಳೊಳೊಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ॥
ಕುಳಿತೊಱಗುತಾಜಾನಕಿಯ ಮೊಗ ।
ದೊಳಗೆ ಸಿರಿಮೊಗವಿಡುತ ಚುಂಬಿಸು ।
ತೊಳುನುಡಿಯೊಳುಪಚರಿಸುತಿರ್ದನು ರಾಗರಸ ಮಸಗೆ ॥೧೮॥

ವಾಸಿತದ ಮೃದ್ವೀಕ ಖರ್ಜೂ।
ರಾಸವದ್ರವಪಾನವನು ಸೀ।
ತಾಸಮನ್ವಿತನಿಂಟೆ ಸವಿದತಿಮಧುರಫಲರಸವ ॥
ವೂಸಿ ಹಿಮಜಲಲುಲಿತಗಂಧವ।
ನಾಸಕಲವನಕುಸುಮಗಳನವ।
ನೀಸುತೆಗೆ ಮುಡಿಸುತ ವಿನೋದದೊಳಿದ್ದನಾ ರಾಮ ॥೧೯॥

ಅಗಳಾವನದೊಳಗೆ ನಾನಾ।
ಭೋಗದಿಂದಿರ್ದವನಿಪತಿಯನು।
ರಾಗದೊಳು ಪುರವರಪನೆಯ್ದುವೆನೆಂಬ ಸಮಯದೊಳು ॥
ಕೂಗಿದುವು ಕೋಗಿಲೆಗಳೆಲೆ ನೃಪ।
ಹೋಗು ಹೋಗವನಿಜೆಯೊಳಿನ್ನು ಪ।
ಭೋಗ ನಿನಗಿಲ್ಲೆಂದೆನುತ ಡಂಗುರಿವುವೆಂಬಂತೆ ॥೨೦॥

ಕೆಳದಿಯರ ಸೆಲನುಗ್ಗಡಿಪ ಕಳ।
ಕಳದೊಳೈತರೆ ಸೀತೆ, ರಘುಕುಲ।
ತಿಳಕನೆಯ್ದಿದನುಪವನಾಂತವನುಳಿದು ನಿಜಪುರಿಗೆ ॥
ಹೊಳೆವ ರತ್ನದ ಕಾಂತಿಗಳ ತಳ।
ತಳಿಪ ಕಾಂಚನರುಚಿರಚಿತ ನೃಪ।
ನಿಳಯಕೊಡನೈತಂದು ಹೊಕ್ಕನನೇಕವಿಭವದಲಿ ॥೨೧॥

ಸೇವಿಸುತ ಕೌಸಲೆ ಸುಮಿತ್ರಾ।
ದೇವಿ ಕೈಕೆಯರೆಂಬ ನಿಜಮಾ।
ತಾವಳಿಯ ಪದಕಮಲಗಳನವನಿಜೆಯು ಮನ್ನಿಸುತ ॥
ಭಾವಜಾಗಮಕಲೆಗಳೊಳು ನಾ।
ನಾವಿಧದೊಳೊಡಗೂಡಿ ರಾಘವ।
ದೇವನಿರ್ದನು ಪಾಲಿಸುತ [ಚತುರುದಧಿವೃತಧರೆಯ] ॥೨೨॥

ಇರಲು ಶಯ್ಯಾನಿಳಯದೊಳು ಭೂ।
ವರನಿಳಾಸುತೆ ಬಂದಳಲ್ಲಿಗೆ।
ಚರಣಗತಿಸಂಜನಿತನೂಪುರರಾವವಾವರಿಸೆ ॥
ಸಿರಿಮೊಗದ ನಗೆಯುಗುವ ಚಂದ್ರಿಕೆ।
ಧರಣಿಪನ ಲೋಚನಚಕೋರಿಗ।
ಳೆರಿಯಲೊಮ್ಮೆಗೆ ಸೆರೆವುವೆನೆ ಬಹುವಿಧವಿಳಾಸದಲಿ ॥ ॥೨೩॥

ಕರೆದು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದನು ತನ್ನಯ ।
ಹೊರೆಯೊಳವನಿಪನವನಿಜೆಯ ಮುಖ ।
ಸರಸಿರುಹವನು ನೋಡಿದನು ನುಡಿಸಿದನು ವಿನಯದಲಿ ॥
ಅರಸಿ ಸಂತಾನಾಭಿವೃದ್ಧಿಯ ।
ಧರಿಸಿದೆಯಲಾ ಬಯಕೆ ನಿನಗೇ ।
ನೊರೆಯಭೀಷ್ಟವನಾಗುವಮಾಡುವೆನೆಂದನೊಲವಿನಲಿ ॥೨೪॥

ಆದೊಡಾಲಿಸು ರಾಮ, ಮನವೆನ ।
ಗಾದಪುದು ಜಾಹ್ನವಿಯ ತೀರವ ।
ನೈದಿ ಮುನಿವನಿತೆಯರೊಳೊಂದಿರುಳಿರ್ದು ಬಹೆನೆನಲು ॥
ಆದರಿಸಿ ಲೇಸೆಂದೆನದು ಲೇ ।
ಸಾದೊಡೈಸೆ ನಿಜೇಷ್ಟಸಿದ್ಧಿಗ ।
ಳೈದದೊಡೆ ದೋಹಳವಿರುದ್ಧವಿದಬಲೆ ಕೇಳೆಂದ ॥೨೫॥

ಎಂದು ರಾಘವನವನಿಸುತೆಗಾ ।
ನಂದವನು ಪಡೆದಂತವ್ಪರದಿಂ ।
ದೆಂದು ನಡೆತಂದನು ವಿಶೇಷವಿಲಾಸಗಮನದಲಿ ॥
ಮುಂದೆ ಮೆರೆದಿಹ ಮಧ್ಯಕಕ್ಷದ ।
ಮಂದಿರದೊಳನುಜಪ್ರಧಾನರು ।
ಬಂದು ಮಂಡಿಸೆ ಮಂಡಿಸಿದನುತ್ತುಂಗಪೀಠದಲಿ ॥೨೬॥

ಬಳಿಕ ನೃಪನೇಕಾಂತದೋಲಗ ।
ದೊಳಗೆ ಪರಿಹಾಸಕರು ಕಥಕರು ।
ಪಲತೆಱದೊಳಿತಿಹಾಸಗಳನೋದುವ ಪುರಾಣಿಕರು ॥
ಬಳಸಿ ನೆರೆದರು ಧರ್ಮಪದ್ಧತಿ ।
ಗಳ ಕಥಾವೃತ್ತಾಂತಗಳ ಬಗೆ ।
ಗೊಳಿಸಿದರು ಮೃದುಮಧುರವಚನಾಮೃತದ ಸಾರದಲಿ ॥೨೭॥

ಇಂತು ವಿಜಯ ಸುರಾಜಕಾರಿಯ ।
ದಂತವಕ್ರಸುಮಾಗಧರು ನೆನೆ ।
ದಂತೆ ಪೇಳುವ ಭದ್ರ ಕುಟ್ಟಿಮ ದುಸರ ಪಿಂಗಳರು ॥
ಚಿಂತೆಯನು ಪರಿಹರಿಪ ಬಹುವೃ ।
ತ್ತಾಂತಗಳ ನೆರೆ ಬಲ್ಲ ಕಥಿಕರ ।
ತಿಂತಿಣಿಯೊಳಿಹ ಭದ್ರನನು ಕರೆದರಸನಿಂತೆಂದ ॥೨೮॥

ಏನು ಪುರದೊಳು ಭದ್ರ ನಮ್ಮನ ।
ದೇನನೆಂಬರು ; ಭರತವಚನವ ।
ನೇನನೆಂಬರು ; ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಶತ್ರುಘ್ನರಿರವುಗಳ ॥
ಏನನೊರೆವರು ; ಕೈಕೆ ನುಡಿದುದ ।
ಕೇನನುಸಿರುವರವನಿಜಾತೆಗೆ ।
ದೇನನಾಡುವರುಳ್ಳುದನು ನೀನೆನಗೆ ಹೇಳೆಂದ ॥೨೯॥

ಅರಸ! ನುಡಿವರದೇನ ನಿನ್ನಯ ।
ಚರಿತೆಯನು ಹೊಗಳುವರು ದಶಕಂ ।
ಧರವಿಜಯ ಮೊದಲಾದ ನಾನಾವಿಧದ ಕಥನಗಳ ॥
ಭರತನನು ಬಣ್ಣಿಪರು ಲಕ್ಷ್ಮಣ ।
ನಿರವನೊರೆವರು ಲಕ್ಷ್ಮಣಾನುಜ ।
ನೊರೆಗೆ ಸರಿಬಹರಿಲ್ಲೆನುತ ಬಣ್ಣಿಪುದು ಜನವೆಂದ ॥೩೦॥

ಕೇಳುವೊಡೆ ತಥ್ಯವನು ಹೇಳುವೃ ।
ದಾಳಿಗೊಳ್ಳದ್ಯಸುಜನರಲಿ ನೀ ।
ಕೇಳಿಸಿಬೆ ಶುಭವಾರ್ತೆಗಳನಶುಭೋಕ್ತಿಗಳನುಳಿದು ॥
ಪೇಳು ಭಯಬೇಡುಳ್ಳ ವಾರ್ತೆಯ ।
ನಾಲಿಸುವೆನೆನೆ; ಭದ್ರನಾಗಳೆ ।
ಪೇಳಿದನು ಕೈಕೆಯ ಮಹೀಸುತೆಯರ ಚರಿತ್ರಗಳ ॥೩೧॥

ಜೀಯ! ಚಿತ್ತೈಸಖಿಳಜನವ ।
ನ್ಯಾಯವೆಂಬುದು ಕೈಕೆ ನೆಗಳಿದ ।
ದಾಯವನು ಜಾನಕಿಯೊಳೆಳ್ಳನಿತುಂಟೆ ಕೊಱತೆಗಳು ॥
ವಾಯುದಿಂದೆನೆ ದುರ್ಜನರು ಗರು ।
ವಾಯಿಗೆಡುವುದೆ ಸುಜನರಿಗೆ ರವಿ ।
ಯಾಯತವನಲ್ಲೆಂಬ ಮುದಿಗೂಗೆಗಳ ಪರಿಯೆಂದ ॥೩೨॥

ಅಸುರನೆಳೆದುಯ್ದಾತ್ಮಪುರವನ ।
ವಿಸರದೊಳು ಮನವೆಳಸಿ ಸೆಱೆಯಿಡ ।
ಲಸುವಿಡಿದ ಜಾನಕಿಯ ಹುದುವಾಳ್ದಂತು ರಾಘವನ ॥
ಜಸಕೆ ಜೀವನವೊಪ್ಪದೆಂದಿದ ।
ನುಸಿರುವರು ಕೆಲಕೆಲರು ನೀತಿ ।
ಪ್ರಸರವುಸಿರ್ವುದು ಪಂಚಶುಭ ಪಂಚಾಶುಭಗಳೆನುತ ॥೩೩॥

ಅಱಿಯದವನೇ ದೇವರಡಿಗಡು ।
ಕೊಱತೆಯೇ ತವಚರಿತವನು ಜಗ ।
ವಱಿಯದೇ ನೊರಜೂಱಿದೊಡೆ ನೋವಹುದೆ ಮದಗಜಕೆ ॥
ಊಱುವ ಜಯವಧು ಬಾಹುಪೀಠದೊ ।
ಳೊಱಗಿಹಳು ನಿನ್ನಂಘ್ರಿಸರಸಿಜ ।
ಕೆಱಗದಹಿತಮಹೀಶರಿಲ್ಲವನೀಶ ಕೇಳೆಂದ ॥೩೪॥

ಎಂದ ಭದ್ರನ ವಚನಶಿಶಿರಕೆ ।
ಕಂದಿದುದು ನೃಪನಾಸ್ಯಸರಸಿಜ ।
ವಂದು ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟನು ಸಹೋದರ ಸಚಿವಸೂರಿಗಳ ॥
ಬಂದಿವಿಡಿದುದು ಚಿಂತೆ ದಶರಥ ।
ನಂದನನ ಚಿತ್ತವನು ರವಿಕುಲ ।
ಕಿಂದು ಬಂದುದು ಕೊಱತೆ ತನ್ನಿಂದೆನುತ ಬಿಸುಸುಯ್ದು ॥೩೫॥

ನೂಕಿದನು ನಿದ್ದೆಯನು ನಾನಾ ।
ವ್ಯಾಕುಲಾಂತಃಕರಣನನಿತಕೆ ।
ಕೋಕನದಸಖನಡರಿದನು ಪೂರ್ವಾದ್ರಿಮಸ್ತಕವ ॥
ಜೋಕೆ ಮಿಗೆ ಸಂಧ್ಯಾದಿಕರ್ಮವ ।
ನಾಕಕುತ್ಸ್ಥಜನೆಸಗಿ ಬಂದೇ ।
ಕಾಕಿ ಹೊಕ್ಕನು ಮಂತ್ರಶಾಲೆಯನಧಿಕಚಿಂತೆಯಲಿ ॥೩೬॥

ಕರೆಸಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣಭರತಶತ್ರು ।
ಘ್ನರನು ಕಟ್ಟೇಕಾಂತದಲಿ ರಘು ।
ವರನು ನುಡಿದನು ಜಾನಕಿಯ ಬಿಡದಿರಲು ನಿಮಿಷದಲಿ ॥
ಹರಣವನು ಬಿಡುವೆನು ದುರುಕ್ತಿಯ ।
ಸಹಿಸಿ ಬಾಳ್ವುದಕಿಂತ ಮರಣವೆ ।
ಪರಮಸುಖವೈಸಲೆ ಸುಮಿತ್ರಾಸೂನು ಕೇಳೆಂದ ॥೩೭॥

ಧಾರಿಣೀಸುತೆ ಪೇಳ್ದಹಳು ಮುನಿ ।
ನಾರಿಯರೊಳೊಂದಿರುಳು ಗಂಗಾ ।
ತೀರದಲ್ಲಿ ವಿನೋದದಿಂದಿಹೆನೆನುತಲೆನ್ನೊಡನೆ ॥
ವೀರ ನೆವನದು ನಿನಗೆ ನಮ್ಮಯ ।
ತೇರನೆತ್ತಿಸಿ ಶೀಘ್ರದಲಿ ಭಾ ।
ಗೀರಥಿಯ ತೀರದಲಿ ಬಿಡುಹೋಗೆಂದು ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟ ॥೩೮॥

ಜನಕಸುತೆ ಪರಿಶುದ್ಧೆ ರಾವಣ ।
ಹನನಸಮನಂತರದೊಳನಿಮಿಷ ।
ಮುನಿಜನೇಶ್ವರರೀಕ್ಷಿಸಲು ಮಾಡಿದಳು ನಂಬುಗೆಯ ॥
ಅನಲಮುಖದಲಿ ಪರಮಪಾವನೆ ।
ಯೆನಿಸಿದಳು ಅಪವಾದಕಳುಕದ ।
ಮನುಜನಿಹಪರಕಿಲ್ಲ ಕೀರ್ತಿಯೆ ಪರಮಗತಿಯೆಂದ ॥೩೯॥

ಏನನೆಂಬೆನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಚಿಂ ।
ತಾನುಗತನಾಗಿರ್ದು ಶೋಕಕೃ ।
ಶಾನುವನು ಸಂತೈಸುತೆಂತಾದೊಡೆಯುಮಗ್ರಜನ ॥
ಮಾನಸವ್ಯಥೆಯುಳಿವ ಕಾರ್ಯವ ।
ನಾನುವುದೆ ಕರ್ತವ್ಯವೆನುತತಿ ।
ದೀನಮಾನಸನೈದಿದನು ಸೀತೆಯ ನಿಕೇತನವ ॥೪೦॥

ದೇವಿ! ಬಿನ್ನಹ, ನಿನ್ನೆ ರಾಘವ ।
ದೇವನೊಳಗಾಡಿದಿರಿ ಗಡ! ಮುನಿ ।
ಪಾವನಾಶ್ರಮಕೈದಿ ಗಂಗಾತಟದೊಳೊಂದಿರುಳು ॥
ಆವಿಮಳಮುನಿವನಿತೆಯರ ಪದ ।
ಸೇವೆಗೈದುವೆನೆನುತ ನಿಮ್ಮಡಿ ।
ದಾವರೆಗೆ ಸೊಗಸುವೊಡೆ ಬಿಜಯಂಗೈ ರಥಕ್ಕೆಂದ ॥೪೧॥

ಎನಲು ಪರಿತೋಷದಲಿ ಸೀತಾ ।
ವನಿತೆ ರತ್ನಾಭರಣಕಾಂಚನ ।
ಜನಿತಸೂತ್ರಸುಗಂಧದಿವ್ಯಾಂಬರಸಮಾಜಗಳ ॥
ಮನದಣಿಯಲಳವಡಿಸಿ ಶ್ವಶ್ರೂ ।
ಜನಕೆ ಸೂಚಿಸಿ ಮಣಿದು ವರಕಾಂ ।
ಚನವರೂಥವನಡರಿದಳು ಹೊಗಳುತ ಕಕುತ್ಸ್ಥಜನ ॥೪೨॥

ಒಡನೆ ಬಂದು ಸುಮಂತ್ರನೆಸಗಲು ।
ನಡೆದುದಾರಥವಾಗ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ।
ನೊಡವರಲು ಜಂಘಾಲವಾಜಿವ್ರಜಗಳೈದಿದುವು ॥
ಮಿಡುಕಿದುವು ದಕ್ಷಿಣಭುಜಾಕ್ಷಿಗ ।
ಳೆಡೆವಿಡಿದ ಜನಕಾತ್ಮಜೆಗೆ ಬಲ ।
ಗಡೆಯೆ ನುಡಿದುವು ಗೌಳಿ ರಾಸಭವಶುಭಸೂಚಕವ ॥೪೩॥

ಏನು ಲಕ್ಷ್ಮಣ ದುಶ್ಶಕುನವೆಮ ।
ಗೇನನೆಂಬುವು ರಾಮನಂಘ್ರಿಗ ।
ದೇನು ಕೊಱತೆಯೊ ಭರತಶತ್ರುಘ್ನರಿಗದೇನಹುದೊ ॥
ಹಾನಿ ಕೈಕೆ ಸುಮಿತ್ರೆ ಕೌಸ ।
ಲ್ಯಾನಿಕಾಯದೊಳಿಲ್ಲಲೇ ತಾ ।
ನೇನಿದಱ ವಿಪರೀತವೃತ್ತಿಯಿದೆಂದಳಾಸೀತೆ ॥೪೪॥

ದೇವಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ ರಾಘವ ।
ದೇವನಂಘ್ರಿಗೆ ಭರತನೇಳ್ಗೆಗೆ ।
ನೋವಹುದೆ ಶತ್ರುಘ್ನನುನ್ನತಿಗೆತ್ತಣದು ಕೊಱತೆ ॥
ಆವ ಭಯ ಕೌಸಲೆ ಸುಮಿತ್ರಾ ।
ದೇವಿ ಕೈಕೆಯರಂಘ್ರಿಗಳಿಗಿದು ।
ರಾವಣಾರಿಯನೊಂದು ಗಳಿಗೆಯಗಲ್ದ ಫಲವೆಂದ ॥೪೫॥

ಎಂದು ಲಕ್ಷ್ಮಣನಾಸುಮಂತ್ರನೊ ।
ಳೆಂದು ಸೂಚಿಸಲಾತನಮಲ ।
ಸ್ಯಂದನವನತಿತೀವ್ರಗತಿಯಲಿ ನಡೆಸಿದನು ಮುಂದೆ ॥
ಬಂದು ನಿಂದರು ಗೋಮತೀವರ ।
ಸಿಂಧುತೀರದ ವಿಪಿನದೇಶದೊ ।
ಳೊಂದಿರುಳು ಮೂಱುದಿವಸವೈದಿದರಮಲಜಾಹ್ನವಿಯ ॥೪೬॥

ನೆನೆಯಲಾಲಿಸಲೀಕ್ಷಿಸಲು ಜೇ ।
ವನವನೀಂಟಲು ಮತ್ತೆ ಜನ್ಮವ ।
ನೆನೆಯರಾಲಿಸರೀಕ್ಷಿಸರು ಮೊಲೆಯುಣರು ಜನನಿಯರ ॥
ಎನಿಪ ಮಹಿಮಾಸ್ಪದಜಗತ್ಪಾ ।
ವನೆಯನಘಕುಲಮಲಿನವಿಚ್ಛೇ ।
ದಿನಿಯನತಿನಿರ್ಭರಮಹಾನಿಸ್ವನೆಯನೈದಿದರು ॥೪೭॥

ಅಡರಿದರು ನಾವೆಯನು ನಾವಿಕ ।
ರೊಡನೆ ರಥವನು ನಿಲಿಸಿ ಬಡಗಣ ।
ತಡಿಯೊಳತಿವೇಗದಲಿ ದಕ್ಷಿಣತಟವನೆಯ್ದಿದರು ॥
ಸಡಗರಿಪ ಜಾನಕಿಯನೀಕ್ಷಿಸಿ ।
ಯೊಡನೊಡನೆ ಶೋಕಾಗ್ನಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ।
ನೊಡಲನಾವರಿಸಿದುದು ಕುದಿದುಕ್ಕಿದುದು ನಯನಜಲ ॥೪೮॥

ಏನು! ಲಕ್ಷ್ಮಣ! ನಿನಗೆ ದುಃಖವಿ ।
ದೇನೆನುತ ಬೆಸಗೊಳೆ ಮಹೀಸುತೆ ।
ದೀನಮನನಾಡಿದನು ಗದ್ಗದರಾವವಚನದಲಿ ॥
ಭಾನುವಂಶಲಲಾಮ [ದಶರಥ ।
ಸೂನುವನು] ಕಾಣದೊಡೆನಗೆ ದು ।
ಮ್ಮಾನವಾದುದೆನಲ್ಕೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣಗೆಂದಳಾ ಸೀತೆ ॥೪೯॥

ಆರೆನಿಮಿಷವಗಲಿದೊಡೆ ರಾಮನ ।
ನಿರದು ಜೀವನವೆನಗೆ ನಾನಿಹ ।
ಪರಿಯನೀಕ್ಷಿಸೆನುತ್ತೆ ಸಂತೈಸಿದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ॥
ಧರಣಿಸುತೆ; ಬಱಿಕುತ್ತರಿಸಿ ವರ ।
ಸುರನದಿಯ ತೆಂಕಣ ತಡಿಯೊಳಿಹ ।
ಪರಮಮುನಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿಯಾಶ್ರಮದೆಡೆಯನೈದಿದರು ॥೫೦॥

ಮತ್ತೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಂತರಂಗದೊ ।
ಳೊತ್ತರಿಸಿದುದು ಶೋಕವದ ಕಾ ।
ಣುತ್ತ ಜಾನಕಿಯೆನಗಿದನು ಸೌಮಿತ್ರ ಹೇೞೆನಲು ॥
ಬಿತ್ತರಿಪೊಡಿದನೆನಗೆ ನಾಲಗೆ ।
ಬತ್ತಿದಪುದವನೀಶನಾಜ್ಞೆಯು ।
ಹೊತ್ತುಬಂದೆನು ತಾಯೆ ನುಡಿಯಲಶಕ್ಯ ತನಗೆಂದ ॥೫೧॥

ಏನು! ಲಕ್ಷ್ಮಣ, ನಿನಗೆ ರಾಮನ ।
ದೇನನಾಡಿದನಂಜದೆನ್ನೊಳು ।
ನೀನುಸಿರು ತತ್ಕಾರ್ಯವೇನೆಂದೆನಲು ತಲೆವಾಗಿ ॥
ಏನನೆಂಬೆ ಜನಾಪವಾದವ ।
ನಾನಲಾಱದೆ ನೃಪತಿ ನಿಮ್ಮನು ।
ಕಾನನಕೆ ಬಿಡಹೇೞಿ ಕಳುಹಿದನೆಂದು ಸೈಗೆಡೆದ ॥೫೨॥

ಎಂಬ ನುಡಿ ಕಿವಿಪೊಗಲು ಕಡುಗಾ ।
ಯ್ದಂಬು ನಟ್ಟಂತಾದುದದ್ದಳು ।
ಕೆಂಬನಿಯ ಕಡಲೊಳಗೆ ಮೈಮಱೆದೊಱಗಿದಳು ನೆಲದೆ ॥
ಎಂಬುದೇನೆಚಱಿಕೆಮಱವೆಗ ।
ಳೆಂಬ ಪರಿತಾಪದಲಿ ಕುದಿದಳು ।
ಹಂಬಲಿಸಿದಳು ಬೆದಱಿದಳು ಬೆಂಡಾದಳಳವೞಿದು ॥೫೩॥

ಜಾನಕಿಗೆ ಸಮನಿಸಿದ ದುಃಖವ ।
ನೇನನೆಂಬೆನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಚಿ ।
ತ್ತಾನುಗತಪರಿತಾಪವನು ಬಱಿಕೇನನುಸಿರುವೆನು ॥
ತಾನೆ ತನ್ನನು ಸಂತವಿಸಿ ಸೀ ।
ತಾನಿತಂಬಿನಿಗೆಂದನಕಟಕ ।
ಟೇನ ಮಾಳ್ಪೆನು ತಾಯೆ ಪಾತಕನೈಸೆ ವಿಧಿಯೆಂದ ॥೫೪॥

ಮಾತೆ, ಚಿಂತಿಸಬೇಡ ನಮ್ಮಯ ।
ತಾತನಿಂದಧಿಕನು ಮುನೀಂದ್ರ ।
ವ್ರಾತದಲಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ದಶರಥನೃಪನ ಮಿತ್ರನಲ! ॥
ಪೂತಚರಿತನು ನಿಮ್ಮ ಮನ್ನಿಪ ।
ನಾತನವನಿಪನಂಘ್ರಿ ಸರಸೀ ।
ಜಾತವನು ಜಾನಿಪುದು ಮನದೊಳು ನಿಮಗೆ ಮತವೆಂದ ॥೫೫॥

ಎಂದೆನುತ ಜನಕಾತ್ಮಜೆಯ ಬಲ ।
ವಂದು ನಯನೋದಕದ ಹೊನಲೊಳು ।
ನಾಂದು ನೋಡುತ ತಿರುತಿರುಗಿ ಬಂದಡರಿ ನಾವೆಯನು ॥
ಕುಂದಿದುತ್ಸವದಿಂದ ದಾಂಟಿದ ।
ನಂದು ಗಂಗಾನದಿಯನೀಕ್ಷಿಸು ।
ತಿಂದುವದನೆಯ ಮನದಱಲೊಳೈದಿದನು ತೀರವನು ॥೫೬॥

ಆನಿತಱೊಳು ವಾಲ್ಮೀಕಿಮುನಿಪನ ।
ವನದೊಳಱುತಿಹ ಸೀತೆಯನು ತ ।
ನ್ಮುನಿಯ ಶಿಷ್ಯರು ಕಂಡಱುಹೆ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ನಡೆತಂದು ॥
ವಿನಯನಿಧಿ ಕಂಡಱಿದು ರಾಮನ ।
ವನಿತೆಯನು ತತ್ಕಾರ್ಯವಿಧವನು ।
ಮನದೊಳಗೆ ತಿಳಿದುಯ್ದನಾಶ್ರಮಕಾಮಹಾಸತಿಯ ॥೫೭॥

ನೋಡಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಾಮುನಿಯ ಕೊಂ ।
ಡಾಡಿ ನಿಜರಥಕಡಱಿ ಸೂತನೊ ।
ಳಾಡಿದನು ಜಾನಕಿಯವಸ್ಥೆಯ ನೋಡಿದೈಯೆನುತ ॥
ಆಡಲೇನಡವಿಯಲಿ ನವೆದಳು ।
ಕೂಡೆ ರಾವಣನಿಂದ ನೊಂದಳು ।
ಕೇಡು ಮೇಲಡಸಿದುದು ಕೇಡೆಂಬಂತೆ ಹಾಯೆಂದ ॥೫೮॥

ಆದೊಡೆಲೆ ಸೌಮಿತ್ರಿ! ದಶರಥ ।
ಮೇದಿನೀಶ್ವರನೆಯ್ದಿದನು ಹಿಂ ।
ದಾದಿಯಲಿ ಗುರುವಹ ವಸಿಷ್ಠಮುನೀಂದ್ರನಾಶ್ರಮವ ॥
ಆದರಿಸಿ ದುರ್ವಾಸಮುನಿ ಮೊದ ।
ಲಾದರಿರಲು ತದಾಶ್ರಮದೊಳಧಿ ।
ವಾದನಂಗೆಯ್ದನು ಮಹೀಪತಿ ಮುನಿಗಳಡಿಗಳಿಗೆ ॥೫೯॥

ಹರಸಿದರು ಮನ್ನಿಸಿದರಿತ್ತರು ।
ಧರಣಿಪಂಗಾತಿಥ್ಯಪೂಜೆಯ ।
ನಿರದೆ ಯೋಗಕ್ಷೇಮವನು ಕೇಳಿದರು ವಿನಯದಲಿ ॥
ಪರಮಧರ್ಮ ಕಥಾಪ್ರಸಂಗವ ।
ನೊರೆಯಲವನಿಪನೊಡನೆ ತನ್ಮುನಿ ।
ವರರೊಳಿಹ ದುರ್ವಾಸಮುನಿಯೊಡನರಸನಿಂತೆಂದ ॥೬೦॥

ಎಲೆ ಮುನೀಶ್ವರ! ಪೇಳ್ವುದೆಮ್ಮಯ ।
ಕುಲವೆನಿತು ದಿನವಿಹುದು ಧರಣೀ ।
ವಲಯದೊಳು ಮತ್ಸುತರಿಗಾತ್ಮಜರೆನಿಬರುದಿಸುವರು ॥
ತಿಳುಹಬೇಕಿದನೆನಲು ಮುನಿಕುಲ ।
ತಿಲಕನೆಂದನು ರಾಮನಿಗೆ ಮ ।
ಕ್ಕಳುಗಳಿರ್ವರು ಮಿಕ್ಕವರಿಗೀಪರಿಯ ಸುತರೆಂದ ॥೬೧॥

ಧರಣಿಪತಿ ಹನ್ನೊಂದುಸಾಸಿರ ।
ವರುಷ ಪರಿಯಂತವನಿಯನು ಸೋ ।
ದರರೊಡನೆ ಪಾಲಿಪನು ರಾಘವನನಿತರಿಂ ಮೇಲೆ ॥
ಸುರರ ಸಿರಿಗರಸಹನೆನುತ ವಿ ।
ಸ್ತರಿಸಿ ಮೌನವ ಧರಿಸೆ ಮುನಿ ನೃಪ ।
ವರನಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಮುನಿಜನವ ಬೀಳ್ಕೊಂಡು ನಡೆತಂದ ॥೬೨॥

ಬಲ್ಲೆನಿದನೆಲೆ ಜೀಯ, ರಾಮನ ।
ವಲ್ಲಭೆಗೆ ಸುತರಹರು ಮುನಿಗಳ ।
ಸೊಲ್ಲು ತಪ್ಪದು ಬಂದುದೆಡರವರಿವರ ದೆಸೆಯಿಂದ ॥
ಕ್ಷಣವ ಕೊಳದಿರ್ಪುದೆನೆ ವಿಧಿ ।
ಬಲ್ಲಿದನಲಾಯೆನುತ ಭರದಲಿ ।
ನಿಲ್ಲದೈತಂದಿಳಿದನಾ ಗೋಮತಿಯ ತೀರದಲಿ ॥೬೩॥

ಕಳೆದನಂದಿನ ನಿಶಿಯನಾನಿ ।
ರ್ಮಳನದಿಯ ತೀರದಲಿ ಮಱುದಿನ ।
ನಳಿನಸಖನುದಯದಲಿ ತೆರಳಿದನೇಱು ನಿಜರಥವ ॥
ಕಳವಳಿಸೆ ಕರಣಾಳಿ ಚಿತ್ತದೊ ।
ಳೆಳಸಲತಿವೇದನೆಯ ಕಂಬನಿ ।
ತಳತಳನೆ ಸುರಿಯಲ್ಕೆ ಬಹಳವಿಷಾದದುಗುಡದಲಿ ॥೬೪॥

ವರರಘುಕ್ಷಿತಿನಾಥನಿಂಗಿತ ।
ದಿರವ ಜನಕಾತ್ಮಜೆಯ ದುಃಖದ ।
ಪರಿಯ ನೆನೆಯುತ ಸುಯ್ದು ಬಯ್ಯುತ ತಮ್ಮ ದುಷ್ಕೃತವ ॥
ಗಿರಿನದೀನದ ಖೇಡ ಖರ್ವಡ ।
ಪುರ ಮಡಂಬ ಗ್ರಾಮ ನಿಗಮೋ ।
ತ್ಕರವ [ನುತ್ತರಿಸುತ್ತ ಬಂದರು] ಪುರಿಗೆ ದುಗುಡದಲಿ ॥೬೫॥

ಬಂದು ರಾಮನ ಚರಣಕಮಲಕೆ ।
ವಂದಿಸಿದನೂರ್ಮಿಳೆಯ ಪತಿ ಕಡು ।
ಗಂದಿದರಸನ ಮೊಗವನೀಕ್ಷಿಸಿ ಸುರಿದು ಕಂಬನಿಯ ॥
ಎಂದನವನೀಸುತೆಯನಟವೀ ।
ವೃಂದದಲಿ ಬಿಟ್ಟೆಂದವನು ಮನ ।
ನೊಂದರೈ ಶತ್ರುಘ್ನಭರತರು ಬಯ್ದು ದುಷ್ಕೃತವ ॥೬೬॥

ಬಳಸಲಾಱದ ತೀವ್ರಸಂಗವ ।
ನಿಳೆಯೊಳಗೆ ಸತಿಸುತರೊಳಗರಿ ।
ದಬಲುದೊಱೆಯೊಳಗದ್ದುವರು ಸೈರಿಸುವರಾರದನು ॥
ಕಳೆದೆವಖಿಳಜನಾಪವಾದಕೆ ।
ಕುಳವಿವರ್ಧನೆಯಾದ ಸೀತೆಯ ।
ನಟವಿ ಮಾಡುವುದೇನೆನುತ ಸೌಮಿತ್ರಿ ಬಿಸುಸುಯ್ದ ॥೬೭॥

ಎಲೆ ಸುಮಿತ್ರಾಸೂನು! ಕೀರ್ತಿಯ ।
ನುಱುಹಬೇಕಿಹಪರವ ಮೆಚ್ಚಿಸಿ ।
ಬೞಿಕವರೊಳೊಂದುೞಿಯಲೊಂದಱ ಬಳಕೆ ಸುಜನರಿಗೆ ॥
ಸುಲಭವೆಂತಹುದೇಕಪಕ್ಷದೊ ।
ಳುೞಿದ ಖಗದಂತಹುದು ಚಿಂತೆಯ ।
ತಳೆಯಲಾಗದೆನುತ್ತ ತಿಳುಹಿದನನುಜರನು ರಾಮ ॥೬೮॥

ಭೋದುದಿಂದಿಗೆ ದಿವಸ ನಾಲ್ಕು ವಿ ।
ಷಾದಚಿತ್ತದೊಳೆಮಗೆ ಪುರದೊಳ ।
ಗಾದ ಕಾರ್ಯವನಱುದುದಿಲ್ಲದಱುಂದ ಕೇಡಹುದು ॥
ಆದಿಯಲಿ ನೃಗನಿಂತು ಕಾರ್ಯವ ।
ನಾದರಿಸದುಱೆ ಕೆಟ್ಟನಾಮ ।
ರ್ಯಾದೆ ಪೌರವಿಧಾನವಱುಯದೊಡೆಂದನಾರಾಮ ॥೬೯॥

ಅಕ್ಷಯಾತ್ಮ ವಿಪಕ್ಷದಾನವ ।
ಶಿಕ್ಷ ದುಷ್ಕೃತರೂಕ್ಷ ಸುಮನಸ ।
ಪಕ್ಷ ಲೋಕಾಧ್ಯಕ್ಷ ಕೌಸ್ತುಭಲಕ್ಷ ಘನವಕ್ಷ ॥
ಪಕ್ಷಿರಥ ಕಮಲಾಕ್ಷ ಕಿನ್ನರ ।
ಯಕ್ಷ ಸುರಮುನಿರಕ್ಷ ಸುಜನಾ ।
ಪೇಕ್ಷ ನರಹರ್ಯಕ್ಷ ಪಾಲಿಸು ಮೋಕ್ಷಪದದಕ್ಷ ॥೭೦॥

— ಇಂತು ಹದಿಮೂಱನೆಯ ಸಂಧಿ —

ಹದಿನಾಲ್ಕನೆಯ ಸಂಧಿ

ಸೂಚನೆ ॥ ಪೇಱಿದನು ನೃಗನಿಮಿ ವಸಿಷ್ಠ ವಿ ।
ಶಾಳಚರಿತಂಗಳ ಯಯಾತಿ ನೃ ।
ಪಾಳಕನ ಕಥೆಸಹಿತ ರಾಘವನೂರ್ವಿಳಾಪತಿಗೆ ॥

ಕೇಳು ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಪೂರ್ವದವನೀ ।
ಪಾಳರೊಳು ನೃಗನೆಂಬ ಧರಣೀ ।
ಪಾಲನಿರುತಿರಲೊರ್ಮೆ ಪುಷ್ಕರವೆಂಬ ತೀರ್ಥದಲಿ ॥
ಮೇಳವಿಸಿ ವತ್ಸಾನ್ವಿತದ ಪಶು ।
ಜಾಳವನು ಭೂಸುರರಿಗಿತ್ತನು ।
ಪೇಟಿಲಚ್ಚರಿ ಕೋಟಿಕಾನಕಶೃಂಗಖುರಯುತವ ॥೧॥

ಮರಳಿ ಬಂದೊಡಗಲಸಿದುದು ಭೂ ।
ಸುರರ ಹಿಂಡಿನೊಳೊರ್ವನೊರ್ವಂ ।
ಗರಸನಿತ್ತ ಘಟೋಧ್ನಿಯುದನೀಕ್ಷಿಸದೆ ಧರಣಿಪತಿ ॥
ಕರೆದು ಕೊಡೆ ಮತ್ತೊರ್ವ ಪಾರ್ವಂ ।
ಗಱಿಯುದವನದನುಯ್ಯೆ, ಕಾಣದೆ ।
ತಿರುಗಿದನು ದೆಸೆದೆಸೆಗೆ ಮುನ್ನಿನ ವಿಪ್ರನಾಪಶುವ ॥೨॥

ಹಂಬಲಿಸಿ ತೊೞಲಿದನು ಭೂಸುರ ।
ನೆಂಬುದೇನದನೊಂದು ವರ್ಷ ವಿ ।
ಳಂಬವಾದುದು ಕಾಲನಖಿಲನವೆಂಬ ಪುರದೊಳಗೆ ॥
ಇಂಬುಗೊಂಡಿರೆ ಕಂಡು ತನ್ನ ಕು ।
ಟುಂಬಪೋಷಣಮೌಲ್ಯವಿಲ್ಲಿಹು ।
ದೆಂಬವನೊಳಿದು ತನ್ನದೆಂದನು ತತ್ಪುರದ್ವಿಜನು ॥೩॥

ಆದುದಾದ್ವಿಜರಿರ್ವರಿಗೆ ಸಂ ।
ವಾದವೆನ್ನದು ತನ್ನದೆಂಬ ವಿ ।
ಭೇದದಂತವನೆಯ್ದುದವನಿಪನೆಡೆಗೆ ನಡೆತಂದು ॥
ಮೇದಿನೀಶನ ಸಮಯವನು ನಾ ।
ಲ್ಕೈದುದಿನ ಪರ್ಯಂತ ಕಾಣದೆ ।
ಮೇದಿನೀಸುರರತಿಮುಳಿದು ಶಾಪಿಸಿದರಾನೃಪನ ॥೪॥

ಏನು ಸದರವೊ ನಾವಿವಗೆ ನಿ ।
ದ್ರಾಸಮಯ ಗಡ! ದಿಟಕೆ ಸಮಯಾ ।
ನ್ವೇಷಿಗಳು ಗಡ! ನಾವು, ಸುಜನರಿಗಿವನದೃಶ್ಯನಲ ॥
ಐಸಲೇ! ಬೞಿಕೇನದೃಶ್ಯಾ ।
ಭಾಸವೀತನ ಬಗೆಗಹಡೆ ಕೃಕ ।
ಲಾಸನಾಗಿರಲೀನೃಪಾಲಕನೆಂದಾರಾದ್ವಿಜರು ॥೫॥

ಕೇಳಿದನು ನೃಪನಾದ್ವಿಜನ್ಮ ।
ವ್ಯಾಳಮುಖನಿಸ್ಯಂದವಾಙ್ಮಯ ।
ಕಾಳಕೂಟವನಕಟನುತ ತದ್ದ್ವಿಜರ ಬೞಿಸಂದು ॥
ಕಾಲಿಗೆಱಗಿ ಮಹಾತ್ಮರೀಪರಿ ।
ತಾಳಲಾಗದು ಕೋಪವನು ಕಡು ।
ಖೂಳನನು ರಕ್ಷಿಪುದು ತನ್ನನೆನುತ್ತ ಕೈಮುಗಿದ ॥೬॥

ಅದೊಡಾದ್ವಾಪರದ ಕಡೆಯೊಳು ।
ಯಾದವರೊಳುದಿಸುವ ನಿಶಾಚರ ।
ಸೂದಕನ ದೆಸೆಯಿಂದ ನಿನಗೆ ವಿಶಾಪವಹುದೆನುತ ॥
ಹೋದರವರಾಪಶುವನಲ್ಲಿಹ ।
ಮೇದಿನೀಸುರರ್ಗಿತ್ತು ಬೞಿಕ ವಿ ।
ಷಾದಮನನಾನೃಪತಿ ತನ್ನೞಿವಿಂಗೆ ಚಿಂತಿಸಿದ ॥೭॥

ಕರೆಸಿ ಮಂತ್ರಿಗಳೊಡನೆ ನುಡಿದನು ।
ಧರಣಿಯಮರರ ಶಾಪ ತಪ್ಪದು ।
ಪರಿಹರಿಸಲರಿಯದು ಮದಾತ್ಮಜನೆನ್ನ ರಾಜ್ಯವನು ॥
ಧರಿಸಿರಲಿ ವಸುವೆಂದೆನುತ ವಿ ।
ಸ್ತರಿಸಿದನು ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವ ।
ನುರುತರಪ್ರೇಮದಲಿ ಬೞಿಕಿಂತೆಂದನಾತ್ಮಜಗೆ ॥೮॥

ಎಲೆ ಮಗನೆ! ಭೂಸುರರ ಮನ್ನಣೆ ।
ಗಲಸದಿರು ಧರ್ಮದಲಿ ರಾಜ್ಯವ ।
ಸಲಹು ನೀನೆಂದೆನುತ ತನಗೆ ವಿಷಾದಪರ್ಯಂತ ॥
ಬಿಲಗಳನು ನೆರೆಸಾರ್ದು ಯೋಜನ ।
ದಳತೆಯಲಿ ಮಾಡಿಸಿದನೈ ಹಿಮ ।
ಜಲದ ಘರ್ಮಾಗಮಗಳಲಿ ಸೇವಾಸುಖಪ್ರದವ ॥೯॥

ಅನಿತಱೊಳಗೈದಿದುದು ವಿಪ್ರರು ।
ಮುನಿದು ವಚಿಸಿದ ಶಾಪ, ಭೂವರ ।
ನನುಭವಿಸಿದನು ಬಹುದಿವಸ ಕೃಕಲಾಸರೂಪಿನಲಿ ॥
ವಿನಯನಿಧಿ ಕೇಳೆನಲು ರಾಘವ ।
ಜನಪನಲಿ ಸೌಮಿತ್ರಿ ಪೇೞಿದ ।
ನಿನಿತು ಭಯವಲ್ಪಾಪರಾಧಕೆ ಬರಲದೇಕೆಂದ ॥೧೦॥

ಈತೆಱದೊಳಲ್ಪಾಪರಾಧೋ ।
ದ್ಭೂತಶಾಪಗಳುಂಟು ಕೇಳ್ವೊಡೆ ।
ಕೌತುಕವಲಾ! ಪೂರ್ವಪುರುಷ ಪುರಾಣಚರಿತಗಳು ॥
ಖ್ಯಾತವಾಗಿಹುದಾಲಿಸುವ ಸು ।
ಪ್ರೀತಿ ನಿನಗಿರಲುಸಿರಿದಪೆನು ಪು ।
ರಾತನದ ಕಥೆಯೆನುತ ರಾಘವನೊರೆದನನುಜಂಗೆ ॥೧೧॥

ಆದೊಡಾದ್ವಾಪರದ ಕಡೆಯೊಳು ।
ಯಾದವರೊಳುದಿಸುವ ನಿಶಾಚರ ।
ಸೂದಕನ ದೆಸೆಯಿಂದ ನಿನಗೆ ವಿಶಾಪವಹುದೆನುತ ॥
ಹೋದರವರಾಪಶುವನಲ್ಲಿಹ ।
ಮೇದಿನೀಸುರರ್ಗಿತ್ತು ಬಳಿಕ ವಿ ।
ಷಾದಮನನಾನೃಪತಿ ತನ್ನುಳಿವಿಂಗೆ ಚಿಂತಿಸಿದ ॥೭॥

ಕರೆಸಿ ಮಂತ್ರಿಗಳೊಡನೆ ನುಡಿದನು ।
ಧರಣಿಯಮರರ ಶಾಪ ತಪ್ಪದು ।
ಪರಿಹರಿಸಲರಿಯದು ಮದಾತ್ಮಜನೆನ್ನ ರಾಜ್ಯವನು ॥
ಧರಿಸಿರಲಿ ವಸುವೆಂದೆನುತ ವಿ ।
ಸ್ತರಿಸಿದನು ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವ ।
ನುರುತರಪ್ರೇಮದಲಿ ಬಳಿಕಿಂತೆಂದನಾತ್ಮಜಗೆ ॥೮॥

ಎಲೆ ಮಗನೆ! ಭೂಸುರರ ಮನ್ನಣೆ ।
ಗಲಸದಿರು ಧರ್ಮದಲಿ ರಾಜ್ಯವ ।
ಸಲಹು ನೀನೆಂದೆನುತ ತನಗೆ ವಿಷಾದಪರ್ಯಂತ ॥
ಬಿಲಗಳನು ನೆರೆಸಾರ್ದು ಯೋಜನ ।
ದಳತೆಯಲಿ ಮಾಡಿಸಿದನೈ ಹಿಮ ।
ಜಲದ ಘರ್ಮಾಗಮಗಳಲಿ ಸೇವಾಸುಖಪ್ರದವ ॥೯॥

ಆನಿತಯೊಳಗೈದಿದುದು ವಿಪ್ರರು ।
ಮುನಿದು ವಚಿಸಿದ ಶಾಪ, ಭೂವರ ।
ನನುಭವಿಸಿದನು ಬಹುದಿವಸ ಕೃಕಲಾಸರೂಪಿನಲಿ ॥
ವಿನಯನಿಧಿ ಕೇಳೆನಲು ರಾಘವ ।
ಜನಪನಲಿ ಸೌಮಿತ್ರಿ ಪೇಳಿದ ।
ನಿನಿತು ಭಯವಲ್ಪಾಪರಾಧಕೆ ಬರಲದೇಕೆಂದ ॥೧೦॥

ಈತೆಱದೊಳಲ್ಪಾಪರಾಧೋ ।
ದ್ಭೂತಶಾಪಗಳುಂಟು ಕೇಳ್ವೊಡೆ ।
ಕೌತುಕವಲಾ! ಪೂರ್ವಪುರುಷ ಪುರಾಣಚರಿತಗಳು ॥
ಖ್ಯಾತವಾಗಿಹುದಾಲಿಸುವ ಸು ।
ಪ್ರೀತಿ ನಿನಗಿರಲುಸಿರಿದಪೆನು ಪು ।
ರಾತನದ ಕಥೆಯೆನುತ ರಾಘವನೊರೆದನನುಜಂಗೆ ॥೧೧॥

ಕೇಳು ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಮುನ್ನಿನವನೀ ।
ಪಾಲರೊಳಗಿಕ್ಷ್ವಾಕುವೆಂಬ ನೃ ।
ಪಾಲಸುತ ನಿಮಿಭೂಪನೆನಿಸುವ ಮನುಕುಲೋದ್ಭವನು ॥
ಪಾಲಿಸುತ ಭೂಮಂಡಲವ ತ ।
ತ್ಕಾಲಕಾಲೋಚಿತವಖಿಳ ಧ ।
ರ್ಮಾಳಿಗಳನಾಚರಿಸುತಿರ್ದನು ಬಹುವಿಧಂಗಳಲಿ ॥೧೨॥

ಧರಣಿಪತಿ ಪಿತನಾಜ್ಞೆಯಲಿ ವಿ ।
ಸ್ತರಿಪೆನೆಂದು ಮಹಾಧ್ವರಕೆ ಕುಲ ।
ಗುರುವಸಿಷ್ಠನ ವರಿಸಲವನಿಂತೆಂದನವನಿಪಗೆ ॥
ಸುರಪನೆನ್ನನು ಮುನ್ನ ತನ್ನ ।
ಧ್ವರಕೆ ವರಿಸಿದನರಸ ತತ್ಕ್ರತು ।
ಪರಿಸಮಾಪ್ತಿಯೊಳೆಸಗು ಯಾಗವನೆನುತ ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟ ॥೧೩॥

ಆತನೈದಿದ ಬಳಿಕ ಭೂಪತಿ ।
ಗೌತಮನ ವರಿಸಿದನು ಯಾಗಕೆ ।
ಪೂತಚರಿತರು ಮುನಿಗಳೆಯ್ದಿದರತ್ರಿಮೊದಲಾದ ॥
ಸಾತಿಶಯಮೆನೆ ವೈಜಯಂತಾ ।
ಖ್ಯಾತನಗರೋಪಾಂತ ಹಿಮವ ।
ದ್ಭೂತಳದೊಳೆಸಗಿದನು ಮಖವನು ದೀರ್ಘಸೂತ್ರಕವ ॥೧೪॥

ಆವಸಿಷ್ಠಮುನೀಂದ್ರನತ್ತಲು ।
ದೇವರಾಜಾಧ್ವರದೊಳಿರ್ದನು ।
ಭೂವರಾಧ್ವರವೈದು ಸಾವಿರ ವರ್ಷದಂತದಲಿ ॥
ತೀವಿದುದು ಬಳಿಕಿತ್ತಲನಿತಱೊ ।
ಳಾವಿಬುಧಜನಪರಿವೃಢನ ಯಾ ।
ಗಾವಸಾನದೊಳೈದಿದನು ಧರೆಗಾವಸಿಷ್ಠಮುನಿ ॥೧೫॥

ಬೇಗ ಬಂದನು ನಿಮಿನೃಪಾಲನ ।
ಯಾಗಪೂರ್ಣಸ್ಥಳಕೆ ಕೇಳಿದ ।
ನಾಗ ಗೌತಮನಿಂದಲಾದುದು ಯಾಗವೆಂಬುದನು ॥
ತೂಗಿ ಶಿರವನು ನೃಪತಿ ನಿದ್ರಾ ।
ಯೋಗನಿರೆ ಮೈಮಱೆದಸೂಯೋ ।
ದ್ಯೋಗದಲಿ ಮುನಿ ಶಾಪಿಸಿದನು ಮಹಾಮಹೀಪತಿಯ ॥೧೬॥

ದೇಹವಸ್ಥಿರವೈಸೆ ಯಾಗವ ।
ನೂಹಿಸಿದನಾನೃಪತಿಯಿನ್ನು ವಿ ।
ದೇಹನಾಗಿರಲೆಂದು ಶಪಿಸಿದನಾವಸಿಷ್ಠಮುನಿ ॥
ಆಹವಣಿಗೆಚ್ಚೆತ್ತು ನೃಪವರ ।
ನಾಹವಿಘೂರ್ಣಮಾರುಣಾಂಬಕ ।
ನೂಹಿಸದೆ ಶಪಿಸಿದನು ಮುನಿಯ ವಿದೇಹನಾಗೆನುತ ॥೧೭॥

ಕೆಡೆದುದಿರ್ವರ ದೇಹವಾಗಳೆ ।
ಪೊಡವಿಯೊಳು ಚೇತನಗಳಡಗಿದೆ ।
ಮಿಡುಕಿದುವು ದೆಸೆದೆಸೆಗೆ ಪರಿದುವು ವಾಯುರೂಪದಲಿ ॥
ದೃಢವಲಾ ಮುನಿಚಿತ್ತವಾಗಳೆ ।
ನಡೆದು ಚತುರಾನನಗೆ ವಂದಿಸಿ ।
ನುಡಿದುದಶರೀರತ್ವದಲಿ ನಿಜಪಿತನೊಳಂತೆಂದ ॥೧೮॥

ಆದರಿಸು ಮುನಿಶಾಪದಲಿ ತನ ।
ಗಾದುದಿಂದು ವಿದೇಹ ದೇಹವ ।
ನೈದಿಸೈ ಪರಮೇಷ್ಠಿ ಮರಳಿ ವಿನೋದಮಾತ್ರದಲಿ ॥
ಆದಪುದು ನೀನೆಂದೊಡನೆ ತನು ।
ವಾದಪುದು ಮೈತ್ರಾವರುಣರಿಂ ।
ದೈದು ನೀನೆನೆ ಪೋದನಾಮುನಿ ವರುಣನಿದ್ದೆಡೆಗೆ ॥೧೯॥

ಬಳಿಕ ವರುಣನು ಮಿತ್ರರೂಪವ ।
ತಳೆದು ಸಾಗರನಾಥನೆನಿಪ ।
ಗ್ಗಳದ ದಿಕ್ಪಾಲತ್ವವನು ತಳೆದಿರ್ಪ ಸಮಯದಲಿ ॥
ಸುಳಿದಳೂರ್ವಶಿ ವರುಣನಿಳಯದ ।
ಬಳಿಯೊಳೀಕ್ಷಿಸಿದಾಕ್ಷಣವೆ ಕಳ ।
ವಳಿಸಿದುದು ಜಳಧಿಪನ ಮನವಂಗಜವಿಕಾರದಲಿ ॥೨೦॥

ತರುಣಿ ಪಯಣವಿದೆತ್ತ ನಿನ್ನಯ ।
ಗುರುಪಯೋಧರಕೆನ್ನ ಲೋಚನ ।
ತರಳಚಾತಕವೆಳಸಿದಪುದು ತವಾಧರಾಮೃತಕೆ ॥
ಸುರರ ಸರಿಯಹುದೆನ್ನ ನಾಲಗೆ ।
ತರುಣಿ ನಿನ್ನ ಮುಖಾಬ್ಜಕೆನ್ನಯ ।
ಸರಸಮಾನಸಹಂಸವಾವಗಮೆಱಗಿದಪುದೆಂದ ॥೨೧॥

ಎಂದೊಡೂರ್ವಶಿ ವರುಣನೊಡನಿಂ ।
ತೆಂದಳೆಲೆ ದಿಗಧೀಶ ಮಿತ್ರನೊ ।
ಳಿಂದೆಲೇ ಸಂಕೇತ ಸುರತೋದ್ಯೋಗದಲಿ ತನಗೆ ॥
ಹಿಂದುಗಳೆವುದಸಾಧ್ಯವೆನಲಿಂ ।
ತೆಂದನಾಸುರಸತಿಗೆ ವರುಣನ ।
ದೊಂದು ದಾಯವನೊಡನೆ ವಿಗತಾಪಾಯಕೃತಮತವ ॥೨೨॥

ಅದೊಡೂರ್ವಶಿ ಕೇಳು ಮಿತ್ರನೊ ।
ಳೈದಿಸೀದೇಹವನು ಮೇಣೆನ ।
ಗಾದಪುದು ನಿನ್ನೊಡನೆ ಮಾನಸಸಂಯೋಗ ಭೋಗದೊಳು ॥
ಆದರಿಸು ಮದ್ವೀರ್ಯವನು ಕುಂ ।
ಭೋದಕದೊಳಿರಿಸುವೆನೆನಲು ಲೇ ।
ಸಾದುದೆನುತೊಡಗೂಡಿದಳು ಮಾನಸದ ವಿದ್ಯೆಯಲಿ ॥೨೩॥

ಇಳುಹಿದನು ವೀರ್ಯವನು ಕುಂಭದ ।
ಜಳದೊಳುದಧಿಪನಪ್ಸರಾಂಗನೆ ।
ಬಳಿಕ ಮಿತ್ರನ ಬಳಿಗೆ ಪೋದಳತೀವಭೀತಿಯಲಿ ॥
ತಿಳಿದನಾಗಲೆ ಮಿತ್ರನಾಸುರ ।
ಲಳನೆ ನೆಗಳಿದ ಕಜ್ಜವನು ಕಡು ।
ಮುಳಿದು ಶಪಿಸಿದನಾಸ್ಯರುಚಿಜಿತಶಶಿಯನೂರ್ವಶಿಯ ॥೨೪॥

ಧಾರಿಣಿಯೊಳಿಹ ಕಾಶಿರಾಜಪು ।
ರೂರವನ ವಧುವಾಗು ಪೋಗಪ ।
ಕಾರಕಾರಿಣಿ ದುಷ್ಟಚಾರಿಣಿಯೆಂದು ಮುನಿ ನುಡಿಯೆ ॥
ಸಾರಿದಳು ಬುಧತನುಜನಾದ ಪು ।
ರೂರವಗೆ ಸತಿಯಾಗಿಯಪ್ಸರ ।
ನಾರಿ ಮಿತ್ರಾವರುಣವೀರ್ಯಸ್ಥಿತಿಯ ಕೇಳೆಂದ ॥೨೫॥

ಸುರಪತಿಯ ಮನದಿಚ್ಛೆ ಮಿತ್ರನ ।
ನೆರೆವ ನೆನಹಿನೊಳಿರ್ದ ಸಮಯಕೆ ।
ವರುಣಸಂಗಮವಾಗೆ ಮಿತ್ರಾವರುಣನಾಮದಲಿ ॥
ಪರಮತೇಜಃಪುಂಜವಿಳಿದಂ ।
ಕುರಿಸಿದುದು ಕುಂಭದಲಿ ಮೈತ್ರಾ ।
ವರುಣಿಯೆನಿಸಿದಗಸ್ತ್ಯಮುನಿ ಮುನ್ನಾದನದಜೊಳಗೆ ॥೨೬॥

ಬೞಿಕ ಕುಂಭಾರಣಿಯೊಳೆಂದು ।
ಜ್ವಳಿಸಿದುದಲ್ಲೈ ಮುನಿವಸಿಷ್ಠಾ ।
ನಲನು ಕುಲಗುರುವಾದನೊಡನಿಕ್ಷ್ವಾಕುಸಂತತಿಗೆ ॥
ಎಲೆ ಸುಮಿತ್ರಾಸೂನು ಕೇಳೈ ।
ನ್ನುೞಿದ ಕಾರ್ಯವ ನಿಮಿಯ ದೇಹವ ।
ನುೞುಹಿದರು ಮಂತ್ರಿಗಳು ಪರಿಮಳ ತೈಲಭಾಂಡದಲಿ ॥೨೭॥

ಕ್ರತುಸಮಾಪ್ತಿಯೊಳಾನಿಮಿಕ್ಷಿತಿ ।
ಪತಿಯ ದೇಹಕೆ ಜೀವಭಾವ ।
ಸ್ಥಿತಿಯನಿತ್ತನು ಕರುಣದಲಿ ಭಾರ್ಗವಮುನೀಶ್ವರನು ॥
ನುತಿಸಿತಾಸಭೆ ಮೆಚ್ಚಿದರು ದೇ ।
ವತೆಗಳತಿವಿನಯದಲಿ ತದ್ಭೂ ।
ಪತಿಯೊಳೆಂದರು ಬೇಡು ವರಗಳನೀವೆವೆಂದೆನುತ ॥೨೮॥

ಆದೊಡೊಳ್ಳಿತೆನುತ್ತ ಕೈಮುಗಿ ।
ದಾದಿತೇಯರೊಳಾಡಿದನು ತಾ ।
ನಾದಪೆನು ಲೋಕದ ನಿಮೇಷಸ್ಥಾನರೂಪದಲಿ ॥
ಆದರಿಬೊಡೆನ್ನಭಿಮತವನೆನ ।
ಲಾದಿವಿಬುಧರಂತಾಗಲೆನೆ ನೃಪ ।
ನಾದನಖಿಳಜನಾಕ್ಷಿಗಳಿಗೆ ನಿಮೇಷವಾಕ್ಷಣಕೆ ॥೨೯॥

ಶಿಥಿಲ ನಿಮಿಕುಲಕಾದುದೆಂಬೀ ।
ವ್ಯಥೆ ನೃಪಾಮಾತ್ಯರೊಳು ಸಮನಿಸೆ ।
ಮಥಿಸಿದರು ತನ್ನೃಪನ ದೇಹಾರಣಿಯನಂದವರು ॥
ಮಥನದೊಳು ಜನಿಯಿಸಿದ ಜನಪಗೆ ।
ಮಿಥಿಯೆನಿಪ ಹೆಸರಾಗೆ ಪುರವದು ।
ಮಿಥಿಳೆಯಾದುದು ಜನಕನಾದನು ಜನಕನಿಂದುದಿಸಿ ॥೩೦॥

ಎಲೆ ನೃಪಾಲಕ ಮನುಮಹೀಶ್ವರ ।
ನಿಳೆಗೆ ಧಾರ್ಮಿಕನಿನಿತು ಕೋಪವ ।
ಕುಲಗುರುವಿನೊಳು ಮಾಡಲೇಕೆನೆ ಮತ್ತೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣಗೆ ॥
ತಿಳುಹಿದನು ರಘುನಾಥನಿಳೆಗ ।
ಗ್ಗಳವದೆಂತೋ ಕ್ಷಾತ್ರತಾಮಸ ।
ದಳವ ಕೇಳು ಯಯಾತಿಚರಿತವನಾದೊಡಿಂತೆಂದ ॥೩೧॥

ಕೇಳು ಲಕ್ಷ್ಮಣ ನಹುಷನೆಂಬ ನೃ।
ಪಾಲತನುಜ ಯಯಾತಿ ಧರಣಿಯ।
ನಾಳುತಿರ್ದನು ತನ್ನೃಪಾಲಂಗೀರ್ವರರಸಿಯರು ॥
ಕಾಲವಶದಲಿ ಶುಕ್ರಸುತೆ ವರ।
ಲೋಲಲೋಚನೆ ದೇವಯಾನೆ ನೃ।
ಪಾಲಕಗೆ ಪಿರಿಯರಸಿಯಾಗಿರುತಿಹಳು ವಿಭವದಲಿ ॥೩೨॥

ಅಸುರಪತಿ ವೃಷಪರ್ವತನುಭವೆ।
ಬಿಸಜಮುಖಿ ಶರ್ಮಿಷ್ಠೆ ವಧುವಾ।
ವಸುಮತೀಶಗೆ ನಹುಷಜಗೆ ಕಿರಿಯರಸಿಯಾಗಿಹಳು ॥
ಉಶನಸುತೆ ಯದುವೆಂಬ ತನುಜನ।
ನಸುರತನುಭವೆ ಪೂರುವೆಂಬೀ।
ಪೆಸರ ಮಗನನು ಪಡೆದು ಸುಖದಿಂದಿರ್ದರೊಲವಿನಲಿ ॥೩೩॥

ದಿನದಿನಕೆ ನಹುಷಾತ್ಮಜನಿಗಾ।
ವನಿತೆ ಶರ್ಮಿಷ್ಠೆಯೊಳು ಸಂದುದು।
ಮನದೊಲವು ಶುಕ್ರಾತ್ಮಜೆಯು ತನುಸಂಗಕಳಿಸಿದುದು ॥
ಜನಿಸಿದುದು ಸಾಪತ್ನ್ಯಮತ್ಸರ।
ಘನವಿಷಾಂಕುರವಾತ್ಮಗತದೊಳು।
ನೆನೆದು ಬರಿಸಿದಳಾವನಿತೆ ನಿಜಜನಕ ಭಾರ್ಗವನ ॥೩೪॥

ಏನು ಬರಿಸಿದೆ ಮಗಳೆ ತನ್ನನ।
ದೇನು ಮನದ ವಿಷಾದ ನಿನಗೆನ।
ಲಾನಿತಂಬಿನಿ ಗದ್ಗದಸ್ವನೆ ನುಡಿದಳಿಂತೆನುತ ॥
ಹೀನವೃತ್ತಿಯ ಧರಿಸಿ ಬಾಳ್ವೆನೆ।
ತಾನಕಟ! ಸವತಿಯೊಳು ನಹುಷನ।
ಸೂನು ಬಾಳ್ದಪನೆನಗೆಬಿಪ್ಪ ನಿಜವೆಂದಳಗ್ನಿಯಲಿ ॥೩೫॥

ಕೇಳಿದಾಕ್ಷಣ ಮಗಳ ನುಡಿಯನು।
ತಾಳಿದನು ಕೋಪವನು ಶಾಪವ।
ಕೇಳು ಮಗಳೆ ಯಯಾತಿ ಜರೆಯಲಿ ಹೀನನಾಗಿರಲಿ ॥
ಬಾಳುವೆಣನಿರಲೆನುತ ನುಡಿದು ನಿ।
ಜಾಳಯವನೆಯ್ದಿದನು ಮುನಿದೊಡೆ।
ಕಾಲನೈ ಸಲೆ ಶುಕ್ರನೆಲೆ ಸೌಮಿತ್ರಿ ಕೇಳೆಂದ ॥೩೬॥

ಬಱಿದೆ ಹೋಹುದೆ ಮುಳಿದ ಭೂಸುರ ।
ನುಱುನುಡಿಗಳಾನೃಪನ ಮೆಯ್ಯೊಳು ।
ಕಱುಹುಗೊಂಡುದು ಮುಪ್ಪು ಜವ್ವನದಿರವು ಜಾಱಿದುದು ॥
ಅಱಿವು ಮಱವೆಗೆ ಚಿತ್ತವಾಗಳೆ ।
ತ್ರೆಱಹುಗೊಟ್ಟುದು ಕಾಮದೇಱಿಗೆ ।
ಬಱತುದಾವಿಭು ಮುಳುಗಿದನು ಚಿಂತಾಸಮುದ್ರದಲಿ ॥೩೭॥

ನೊಂದು ಮನದಲಿ ನೃಪತಿ ಬಱಿಕಿಂ ।
ತೆಂದನಾಪೂರುವಿನೊಳೇನ್ನೈ ।
ಕಂದ ಶುಕ್ರನ ಶಾಪದಲಿ ಮುಪ್ಪಡಿಸಿತಿಂದೆನಗೆ ॥
ಹಿಂದುಗಳೆಯದೆ ತನ್ನ ಮಾತನು ।
ತಂದೆ ನೀನೀಜರೆಯ ಧರಿಸಲು ।
ಬಂದಪುದು ನಿನ್ನೀವಯೋಧಿಕವೆನಗೆ ಕೇಳೆಂದ ॥೩೮॥

ಎನೆ ಹಸಾದವೆನುತ್ತ ತಳೆದನು ।
ಜನಪತಿಯ ಜರೆಯನು ಮಹೀಶನ ।
ತನು ಮರಳಿ ತಾರುಣ್ಯವಾಂತುದು ಮುನ್ನಿನಂದದಲಿ ॥
ತನಯನನು ಕೊಂಡಾಡಿ ನಹುಷನ ।
ತನುಜನತಿಮುದದಿಂದ ನೆಗಳ್ದ ।
ನನಿಮಿಷರು ಕೊಂಡಾಡೆ ಶತಸಾವಿರಮಹಾಕ್ರತುವ ॥೩೯॥

ಜನಪತಿಗೆ ಧರ್ಮಾರ್ಥಕಾಮಗ ।
ಳೆನಿಪ ವರ್ಗತ್ರಯನಿಧಾನಾಂ ।
ಜನದ ಸಿದ್ಧಿಯದಾಯ್ತು ರಾಜ್ಯಶ್ರೀಯ ಸೋಂಕಿನಲಿ ॥
ತನುಜ ತಣಿದುದು ಚಿತ್ತವೆನಗಿ ।
ನ್ನೆನಿತು ನವೆದಯೊ ನೀನೆನುತ ತ ।
ತ್ತನಯಗಿತ್ತನು ಜವ್ವನವನಪ್ಪಿದುದು ಜರೆ ನೃಪನ ॥೪೦॥

ಪೂರುವಿಗೆ ನೃಪನಖಿಳರಾಜ್ಯದ ।
ಭಾರವನು ಪರುಠವಿಸಿ ಕೊಟ್ಟನು ।
ಭೇರಿಧವಳಚ್ಛತ್ರಚಾಮರಚಿಹ್ನೆಗಳು ಸಹಿತ ॥
ಧಾರಿಣೀಪತಿ ಶಪಿಸೆ ಯದುವಿಗೆ ।
ದೂರವಾದುದು ರಾಜ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ವಿ ।
ಕಾರರಾಕ್ಷಸನಾಗಿ ಗಿರಿವನಗಳನು ಸಾರಿದನು ॥೪೧॥

ಈತೆಱದೊಳವನೀಶನಂದು ಪು।
ರಾತನಕಥನವೊರೆದು ತನ್ನನು।
ಜಾತನೊಡನಿರುತಿರ್ದ ಮುನ್ನೀಸಲ್ಜಿನ ಸಮಯದಲಿ॥
ಪೂತಚರಿತನು ಸುಪ್ರಭಾತಾ।
ಖ್ಯಾತವಹ ಕರ್ಮಗಳನೆಸಗಿ ವಿ।
ಧೂತರಿಪು ಬಂದಿತ್ತನೋಲಗವನು ಸರಾಗದಲಿ ॥೪೨॥

ಅಕ್ಷಯಾತ್ಮ ವಿಪಕ್ಷದಾನವ।
ಶಿಕ್ಷ ದುಷ್ಕೃತರೂಕ್ಷ ಸುಮನಸ।
ಪಕ್ಷ ಲೋಕಾಧ್ಯಕ್ಷ ಕೌಸ್ತುಭಲಕ್ಷ ಘನವಕ್ಷ ॥
ಪಕ್ಷಿರಥ ಕಮಲಾಕ್ಷ ಕಿನ್ನರ।
ಯಕ್ಷ ಸುರಮುನಿರಕ್ಷ ಸುಜನಾ ॥
ಪೇಕ್ಷ ನರಹರ್ಯಕ್ಷ ಪಾಲಿಸು ಮೋಕ್ಷಪದದಕ್ಷ ॥೪೩॥

ಇಂತು ಹದಿನಾಲ್ಕನೆಯ ಸಂಧಿ.

———:0:———

ಹದಿನೈದನೆಯ ಸಂಧಿ.

———

ಸೂಚನೆ:—ಧೀರಭರತಾನುಜನು ಯಮುನಾ।
ತೀರವಾಸಿ ಮುನೀಂದ್ರರಹುದೆನೆ।
ವೀರಲವಣಾಸುರನನಿಕ್ಕಿದನಸಮಸಮರದಲಿ ॥

ಪೇಳ್ದನು ವಾಲ್ಮೀಕಿ ರಘುಭೂ।
ಪಾಲಕರ ಚರಿತವನು ನದೆತಂ।
ದೋಲಗದ ಶಾಲೆಯೊಳು ಹರಿಪೀಠವನಲಂಕರಿಸಿ ॥
ಮೇಲೆ ಮೇಲ್ವೆತಪ್ಪ ಪುರಜನ।
ಜಾಲವನು ಮನ್ನಿಸಿ ಯಶಶ್ರೀ।
ಲೋಲನಿರ್ದನು ಪೌರಕಾರ್ಯವಿಚಾರಚಿತ್ತದಲಿ ॥೧॥

ನೆರೆದುದೋಲಗವಖಿಳಪೃಥ್ವೀ |
ಶ್ವರರು ಸೇನಾನಾಯಕರು ಸಚಿ |
ವರು ಪುರೋಹಿತ ಕಾವ್ಯಕಥಕ ಪುರಾಣಪಂಡಿತರು ||
ಕರಿತುರಗಶಿಕ್ಷಕರು ಜೋದರು |
ಭರತಸಂಗೀತ ಪ್ರವೀಣರು |
ಕರಣಿಕರು ಭೂಸುರರು ಸಾಂವತ್ಸರಿಕರೊಗ್ಗಿನಲಿ ||೨||

ಇರೆ ಭರತಶತ್ರುಘ್ನ ಲಕ್ಷ್ಮಣ |
ರರಸನೆಡಬಲವಂಕದಲಿ ಭಯ |
ಭರಿತ ಭಕ್ತಿನಿಯುಕ್ತನಾದ ಸುಮಂತ್ರನೈತಂದು ||
ಅರಸ ಭಾರ್ಗವ ಮುಖ್ಯಯಮುನಾ |
ವರನದೀತಟವಾಸಿಗಳು ಮುನಿ |
ವರರು ಬಾಗಿಲೊಳಿಹರೆನುತ ಪೇಳ್ದನು ಕೈಮುಗಿದು ||೩||

ಜನಪತಿಯ ನೇಮದಲಿ ಸಭೆಗಾ |
ಮುನಿಜನವ ಹುಗಿಸಿದನು ಭೂಪತಿ |
ವಿನಯವಿನಮಿತನರ್ಘ್ಯಪಾದ್ಯಾಸನಗಳನು ರಚಿಸಿ ||
ವಿನುತ ಕಂದಫಲಾದಿತೀರ್ಥಗ |
ಳೆನಿಪ ವಸ್ತುಗಳನು ನೃಪಾಲ |
ವಿನಯದಲಿ ಕೈಗೊಳಿಸೆ ಹರಸಿದರಖಿಳ ಮುನಿವರರು ||೪||

ಬಳಿಕ ರಾಘವನೆಂದನೆಲೆ ಮುನಿ |
ಗಳಿರ ನಿಮ್ಮಯ ಬರವಿದತಿಮಂ |
ಗಳವಲಾ ನಿಮ್ಮಂಘ್ರಿದರ್ಶನವಿಂದಪೂರ್ವವಲಾ ||
ತಿಳಿಯದೆವಿಮ್ಮಾ ದೇಶಕೋಶಂ |
ಗಳು ಮದೀಯ ಪ್ರಾಣವೆಂಬಿವ |
ಉಳಿವೃ ವಿಪ್ರಾರ್ಥಂಗಳವಿಕಥಮಳಿವುದಿವನೆಂದ ||೫||

ಎನಲು ಪರಿತೋಷದಲಿ ಮುನಿಗಳು |
ತನತನಗೆ ಹೊಗಳಿದರು ರಾಮನ |
ವಿನಯವಚನಕೆ ಸುಪ್ರತಿಜ್ಞಾರೂಢನಹುದೆನುತ
ಜನಪ ಬಂದೆವು ಕೇಳು ದಶಶಿರ |
ಹನನವಾದುದು ನಿನ್ನ ದೆಸೆಯಿಂ |
ದೆನೆ ಮದೀಯೋಪದ್ರವವ ಪರಿಹರಿಸು ನೀನೆನಲು || ||೬||

ಉಸಿರಬೇಕೇ ರಾಮ ಕೃತಯುಗ ।
ದಸುರರೊಳು ಮಧುವೆಂಬ ರಾಕ್ಷಸ ।
ನಸಮನೇತ್ರನ ಭಜಿಸಿ ಪಡೆದನಲೈ ಮಹಾಯುಧವ ॥
ವೃಷವರಧ್ವಜನಿತ್ತನಾತಂ ।
ಗಸಮಶೂಲವನದಱ ದೆಸೆಯಿಂ ।
ಹೊಸಪರಿಯ ಶೂಲವನು ದೇವಾಸುರವಧೋದ್ಯಮದ ॥೭॥

ಸುರವಿರೋಧಿಯ ತನಯನೋರ್ವನೊ ।
ಳಿರಲೆನುತ ಕೊಟ್ಟನು ಮಹೇಶ್ವರ ।
ನರಸ ಶೂಲವನದಱ ಮಹಿಮೆಯನೇನನುಸಿರುವೆನು ॥
ಸುರನರೋರಗದೈತ್ಯರನು ದ ।
ಳ್ಳುರಿಯೊಳುರುಹುವುದಾದನುಜನಾ ।
ಚರಿಸೆ ತಪವನು ಶೂಲವಿರ್ದಪುದವನ ತನುಜನಲಿ ॥೮॥

ಆತನಿರುತಿರಲೆಮಗೆ ತಪಸಿ ।
ಸ್ಸೇತರದು ನೃಪ ಲವಣನೆಂಬ ಸು ।
ರೇತರನ ನೀನೆಯ್ದಿ ಕೊಲ್ಲದೊಡಾಗದೆನೆ ಕೇಳ್ದು ॥
ಆತನೊಮ್ಮೆಗೆ ಶೂಲವಿಲ್ಲದೆ ।
ಭೂತಲದೊಳಡಿಯಿಡುವ ಸಮಯದ ।
ಮಾತನಱುಹುವುದೆನ್ನೊಳೆನೆ ಪೇೞ್ದರು ಮುನಿವರರು ॥೯॥

ಆದೊಡಾಲಿಸು ರಾಮ ದಿನಮುಖ ।
ದಾದಿಯಲಿ ತದ್ದನುಜನಡನಿಯ ।
ನೈದಿದಪನಾಹಾರಕೆಂದಿದು ನಿಚ್ಯವಿಧಿಯವಗೆ ॥
ಹೊಯ್ದು ತಿಂಬನು ಸಿಂಹವಾರಣ ।
ವಾದಿಯಾಗಿಪ ಮೃಗಕುಲವನೀ ।
ರೈದು ಸಾಸಿರವನು ಸುರಾಸುರಮಾನವರು ಸಹಿತ ॥೧೦॥

ಆಸಮಯದೊಳು ಪಿಡಿಯನಾಲವ ।
ಣಾಸುರನು ಶೂಲವನು ಕೇಳೆನೆ ।
ಲೇಸೆನುತ ರಘುನಾಥನಾಲೋಕಿಸೆ ನಿಜಾನುಜರ ॥
ವಾಸಿ ಮಿಗೆ ಶತ್ರುಘ್ನನೈತಂ ।
ದಾಸುರಾರಿಯ ಪಥೆಗೆನಗೆ ವಸು ।
ಧೇಶ ನೇಮವನೀಯಬೇಕೆಂದೆಱಗಿದನು ಪದಕೆ ॥೧೧॥

ಒಳ್ಳಿತೆಂದನುಜಂಗೆ ದನುಜನ ।
ಕೊಲ್ಲೆನುತ ಮಧುಕೈಟಬರ ಕೊಲು ।
ವಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟ ಮಹಾಸ್ತ್ರವನು ಕೈಕೊಳಿಸಿ ವಿಧಿಸಹಿತ ॥
ಸಲ್ಲಲಿತಮಧುದೈತ್ಯವಿಷಯಕೆ ।
ವಲ್ಲಭನು ನೀನಾಗೆನುತ ಭೂ ।
ವಲ್ಲಭನು ರಚಿಸಿದನು ಪಟ್ಟವನಧಿಕವಿಭವದಲಿ ॥೧೨॥

ಶೂಲವನು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಪೂಜಿಸಿ ।
ಖೂಳರಕ್ಕಸನೈದುವನು ಗಡ! ।
ಹಾಬೊಡಲಿಗಾಹಾರಕೆಂದು ಮಹಾವನಾಂತರಕೆ ॥
ಕೇಳು ನಮ್ಮುಕ್ತಿಯನು ದೈತ್ಯನ ।
ವೇಳೆಯಱಿದಾಪುರವ ಹೊಗಗುಡ ।
ದೇಱಿಸಾತನ ಹರಣವನು ಜಯವಹುದು ಹೋಗೆಂದ ॥೧೩॥

ಧನ ಕನಕ ರಥ ತುರಗ ಕರಿ ಪರಿ ।
ಜನಗಳನು ವಿಂಗಡಿಸಿ ರಾಘವ ।
ನನುಜನನು ಬೀಳ್ಕೊಳಿಸಿದನು ಮುನಿಜನವನೊಡಗೂಡಿ ॥
ಜನನಿಯರಿಗಭಿನಮಿಸಿ ನೃಪಪದ ।
ವನಜಕಾನತನಾಗಿ ಭರತಗೆ ।
ವಿನಯದಲಿ ಮಣಿದೆಱಗಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಡಿಗೆ ಬೀಳ್ಕೊಂಡ ॥೧೪॥

ನಡೆದನಾಪುರದಿಂದ ವಾದ್ಯದ ।
ಗಡಣದಲಿ ಮಧುಪುರಿಗೆ ಮುನಿಜನ ।
ದೊಡನೆ ಗಜರಥತುರಗಕಾಲಾಳಿರದೆ ಸಂದಣಿಸೆ ॥
ಪಡುವ ದೆಸೆಗಲ್ಲಲ್ಲಿ ನೋಡುತ ।
ಬೊಡವಿಯೊಳಗಿಹ ದೇಶ ಪುರ ಖ ।
ರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಗ್ರಾಮನಿಗಮಂಗಳನು ಕಳೆಕಳೆದು ॥೧೫॥

ಬಂದನಾಗೋಮತಿಯ ತೀರದೊ ।
ಳೊಂದಿರುಳು ಕಳೆದಲ್ಲಿ ಮಱುದಿನ ।
ಮುಂದಿಯೊಡವರಲೈದಿದನು ವಾಲ್ಮೀಕಿಯಾಶ್ರಮವ ॥
ವಂದಿಸಲು ಹರಸಿದನು ಮುನಿಪತಿ ।
ಯಿಂದು ಸುದಿನವಿದಾದುದೆಮಗೆನು ।
ತೆಂದು ಕಂದಫಲಾದಿ ಭೋಜನದಿಂದ ಮನ್ನಿಸಿದ ॥೧೬॥

ಒಱೆಕ ಮುನಿ ನಿಮ್ಮಾಶ್ರಮದ ಹೊಱ ।
ವಳಯದೊಳು ತೋಱುವುದು ಯಾಗ ।
ಸ್ಥಲವಿದಾವುದು ಪೇೞಬೇಕೆನಗೆಂದು ಬಿನ್ನೈಸೆ ॥
ಎಲೆ ಕಕುತ್ಸ್ಥಜ ಕೇಳು ನಿಮ್ಮಯ ।
ಕುಲದೊಳಗೆ ಸೌದಾಸನೆಂಬ ।
ಗ್ಗಳೆಯ ಭೂಪತಿ ಮಿತ್ರಸಹನೆಂಬಾತ್ಮಭವನೊಡನೆ ॥೧೭॥

ಮಗನೊಡನೆ ಸೌದಾಸಭೂಪತಿ ।
ನಗರವನು ಹೊಱವಂಟು ನಾನಾ ।
ಮೃಗವನಱಸುತ ಬೇಂಟೆಗೆಯ್ದಿದನೊಮ್ಮೆ ವಿಪಿನದಲಿ ॥
ಮೃಗಕುಲವನಾವನದೊಳಗೆ ನಿ ।
ರ್ಮೃಗವೆನಿಸಿ ಶಾರ್ದೂಲರೂಪಿನ ।
ವಿಗಡರಕ್ಕಸರಿಬ್ಬರಿರೆ ಮುರಿದೆಚ್ಚನಾನೃಪತಿ ॥೧೮॥

ಬಿರ್ದುದದಱೊಳಗೊಂದು ಭೂಚರ ।
ನಾರ್ದಿಸಲು ದೈತ್ಯಸ್ವರೂಪಿನೊ ।
ಳಿರ್ದ ಸುಱೆದಾವ್ಯಾಘ್ರರೂಪಿನೊಳೊರ್ವನಾಕ್ಷಣಕೆ ॥
ನಿರ್ದಯನಲಾನೃಪತಿ ನಿನಗೇ ।
ನಿರ್ದದೆನ್ನೊಳು ವೈರಮತಿ ನೀ ।
ಮರ್ದಿಸಿದೆ ಮತ್ಸಖನನಾದೊಡೆ ಕೇಳು ನೀನೀಗ ॥೧೯॥

ಮಱೆಯದಿರು ನೃಪ ಮತ್ಸಖನ ನೀ ।
ನಿಱಿದವೊಲು ನಿನಗೊಮ್ಮೆ ನಾನಾ ।
ತೆಱದಲಪಕೃತಿಯೆಸಗದೊಡೆ ರಕ್ಕಸನೆ ನಾನೆನುತ ॥
ಕುಱುಹುದೋಱದದೃಶ್ಯದಲಿ ಮೆ ।
ಯ್ಮಱೆಸಿ ಕೊಂಡನು ದನುಜನಾನೃಪ ।
ನುಱುವ ಚಿಂತೆಯೊಳೈದಿದನು ಮಗನೊಡನೆ ನಿಜಪುರಿಗೆ ॥೨೦॥

ಕೇಳು ನೃಪ ಸೌದಾಸಭೂಪತಿ ।
ಕಾಲಧರ್ಮವನೈದಿದನು ಚಿರ ।
ಕಾಲಕಾದುದು ಮಿತ್ರಸಹನಿಗೆ ರಾಜ್ಯದರಸುತನ ॥
ಪೇೞಲೇನೀಯೆಡೆಯೊಳಾನರ ।
ಪಾಳನತಿವಿಭವದಲಿ ಯಾಗವ ।
ಬೇಳಿದನಲ್ಲೈ ಮುನಿವಸಿಷ್ಠನ ವರಿಸಿ ಬಹುದಿವಸ ॥೨೧॥

ಜನಪ ಯಜ್ಞಸಮಾಪ್ತಿಯಲಿ ಬಂ ।
ದನು ವಸಿಷ್ಠನ ರೂಪಿನಲಿ ದನು ।
ತನುಜನೆಂದಿನ ಪೂರ್ವವೈರವ ನೆನೆದು ನೃಪನೆಡೆಗೆ ॥
ಎನಗೆ ಮನವಾದಪುದು ಮಾಂಸಾ ।
ಶನವನವನಿಪ ಮಾಡಿಸೆನೆ ನಿಜ ।
ವೆನುತ ಸೂದಾಧ್ಯಕ್ಷನೊಳು ನೃಪನಂದು ನೇಮಿಸಿದ ॥೨೨॥

ಏನನೆಂಬೆನು ರಾಘವಾನುಜ ।
ದಾನವನ ಕಪಟವನು ತಂದನು ।
ಮಾನುಷಾಮಿಷಗಳನು ಸೂದಾಧ್ಯಕ್ಷರೂಪಿನಲಿ ॥
ತಾನೆ ಪಚಿಸಿದನಾಪ್ತನಂತೆ ಮ ।
ಹಾನಸದೊಳಜ್ಞಾತನರಸನ ।
ದೇನನಱಿಯದೆ ಗುರುವಸಿಷ್ಠಂಗುಣಬಡಿಸಿದನದ ॥೨೩॥

ಸಂಶಯದೊಳುಣಲೊಲ್ಲದಾನರ ।
ಮಾಂಸವನು ತನ್ನೃಪನನೆಲವೊ ನೃ ।
ಶಂಸ ಕಪಟದೊಳೆನಗೆ ನೆಗೞ್ದ ಮಾನುಷಾಮಿಷವ ॥
ಹಿಂಸಕನು ನೀನಡವಿಯೊಳು ನರ ।
ಮಾಂಸಭೋಜನದಿಂದಿಹುದು ದು ।
ರ್ವಂಶನಾಗೆಂದೆನುತ ಮುನಿ ಶಾಪಿಸಿದನಾನೃಪನ ॥೨೪॥

ಅಂದು ನರಪತಿಯಾವಸಿಷ್ಠನೊ ।
ಳೆಂದನಾಮಿಷಭೋಜನವನೆನ ।
ಗೆಂದು ಮೊದಲೊಳಗಾಡಿ ಶಪಿಸುವುದಾವ ಧರ್ಮವಿದು ॥
ಇಂದು ಶಾಪವನಿತ್ತಪೆನು ನಿನ ।
ಗೆಂದು ನೃಪನಂಜಳಿಯೊಳಾಂತುದ ।
ನಂದು ತನ್ನಡಿಗೊಗಿಸಿದನು ಶಮೆಯೆನಿತೊ ತಜ್ಜಲವ ॥೨೫॥

ಮತ್ತವಗೆ ಕಲ್ಮಾಷಪಾದನೆ ।
ನುತ್ತ ಪೆಸರಾದುದು ಮುನೀಶ್ವರ ।
ನೆತ್ತಣದ್ಭುತವೆನುತ ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನದಿಂದಱಿದು ॥
ಉತ್ತಮನಲಾ ನೃಪತಿ ದಾನವ ।
ಕೃತ್ರಿಮವಿದೆಂದೆನುತ ಭೂಪಾ ।
ಲೋತ್ತಮನೊಳಿಂತೆಂದು ನುಡಿದನು ನೊಂದು ಮನದೊಳಗೆ ॥೨೬॥

ವಸುಮತೀಶ್ವರ ಮೋಸದಲಿ ಶಾ ।
ಪಿಸಿದೆನರಿಯದೆ ಪುಲಿಯ ರೂಪಿನೊ ।
ಳಸುದೊರೆದ ರಕ್ಕಸನ ಸಖನಿಂದಾದ ಕೃತಕವಿದು ॥
ಉಸಿರಲೇನೀರಾರು ವರುಷವ ।
ನಸುರ ರೂಪಲಿ ಕಳೆದು ಮರಳಿದು ।
ವಸುಮತಿಯನಾಳೆನುತ ಮುನಿಯಿತ್ತನು ವಿಶಾಪವನು ॥೨೭॥

ದನುಜರೂಪಿನೊಳಾನೃಪಾಲಕ ।
ನನುಭವಿಸಿ ಹನ್ನೆರಡು ಬರಿಸವ ।
ನನಿತರಿಂಮೇಲಾಳಿದನು ಸರ್ವೋರ್ವಿಯನು ಮರಳಿ ॥
ವಿನಯನಿಧಿ ಶತ್ರುಘ್ನ ಕೇಳಾ ।
ಜನಪತಿಯ ಮಖಭೂಮಿಯಿದು ಪಾ ।
ವನವೆನುತ ಮುನಿ ಪೇಳಲಾಗಳೆ ಸಂಜೆ ರಂಜಿಸಿತು ॥೨೮॥

ಬಿಸಜಸಖನಸ್ತಾಚಲಾಗ್ರದ ।
ವಸತಿಯನು ಸಾರಿದನು ರಾಘವ ।
ನೆಸಗಿದನು ಕರ್ಮಗಳ ಮಜ್ಜನ ಭೋಜನಾದಿಗಳ ॥
ಉಸಿರೆ ಮುನಿಗಳು ಧರ್ಮಗಳನಾ ।
ಲಿಸುವ ಸಮಯದೊಳಾಗ ಸೀತಾ ।
ಪ್ರಸವಸಂಭ್ರಮವಾರ್ತೆ ಪಸರಿಸಿತಾತಪೋವನವ ॥೨೯॥

ಕೇಳಿ ವಿಸ್ಮಯರಸಸಮುದ್ರದೊ ।
ಳಾಡಿದನು ಶತ್ರುಘ್ನನಾಮುನಿ ।
[ಮೌಳಿಮಣಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿ] ಬಂದನು ಸೂತಿಕಾಗೃಹಕೆ ॥
ತಾಳಿ ಮುಷ್ಟಿಯೊಳಮಳಕುಶಲವ ।
ಬಾಲಗಳನಭಿಮಂತ್ರಿಸಿದನು ವಿ ।
ಶಾಲಮತಿ ರಕ್ಷೋಘ್ನ ಸೂಕ್ತವನಘವಿಮುಕ್ತಕವ ॥೩೦॥

ನೋಡಿ ಮುನಿ ಶಿಶುಯುಗಳವನು ಕೊಂ ।
ಡಾಡಿ ಕುಶಲವರೆಂಬ ಹೆಸರನು ।
ಮಾಡಿದನು ಕುಶಲವಗಳಲಿ ರಕ್ಷಿಸಿದ ಬಗೆಯಿಂದ ॥
ಆಡಲೇನಾಪ್ರಸವಕಾಲಕೆ ।
ಬೇಡಿದುಚಿತದ್ರವ್ಯವನು ಮುನಿ ।
ಜೋಡಿಸಿದನೈದಿದನು ಮುದದಲಿ ಪರ್ಣಮಂದಿರಕೆ ॥೩೧॥

ಅನಿತಱೊಳು ಪೂರ್ವಾದ್ರಿಮಸ್ತ।
ಕಿನನ ರಥವಡರಿದುದು ಸಂಧ್ಯಾ।
ವಿನುತಕರ್ಮವನಾಚರಿಸಿ ಶತ್ರುಘ್ನನೈತಂದು ॥
ಮುನಿಚರಣಕಭಿನಮಿಸಿ ಸೇಮವ।
ನೆನಗೆ ಕುಡಿ ಬೋದಪೆನೆನಲು ಸ।
ದ್ವಿನಯದಲಿ ಬೀೞ್ಕೊಳಿಸಿದನು ವಾಲ್ಮೀಕಿ ರಾಘವನ ॥೩೨॥

ಅಲ್ಲಿ ಸೇನಾಜಾಲವನು ಭೂ।
ವಲ್ಲಭನು ನಿಲಿಸಿದನು ನಡೆದನು।
ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಮುನಿಜನಂಗಳು ಸಹಿತ ಮಧುವನಕೆ ॥
ಬಲ್ಲಿದನೊ ರಕ್ಕಸನು ಗಡ ಮಱೆ।
ಯಿಲ್ಲದೆನ್ನೊಡನಿಂದು ಮುನಿಜನ।
ವಲ್ಲಭನಲ್ಲೈ ಚ್ಯವನ ನೀನುಸಿರೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡ ॥೩೩॥

ಆದೊಡೆಲೆ ನೃಪ, ನಿಮ್ಮ ಪೂರ್ವದ।
ಮೇದಿನೀಶ್ವರರೊಳಗೆ ಕೃತಯುಗ।
ದಾದಿಯೊಳು ಮಾಂಧಾತನೆಂಬ ಮಹೀಶನಿರುತಿಹನು ॥
ಮೇದಿನಿಯನೆಲ್ಲವನು ಗೆಲಿದು ವಿ।
ನೋದದಲಿ ಜಯಿಸುವೆನೆನುತ ನೃಪ।
ನೈದಿದನು ಸುರಲೋಕವನು ಶೌರ್ಯಾಗ್ನಿ ವೆಗ್ಗಳಿಸೆ ॥೩೪॥

ಆಶತಕ್ರತುವದನಱಿದು ಧರ।
ಣೀಶನನು ವಿನಯದಲಿ ತನ್ನ ವ।
ರಾಸನಾರ್ಧಕೆ ಕರೆದು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದನು ಕೈಮುಗಿದು ॥
ಲೇಸು ನೃಪ ಸುರಲೋಕವನು ಗೆ।
ಲ್ವಾಸೆ ನಿನಗಿರೆ ಧರಣಿಯನು ಗೆಲಿ।
ದೈಸೆ ಬರಲೆನೆ ಕೋಪಶಿಖಿ ಹೊಡೆಕರಿಸಿತಾನೃಪಗೆ ॥೩೫॥

ಎಲೆ ಸುರೇಶ್ವರ ಧರಣಿಯೊಳು ಮಾ।
ರ್ಮಲೆವರಾರೆನಗೆನಲು ನುಡಿದನು।
ಬಲವಿರೋಧಿ ಮಹೀಪತಿಗೆ ಮಧುದನುಜಪತಿಸೂನು ॥
ಬಲಯುತನು ಲವಣಾಸುರನು ಭೂ।
ವಲಯದೊಳು ಮಾರ್ಮಲೆದು ತನ್ನೊಳು।
ತಲೆವೆರಸಿ ಮರಳಿದವರಿಲ್ಲೆನೆ ಕೇಳ್ದನಿದನೆಂದ ॥೩೬॥

ಎನಲು ಕೋಪಕೃಶಾನು ಭೂಪನ ।
ತನುವನಾವರಿಸಿದುದು ಕೊಂದಾ ।
ದನುಜನನು ಬೞಿಕೈದಿದಪೆನೀನಾಕಲೋಕವನು ॥
ತನಗೆ ಸರಿಯಾರೆನುತ ಸೇನಾ ।
ವನಧಿಸಹಿತೈದಿದನು ದನುಜನೊ ।
ಳನುವರವ ತೊಡಗಿದನು ತಿಳಿಯದೆ ಶೂಲದತಿಶಯವ ॥೩೭॥

ಶೂಲಹಸ್ತನಿಳೇಶನನು ಬಲ ।
ಜಾಲಸಹಿತ ಮಹಾಯುಧಾಗ್ನಿಗೆ ।
ಬೇಳೆ ಶೌರ್ಯಾಟೋಪನೈದಿದನಾತ್ಮಮಂದಿರವ ॥
ಕೇಳಿದೈ ಶತ್ರುಘ್ನ ರಿಪುವನು ।
ನಾಳೆ ಕೊಂದಪೆ ಸಂಶಯವನುೞಿ ।
ತಾಳದಿರು ಮನದೊಳಗೆ ನೀನೆಂದೆನುತ ಮುನಿ ನುಡಿದ ॥೩೮॥

ಅಂದಿನಿರುಳನು ಕಳೆದು ದಶರಥ ।
ನಂದನನು ಮಱುದಿವಸವೆಸೆವರ ।
ವಿಂದಸಖನುದಯದಲಿ ಸಂಧ್ಯಾವಿಧಿಯನಾಚರಿಸಿ ॥
ಎಂದಿನಂತಮರಾರಿ ಕಾನನ ।
ವೃಂದಕೈದಿದ ಸಮಯದೊಳಗೈ ।
ತಂದು ನಿಂದನು ದೈತ್ಯನಗರದ್ವಾರದೇಶದಲಿ ॥೩೯॥

ಇಂತು ರಾಮಾವರಜನಮರಕು ।
ಲಾಂತಕನನಾಪುರವನುೞಿ ಹುಗ ।
ದಂತೆ ಮಾರ್ಗನಿರೋಧನಿರಲಾಸಮಯಕಮರಾರಿ ॥
ಅಂತವಿಲ್ಲದ ಸಿಂಹ ಸೈರಿಭ ।
ದಂತಿ ಶರಭವ್ಯಾಘ್ರವೆನಿಪಿವ ।
ನಾಂತು ನಡೆಯುತ ಕಂಡನುರುಕೋದಂಡಪಂಡಿತನ ॥೪೦॥

ಈತನಾರಸುರಾಂತಕನೊ ಪುರು ।
ಹೂತನೋ ವಹ್ನಿಯೊ ಕೃತಾಂತನೊ ।
ಯಾತುಧಾನನೊ ವರುಣನೋ ಪವನನೊ ಧನೇಶ್ವರನೋ ॥
ಘಾತಿಸದೆ ಬಿಡನೆನುತ ದಿತಿಸಂ ।
ಜಾತನಿಱುಹಿದನಖಿಲಮೃಗಸಂ ।
ಘಾತವನು ನುಡಿಸಿದನು ನೀನಾರೆನುತ ರಾಘವನ ॥೪೧॥

ಆದೊಡೆಲವೊ ನಿಶಾಟ ದಶರಥ ।
ಮೇದಿನೀಶನ ಸೂನು ದಶಶಿರ ।
ಸೂದನನನಮರಾರಿಕುಲಕುಲಶೈಲಭೇದನನ ॥
ಸೋದರನು ಶತ್ರುಘ್ನನೆಂಬುದು ।
ಮೇದಿನೀಜನವೆನ್ನ ನಿನ್ನೊಳು ।
ಕಾದಲೈದಿದೆನಾಂಪೊಡೆನಗಿದಿರಾಗು ಬೇಗೆಂದ ॥೪೨॥

ಎನಲು ಗಹಗಹಿಸುತ್ತ ನಕ್ಕನು ।
ದನುಜನೆಂದನು ಕೇಳೆಲವೊ ಹುಲು ।
ಮನುಜ ನೀನೆನಗಿದಿರೆ ಬಗೆವೆನೆ ಧಿಟ ಸುರಾಸುರರ ॥
ಎನಗೆ ಕಿನಿಸಿಂಗಾದೆ ನೀನೆಂ ।
ದೆನುತ ಸುರರಿಪು ಮುಟ್ಟೆ ಬರೆ ಬರೆ ।
ಮೊನೆಗಣೆಗಳಿಂದಿಸುತವನ ಮಸಕವನು ಮಾಣಿಸಿದ ॥೪೩॥

ಕೂಡೆ ಕಲ್ಮಳೆಗಱೆದನದು ಕೈ ।
ಗೂಡದಿರೆ ಮರಗಳಲಿ ಮುಸುಕಿದ ।
ನಾಡಲೇನದನೆಲ್ಲವನು ತರಿದೊಟ್ಟೆ ಖಾತಿಯಲಿ ॥
ಈಡಿರವ ಕಣೆಗಳಲಿ ವಕ್ಷವ ।
ತೋಡಿದನು ಬಿಸಿಬಿಸಿಯ ಕೆಂಬೊನ ।
ಲೋಡೆ ರಾಘವನೆಚ್ಚ ದೈತ್ಯಾಧಮನನಾಜಿಯಲಿ ॥೪೪॥

ಮುರಿದು ಹೆಮ್ಮರದಿಂದ ದಾನವ ।
ನೆಱಗೆ ದಶರಥನಂದನನು ಮೈ ।
ಮಱೆದು ನಿಮಿಷಕೆ ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡೆದ್ದು ಕೋಪದಲಿ ॥
“ ತೊಱೆದನಸುವನು ನೆತ್ತರನು ಚೆ ।
ಪ್ಪರಿದು ಸುರಿದಪನೆ ”ನುತಲುಱೆ ಬಾ ।
ಯ್ದೆಱೆದು ಬರ್ಪ ಖಲಾಧಮಗೆ ತೊಟ್ಟನು ಮಹಾಶರವ ॥೪೫॥

ಹಿಳುಕ ಮಂತ್ರಿಸಿ ಬಿಲ್ವೆದೆಗೆ ಮೈ ।
ವಳಿಸಿದನಿತಕೆ ಶರಮುಖಾಗ್ನಿಯು ।
ಝಳದ ಸೆಗಳಿಕೆ ಧಾತುಗಿಡಿಸಿತು ಸಕಲಲೋಕಗಳ ॥
ನಳಿನಭವಮುಖ್ಯಾಮರಾವಳಿ ।
ಯುಳುಕಿ ದೆಸೆದೆಸೆಗೋಡಿದುದು ಕುಂ ।
ಡಳಿತಕಾರ್ಮುಕನೆಚ್ಚನಸುರಾಧಮನ ಬೀಱೆನುತ ॥೪೬॥

ಬಗಿದು ದೈತ್ಯನ ವೇರುರವ ಥ ।
ಟ್ಟುಗಿದು ಧರಣಿಯನೊದೆದು ಶಿಖಿ ಭುಗು ।
ಭುಗಿಸಿ ತಾಗಿ ರಸಾತಳವ ಮುಗುಳ್ದೈದಿ ರಾಘವನ ॥
ಬಿಗಿದ ಮಣಿಬತ್ತಳಿಕೆಯೊಳು ಹು ।
ತ್ತೊಗುವ ಫಣಿಪತಿಯಂತೆ ಹೊಕ್ಕುದು ।
ಹೊಗರಲಗು, ಗಿರಿಯಂತೆ ಧರೆಗುರುಳಿದನು ಸುರವೈರಿ ॥೪೭॥

ಬಳಿಕ ನಿರ್ಜರನಾರಿಯುರು ಪರಿ ।
ಮಳಿಪ ಸುಮನೋವೃಷ್ಟಿಗಳ ರಘು ।
ಕುಲನ ಮೇಲೊಗಿಸಿದರು ಸುರದುಂಧುಭಿಗಳಭ್ರದಲಿ ॥
ಮೊಳಗಿದುದು ಮೆಚ್ಚಿದರು ಸುಮನಸ ।
ರೆಲೆ ಕಕುತ್ಸ್ಥಜ ಕೇಳು ವರಗಳ ।
ನೊಲಿದುದನು ಕೊಟ್ಟಪೆವೆನಲು ಶತ್ರುಘ್ನನಿಂತೆಂದ ॥೪೮॥

ಕರುಣಿಪುದು ನೀವೆನಗೆ ಮಧುಪುರ ।
ದರಸುತನವನು ತದ್ವಿಷಯ ಸೌಂ ।
ದರಿಯ ಸನ್ಮೇರಾಕ್ಷಿವಿಕ್ಷೇಪಪ್ರಯುಕ್ತ ಕದ, ॥
ತರಣಿವಂಶಲಲಾಮರಾಮನ ।
ಚರಣಸೇವೆಗೆ ಚಿತ್ತವಲಸದ ।
ಪರಿಯನಿದನೆನಲಸ್ತುವೆನುತೈದಿದರು ಸುಮನಸರು ॥೪೯॥

ಕರೆಸಿ ನಿಜಬಲದೊಡನೆ ಹೊಕ್ಕನು ।
ಹರುಷದಲಿ ತತ್ಪುರವರವನಾ ।
ಪುರದ ಪರಿಯಹುದರ್ಧಚಂದ್ರಾಕೃತಿಯ ಸೊಗಸಿನಲಿ ॥
ಪರಮಪಾವನೆಯೆನಿಪ ಯಮುನಾ ।
ವರನದಿಯ ತೀರದಲಿ ಮಧುರಾ ।
ಪುರಿಯೆನಿಪ ಪೆಸರಾದುದತಿಮಾಧುರ್ಯಗುಣಗಳಲಿ ॥೫೦॥

ಆಪುರದ ಸಿರಿಗರಸನೆನಿಸಿ ಮ ।
ಹಾಪರಾಕ್ರಮಿ ರಾಘವಾನುಜ ।
ನಾಪುರದೊಳೀರಾಱು ವತ್ಸರವಿರ್ದು ರಾಘವನ ॥
ಶ್ರೀಪದಾಂಬುಜದರ್ಶನೋತ್ಸವ ।
ಕಾಪ್ರೊಱಲ ಪೊಱಮಟ್ಟು ಬಂದನು ।
ತಾಪಸಾಗ್ರಣಿಯೆನಿಪ ಮುನಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿಯಾಶ್ರಮಕೆ ॥೫೧॥

ಚರಣಕೆಱಗಿದ ನೃಪನನಾಮುನಿ ।
ಹರಸಿದನು ಹೊಗಳಿದನು ಲವಣಾ ।
ಸುರನನೆಕ್ಕಟಿ ಗೆಲಿದೆ ದೈವಾಧೀನದಲಿ ನೃಪತಿ ॥
ಧುರದೊಳಳಿದರು ಸಕಲಪೃಥ್ವೀ ।
ಶ್ವರರು ದೈತ್ಯನ ಕೆಣಕಿ ಸಾಕ್ಷಾ ।
ತ್ಪರಮಪುರುಷಾಂಶಸ್ವರೂಪರಿಗಾವುದರಿದೆಂದ ॥೫೨॥

ಎಂದು ಮುನಿ ಕೊಂಡಾಡಿ ದಶರಥ ।
ನಂದನನನಾರಾತ್ರಿ ಬಹುವಿಧ ।
ದಿಂದ ಕಂದಫಲಾದಿಭೋಜನದಿಂದ ಸತ್ಕರಿಸಿ ॥
ಅಂದು ರಾಮಾಯಣದ ಕೃತಿಯನು ।
ಚೆಂದದಿಂದೋದಿಸಿ ಮನೋಮುದ ।
ದಿಂದ ಕಳೆದನು ರಾತ್ರಿಯನು ಮುನಿಸಂಗಸೌಖ್ಯದಲಿ ॥೫೩॥

ದಿನಪನುದಯದೊಳೆದ್ದು ಸಂಧ್ಯಾ ।
ವಿನುತ ಕರ್ಮವನೆಸಗಿ ಮುನಿಪದ ।
ವನಜಕಾನತನಾಗಿ ಬೀಳ್ಕೊಂಡಡರಿದನು ರಥವ ॥
ಜನಸಮೃದ್ಧಿಯೊಳೆಸೆವ ನಾನಾ ।
ಜನಪದಂಗಳ ಕಳೆದು ಹೊಕ್ಕನು ।
ಜನಮುಖಾಂಭೋಧಿಯನಯೋಧಿಯನಖಿಲಗುಣನಿಧಿಯು ॥೫೪॥

ಬಂದು ರಾಘವಗೆಱಗಿ ಭರತಗೆ ।
ವಂದಿಸಿ ಸುಮಿತ್ರಾಸುತಗೆ ಮುದ ।
ದಿಂದ ಮಣಿದುಱೆ ಮುಕುಳಿತಾಂಜಲಿಯಾಗಿ ರಘುಪತಿಯ ॥
ಮುಂದೆ ನಿಂದಿರೆ ನೋಡಿ ನೃಪನಾ ।
ನಂದದಲಿ ಕೊಂಡಾಡಿದನು ಬಲು ।
ಹಿಂದ ಲವಣಾಸುರನ ಜಯಿಸಿದೆ ತಂದೆ ನೀನೆಂದ ॥೫೫॥

ದೇವರಡಿಗಳ ಕರುಣೆಯಿರಲೆನ ।
ಗಾವ ಘನವಿನನುದಿಸಲರ್ಕ ।
ಗ್ರಾವದುನ್ನತಿ ಬೇಱದಾವುದು ಬಲುಹು ತನಗೆನಲು ॥
ರಾವಣಾಂತಕನನುಜನನು ನಾ ।
ನಾವಿಧದೊಳುಪಚರಿಸಿ ಕೆಲದೊಳು ।
ಕೈವಿಡಿದು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಬೞಕಿಂತೆಂದನುಚಿತದಲಿ ॥೫೬॥

ಬಲುಹಿನೊಳಗಾರ್ಜಿಸಿದ ರಾಜ್ಯವ ।
ಸುಳಿದು ಬಂದವರುಂಟೆ ಪಾರ್ಥಿವ ।
ಕುಲಕೆ ಸಹಜವಿದನುಜ ವೀರಾಸನವ ಬಲಿದಿಹುದು ॥
ನಿಲುವುದೈ ದಿನವೇಳು ನಮ್ಮಯ ।
ಬಳಿಯೊಳಲ್ಲಿಂ ಮೇಲೆ ರಾಜ್ಯವ ।
ಸಲಹಬೇಹುದು ನೀನಹುದು ಹೋಗೆಂದನುಚಿತದಲಿ ॥೫೭॥

ಅದೊಡೊಳ್ಳಿತೆನುತ್ತ ರಾಮನ ।
ಪಾದಸೇವೆಯೊಳೇಳು ದಿನಗಳ ।
ನಾದರಿಸಿ ತಲೆವಾಗಿ ರಾಘವನಡಿಗಳಿಗೆ ಮಣಿದು ॥
ಹೋದನೈ ಶತ್ರುಘ್ನನಾಪುಟ ।
ಭೇದನಕೆ ಬಳಿಕಿತ್ತ ರಘುಪತಿ ।
ಸೋದರದ್ವಯದೊಡನೆ ಸಭೆಯೊಳಗಿರ್ದನೊಲವಿನಲಿ ॥೫೮॥

ಅಕ್ಷಯಾತ್ಮ ವಿಪಕ್ಷದಾನವ ।
ಶಿಕ್ಷ ದುಷ್ಕೃತರೂಕ್ಷ ಸುಮನಸ ।
ಪಕ್ಷ ಲೋಕಾಧ್ಯಕ್ಷ ಕೌಸ್ತುಭಲಕ್ಷ ಘನವಕ್ಷ ॥
ಪಕ್ಷಿರಥ ಕಮಲಾಕ್ಷ ಕಿನ್ನರ ।
ಯಕ್ಷ ಸುರಮುನಿರಕ್ಷ ಸುಜನಾ ।
ಪೇಕ್ಷ ನರಹರ್ಯಕ್ಷ ಪಾಲಿಸು ಮೋಕ್ಷಪದದಕ್ಷ ॥೫೯॥

ಇಂತು ಹದಿನೈದನೆಯ ಸಂಧಿ.

ಹದಿನಾಱನೆಯ ಸಂಧಿ.

ಸೂಚನೆ॥ ತೆಗೆದು ಶಂಬುಕನಸುವ ವಿಪ್ರನ ।
ಮಗನ ರಕ್ಷಿಸಿ ರಾವಣಾಂತಕ ।
ನೊಗುಮಿಗೆಯ ಹರ್ಷದಲಿ ಕುಂಭೋದ್ಭವನ ಬೀಳ್ಕೊಂಡ ॥

ಪೇಳಿದನು ವಾಲ್ಮೀಕಿ ದಶಶಿರ ।
ಶೈಲಕುಲಿಶಾಯುಧನ ದುರಿತ ।
ವ್ಯಾಳವಿಷಗಾರುಡನ ರಘುಕುಲವಾರ್ಧಿಚಂದ್ರಮನ ॥
ಲೀಲೆಯನು ಸುಜನಾಳಿಗಂಬುಜ ।
ಮಾಲೆಯನು ಮುಕ್ತಾಂಗನೆಯ ಕಿವಿ ।
ಯೋಲೆಯನು ಸಂಸ್ತವಬುಧಾಮೃತಪೂರ್ಣಶಾಲೆಯನು ॥೧॥

ಓಲಗದೊಳಿರೆ ಮನುಕುಲೋರ್ವೀ |
ಪಾಲನಾಸಮಯದಲಿ ತದ್ಭೂ |
ಪಾಲನಿಲಯದ್ವಾರದೇಶದೊಳಾದುದದ್ಭುತದ ||
ಬಾಲಮರಣಾಕ್ರಂದನಧ್ವನಿಯು |
ಕಾಲಮರಣವನೈದಲಹುದೇ |
ಬಾಲಕನೆ ಹಾಯೆಂಬ ತಜ್ಜನಪದದ ಭೂಸುರನ ||೨||

ಐದುವರುಷಕೆ ಮಗನು ಮರಣವ |
ನೈದಿದನು ತನಗಿನ್ನು ಗತಿಯೆಂ |
ತೈದುವುದು ಸುತಹೀನರಿಗೆ ವಾರ್ಧಕದೊ (ಳಕಟಕಟ!) ||
ಆದೊಡಾಗಲಿ ದುರಿತವೆನ್ನೊಳ |
ಗೈದಿತೆಂಬೊಡದಿಲ್ಲ ರಾಘವ |
ಮೇದಿನೀಶನ ದೆಸೆಯು ಪಾಪವಿದಾಗದಿರದೆಂದ ||೩||

ಬಿಡುವೆನೆನ್ನಯ ಹರಣವನು ಮಗ |
ನೊಡನೆ ರಾಮನ ಮುಂದೆ ಮುನ್ನಿನ |
ಕೊಡವಿಯಾಣ್ಮರೊಳುಂಟೆ ರಾಘವನಂತೆ ನಿರ್ದಯರು ||
ಮಡಿದ ಮಗನನು ಕಂಡು ಜೀವವ |
ಹಿಡಿವೆನೆಂತೆಂದೆಂಬ ವಿಪ್ರನ |
ನುಡಿಗೆ ವಿಸ್ಮಯಚಿತ್ತನೊಲೆದನು ರಾಘವನು ಶಿರವ ||೪||

ಪರಮಮುನಿನಾರದ ವಸಿಷ್ಟಾಂ |
ಗಿರ ಪರಾಶರ ಭಾರ್ಗವಾದ್ಯರ |
ಚರಣಕಾನತನಾಗಿ ಬಿನ್ನಹಮಾಡಿ ಕೈಮುಗಿದು ||
ಕರುಣದಲಿ ನೀವೆನಗೆ ತಥ್ಯವ |
ನೊರೆಯಬೇಹುದು ಧರ್ಮವಿದು ಭೂ |
ಸುರನ ಹೊಲ್ಲೆಹವೆಮ್ಮ ನೆಮ್ಮದೆ ಹೋಹುದಲ್ಲೆಂದ ||೫||

ಎಂದೊಡಾಮುನಿಗಳೊಳು ನಾರದ |
ನೆಂದನತಿತಥ್ಯವನು ಕೃತಯುಗ |
ದಂದು ಭೂದೇವರೆ ತಪೋನಿಷ್ಠೆಯಲಿ ವರ್ತಿಪರು ||
ಸಂದಿಹುದಲಾ ಪದಚತುಷ್ಟಯ |
ದಿಂದ ತದ್ಯುಗಧರ್ಮವದು ಕಳೆ |
ಗುಂದುವುದು ಪಾರ್ಥಿವರು ತಪವಿರಲರಸ ಕೇಳೆಂದ ||೬||

ತ್ರೇತೆಯಲಿ ಭೂದೇವಪಾರ್ಥಿವ ।
ಜಾತಿಗಳು ಸಮವೀರ್ಯರೆನಿಸಿ ಮ ।
ಹಾತಪವನಾಚರಿಸೆ ಪಾದತ್ರಯದೊಳೊಪ್ಪುವುದು ॥
ಖ್ಯಾತವಹ ರಾಜಸಮಲೀಮಸ ।
ಜಾತಿ ವೈದಿಕಧರ್ಮವದಱೊಳು ।
ನೀತಿ ಜನಿಸದು ವೈಶ್ಯಜಾತಿಯೊಳರಸ ಕೇಳೆಂದ ॥೭॥

ದ್ವಾಪರದೊಳಾವೈಶ್ಯರಿರ್ಪರು ।
ತಾಪಸವ್ರತದಿಂದ ಯುಗವದು ।
ವೈಪರೀತ್ಯದೊಳಾಪದದ್ವಯದಿಂದ ವರ್ತಿಪುದು ॥
ಪಾಪಸಂಕರವಾಗಿ ಧರ್ಮದ ।
ರೂಪು ಸಲ್ಲದು ಶೂದ್ರಜಾತಿಗೆ ।
ಭೂಪ ತಪವದು ನೋಡೆ ಧರ್ಮವಿನಾಶಕರವೆಂದ ॥೮॥

ಕೌತುಕವಲಾ ! ರಾಮ, ಶೂದ್ರ ।
ವ್ರಾತವಾಕಲಿಯೊಳು ತಪೋನಿ ।
ಷ್ಣಾತರಾಗಿರುತಿಹರು ಧರ್ಮವದೇಕಪಾದದಲಿ ॥
ನೀತಿ ನಿಪುಣಾಶ್ರಯದೊಳಿಹುದೀ ।
ತ್ರೇತೆಯೊಳಗಾವೈಶ್ಯಶೂದ್ರ ।
ವ್ರಾತವಿರೆ ತಪದೊಳಗಕಾಲದೆ ಮರಣವಹುದೆಂದ ॥೯॥

ಪಾರ್ಥಿವೋತ್ತಮ ಕೇಳ್ ಪ್ರಜಾರ ।
ಕ್ಷಾರ್ಥಕಾಪ್ರಜೆ ನಿನಗೆ ಕೊಟ್ಟಪು ।
ದರ್ಥವನು ಕರೆದಾಱುಭಾಗದೊಳೊಂದು ಭಾಗವನು ॥
ಸಾರ್ಥವವರನು ಸಲಹಲವರಿ ।
ಕೃರ್ಥವಲ್ಲದೊಡರಸ ನಿನಗೆ ನಿ ।
ರರ್ಥವಪ್ಪುದು ಪಾಪವೇಱು ವಿಚಾರಿಸಿದನೆಂದ ॥೧೦॥

ಅನುಡಿಗೆ ರಘುಪತಿ ಸುಮಿತ್ರಾ ।
ಸೂನುವಿನೊಳೆಂದನು ಮಹೀಸುರ ।
ಸೂನುವಿನ ದೇಹವನು ಜೀರ್ಣಿಸದಂತೆ ರಕ್ಷಿಪುದು ॥
ನೀನೆನುತ ಮುನಿಜನಕೆ ಮಣಿದು ವಿ ।
ಮಾನವನು ಮನದೊಳಗೆ ನೆನೆಯುಲ ।
ದೇನು ಚಿತ್ರವೊ ಬಂದುದಾರಾಘವನ ಸಮ್ಮುಖಕೆ ॥೧೧॥

ಆವಿಮಾನವನೆಡರಿ ರಾಘವ ।
ದೇವನಾಗಳೆ ಪಶ್ಚಿಮಾಶಾ ।
ಭೂವಲಯಕೈದಿದನು ನೋಡಿದನಖಿಳದೆಸೆದೆಸೆಯ ॥
ಜೀವಿಪುದು ತದ್ವರ್ಣಧರ್ಮದೊ ।
ಳಾವಿವಿಧ ಜನಜಾಲ ದುರಿತದ ।
ಠಾವನಱಿಯದೆ ಬಡಗದೆಸೆಗೆಯ್ದಿದನು ಬೇಗದಲಿ ॥೧೨॥

ಆದೆಸೆಯನೀಕ್ಷಿಸಲು ಧರ್ಮದ ।
ಹಾದಿದಪ್ಪದೆ ನೀತಿಪದ್ಧತಿ ।
ಮೈದೆಗೆಯದಿರೆ ಕಂಡು ಮೂಡಣ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಗೊಂಡು ॥
ಭೇದಿಸಲು ಕಾಲೋಚಿತದ ಮ ।
ರ್ಯಾದೆ ಮೀಱದೆ ಸಕಲಜನವಿರ ।
ಲೈದಿದನು ತೆಂಕಣ ದೆಸೆಯನೀಕ್ಷಿಸುವೆನೆಂದೆನುತ ॥೧೩॥

ಬೞಿಕ ತೆಂಕಣದೆಸೆಗೆ ಬರೆ ಶೈ ।
ವಲಮಹೀಧರಮೂಲದುತ್ತರ ।
ದಿಳೆಯೊಳಗೆ ತಲೆಯೂಱಿ ತಪದೊಳಗೊರ್ವನಿರೆ ಕಂಡು ॥
ತಿಳಿವೆನೀವಿಪರೀತವೃತ್ತಿಯ ।
ನೆಲೆಯನೆನುತೈತಂದು ನುಡಿಸಿದ ।
ನೆಲೆ ತಪಸ್ವಿಯಿದಾವ ತಪವಿದನಱಿಹಬೇಕೆಂದ ॥೧೪॥

ಭೂಸುರನೊ ಪಾರ್ಥಿವನೊ ವೈಶ್ಯನೊ ।
ರಾಸಿಗೊಳದ ಜಘನ್ಯನೋ ನೀ ।
ನೀಸು ಸಾಯಸಗೊಳಲಿದೇತಕೆ ಹುಸಿಯದುಸಿರೆನಗೆ ॥
ದಾಶರಥಿಯಾನೆನಲು ತಥ್ಯವಿ ।
ದೈಸೆ ಶಂಬುಕನೆಂಬ ಶೂದ್ರಜ ।
ನೀಶರೀರದೊಳಾನು ಸುರಪದವೈದಲಿಹೆನೆಂದ ॥೧೫॥

ಎನಲು ಕೂರಸಿಗೊಂಡು ದಶರಥ ।
ತನಯನಾತನ ಶಿರವನೀಕ್ಷಿಸು ।
ವನಿಮಿಷರು ಕೊಂಡಾಡೆ ಕಡಿದಿೞುಹಿದನು ನಿಮಿಷದಲಿ ॥
ಜನಪ ಮೆಚ್ಚಿದೆವಮರಲೋಕದ ।
ನೆನಹಿನಾತನ ಬಗೆಗೆ ಹರಿವನು ।
ನೆನೆದೆ ವರವನು ಬೇಡು ಕೊಟ್ಟಪೆವೆಂದರಪ್ಸರರು ॥೧೬॥

ಈವುದೊಳ್ಳಿತು ವರವನಾದೊಡೆ ।
ಜೀವಿಸಲಿ ಭೂಸುರನ ಮಗನೆನ ।
ಲಾವಿಬುಧರಾಡಿದರು ಪರಹಿತವಿದು ವಿಶೇಷವಲ ॥
ಆವಸಮಯದೊಳರಿದೆ ರಾಘವ ।
ದೇವ ಶಂಬುಕಶಿರವನಾಗಳೆ ।
ಜೀವಿಸಿದನವನೀಸುರಾತ್ಮಜನೆಂದರುಚಿತದಲಿ ॥೧೭॥

ಎಲೆ ಕಕುತ್ಸ್ಥಜ ಕೇಳಗಸ್ತ್ಯನು ।
ಜಲದೊಳಿರ್ದೀರಾಱು ವರುಷವ ।
ಕಳೆದನಾಮುನಿವರನ ದಿವ್ಯವ್ರತಸಮಾಪ್ತಿಯನು ॥
ಆಲಸದೀಕ್ಷಿಸೆ ಜನ್ಮಜನ್ಮದ ।
ಕಲುಷವಡಗುವುದಲ್ಲಿಗಸ್ಸರ ।
ಕುಲದೊಡನೆ ನೀನೈದಬೇಕೆಂದುದು ಸುರವ್ರಾತ ॥೧೮॥

ಎಂದೊಡೊಳ್ಳಿತ್ತೆನುತ ದಶರಥ ।
ನಂದನನು ಸುರಕುಲದೊಡನೆ ನಡೆ ।
ತಂದನಾನಂದದಲಿ ಮೈತ್ರಾವರುಣಿಯಿದ್ದೆಡೆಗೆ ॥
ಬಂದ ವಿಬುಧವ್ರಜವನಾಮುನಿ ।
ಯಂದು ಪೂಜಿಸಿ ಬೀಳುಕೊಡೆಯಾ ।
ನಂದದಿಂದೈದಿದರು ರಾಘವನೈದಿದನು ಮುನಿಯು ॥೧೯॥

ಚರಣಕೆಱಗಿದ ನೃಪನನಾಮುನಿ ।
ಬರಸೆಳೆದು ಬಿಗಿಯಪ್ಪಿ ರಘುಭೂ ।
ವರ ಶುಭೋದಯವಕ್ಕೆ ನಿನಗವನೀಸುರಾತ್ಮಜನ ॥
ಹರಣವನು ರಕ್ಷಿಸಿದೆ ನಿನ್ನಯ ।
ದರುಶನಾಮೃತಪಾನವಜರಾ ।
ಮರತೆಯ ಕೊಡದಿಹಡೆ ನೇತ್ರಚಕೋರಯುಗಕೆಂದ ॥೨೦॥

ಎಂದು ಮುನಿ ಕೊಂಡಾಡಿ ರಾಘವ ।
ನಂದನನನೆಲೆ ರಾಮ, ಸಂಧ್ಯಾ ।
ವಂದನೆಯನಾಚರಿಸು ಸೂರ್ಯಾಸ್ತಮಯ ಸಮಯದಲಿ ॥
ಇಂದು ನಮ್ಮಾಶ್ರಮದೊಳಿರಬೇ ।
ಕೆಂದು ಕೃತಕರ್ಮಂಗೆ ಬಹುವಿಧ ।
ಕಂದಮೂಲಫಲಾದಿಭೋಜನದಿಂದ ಮನ್ನಿಸಿದ ॥೨೧॥

ವರಮುನೀಂದ್ರನ ಸಂಗಸುಖದೊಳ ।
ಗಿರುಳ ನೂಕಿದನರಸನನಿತಕೆ ।
ತರಣಿ ತಲೆದೋಱಿದನು ಪೂರ್ವಾಚಲಶಿಖಾಗ್ರದಲಿ ॥
ಧರಣಿಪತಿ ಸಂಧ್ಯಾವಿಧಿಯನಾ ।
ಚರಿಸಿ ಮುನಿ ಪೋದಪೆನನುಜ್ಞೆಯು ।
ಕರುಣಿಸುವುದೆನಗೆನಲಗಸ್ತ್ಯಮುನೀಂದ್ರನಿಂತೆಂದ ॥೨೨॥

ಆದೊಡೆಲೆ ರಘುನಾಥ ನಿಜಪುರ ।
ಕೈದೆನುತ ಕರುಣದಲಿ ರಾಘವ ।
ಮೇದಿನೀಶಗೆ ಕೊಟ್ಟನನುಪಮದಿವ್ಯಭೂಷಣವ ॥
ಆದರದೊಳಾಮಣಿವಿಭೂಷವ ।
ನಾದಿವಾಕರಕುಲಜನೆಲೆ ಮುನಿ ।
ಮೇದಿನಿಗೆ ಪೊಸತಿದಱ ವಿವರವನಱುಹಬೇಕೆಂದ ॥೨೩॥

ನೃಪತಿ ಕೇಳಿದು ವಿಶ್ವಕರ್ಮ ।
ಸ್ಥಪತಿನಿರ್ಮಿತವಾದ ಭೂಷಣ ।
ವಪರಿಮಿತವಸ್ತುಗಳನೀವುದು ಬಯಸಿದಂದದಲಿ ॥
ಉಪಮಿಸುವರಾರಿದನು ನಾನಾ ।
ವಿಪುಲರತ್ನಸಮೃದ್ಧಿ ಸಾಕ್ಷಾ ।
ದ್ವಪುಸನಾಥವಿದೆನಗೆ ಬಂದುದನಱುಹಿದಪೆನೆಂದ ॥೨೪॥

ಭೂತಳಾಧಿಪ ಕೇಳು ಹಿಂದಾ ।
ತ್ರೇತೆಯಲಿ ತಪವಿರ್ಪೆನೆಂದು ಮ ।
ಹಾತಪೋವನದೆಡೆಯನಱಸುತ ಪೋಪ ಸಮಯದಲಿ ॥
ಖ್ಯಾತವೆನೆ ನಿರ್ಮೃಗವಮಾನುಷ ।
ಜಾತವದು ಶತಯೋಜನಾಂತರ ।
ವಾತಪೋವನಮಧ್ಯಶೂನ್ಯಾಶ್ರಮವದೊಪ್ಪಿದುದು ॥೨೫॥

ಬಱಿಕ ಶೂನ್ಯಾಶ್ರಮದೊಳಿರುಳನು ।
ಕಳೆದು ಮಱುದಿನದುದಯದೊಳು ನಿ ।
ರ್ಮಳಸರೋವರವದು ತದಾಶ್ರಮದಗ್ರಭಾಗದಲಿ ॥
ನಳಿನಕೈರವರಾಜಿ ಯೋಜನ ।
ದಳತೆಯೊಳಗಿರೆ ಕಂಡು ತಳೆವಿಡಿ ।
ದಿಱುವೆನೆಂಬವಸರಕೆ ಕಂಡನು ಕೌತುಕವನೆಂದ ॥೨೬॥

ಒಡನೆ ಮಾನುಷಕುಣಪವೊಂದಾ ।
ತಡಿಯೊಳತಿಮಾಂಸಳದೊಳಿರೆ ಬೆಱ ।
ಗಡಸಿಯಾನೀಕ್ಷಿಸುವ ಸಮಯಕೆ ಬಂದುದಾಯೆಡೆಗೆ ॥
ಸಡಗರಿಪ ಗಾಯಕರ ಗೇಯದ ।
ಗಡಣದಲಿ ಪುಷ್ಪಕವದೊಂದು ।
ಗ್ಗಡಿಪ ನಿರ್ಜರಪಾಠಕರ ಜಯಜಯನಿನಾದದಲಿ ॥೨೭॥

ಬಂದನದಱೊಳಗೊರ್ವ ದೇವನ ।
ದೊಂದು ಸಂಭ್ರಮಯುತನು ಪುಷ್ಪಕ ।
ದಿಂದಿೞಿದು ಸಂಪೂರ್ಣವೆನೆ ಭಕ್ಷಿಸಿದನಾಶಬವ ॥
ಕುಂದದಿರ್ದುದು ನೋಡಲಾಶಬ ।
ವೆಂದಿನಂತಾಸ್ವರ್ಗಿ ಕೈದೊಳೆ ।
ದಂದು ಪುಷ್ಪಕಕಡರಲಾನಿಂತೆಂದೆನವನೊಡನೆ ॥೨೮॥

ಏನಿದದ್ಭುತವೆಲೆ ದಿವೌಕಸ ।
ನೀನೆಸಗಿದೀಕಾರ್ಯಗತಿಯನು ।
ಮಾನವಾಗಿಹುದೆನಗೆ ನಿರ್ಜರನೆತ್ತ ಶವವೆತ್ತ ॥
ಏನಿದಱ ವಿಪರೀತವೃತ್ತಿಯ ।
ನೀನುಸಿರ ಬೇಕೆನಲು ಕೈಮುಗಿ ।
ದಾನತಾನನನೆನ್ನೊಳೆಂದನು ತನ್ನ ಸಂಗತಿಯ ॥೨೯॥

ಆದೊಡೆಲೆ ಮುನಿನಾಥ ಚಿತ್ತೈ ।
ಸಾದಿಯಲಿ ಕೃತಯುಗದ ಭೂಪರೊ ।
ಳಾದನೊಬ್ಬ ಸುದೇವನೆಂಬ ವಿದರ್ಭಭೂಭುಜನು ॥
ಮೇದಿನಿಯನಾಳಿದನು ಧರ್ಮದ ।
ಹಾದಿದಪ್ಪದೆ ಕಾಲಧರ್ಮವ ।
ನೈದಿದನು ಚಿರಕಾಲವಿರ್ದಾನೃಪತಿ ಬೞಿಕೆಂದ ॥೩೦॥

ಆತಗಿರ್ವರು ಮಕ್ಕಳಾನೇ ।
ಶ್ವೇತನೆಂಬವನಾನೃಪನ ತನು ।
ಜಾತರಿರ್ವರೊಳಗ್ರಜನು ಸುರಥನೆ ಕನೀಯನಲ ॥
ಭೂತಳಾಧಿಪನೞಿಯೆ ಪುರಜನ ।
ಜಾತವೆನಗಭಿಷೇಕವನು ವಿ ।
ಖ್ಯಾತವೆನೆ ಮಾಡಿದುದು ರಾಜ್ಯವದಾದುದೆನಗೆಂದ ॥೩೧॥

ಸಲಹಿದೆನು ರಾಜ್ಯವನು ಧರ್ಮದ ।
ಹೊಲಬುಡದಪ್ಪದೆ ಕಾಲಧರ್ಮದ ।
ನೆಲೆಯುಳಿದು ತದ್ರಾಜ್ಯಭಾರವ ನಿಲಿಸಿ ಸುರಥನಲಿ ॥
ಒಲಿಸಿ ತಪದೊಳು ನಿಂದೆನೀವನ ।
ವಳಯದೀಕಾಸಾರತಟದೊಳು ।
ಕಲುಷವೃಂದಾಬ್ರಹ್ಮಲೋಕವದಾದುದೆನಗೆಂದ ॥೩೨॥

ಆದುದೆನಗಾಬ್ರಹ್ಮಲೋಕವ ।
ನೈದಿದೊಡವಾಕ್ಷುತ್ಪಿಪಾಸಾ ।
ಬಾಧೆ ವಿಸ್ಮಿತಚಿತ್ತನೈದಿದೆನಾಪಿತಾಮಹನ ॥
ಈದುರಿತವೀಬ್ರಹ್ಮಲೋಕದೊ ।
ಳಾದವುದು ಪರಿಹರಿವುದಿದನೆನ ।
ಲಾದಯಾಂಬುಧಿ ವಿಧಿ ನುಡಿದನೆನಗೊಂದು ಕೌತುಕವ ॥೩೩॥

ಎಲೆ ನೃಪತಿ ನಿನ್ನಯ ಶರೀರವ ।
ಸಲಹುವುದೆ ತಪವೆಂದು ಮನದೊಳು ।
ತಿಳಿದೆ ನಿನಗಾಹಾರವಾಮಾನುಷಶರೀರವದು ॥
ಕಳೆವುದರಿದೈ ದೈವಕರ್ಮವ ।
ನಿಳೆಯೊಳೆನೆ ಕೈಮುಗಿದು ನುಡಿದೆನು ।
ನಳಿನಭವನೊಡನಿದಕೆ ಬಿಡುಗಡೆಯೆಂದು ತನಗೆನುತ ॥೩೪॥

ಆದೊಡಾಲಿಸು ಧರಣಿಪತಿ ನೀ ।
ನಾದಿಯಲಿ ತಪವಿದ್ದ ಕಾನನ ।
ಕೈದಿ ಮೈತ್ರಾವರುಣಿ ನಿನ್ನೊಳು ನುಡಿಯುವಾದಿನಕೆ ॥
ಪೋದವುದು ನಿನಗೀಕ್ಷುಧಾಸವಿ ।
ಪಾದವಾಮುನಿವರನ ದೆಸೆಯಿಂ ।
ದಾದರದೊಳಾಮುನಿಯನರ್ಚಿಸಲೈದು ನೀನೆಂದ ॥೩೫॥

ಆಪಿತಾಮಹನೆಂದವೊಲು ಮುನಿ ।
ರೂಪ ಶಂಕರ ನಿಮ್ಮ ಪುಣ್ಯ ।
ಶ್ರೀಪದಾಂಬುಜದರ್ಶನದ ಸೈಪಾದುದಿಂದೆನಗೆ ॥
ತಾಪಸಾಗ್ರಣಿ ಭೂಷಣವನಿದ ।
ನೀಪರಿಗ್ರಹಿಸಿದೊಡೆ ಪೋದಪು ।
ದೀಪುರಾಕೃತಪಾಪವೆನುತೆಱಗಿದನು ಚರಣದಲಿ ॥೩೬॥

ಆದಿವೌಕಸನೆಱಗಲೆನ್ನಡಿ ।
ಗಾದುದಿವನೊಳಗತಿಕರುಣವೆನ ।
ಗಾದೊಡೊಳ್ಳಿತೆನುತ್ತ ಕೈಕೊಂಡೆನು ವಿಭೂಷಣವ ॥
ಆದುದಾತಗೆ ತಣಿವದೃಶ್ಯವ ।
ನೈದಿದುದು ಶಬವೆನ್ನ ಬೀಳ್ಕೊಂ ।
ಡೈದಿದನು ಸುರಲೋಕಕವನವನೀಶ ಕೇಳೆಂದ ॥೩೭॥

ಇದು ಕಣಾ! ರಾಜೇಂದ್ರ, ನಾಕಾ ।
ಸ್ಪದವಿಭೂಷಣವೇನ ಬೇಡಲು ।
ವೊದವಿತ್ತುದು ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕಿದನೆಂದು ಮುನಿ ನುಡಿಯೆ ॥
ಮುದವೊದವೆ ಕೈಕೊಂಡು ತೇಜಃ ।
ಪ್ರದವೆನಿಪ ಮಣಿಮಯವಿಭೂಷವ ।
ನದನಗಸ್ತ್ಯಮುನೀಂದ್ರನೊಡನಿಂತೆಂದನಾ ರಾಮ ॥೩೮॥

ಮುನಿಪ ಶೂನ್ಯಾರಣ್ಯವಾಶ್ವೇ ।
ತನ ತಪೋವನವಾದುದೇತಕೆ ।
ಮನವದೂರ್ಜಿತವಾಗಲದನೆನಗುಸಿರಬೇಕೆನಲು ॥
ಜನಪ ಕೇಳ್ಪೈ ಪೂರ್ವಯುಗದೊಳು ।
ಮನುತನುಜನಿಕ್ಷ್ವಾಕುನೃಪನಿ ।
ರ್ದನು ಯಥಾನ್ಯಾಯದಲಿ ದಂಡಿಸುತುರ್ವರೆಯ ಜನವ ॥೩೯॥

ಆತನೊಳಗುದಿಸಿದರು ಶತಸಂ ।
ಖ್ಯಾತತನುಭವರವರೊಳಗೆ ದು ।
ರ್ನೀತನಿದ್ದನು ದಂಡನೆಂಬವನಗ್ರತನುಭವನು ॥
ಭೂತಳಾಧಿಪನಜ್ಞೆಯ ರಾಜ್ಯವಿ ।
ಭೂತಿ ದಂಡನ ಪೃಥುಭುಜಾಗ್ರನಿ ।
ಶಾತಖಡ್ಗವನೊಲಿದಲಂಕರಿಸಿದುದು ಬಳಿಕೆಂದ ॥೪೦॥

ಇಂತು ಶೈವಲ ವಿಂಧ್ಯಗಿರಿ ಪ ।
ರ್ಯಂತ ಶತಯೋಜನದಿಳೆಗೆ ಮಧು ।
ಮಂತಪುರವಾಧಾರವಾಪುರಕರಸನೆಂದೆನಿಸಿ ॥
ಸಂತತ ಪ್ರಜ್ಞಾನನಿಧಿ ಶ್ರೀ ।
ಕಾಂತನಹ ಭಾರ್ಗವಮುನೀಂದ್ರನಿ ।
ತಾಂತಪೌರೋಹಿತ್ಯದಲಿ ಪಾಲಿಪನು ಜನಪದವ ॥೪೧॥

ಜನಪನೆಯ್ದಿದನೊಮ್ಮೆ ಭಾರ್ಗವ ।
ಮುನಿಪನಿಲ್ಲದ ವೇಳೆಯಲಿ ತ ।
ನ್ಮನಿಪನಾಶ್ರಮಭೂಮಿಯನು ಮೃಗಯಾವಿನೋದದಲಿ ॥
ಅನಿತಱೊಳು ತಪವಿರ್ದ ಭಾರ್ಗವ ।
ತನುಭವೆಯಳನು ಜನಪ ಕಂಡನು ।
ಮನವನೆಡೆಗೊಟ್ಟನು ಮನೋಜನ ನನೆಯ ಮೊನೆಗಣೆಗೆ ॥೪೨॥

ಬಿಸಜಮುಖಿ ನೀನಾರು ನಿನ್ನಯ ।
ಪೆಸರದಾವುದದಾರ ಮಗಳೆನ ।
ಗುಸಿರು ದರ್ಪವನೊದವಿಸದೆ ದರ್ಪಕಮಹಾಭುಜಕೆ ॥
ಕುಸುಮಶರಹತಿಯೆನಗೆ ಪೋದಪು ।
ದಸು ಲತಾಂಗಿ ತವಾಧರಾಮೃತ ।
ರಸವನಿತ್ತುಳುಹೆನ್ನನೆನಲಿಂತೆಂದಳವನೊಡನೆ ॥೪೩॥

ಅರಸ ಬಯಸದಿರಾನು ಭಾರ್ಗವ ।
ವರಮುನೀಂದ್ರನ ತನುಜೆ ಪೆಸರೆನ ।
ಗರಜೆ ಗುರುಸುತೆಗಳುಪುವುದು ದುರ್ಜನರ ಮಾರ್ಗವಿದು ।
ವರಿಸು ಭಾರ್ಗವಮುನಿಯೊಳೆನ್ನನು ।
ಪರಿಣಯೋದ್ಯಮಬುದ್ಧಿ ಮನಕಿರೆ ।
ಪರಮಸುಖ ನಿನಗಪ್ಪುದೆಂದಳು ವಿನಯವಚನದಲಿ ॥೪೪॥

ನೀತಿಗೀತಿಯ ಮಾತು ಚೇತೋ ।
ಜಾತಮತದೊಳಗಾದಪುದೆ ದು ।
ರ್ನೀತನವನಾದಿಯಲಿ ಕಾಮೋನ್ಮಾದಿ ಬಱಿಕೆನಲು ॥
ಪಾತಕವನೆಣಿಸುವನೆ, ಬಲುಹಿಂ ।
ದಾತರುಣಿಯನು ಕೂಡಿದನು ಕಾ ।
ಮಾತುರರಿಗಿಹಪರವದೆತ್ತಣದರಸ ಕೇಳೆಂದ ॥೪೫॥

ತಿರುಗಿದನು ಮಧುಮಂತಪುರವರ ।
ಕರಸ ದುರ್ಮತಿ ದಂಡನೃಪನಿ ।
ತ್ತರಜೆ ಪೂರ್ಣರಜೋಮಯಾಂಗದೊಳಿರ್ಪ ಸಮಯದಲಿ ॥
ಪರಿವೃತಾಂತೇವಾಸಿಗನು ನಡೆ ।
ತರಲು ತನ್ನೊಡನಾಗ ದೈತ್ಯರ ।
ಗುರು ಬರುತ ಕಂಡನು ರಜಃಪ್ಲುತಯುತೆಯನಾತ್ಮಜೆಯ ॥೪೬॥

ಕಂಡು ತನುಜೆಯ ಮೊಗದ ದುಗುಡವ ।
ದಂಡನೆಸಗಿದ ಕಾರ್ಯವಿದು ಕಡೆ ।
ಗಂಡುದಕಟಕಟಾತ್ಮಜೆಯ ಪಾವನತಪೋಮಹಿಮೆ ॥
ಗಂಡಗರ್ವದಿನೀತನೆಸ್ಗೊಳು ।
ಚಂಡವರ್ತನದಿಂದ ಮೆಱೆದಪ ।
ನುಂಡೊಡಲ್ಲದೆ ಒಱೆದೆ ಹೋಹುದೆ ಕರ್ಮಫಲವೆಂದ ॥೪೭॥

ಏೞುದಿನದಿಂದೊಳಗೆ ನೆರೆಯಲಿ ।
ದೂಳಿ ಮಳೆಯಲಿ ದಂಡನರಪತಿ ।
ಯಾಳುತಿಹ ಶತಯೋಜನಾಂತರ್ದೇಶವನೊಡನೆ ॥
ಕೇಳು ಶಾಪವನರಜೆ ತಪದೊಳು ।
ಕಾಲವನು ಕಳೆಯೆನುತ ತನುಜೆಗೆ ।
ಪೇೞುವನಿತಕೆ ಪಾಂಸುವರ್ಷದೊಳದ್ದುದಾವಿಷಯ ॥೪೮॥

ಅದು ಮೊದಲಿನಿಂ ದಂಡಕಾರ ।
ಣ್ಯದಲಿ ನಿರ್ಮಾನುಷ್ಯವಾಗಿಹು ।
ದದು ಜನಾರಣ್ಯಾಭಿಧಾನದೊಳೊಮ್ಮೆ ವರ್ತಿಪುದು ॥
ಅದಱೊಳಗೆ ತಪವಿರಲು ಮಹಿಮಾ ।
ಸ್ಪದಮುನೀಂದ್ರರು ರಾಮ ನಿನಗ ।
ಭ್ಯುದಯವಾಗಲಿ ಹೋಗೆನುತ ಬೀೞ್ಕೊಟ್ಟನಾಮುನಿಪ ॥೪೯॥

ಬೀೞುಕೊಂಡು ಮುನೀಂದ್ರನನು ಭೂ ।
ಪಾಳನೈದಿದನಂದಯೋಧ್ಯೆಗೆ ।
ಪೇೞಲೇನಾಪುರದ ಪರಿಜನದೊಂದು ಸಂಭ್ರಮವ ॥
ಲೀಲೆ ಮಿಗೆ ಪುಷ್ಪಕವನಿೞಿದು ನೃ ।
ಪಾಲನಿಳಯದೊಳಾವಿಮಾನವ ।
ಬೀೞುಕೊಟ್ಟೋಲಗದೊಳಗೆ ಮಂಡಿಸಿದನಾರಾಮ ॥೫೦॥

ಚರಣಕೆಱಗಿದ ಸೋದರರನಾ ।
ದರಿಸಿ ವಂದಿಸಿ ಮುನಿಜನಕೆ ದು ।
ಶ್ಚರಿತ ಶಂಬುಕನಿದ್ದಿರವನವನಸುವನಿಕ್ಕಿದುದ ॥
ಸುರರೊಡನೆ ನಡೆಗೊಂಡಗಸ್ತ್ಯರ ।
ದರುಶನವ ಮಾಡಿದುದನಾಮುನಿ ।
ವರನ ಬೀೞ್ಕೊಂಡಂದವನು ಹೇೞಿದನು ರಘುನಾಥ ॥೫೧॥

ಅಕ್ಷಯಾತ್ಮ ವಿಪಕ್ಷದಾನವ ।
ಶಿಕ್ಷ ದುಷ್ಕೃತರೂಕ್ಷ ಸುಮನಸ ।
ಪಕ್ಷ ಲೋಕಾಧ್ಯಕ್ಷ ಕೌಸ್ತುಭಲಕ್ಷ ಘನವಕ್ಷ ॥
ಪಕ್ಷಿರಥ ಕಮಲಾಕ್ಷ ಕಿನ್ನರ ।
ಯಕ್ಷಸುರಮುನಿರಕ್ಷ ಸುಜನಾ ।
ಪೇಕ್ಷ ನರಹರ್ಯಕ್ಷ ಪಾಲಿಸು ಮೋಕ್ಷಪದದಕ್ಷ ॥೫೨॥

ಇಂತು ಹದಿನಾಱನೆಯ ಸಂಧಿ.

ಹದಿನೇೞನೆಯ ಸಂಧಿ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಇರದೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿಂದ ವೃತ್ರಾ ।
ಸುರನ ಕದನವನಱಿದು ರಾಘವ ।
ನೊರೆದನಿಳನ ಮಹಾಶ್ವಮೇಧವಿಧಾನಕೌತುಕವ ॥
ಪೇೞ್ದನು ವಾಲ್ಮೀಕಿ ನೃಪಶಾ ।
ರ್ದೂಲರಾಘವ ಚರಿತವನು ಬಂ ।
ದೋಲಗದೊಳೊಪ್ಪಿದನು ಮಣಿಯಸಿಂಹಪೀಠದಲಿ ॥
ಮೇಲೆಮೇಲ್ಕೈತಪ್ಪ ಪುರಜನ ।
ಜಾಲವನು ಮನ್ನಿಸುತ ಧರ್ಮಕ ।
ಥಾಳಿಗಳನಾಲಿಸುತ ಪೂರ್ವಪುರಾಣಪದ್ಧತಿಯ ॥೧॥

ಹರೆದುದೋಲಗವನಿತಱೊಳು ಭಾ ।
ಸ್ಕರಕುಲೇಂದ್ರನ ವೈರಿ ವಿಜಯದ ।
ಪರಿಸಮಾಪ್ತಿಯೊಳೊಲಿದು ಗಗನಶ್ರೀ ನಿವಾಳಿಸುವ ॥
ಅರುಣದ ಸಸಮ್ಮಿಳಿತಮಣಿಬಂ ।
ಧುರದ ನೀರಾಜನದ ಪಾತ್ರದ ।
ಪರಿಯೆನಲು ರವಿ ಮೆಯ್ಗರೆದನಸ್ತಾಚಲಾಗ್ರದಲಿ ॥೨॥

ಕಾಲಧರ್ಮವನಱಿದು ನೃಪಕುಲ ।
ಮೌಳಿ ಸಂಧ್ಯಾಕರ್ಮವನು ತ ।
ತ್ಕಾಲಿಕವನಾಚರಿಸಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣಭರತರೊಡಗೂಡಿ ॥
ಲೀಲೆ ಮಿಗೆ ನಡೆತಂದು ಮಂತಣ ।
ಸಾಲೆಯೊಳು ಮಣಿಖಚಿತಪೀಠದ ।
ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರ್ದನುಜರೊಡನಿಂತೆಂದನುಚಿತದಲಿ ॥೩॥

ಅಕ್ಷಯಾತ್ಮ ವಿಪಕ್ಷದಾನವ ।
ಶಿಕ್ಷ ದುಷ್ಕೃತರೂಕ್ಷ ಸುಮನಸ ।
ಪಕ್ಷ ಲೋಕಾಧ್ಯಕ್ಷ ಕೌಸ್ತುಭಲಕ್ಷ ಘನವಕ್ಷ ॥
ಪಕ್ಷಿರಥ ಕಮಲಾಕ್ಷ ಕಿನ್ನರ ।
ಯಕ್ಷಸುರಮುನಿರಕ್ಷ ಸುಜನಾ ।
ಪೇಕ್ಷ ನರಹರ್ಯಕ್ಷ ಪಾಲಿಸು ಮೋಕ್ಷಪದದಕ್ಷ ॥೫೨॥

ಇಂತು ಹದಿನಾಱನೆಯ ಸಂಧಿ.

ಹದಿನೇೞನೆಯ ಸಂಧಿ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಇರದೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿಂದ ವೃತ್ರಾ ।
ಸುರನ ಕದನವನಱಿದು ರಾಘವ ।
ನೊರೆದನಿಳನ ಮಹಾಶ್ವಮೇಧವಿಧಾನಕೌತುಕವ ॥

ಪೇೞ್ದನು ವಾಲ್ಮೀಕಿ ನೃಪಶಾ ।
ರ್ದೂಲರಾಘವ ಚರಿತವನು ಬಂ ।
ದೋಲಗದೊಳೊಪ್ಪಿದನು ಮಣಿಯುಸಿಂಹಪೀಠದಲಿ ॥
ಮೇಲೆಮೇಲ್ವೈತಪ್ಪ ಪುರಜನ ।
ಜಾಲವನು ಮನ್ನಿಸುತ ಧರ್ಮಕ ।
ಥಾಳಿಗಳನಾಲಿಸುತ ಪೂರ್ವಪುರಾಣಪದ್ಧತಿಯ ॥೧॥

ಹರೆದುದೋಲಗವನಿತಱೊಳು ಭಾ ।
ಸ್ಕರಕುಲೇಂದ್ರನ ವೈರಿ ವಿಜಯದ ।
ಪರಿಸಮಾಪ್ತಿಯೊಳೊಲಿದು ಗಗನಶ್ರೀ ನಿವಾಳಿಸುವ ॥
ಅರುಣದ ಸಸಮ್ಮಿಳಿತಮಣಿಬಿಂ ।
ಧುರದ ನೀರಾಜನದ ಪಾತ್ರದ ।
ಪರಿಯೆನಲು ರವಿ ಮೆಯ್ಗರೆದನಸ್ತಾಚಲಾಗ್ರದಲಿ ॥೨॥

ಕಾಲಧರ್ಮವನಱಿದು ನೃಪಕುಲ ।
ಮೌಳಿ ಸಂಧ್ಯಾಕರ್ಮವನು ತ ।
ತ್ಕಾಲಿಕವನಾಚರಿಸಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣಭರತರೊಡಗೂಡಿ ॥
ಲೀಲೆ ವಿಂಗೆ ನಡೆತಂದು ಮಂತಣ ।
ಸಾಲೆಯೊಳು ಮಣಿಖಚಿತಪೀಠದ ।
ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರ್ದನುಜರೊಡನಿಂತೆಂದನುಚಿತದಲಿ ॥೩॥

ಉಱಿದನೆಮ್ಮಯ ಪುಣ್ಯದಲಿ ಮು ।
ನ್ನಱಿದ ಭೂಸುರಮತನು ಧರ್ಮವ ।
ನೆಱಹುವುದೆ ಕರ್ತವ್ಯವೀಮಾನುಷಶರೀರವಿದು ॥
ಅಱಿವುದೆಂಬುದು ತಥ್ಯವಿದಱೊಳು ।
ಒಳಿಸ ಬೇಹುದು ಧರ್ಮಸೇತುವ ।
ನಿಱಿಕೆಗೆಯ್ಯದಿರೆಮ್ಮ ವಚನವನೆಂದು ನೃಪ ನುಡಿದ ॥೪॥

ಧರೆಗೆ ಪೊಸತೆನೆ ರಾಜಸೂಯಾ ।
ಧ್ವರವನೆಸಗುವೆನೀಮಹಾಧ್ವರ ।
ವರವಲೇ ದ್ವಿಜರಾಜಪದವಿತ್ತುದು ಸುಧಾರುಚಿಗೆ ॥
ವರುಣನಾದನು ಮಿತ್ರನಿದನಾ ।
ಚರಿಸಿ ನಿಮ್ಮಯ ಬುದ್ಧಿಗಿದು ಸರಿ ।
ಬರೆ ನೆಗೞ್ವೆನುಸಿರಿ ಸಂಶಯವಿರ್ದೊಡಿದಕೆಂದ ॥೫॥

ಎನಲು ನುಡಿದನು ಭರತನೆಲೆ ರಘು ।
ತನುಜ ಚಿತ್ತೈಸಖಿಲಪಾರ್ಥಿವ ।
ಜನಕೆ ಗುರು ನೀನೆನಿಸಿ ಸಲಹಿದೆ ಸಕಲಭೂತಲವ ॥
ಇನಿತು ದಿನವೀಯಾಗಕಾನೃಪ ।
ಹನನವಾಗದೆ ಮಾಣದಿದಱೊಳು ।
ಜನಪ ಮಾಡುವೊಡಶ್ವಮೇಧವನೆಸಗು ನೀನೆಂದ ॥೬॥

ಎಂದ ಭರತನ ನುಡಿಗೆ ನೃಪನಹು ।
ದೆಂದು ಕೊಂಡಾಡಿದನು ಲಕ್ಷ್ಮಣ ।
ನಂದು ಹೊಗೞ್ದನಗ್ರಜನ ಮೃದುಮಧುರಭಾಷಿತಕೆ ॥
ಹಿಂದೆ ವೃತ್ರಾಸುರನ ಕೊಂದು ಪು ।
ರಂದರನು ತದ್ಬ್ರಹ್ಮಹತಿಯೊಳು ।
ನೊಂದು ಮಾಡಿದನಶ್ವಮೇಧವನರಸ ಕೇಳೆಂದ ॥೭॥

ಏನನೆಂಬೆನು ರಘುಕುಲಾಂಬರ ।
ಭಾನು ಪೂರ್ವದೊಳೂರ್ವಿನಿರ್ದನು ।
ದಾನವೇಶ್ವರನತಿಪರಾಕ್ರಮಿವೃತ್ರನೆಂಬುವನು ॥
ಆನಿಶಾಟನ ಭುಜಪರಾಕ್ರಮ ।
ಕಾಣುವವರಿದಿರಿಲ್ಲದಿರ್ದುದು ।
ಮಾನವಾಮರನಾಗಲೋಕದ ಸುಭಟರೊಳಗೆಂದ ॥೮॥

ನೂಱುಗಾವುದದಗಲವದು ಮ।
ನ್ನೂಱುಗಾವುದದುದ್ದಳತೆಗೆ।
ತೋಱುವುದು ದಾನವನ ತನುವನದೇನನುಸಿರುವೆನು ॥
ಮೂಱುಲೋಕದ ಜನಕೆ ಸುಖವನು।
ಬೀಱುವನು ಧರ್ಮದಲಿ ಮನ ಬೇ।
ರೂಱಿಹುದು ಭುವನೈಕಸಮ್ಮತನಸುರನಿಹನೆಂದ ॥೯॥

ಅನಿಶಾಟೋತ್ತಮನು ಧರ್ಮ।
ಧ್ಯಾನಮತಿ ಸುಖಕೆಳಸಿ ರಾಜ್ಯಾ।
ಧೀನವನು ನಿಜತನುಜನಹ ಮಧುರೇಶ್ವರನೊಳಿರಿಸಿ ॥
ಕಾನನದೊಳೆಸಗಿದನು ಮುಕ್ತಿ।
ಧ್ಯಾನದಲಿ ತಪವನು ತಪೋವೈ।
ಶ್ವಾನರಜ್ವಾಲೆಯೊಳು ಕಾದುದು ಸಕಲಭುವನಚಯ ॥೧೦॥

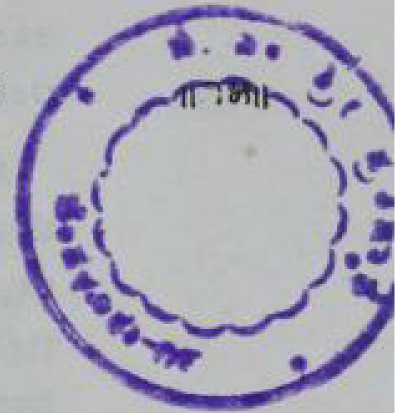
ವಾಸವಾದಿ ಸಮಸ್ತಸುಮನಸ।
ರಾಸುರಾರಿಯ ತಪದ ಕೋಳ್ಗೆ ವಿ।
ಘಾಸಿಯಾಗಿ ವಿಷಾದಮನರೆಯ್ದಿದರು ಬೇಗದಲಿ ॥
ಶ್ರೀಸನಾಥನನಪ್ರಮೇಯನ।
ನಾಸುಪರ್ಣಸ್ಯಂದನನನಬ್ಜಾ।
ಜಾಸನಾರ್ಚಿತಪಾದಪಂಕೇರುಹನನಚ್ಯುತನ ॥೧೧॥

ಅಂದು ಜಯಯೆನುತೆಱಗಿದರು ಸಂ।
ಕ್ರಂದನಾದ್ಯನಿಮಿಷರು ದೇವ ಮು।
ಕುಂದ ರಕ್ಷಿಸು ನತಜನಾಂಬುಜಭಾನು ಸುರಧೇನು ॥
ಬೆಂದಪುದು ವೃತ್ರಾಸುರನ ತಪ।
ದೊಂದು ತೀವ್ರಾನಲನ ಸೆಗಳಿಕೆ।
ಯಿಂದ ಸುಮನಸಲೋಕವಚ್ಯುತ ಸಲಹಬೇಕೆಂದ ॥೧೨॥

ದೇವ ವೃತ್ರಾಸುರನ ತಪವದು।
ತೀವಿದೊಡೆ ಕಲ್ಪಾಂತಪರ್ಯಂ।
ತಾವಿಬುಧವಿದ್ವೇಷಿಗಪ್ಪುದು ಸಕಲಭುವನಚಯ ॥
ದೇವರಿಪುವಿನ ವಧೆಗೆ ಹರಿವನು।
ದೇವ ನೀನೇ ಬಲ್ಲೆಯೆನೆ ರಾ।
ಜೀವಲೋಚನನೆಂದನಮರರೊಳುಚಿತಭಾಷಿತವ ॥೧೩॥

ಇಂದು ವೃತ್ರಾಸುರನ ವಧೆ ಸರಿ ।
ಬಂದಿರದು ಸಮ್ಮುಖತೆಗವನೊಳು ।
ಸಂದಿಹುದು ಸದ್ಧರ್ಮಗತಿಯಪರಾಧವಿನಿತಿರದು ॥
ಕೊಂದೊಡಾತನ ನೀವೆ ಕೊಲುವುದು ।
ನಿಂದೆಯೆನಗಾಃಕಾರ್ಯವೆನೆ ಸಂ ।
ಕ್ರಂದನಾದ್ಯಮರೌಘವಿದ್ದುದು ಬಹಳದುಗುಡದಲಿ ॥೧೪॥

ಅದೊಡೊಳ್ಳಿತು ದುಗುಡವಮರರೊ ।
ಳೈದುವೊಡೆ ಮಚ್ಛಕ್ತಿ ಮೂದೆಱ ।
ನಾದವುದು ವಾಸವನೊಳೊಂದಶನಿಯೊಳು ಬೇಱೊಂದು ॥
ಮೇದಿನಿಯೊಳೊಂದಂಶವಿರಬೇ ।
ಕಾದೊಡಿರ್ದಪೆವೆಂದೆನಲು ಬಲ ।
ಸೂದನನದೇ ಸಾಕೆನುತ ಬೇಱ್ಕೊಂಡನಚ್ಯುತನ ॥೧೫॥

ಅಸುರನಿರ್ದ ತಪೋವನಕೆ ಸುಮ ।
ನಸರು ನಡೆತರೆ ದಾನವನ ತಪ ।
ದಸಮತೇಜಃಪುಂಜವಂಜಿಸಿತಮರರಾಲಿಗಳ ॥
ದೆಸೆದೆಸೆಗೆ ಸಿಡಿದೋಡಿದರು ನಿ ।
ಪ ಸರದಲಿ ಬಱಿಕಿಂದ್ರನೈತಂ ।
ದಸವಸದೊಳಸುರೇಂದ್ರವಧೆಗುದ್ಯುಕ್ತಮನನಾದ ॥೧೬॥

ಕೂಡೆ ದೈತ್ಯನ ಮಸ್ತಕವ ಗಱಿ ।
ಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟನು ಮುನಿ ದಧೀಚಿಯ ।
ಬೇಡಿ ಪಡೆದ ಮಹಾಶನಿಯನನಿಮಿಷಕುಲೇಶ್ವರನು ॥
ಅಡಲೇನದು ಕುಲಗಿರಿಯ ಕುಡಿ ।
ಗೋಡನಱಿವಂತವನ ತಲೆಯನು ।
ಕೂಡೆ ಕಡಿದಿಱುಹಿದುದು ಮುಕ್ತಿಧ್ಯಾನದಾನವನ ॥೧೭॥

ಬಂದುದೈ ತದ್ಬ್ರಹ್ಮಹತಿ ಸಂ ।
ಕ್ರಂದನನ ಬೆಂಬಿಡದೆ ಮೆಯ್ಮೆಟಿ ।
ಲಂದದಲಿ ನಿಸ್ತೇಜನಿರ್ದಲ್ಲಿರದೆ ತಿರುಗಿದನು ॥
ಇಂದಿರಾಮಂದಿರವೆನಿಸುವರ ।
ವಿಂದದೊಳಗಿರೆ ಕೆಲದೊಳಿಹುದ ।
ಱಿಂದ ಕೆಲಕಡೆಗೈದಲೈದುವುದೊಡಲ ಬಱಸಂದು ॥೧೮॥

ಸುರಪನೀಪರಿ ಮೊಗ್ಗುರೆಯೆ ಸುರ ।
ಪುರವನಾಯಕವಾದುದವನಿಗೆ ।
ಸುರಿಯದಂಬುದರಾಜಿ ಮೞೆಯನಸಾರವಾದುದಿಳೆ ॥
ತರುವನಾಳಿಗಳುರಿದುವಱತುವು ।
ಪರಿವ ನದಿಗಳ ನೀರು ಸಸಿಗಳು ।
ಕರಿಕುವೋದುವು ಹವ್ಯಕವ್ಯದ ಮಾತದೇಕೆಂದ ॥೧೯॥

ಚಿಂತಿಸುತ ಸುಮನಸರು ನಡೆದರ ।
ನಂತಶಯನನ ಬೞಿಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ।
ಕಾಂತ ಜಯಯೆನುತೆಱಗಿ ಬಿನ್ನೈಸಿದರು ಕೈಮುಗಿದು ॥
ಕಂತುಪಿತ ಚಿತ್ತೈಸು ನಿರ್ಜರ ।
ಕಾಂತನಾವೃತ್ರಾಸುರನ ಕೊಲ ।
ಲಂತರಿಸದಾಬ್ರಹ್ಮಹತಿ ಬಾಧಿಸುವುದೆಂದೆನುತ ॥೨೦॥

ದೇವ ಸುರಪತಿ ನೆಲಸಿಹನು ರಾ ।
ಜೀವವನದೊಳು ದೇವಲೋಕ ।
ಕ್ಕಾವುದೈ ಗತಿಯಿಂದ್ರನಿಲ್ಲದೆ ಸಕಲಭುವನಚಯ ॥
ಜೀವಿಸುವ ಪರಿಯೆಂತಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ।
ನಾವ ವಿಧದಲಿ ಪರಿಹರಿಪುದೆಲೆ ।
ದೇವ ಕರುಣಿಪುದೆನಲು ನಗುತಿಂತೆಂದನಸುರಾರಿ ॥೨೧॥

ಅದೊಡಾಲಿಪುದಪ್ಸರರು ಹಯ ।
ಮೇಧವನು ನೀವೆಸಗೆ ಒಱಿಕದು ।
ಪೋದಪುದು ತದ್ಬ್ರಹ್ಮಹತಿ ಬಿಸುಟಮರವಲ್ಲಭನ ॥
ಆದಪುದು ನಿಮ್ಮಿಷ್ಟವೆನೆ, ಕಮ ।
ಲೋದರನ ಬೀೞ್ಕೊಂಡು ನಿರ್ಜರ ।
ರೈದಿ ಮಾಡಿದರಶ್ವಮೇಧವನರಸ ಕೇಳೆಂದ ॥೨೨॥

ಆದಿವೌಕಸರಾಜನಿರುತಿಹ ।
ಮೇದಿನಿಯೊಳಾಕ್ರತು ಸಮಾಪ್ತಿಯು ।
ನೈದಿದುದು, ಪಾವನತೆವೆತ್ತುದು ತನು ಸುರೇಶ್ವರನ, ॥
ಪೋದಪೆನು ಬೀೞ್ಕೊಂಡೆಡೆಯನೆನ ।
ಗೈದಿಪುದು ನೀವೆಂದು ಕೈಮುಗಿ ।
ದಾದರಿಸೆ ತದ್ಬ್ರಹ್ಮಹತಿಗಿಂತೆಂದರಪ್ಸರರು ॥೨೩॥

ಅಹಹ! ಕೇಳೈ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾ ।
ಮಹಿಮೆ; ನಿನ್ನಯ ಮೂರ್ತಿಯಿದು ದು ।
ಸ್ಸಹವಲಾ ಧರಿಸುವೊಡೆ ಸುರನರನಾಗಸಂತತಿಗೆ ॥
ವಹಿಸುವೊಡೆ ನಾಲ್ಕಾಗಿ ತವವಿ ।
ಗ್ರಹವ ವಿಭಜಿಸೆ ವಹಿಸಬಹುದೆನ ।
ಲಹುದೆನುತ ನಾಲ್ಕಂಶದಲಿ ಮಾಡಿದುದು ನಿಜತನುವ ॥೨೪॥

ಒಂದು ಭಾಗವು ನದಿಸಮೂಹದೊ ।
ಳೊಂದಿಹುದು ವರ್ಷಾಗಮದ ದಿನ ।
ದಂದು ತಿಂಗಳು ನಾಲ್ಕು ಭಾಗವದೊಂದು ಧರಣಿಯಲಿ ॥
ಸಂದಿಹುದು ಔಕೊಂದು ಲಲನಾ ।
ವೃಂದದಲಿ ಋತುಕಾಲದೊಳಗೈ ।
ಸಂದಿಹುದಲ್ಲೈ ಮಾಸಮಾಸಂಗಳಲಿ ಮೂಱುದಿನ ॥೨೫॥

ಔಕ ಪರನಿಂದಕ ಮಹೀಸುರ ।
ಕುಳವಿಘಾತಕರೆಂಬ ಖಳಸಂ ।
ಕುಳದೊಳಗೆ ನೆಲೆ ನಿಂದಿಹುದು ಮತ್ತೊಂದು ಭಾಗವದು ॥
ಒಳವಿರೋಧಿಯನುೞಿದು ನಿಂದುದು ।
ಕೆಲದೊಳಗೆ ತದ್ಬ್ರಹ್ಮಹತಿ, ನಿ ।
ಷ್ಕಲುಷನಾದನು ವೃತ್ರರಿಪುವವನೀಶ ಕೇಳೆಂದ ॥೨೬॥

ಅರಸ ಚಿತ್ತೈಸಶ್ವಮೇಧಾ ।
ಧ್ವರದ ಮಹಿಮೆಯನೆಂದಿಸಂತ ।
ಸ್ಸುರಕುಲೇಶ್ವರನಿರ್ದನಮರಾವತಿಯ ಭೋಗದಲಿ ॥
ಹರಿಯ ಕಾರುಣ್ಯಪ್ರಸಾದದ ।
ದರುಶನವನಿರದಿತ್ತುದು ಮಹಾ ।
ಧ್ವರವೆನಲು ಸೌಮಿತ್ರಿಗೊಡನಿಂತೆಂದನಾರಾಮ ॥೨೭॥

ಅದೊಡೆಲೆ ಸೌಮಿತ್ರಿ ಪೇಳ್ದಪೆ ।
ನಾದರಿಸು ತತ್ಕ್ರತುವಿಶೇಷವ ।
ನಾದಿಯಲಿ ಕರ್ದಮಮರೀಚಿತನೂಜನಿಳನೆಂಬ ॥
ಮೇದಿನೀಶನು ಬಾಹ್ಲಿಪತಿ ಶ್ರೀ ।
ಯೋರ್ದಯುಚಿತಸುರಾಸುರಾರ್ಜಿತ ।
ಮೇದಿನೀಸಮುದಾಯನಿರ್ದನುದಾರತೇಜದಲಿ ॥೨೮॥

ಅನರೇಶ್ವರನಿರ್ದಿನಪ್ರತಿ ।
ಮಾನಭುಜಬಲನಿರುತಿರುತ ಮೃಗ ।
ಯಾನಿಮಿತ್ತದೊಳೈದಿದನು ಚತುರಂಗಬಲಸಹಿತ ॥
ಕಾನನದೆ ಸಂಹರಿಸಿ ಮೃಗಸಂ ।
ತಾನವನು ನಿರ್ಮೃಗವೆನಿಸುತಿ ಷ ।
ಡಾನನೋದ್ಭವದೆಡೆಯುನೆಯ್ದಿದನಂದು ಶರವಣವ ॥೨೯॥

ಆವನದ ಮಧ್ಯದಲಿ ನೀಲ ।
ಗ್ರೀವನಬಲಾಕೃತಿಯನಾತ್ಮ ।
ಶ್ರೀವಿಲಾಸದೊಳಾಂತನಗಜೆಯ ಚಿತ್ತದಿರವಾದು ॥
ಆವನದ ತರುಖಗಮೃಗಾಳಿ ವ ।
ಧೂವಿಧದೊಳೆಸೆದುದು, ಗಣಂಗಳು ।
ಭಾವವಜದೀಶ್ವರನ ನಾರಿಯಂದದರೊಲವಿನಲಿ ॥೩೦॥

ಕ್ರೀಡಿಸಿದನಾವನದೊಳಗಸುತೆ ।
ಗೂಡಿ ಶಂಕರನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿ ।
ನೋಡೆ ಪೌರುಷಸಂಜ್ಞೆಯಿಲ್ಲವದೀಶನಾಜ್ಞೆಯಲಿ ॥
ಆದಲೇನಿಟಿದುದು ಧರಿತ್ರಿಗೆ ।
ಕೂಡೆ ನಾರೀವೃಂದಮಯದೊಡ ।
ಗೂಡಿಯಪ್ಸರಲೋಕವೆನೆ ಶರವಣವದೊಪ್ಪಿದುದು ॥೩೧॥

ಬಂದು ಹೊಕ್ಕನು ಶರವಣವನಿಳ ।
ನಂದು ನಿಜಬಲದೊಡನೆ ಲಲನಾ ।
ವೃಂದವಾದುದು ಸೇನೆ ಗಜತುರಗಂಗಳೊಡಗೂಡಿ ॥
ಬಂದುದಬಲಾರೂಪ ಕರ್ದಮ ।
ನಂದನಂಗದನಿರದಱಿದು ಬಾ ।
ಲೇಂದುಶೇಖರಕೃತವೆನುತಲೈದಿದನು ಶಂಕರನ ॥೩೨॥

ಜಯ ಮಹೇಶ ಗಿರೀಶ ಮೃತ್ಯುಂ ।
ಜಯ ತ್ರಿಯಂಬಕ ನತಕುಟುಂಬಕ ।
ಜಯ ಮಹೋಜ ಮನೋಜಭಸಿತಲಲಾಟ ಶಶಿಜೂಟ ॥
ಭಯರಹಿತ ಭಾಳಾಕ್ಷ ಭಕ್ತ ।
ಪ್ರಿಯ ಭವಾನೀಧವ ಮುನಿಪ್ರ ।
ಶ್ರಯ ಭವಾರ್ಣವಗತನನುದ್ಧರಿಸೆನುತೆಱಗಿದನು ಪದಕೆ ॥೩೩॥

ಏಟು ಕರ್ದಮಸೂನು ಮೆಚ್ಚಿದೆ ।
ನೇಟು ಭಯಬೇಡೇಟು ವರಗಳ ।
ಕೇಳು ಪೌರುಷವೊಂದುಳಿದು ನಿನ್ನಿಷ್ಟಗಳನೆನಲು ॥
ತಾಳಿದನು ಮೌನವನು ಚಿತ್ತ ।
ವ್ಯಾಳವಿಷಲಿಪ್ತಾಂಗನಾನತ ।
ಮೌಳಿ ಭಜಿಸಿದನಖಿಲಲೋಕಾಂಬಿಕೆಯನಂಬಿಕೆಯ ॥೩೪॥

ತಾಯೆ ಮನ್ನಿಸಿ ಕರುಣಿಸಖಿಲಾ ।
ಮ್ನಾಯತಂತ್ರವಿದೂರೆ ಶಾಂಭವಿ ।
ಮಾಯೆ ಮಾಯಾರಹಿತೆ ಮಾಯಾಮಯೆ ಮಹಾಮಾಯೆ ॥
ಜಾಯುಗುಣಸಮುದಾಯೆ ಶಂಕರ ।
ಜಾಯೆ ಭಕ್ತನಿಕಾಯವಿಗತಾ ।
ಪಾಯೆ ಪಾರ್ವತಿ ಪಾಲಿಸೆನುತೆಱಗಿದನು ಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥೩೫॥

ಏಱೌನುತ ಕರುಣಾರಸಾಬ್ಧಿಯೊ ।
ಳಾಱೌಸಿದಳಗಜಾತೆ ವರಗಳ ।
ಕೇಳು ಕರ್ದಮಸೂನು ಕೊಟ್ಟಪೆನೀಶಸಮ್ಮತವ ॥
ಕೇಳು ಪುರುಷಸ್ತ್ರೀವಿಷಯದೊಳು ।
ಕೇಳಲರ್ಧವನೀವೆನೆನೆ ನರ ।
ಪಾಳನತಿಸಂದಿಗ್ಧಮನನಿಂತೆಂದನೀಶ್ವರಿಗೆ ॥೩೬॥

ಗೌರಿ ಕರುಣಿಪುದೊಂದು ತಿಂಗಳು ।
ನಾರಿಯಾಗಿಹೆನೊಂದುತಿಂಗಳು ।
ಪೌರುಷದೊಳಿಹೆನೆನಲು ಕೊಟ್ಟಳು ವರವನವನಿಪಗೆ ॥
ನಾರಿಯಾದಂದಱಿಯದಿರು ನೀಂ ।
ಪೌರುಷವನಾಪೌರುಷದೊಳಗೆ ।
ನಾರಿಯಾದುದನಱಿಯದಿರು ಹೋಗೆಂದು ಕರುಣದಲಿ ॥೩೭॥

ಹೋದುದಾಪೌರುಷದ ಮಾತು ವಿ ।
ನೋದಿಸಿದಳಬಲಾಸಮೂಹದೊ ।
ಳೈದೆ ಕೆಳದಿಯರಾದೆ ತಮ್ಮೊಳಿಳಾಭಿಧಾನದಲಿ ॥
ಆದರಿಸು ಸೌಮಿತ್ರಿ ತದ್ವನ ।
ವೈದದೆನೆ ನಾರೀಮಯಾವನಿ ।
ಯಾದುದಂತದು ನಷ್ಟಸಂಜ್ಞರ ವಿಧಿಯು ಕೇಳೆಂದ ॥೩೮॥

ಸಾರಫಲಗಳು ಕಂಡ ಮೂಲಾ ।
ಹಾರವಾದುದು, ತೋಟಲಿದರು ಕಾಂ ।
ತಾರದೊಳಗಲ್ಲಲ್ಲಿ ರಮ್ಯೋದ್ಯಾನಗಳನಱಸಿ ॥
ಸಾರಿದರು ಬಳಿಕೊಂದು ಕಡೆ ಕಾ ।
ಸಾರದೇಶವನವರು ಕಂಡರು ।
ಕೈರವಾಬ್ಜಪರಾಗಪಿಂಜರಿತಾಬ್ಜಶೋಭಿತವ ॥೩೯॥

ಕ್ರೀಡಿಸಿದರಾಸರಸಿಯೊಳು ತುಱು ।
ಕಾಡಿದರು ಕಾಸಾರಸಲಿಲವ ।
ನಾಡಲೇನವರೊರ್ವರೊರ್ವರ ಮೇಲೆ ಸಿಂಪಿಸುತ ॥
ಪಾಡುಪಂತದ ಗೆಲ್ಲಸೋಲದ ।
ಮೋಡಿಯೊಳಗುಱಿ ಪಚ್ಚುಗೊಂಡವ ।
ರಾಡಿದರು ಪಂಕಾವಶೇಷವದಾಗೆ ತತ್ಸರಸಿ ॥೪೦॥

ಆಮಹಾಸರಸಿಯೊಳಗಿರ್ದನು ।
ಸೋಮಸುತನಘಮರ್ಷಣದೊಳಾ ।
ಕಾಮಿನೀಜನದೊಂದು ಕೋಳಾಹಳಕೆ ಮನ ಬೆರ್ಚಿ ॥
ಹಾ ಮಹಾದೇವೆತ್ತಣದ್ಭುತ ।
ವೀಮಹಾರವವೆನುತ ನಾರೀ ।
ಸ್ತೋಮವನು ಕಂಡಡರಿದನು ತೀರವನು ತತ್ಸರದ ॥೪೧॥

ಆರಿವಳು ವನಲಕ್ಷ್ಮಿಯೋ ಸುರ ।
ನಾರಿಯೋ ಕಿನ್ನರವಧುವೊ ನರ ।
ನಾರಿಗಿನಿತೆತ್ತಣದು ಸೊಬಗೆಂದೆನುತ ಮನದೊಳಗೆ ॥
ಈರಮಣಿ ಪರತಂತ್ರೆಯೋ ಮೇಣ್ ।
ಸ್ವೈರವೃತ್ತಿಯೊ ತಿಳಿವೆನೆನುತಾ ।
ತೀರದೊಳಗಿಹ ಬುಧನೆಡೆಗೆ ಪರಿತಂದನಬಲೆಯರು ॥೪೨॥

ಬಂದು ಬುಧನಡಿಗೆಱಗಿ ಕೆಲದೊಳು ।
ನಿಂದಿರಲು, ತತ್ಸತಿಯರೊಲವಱಿ ।
ದೆಂದನೀತೋಱುವಳದಾರಬಲೆಯರ ಮಧ್ಯದಲಿ ॥
ಇಂದಿವಳು ಪರತಂತ್ರೆಯೋ ಸ್ವ ।
ಚ್ಛಂದವೃತ್ತಿಯೊ ತಿಳುಹಬೇಕೆನ ।
ಲಂದು ಕೈಮುಗಿದಱುಹಿದರು ಮಾನಿನಿಯ ಸಂಗತಿಯ ॥೪೩॥

ಅದೊಡೆಲೆ ಕಂದರ್ಪನಿಭನೀ ।
ನಾದರಿಪುದೆಳೆಯೆಂಬ ಪೆಸರೊಳು ।
ಮೇದಿನಿಯು ಜನವೆಲ್ಲ ಬಣ್ಣಿಪುದೀಮಹಾಸತಿಯ ॥
ಅದುದೀಲಲನಾಪ್ರಭುತ್ವವಿ ।
ನೋದವೀಸ್ತ್ರಾತಂತ್ರ್ಯದೊಳು ಮೇ ।
ಲಾದುದದು ನಿಮ್ಮಿಚ್ಛೆಯೆಂದರು ನಗುತ ಧೂರ್ತೆಯರು ॥೪೪॥

ಏನಿದಚ್ಚರಿಯೆನುತ ವಿಮಲ ।
ಜ್ಞಾನನಿಧಿಯಾವರ್ತವಿದ್ಯಾ ।
ಧ್ಯಾನದಿಂದವಳಱಿದನವರಾದ್ಯಂತಕೃತ್ಯಗಳ ॥
ಮಾನಿನಿಯರಾಲಿಪುದು ನೀವನು ।
ಮಾನಿಸದೆ ನಮ್ಮಾಜ್ಞೆಗಳನೆನ ।
ಲೇನೆನುತ ಬೆಸಗೊಂಡರಾಸೋಮಜನನಬಲೆಯರು ॥೪೫॥

ಆದೊಡೀಗಿರಿವನದ ತಪ್ಪಲ ।
ನೈದುವುದು ನೀವಲ್ಲಿ ಕಿನ್ನರ ।
ರಾದರಿಪರತಿಕಾಮಿಗಳು ವರರಹರು ನಿಮಗೆನಲು ॥
ಆದೊಡೊಳ್ಳಿತ್ತೆನುತ ಲಲನೆಯ ।
ರೈದಿದರು ತತ್ಕಿನ್ನರರನಂ ।
ದಾದರವರಿಗೆ ವಧುಗಳೆಲೆ ಸೌಮಿತ್ರಿ ಕೇಳೆಂದ ॥೪೬॥

ಮತ್ತೆ ಕಿನ್ನರ ಕಿಂಪುರುಷರು ।
ತೃಪ್ತಿಗಾಸ್ಪದವಾದುದದು, ಬಳಿ ।
ಕಿತ್ತಲಿಳೆ ಕಾಮಾರ್ತೆ ಬುಧನೆಡೆಗೆಯ್ದೆ ಬೇಗದಲಿ ॥
ಎತ್ತ ಪೋದಪೆ ತರುಣಿ ನೀನುಸಿ ।
ರುತ್ತರವನೆನಗಾನು ಬುಧನೆನ ।
ಲುತ್ತಮಪವಳಾ ಕೇಳೆನುತ ನುಡಿಸಿದಳು ಸೋಮಜನ ॥೪೭॥

ಕೇಳು ಬುಧ ನಿನ್ನೊಳು ಮನೋಭವ ।
ಕೇಳಿಗೆಂದೈತಂದೆನೈಸಲೆ ।
ಪೇಳಲೇನನುಭವಿಸು ತನ್ನ ಯಥೇಚ್ಛೆ ಯಿಂದೆನಲು ॥
ತಾಳಿದನು ಹರ್ಷವನು ರಮಿಸಿದ ।
ನಾಲತಾಂಗಿಯೊಳೊಂದು ತಿಂಗಳು ।
ಮೇಲೆ ಪೌರುಷನಿದಿದುದು ಕರ್ದಮತನೂಭವಗೆ ॥೪೮॥

ಮಱೆದೊಱಗಿದವರೇಶೆಱದೊಳೆ ।
ಚ್ಚಱುವರೆಂತಾಭೂಮಿಪತಿ ಕ ।
ಣ್ದೆಱೆದು ನೋಡಿದನಾತ್ಮಸೈನ್ಯವ ಕಾಣದಿದಿರಿನಲಿ ॥
ಅಱಿಯಬೇಕಿದನೆನುತ ಬುಧನಡಿ ।
ಗೆಱಗಿ ನುಡಿಸಿದನೆಲೆ ಮಹಿಮ ನೀ ।
ವಱಿಯದಿಹುದಿಲ್ಲಿಳೆಯೊಳೆನ್ನನು ತಿಳುಹಬೇಕೆಂದ ॥೪೯॥

ಬಂದೆನೆಲೆ ಮುನಿನಾಥ ಸೇನಾ ।
ವೃಂದಸಹಿತೀವನಕೆ ಕಾಣೆನು ।
ಮಂದಿಯನು ತಾನೊರ್ವನುಱದಿಹೆನೇನು ಬಗೆಯಿದನು ॥
ಕಂದೆಱೆವವೊಲು ಪೇಳಬೇಕೆನ ।
ಗೆಂದೆನಲು ನಸುನಗುತ ಬುಧನಿಂ ।
ತೆಂದು ನುಡಿದನು ಕರ್ದಮದ್ರುಹಿಣಾತ್ಮಭವನೊಡನೆ ॥೫೦॥

ಎಲೆ ಮಹೀಪತಿ ನಿನ್ನ ಸೈನಿಕ।
ವಱದುದೀಯೆಡೆಯಶ್ವವರ್ಷದೊ।
ಳುಱದೆ ನೀನೆಮ್ಮಾಶ್ರಮದೊಳೊಱಗಿರ್ದ ಕತದಿಂದ ॥
ಫಲಸಮನ್ವಿತಕಂದಮೂಲಗ ।
ಳೊಳವು ನಮ್ಮಾಶ್ರಮದೊಳೆಮ್ಮಯ ।
ಬಱಯೊಳಿಹೊಡಿರು ಪೋಪೊಡೈದುವುದಾತ್ಮಪುರವರಕೆ ॥೫೧॥

ಎನಲು ನೃಪನಿಂತೆಂದನೆಲೆ ಮುನಿ ।
ಜನಪ ಹೋಗುವೆನೆಂತು ಬಾಹ್ಲಿಕ ।
ಜನಪದವನೇಕಾಕಿ ನಗದಿಹುದೇ ಸ್ವಕೀಯಜನ ।
ಮುನಿಪ ನಿಮ್ಮ ಪದಾರ್ಚನೆಯೊಳಿಹೆ ।
ನೆನುತ ವನಿತಾಪೌರುಷದ ದಿನ ।
ದಿನಗಳನು ಕಳೆದಿರ್ದನೈ ನವಮಾಸಪರ್ಯಂತ ॥೫೨॥

ವೀರ ಕೇಳುದಿಸಿದನು ಬಱಕ ಪು ।
ರೂರವನು ಕರ್ದಮಿಯೊಳನಿತಕೆ ।
ಪೌರುಷದ ಬಗೆಯೊದವಿದುದು ಮಱೆದನು ವಧೂವಿಧವ ॥
ಮಾರಹರನರ್ಧಾಂಗಿ ನುಡಿದುದ ।
ನಾರು ಪರಿಹರಿಸುವರು ಮೂಢವಿ ।
ಚಾರನಿರ್ದನು ನಷ್ಟಸಂಜ್ಞನಯಶ್ಕಮನನೆಂದ ॥೫೩॥

ಹುಟ್ಟಿದಾಕ್ಷಣ ಶಿಶುವ ಕೈಯೆಡೆ ।
ಗೊಟ್ಟು ಬುಧನಿಗೆ ಪೌರುಷಾಂಗವ ।
ತೊಟ್ಟಿಳಿಳೆ ಬಳಿಕಿಳನೆನಿಪ ನಿಜನಾಮದೇಹಿಕವ ॥
ಪುಟ್ಟಿದುತ್ಸವವೈದುತಿರೆ ಮನ ।
ಮುಟ್ಟಿ ರಕ್ಷಿಸಿ ನಾಮಕರಣವ ।
ನಿಟ್ಟನಾಕುವರಗೆ ಪುರೂರವನೆಂದು ಬುಧನಂದು ॥೫೪॥

ಆಮಹೀಶನ ದೈನ್ಯದಿರವನು ।
ಸೋಮಸುತನೀಕ್ಷಿಸಿ ಕೃಪಾರ್ದ್ರನಿ ।
ಕಾಮನಾದನು ಸಲಹಬೇಕೀನೃಪನನೆಂದೆನುತ ॥
ಪ್ರೇಮದಿಂದ ವಸಿಷ್ಠ ಗೌತಮ ।
ಜಾಮದಗ್ನಿ ಚ್ಯವನ ಭಾರ್ಗವ ।
ವಾಮದೇವಾದ್ಯಖಿಳಮುನಿಗಳ ಬರಿಸಿದನು ಮಖಕೆ ॥೫೫॥

ವರಿಸಿ ಸಂವರ್ತನ ಮಹಾಧ್ವರ ।
ವರದೊಳಧ್ವರಿಯೂಗೆನುತ ವಿ ।
ಸ್ತರಿಸಿ ಕರ್ದಮಕಮಲಭವನೊಳು ಬಾಹ್ಲಿಕಾಧಿಪಗೆ ॥
ಮರಳಿ ಪೌರುಷವಪ್ಪ ತೆಱದೊಳು ।
ತುರಗಮೇಧವನೆಸಗೆ ಶಂಕರ ।
ಕರುಣವಪ್ಪುದು ತತ್ಸದೆನಲೆಸಗಿದರು ತನ್ಮಖವ ॥೫೬॥

ಆಮಹಾಕ್ರತು ಮುಗಿಯೆ ಬಂದನು ।
ಸೋಮಧರನಾಸ್ಥಳಕೆ ಕರ್ದಮ ।
ತಾಮರಸಸಂಭವನೊಳೆಂದನು ಬೇಡು ವರಗಳನು ॥
ಕಾಮಿತವನಿತ್ತಪೆನು ನಿನಗೆನೆ ।
ಕೈಮುಗಿದು ಶಂಕರನೊಳಾಡಿದ ।
ನೀಮಹೀಶಗೆ ಮರಳಿ ಕರುಣಿಸು ಪೌರುಷವನೆನುತ ॥೫೭॥

ಎಂದೊಡೊಳ್ಳಿತೆನುತ್ತ ಕರ್ದಮ ।
ನಂದನಗೆ ಪುರುಷತ್ವವನು ಶಿತಿ ।
ಕಂಧರನು ಕರುಣಿಸಿದೊಡಾದುದು ಮುನ್ನಿನಂದದಲಿ ॥
ಬಂದ ಭಾರ್ಗವಮುಖ್ಯ ಸನ್ಮುನಿ ।
ವೃಂದವನು ಬೀಳ್ಕೊಳಿಸಿದನು ಬುಧ ।
ನೆಂದಿನಂತವರೈದಿದರು ನಿಜನಿಜತಪೋವನವ ॥೫೮॥

ಅಂದು ಬಾಹ್ಲಿಕದೇಶವದು ಶಶಿ ।
ಬಿಂದುವೆಂಬಾತ್ಮಜಗೆ ತನ್ನೃಪ ।
ನಿಂದ ಸಂದುದಲ್ಲೈ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾನಾಖ್ಯಪುರವರವ ॥
ಚೆಂದದಲಿ ಮಾಡಿದನು ಕರ್ದಮ ।
ನಂದನನು ಬುಧನಾಜ್ಞೆಯಲಿ ಸುರ ।
ಸಿಂಧುತಟದುತ್ತರದೊಳೊಪ್ಪುವ ಮಧ್ಯದೇಶದಲಿ ॥೫೯॥

ಆಪ್ರತಿಷ್ಠಾನಾಖ್ಯಪುರದೊಳು ।
ಸುಪ್ರತಿಷ್ಠಿತನಾಗಿ ಶೌರ್ಯದೊ ।
ಳಪ್ರತಿಮನೆನೆಸಿರ್ದು ಸಲಹಿದನಖಿಲಭೂತಲವ ॥
ದೀಪ್ರತರನೆನಿಸುವ ಪುರೂರವ ।
ಸಪ್ರಯುಕ್ತನಿಳಾಧಿಪತಿ ಕಾ ।
ಲಪ್ರಚೋದಿತನಡರಿದನು ಚಿರಕಾಲದೊಳು ದಿವವ ॥೬೦॥

ಆಮಹೀಶ್ವರನಱಿಯೆ ಪುರವದು ।
ಸೋಮವಂಶಲಲಾಮನೆನಿಸುವ ।
ಭೂಮಿಪಾಲಪುರೂರವನ ವಶವಾದುದಿಳೆಯಱಿಯೆ ॥
ಆಮಹೀಶಂಗರಸಿಯಾದಳು ।
ತಾಮರಸಮುಖಿಯೂರ್ವಶೀವಧು ।
ವೀಮಹಾಧ್ವರವರದ ಮಹಿಮೆಯಿದೆಂದನಾರಾಮ ॥೬೧॥

ಧರಣಿಪತಿಯಧ್ವರವಿಶೇಷವ ।
ನೊರೆದು ತನ್ನ ಸಹೋದರನೊಳಿದು ।
ಪರಮಗತಿ ಜೀವರಿಗೆ ಧರ್ಮದ್ವೈತಮಾರ್ಗವಿದು ॥
ಕರೆಸು ಬೇಗಧ್ವರಕೆ ಸನ್ಮುನಿ ।
ವರರನೊದವಿಸು ವಿವಿಧ ಮಖಪರಿ ।
ಕರಗಳನು ಶತ್ರುಘ್ನನೈತರಲೆಂದು ನಿಯಮಿಸಿದ ॥೬೨॥

ಅಕ್ಷಯಾತ್ಮ ವಿಪಕ್ಷದಾನವ ।
ಶಿಕ್ಷ ದುಷ್ಕೃತರೂಕ್ಷ ಸುಮನಸ ।
ಪಕ್ಷ ಲೋಕಾಧ್ಯಕ್ಷ ಕೌಸ್ತುಭಲಕ್ಷ ಘನವಕ್ಷ ॥
ಪಕ್ಷಿರಥ ಕಮಲಾಕ್ಷ ಕಿನ್ನರ ।
ಯಕ್ಷ ಸುರಮುನಿರಕ್ಷ ಸುಜನಾ ।
ಪೇಕ್ಷ ನರಹರ್ಯಕ್ಷ ಪಾಲಿಸು ಮೋಕ್ಷಪದದಕ್ಷ ॥೬೩॥

ಇಂತು ಹದಿನೇೞನೆಯ ಸಂಧಿ.

ಹದಿನೆಂಟನೆಯ ಸಂಧಿ

ಸೂಚನೆ ॥ ಸುರನರೋರಗಭುವನತತಿ ವಿ ।
ಸ್ತರಿಸೆ ಪಿತೃದೇವಾಳಿ ತಣಿದ ।
ಬ್ಬರಿಸೆ ರಾಘವನಶ್ವಮೇಧಾಧ್ವರವ ಕೈಕೊಂಡ ॥

ಪೇಳ್ದನು ವಾಲ್ಮೀಕಿ ರಘುಭೂ ।
ಪಾಲಚರಿತವನಶ್ವಮೇಧವಿ ।
ಶಾಲಯಜ್ಞಕೆ ಬೆಸಸಿದನು ಸೋದರರೊಳಿಂತೆನುತ ॥
ಕೇಳು ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಮುಖಕೆ ಮುನಿ ಜಾ ।
ಬಾಲಿ ಕಾಶ್ಯಪ ಭಾರ್ಗವಾಂಗಿರ ।
ವಾಲಖಿಲ್ಯ ವಸಿಷ್ಠಮುಖ್ಯರ ಬರಿಸು ನೀನೆಂದ ॥೧॥

ಎಂದೊಡೊಳ್ಳಿತ್ತೆನುತ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ।
ನಂದು ಮುನಿಗಳ ಕರೆಸಿ ರಾಘವ ।
ನಂದನನ ಕಾಣಿಸೆ ಮಹೀಪತಿಯುಖಿಳಮುನಿಜನಕೆ ॥
ವಂದಿಸಲು ಹರಸಿದರು ದಶರಥ ।
ನಂದನಂಗಾಗಲಿ ಶುಭೋದಯ ।
ವೆಂದು ಭೃಗುನಂದನ ವಸಿಷ್ಠಾದಿಗಳು ಹರ್ಷದಲಿ ॥೨॥

ಏನು ಕರೆಸಿದೆ ರಾಮ ! ಮುನಿಸಂ ।
ತಾನವನು ನೀನೆನಲು ಕೈಮುಗಿ ।
ದಾನತಾನನನಾಡಿದನು ಭಯಭರಿತಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥
ತಾನದಾವುದು ಬೇಡೆನಗೆ ಮತ ।
ವೇನು ಹರಿಯಮೇಧಾಧ್ವರಕೆ ಸ ।
ರ್ವಾನುಮತದೊಳನುಜ್ಞೆಯನು ಕರುಣಿಸಲುಬೇಕೆಂದ ॥೩॥

ಎನಲು ಸಂತೋಷದಲಿ ಮುನಿಗಳು ।
ತನತನಗೆ ಕೊಂಡಾಡಿದರು ರಘು ।
ತನುಜ ಮಾಡಧ್ವರವನೆನುತಾಗಳೆ ಮಹೀಶ್ವರನ ॥
ಮುನಿಜನಪ್ರತ್ಯಯಸನಧ್ವರ ।
ಕೆನುತಲಾವಾಹಿಸಿದರಾದುದು ।
ಜನಪತಿಗೆ ಪರಿತೋಷವಾರಂಭಿಸಿದರಧ್ವರವ ॥೪॥

ಭರತನೈದಲಿ ಗೋಮತಿಯ ಪರಿ ।
ಸರದ ನೈಮಿಶವನಕೆ ತುರಗಾ ।
ಧ್ವರದ ಪರಿಕರಸಹಿತ ಮಾಡಲಿ ಯಜ್ಞಮಂಟಪವ ॥
ಬರಲಿ ತಕ್ಷಕ ಭೃತ್ಯಜನರೊಡ ।
ವೆರಸಿ ಸಾಂವತ್ಸರಿಕರೆಯ್ದಲಿ ।
ಪರಿಪರಿಯ ವಸ್ತುಗಳೊಡನೆ ವೈಶ್ಯವ್ರಜಗಳೆನುತ ॥೫॥

ಭಂಡಿಗಳು ತಿಲಮುದ್ಗಬಹುವಿಧ ।
ತಂಡುಲಂಗಳು ಸಹಿತ ನಡೆಯಲಿ ।
ಖಂಡಗುಡ ಮಧುತೈಲ ಘೃತಲವಣಂಗಳೊಡಗೂಡಿ ॥
ತಂಡತಂಡದ ಗೋಮಹಿಷಿಗಳ ।
ಹಿಂಡು ನಡೆಯಲಿ ಹೇಮರಜತದ ।
ಭಾಂಡಗಳು ಬಹುವಿಧಗಳೈದಲಿ ಭರತನೊಡನೆಂದ ॥೬॥

ನಡೆಯಲಿನ್ನು ಸುಮಿತ್ರೆ ಕೈಕೆಯ ।
ರೊಡನೆ ಕೌಸಲೆ ಪೆಂಡವಾಸದ ।
ಗಡಣ ನಡೆಯಲಿ ಹೇಮಮಯವೈದೇಹಿಯೊಡಗೂಡಿ ॥
ತಡೆಯದೇಕೆ ಕುಮಾರಕರ ಮಂ ।
ಗಡವದೈದಲಿ ಸತಿಸುತರು ಸಹ ।
ಪೊಡವಿಯಮರರು ಪೋಗಲಧ್ವರಕೆಂದು ನೇಮಿಸಿದ ॥೭॥

ಬರಲಿ ಸುಗ್ರೀವಾದ್ಯಖಿಳಕಪಿ ।
ವರರು ರಕ್ಷರು ಸಹಿತ ಯಾಗಕೆ ।
ವರವಿಭೀಷಣನೈತರಲಿ ಪಾತಾಳವಾಸಿಗಳು ॥
ಪರಮಮುನಿಗಳು ಬರಲಿ ದೇಶಾಂ ।
ತರದ ವಿಪ್ರಸಮೂಹವೈದಲಿ ।
ಸುರಮುನೀಂದ್ರರು ನಾರದಾದ್ಯರು ಬರಲಿ ಮಖಕೆಂದ ॥೮॥

ಬರಲಿ ನಿಜಬಲಸಹಿತ ಭೂಮಿಾ ।
ಶ್ವರರು ಕೇಕೆಯಜನಕ ಧರಣೀ ।
ಶ್ವರರು ಕರೆಸೆಂದೆನುತ ನೇಮವನಿತ್ತು ಲಕ್ಷ್ಮಣಗೆ ॥
ಭರತನನು ಬೀಳ್ಕೊಳಿಸಿ ನೈಮಿಶ ।
ಪರಮಪಾವನ(ವನಕೆ) ರಾಘವ ।
ಧರಣಿಪತಿ ತೆರಳಿದನು ಮುನಿಜನದೊಡನೆ ಹರುಷದಲಿ ॥೯॥

ಮೊದಲು ರಾಘವನೆಂದವೊಲು ಮಾ ।
ಡಿದನು ಮಖಮಂಟಪವನತಿವಿಭ ।
ವದಲಿ ವಾಸ್ತುವಿಶೇಷಲಕ್ಷಣವಿಧಿವಿಧಾನದಲಿ ॥
ಒದಗಿದರು ನಾನಾದಿಗಂತಾ ।
ಸ್ಪದಮುನೀಶರು ನೈಮಿಶಾರ ।
ಣ್ಯದಲಿ ನೆರೆದುದು ಸುರನರೋರಗಲೋಕದಖಿಳಜನ ॥೧೦॥

ಬಂದನನಿತಕೆ ಧರಣಿಪತಿ ಮುನಿ ।
ವೃಂದದೊಡನಾಗೋಮತೀವರ ।
ಸಿಂಧುತೀರದ ನೈಮಿಶಾರಣ್ಯಕೆ ಸರಾಗದಲಿ ॥
ಬಂದು ಕಂಡುದು ಸಕಲಪಾರ್ಥಿವ ।
ವೃಂದವತಿವಿಭವದಲಿ ವಿಪ್ರರು ।
ಮುಂದೆ ಸಂದಣಿಸಿದರು ರಘುಕುಲವಾರ್ಧಿಚಂದ್ರಮನ ॥೧೧॥

ಹನುಮ ಜಾಂಬವರೊಡನೆ ಭಾಸ್ಕರ ।
ತನುಜನೆಯ್ದಿದನಸುರರೈತರೆ ।
ದನುಜಪತಿ ಬಂದನು ವಿಭೀಷಣನಧಿಕಹರ್ಷದಲಿ ॥
ತನತನಗೆ ಯಾಚಕರು ನೆರೆದುದು ।
ಜನಪನಿದಿರಲಿ ನೈಮಿಶಾಟವಿ ।
ಜನಮಯಾಟವಿಯಾದುದೇನೆಂಬೆನು ಮಹಾದ್ಭುತವ ॥೧೨॥

ಬಿಟ್ಟರರ್ಚಿಸಿ ಹಯದ ಹಣೆಯಲಿ ।
ಕಟ್ಟಿ ರಘುರಾಜಪ್ರತಾಪದ ।
ಪಟ್ಟಯನು ತಪನೀಯಮಯಸತ್ಕೀರ್ತಿಶಾಸನದ ॥
ಕಟ್ಟದೊಡೆ ಬಿಡಿಸೆಂದು ನೇಮವ ।
ಕೊಟ್ಟು ಸೌಮಿತ್ರಿಯನು ಬೀಳ್ಕೊಡೆ ।
ನೆಟ್ಟನೈದಿತು ಕೃಷ್ಣಸಾರೋಪಮಮಹಾವಾಜಿ ॥೧೩॥

ಧರಣಿಪತಿ ಹಯಮೇಧದೀಕ್ಷೆಯ ।
ಧರಿಸಿದನು ಭೂಸುರರು ವೈಶ್ವಾ ।
ನರನನರ್ಚಿಸಿ ತೊಡಗಿದರು ಸೂತ್ರೋಕ್ತದಲಿ ಮಖವ ॥
ಚರುಸಮಿತ್ತ್ರಾಜ್ಯಮುಖ್ಯಾ ।
ಧ್ವರವರೋಚಿತ ವಸ್ತುಗಳೊಳು ।
ಬ್ಬರಿಸೆಯಾಗಸಕಡರ್ದುದು ಶಿಖಿ ಹವ್ಯವಾಹನನ ॥೧೪॥

ಸುರರು ತೃಪ್ತಿಯನೆಯ್ದಿದರು ಬಂ।
ಧುರಹವಿರ್ಭಾಗದಲಿ, ಧರಣೀ।
ಸುರರು ತಣಿದರು ಧನವಸನಬಹುಭಕ್ಷ್ಯಭೋಜ್ಯದಲಿ,॥
ಕರಿರಥಾಶ್ವಾಭರಣದಿವ್ಯಾಂ।
ಬರಗಳಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣಮಾನಸ।
ರರಸುಗಳು, ಮೂಕಾಂಧದೀನಾನಾಥಜನಸಹಿತ ॥೧೫॥

'ದೇಹಿ' ಎಂಬುವರಿಲ್ಲ 'ನಪುನ।
ರ್ದೇಹಿ' ಎಂಬೀವಾಕ್ಯವಲ್ಲದೆ।
ದೇಹಿಗಳು ಧನಪತಿಗಳಾದರು ನಿಖಿಳಲೋಕಗಳ॥
ಆಹವಿರ್ಧೂಮದೊಳು ನಭವವ।
ಗಾಹಿಸಿತು ಮಖಮಂತ್ರನಾಮದೊ।
ಳಾಹರಿನ್ಮುಖವಿತತಿ ಶಬ್ದಾದ್ವೈತವಾಯ್ತೆಂದ ॥೧೬॥

ನಡೆಯುತಿರ್ದುದು ಯಾಗವೀಪರಿ।
ಬೊಡವಿಗಚ್ಚರಿಯಾಗಿ ಮುನಿಗಳ।
ಗಡಣವಿರ್ದುದು ನೈಮಿಶಾರಣ್ಯದಲಿ ಸಂದಣಿಸಿ॥
ಸಡಗರದೊಳಂದೈದಿ ತದ್ವನ।
ದೆಡೆಗೆ ಮುನಿವಾಲ್ಮೀಕಿ ಕುಶಲವ।
ರೊಡನೆ ಗುಪ್ತದೊಳಿರ್ದನಭಿನವಪರ್ಣಶಾಲೆಯಲಿ ॥೧೭॥

ಕರೆದು ಕುಶಲವರೊಡನೆ ಮುನಿವರ।
ನೊರೆದನೆಲೆ ಮಕ್ಕಳಿರಾ! ನೀವಿ।
ನ್ನಿರದೆ ನಡೆದೋದುವುದು ರಾಮಾಯಣಲಸತ್ಕೃತಿಯ॥
ವರಮುನೀಂದ್ರರ ಮುಂದೆ ಧರಣೀ।
ಶ್ವರರ ಸಭೆಯಲಿ ನೆರವಿಯಲಿ ರಘು।
ವರನ ರಾಜದ್ವಾರದೆಡೆಯಲಿ ಕೇಳಿಸುವುದೆಂದ ॥೧೮॥

ಬಳಿಕ ಮುನಿವರನಾ ಕುಮಾರರ।
ಬಳಿಯೊಳೆಯ್ದುವುದೆಂದು ಶಿಷ್ಯರ।
ಕಳುಹಿದನು ಫಲಕಂದಮೂಲಾದಿಗಳನುಣಲಿತ್ತು॥
ತಳುವದೆಯ್ದಿದರವರು ಮುನಿಪದ।
ನಳಿನಕಾನತರಾಗಿ ಸನ್ಮಂ।
ಗಳಮುಹೂರ್ತದೊಳಖಿಳಮುನಿಗಳ ಪರ್ಣಮಂದಿರವ ॥೧೯॥

ಆರಿವರು ಗಂಧರ್ವರೋ ಮುನಿ ।
ದಾರಕರ ಪರಿಯಲ್ಲ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ।
ಶಾರದೆಯ ಪೌರುಷವಿಲಾಸವೊ ಬಾಲಕದ್ವಯವೋ ॥
ನಾರದನ ವೀಣಾರವವವನೊ ।
ಯ್ಯಾರಗಿಡಿಸುವರೆಂದು ವಿನಯದೊ ।
ಳಾರು ನೀವೆಂದೆನುತ ನುಡಿಸಿದರಾಮುನೀಶ್ವರರು ॥೨೦॥

ಆಕುಮಾರಕರಾಡಿದರು ವಾ ।
ಲ್ಮೀಕಿಮುನಿಪನ ಶಿಷ್ಯರಾವು ವ ।
ನೌಕಸರು ತನ್ಮುನಿಪನಾಜ್ಞೆಯೊಳಿಲ್ಲಿಗೆಯ್ದಿದೆವು ॥
ಸಾಕದಂತಿರಲಾಲಿಪುದು ನೀ ।
ವೀಕುತೂಹಲಕಾವ್ಯವನು ಸುವಿ ।
ವೇಕಮಾನಸರಾಗಿ ಕರುಣದೊಳೆನುತ ತೊಡಗಿದರು ॥೨೧॥

ನೊಕಿ ಗವಸಣಿಗೆಯನು ತಂತಿಯ ।
ನೌಕಿ ಬೆರಳಲಿ ಮಿಡಿದು ತಾಳದ ।
ಜೋಕೆ ಮಿಗೆಯಾಲಪಿಸಿ ಮೆಱೆದರು ಮಧುರರಾಗಗಳ ॥
ಜೋಕೆಯಿಂ ಲಯದೊಳಗೆ ಮಿಗೆ ನಾ ।
ನಾಕಲಾಕೌಶಲದ ವೈಣಿಕ ।
ರಾಕುಮಾರಕರೋದಿದರು ರಾಮಾಯಣದ ಕೃತಿಯ ॥೨೨॥

ಕೇಳಿ ಕೌತುಕರಸದ ಕಡಲೊಳ ।
ಗಾಳ್ದರು ಮುನಿಗಳು ಮಹೀಶರು ।
ಕೇಳಿ ತಲೆದೂಗಿದರು ಕಾವ್ಯಾಮೃತವ ಸವಿಸವಿದು ॥
ಪೇಳ್ದರು ರಘುಪತಿಗೆ ಮುನಿಜನ ।
ಮೌಳಿವಾಲ್ಮೀಕಿಪ್ರಣೀತವಿ ।
ಶಾಳಕಾವ್ಯಕುತೂಹಲವನಾಖ್ಯಾನಕೌಶಲವ ॥೨೩॥

ಕೇಳಿ ವಿಸ್ಮಯಚಿತ್ತನೊಲೆದನು ।
ಮೌಳಿಯನು ರಘುನಾಥನಾದೊಡೆ ।
ಬಾಲಕರು ಬರಲೆನುತ ಕರೆಸಿದನಾಮಖಾಲಯಕೆ ॥
ಮೇಲೆ ಕರ್ಮಾಂತ್ಯದಲಿ ಕಾವ್ಯವ ।
ನಾಲಿಸುವೆನೆಂದೆನುತ ಹರ್ಷವ ।
ತಾಳಿ ಕರೆಸಿದನಖಿಳಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರನು ಬೇಗದಲಿ ॥೨೪॥

ಕರಿಸಿ ಕಾವ್ಯಸಮಾಸಲಕ್ಷಣ ।
ಭರತಸಂಗೀತಾಗಮಪ್ರಾ ।
ಜ್ಞರ ಪುರಾಣಿಕ ಕಥಕ ಸಾಂವತ್ಸರಿಕ ತಾರ್ಕಿಕರ ॥
ಧರಣಿಪತಿಯುಪಚರಿಸಿಯುವರವ ।
ರಿರವಜಿದು ಉಳ್ಳಿರಿಸೆ ಸಭೆಯು ।
ಚ್ಚರಿಯೊಳೀಕ್ಷಿಸುತಿರ್ದುದಾಕುಶಲವಕುಮಾರಕರ ॥೨೫॥

ನೀವಿ ತಂತಿಯನೊತ್ತಿ ನವರಸ ।
ಭಾವದೊಳು ಸರಿಗಮಪಧನಿಗಳ ।
ತಾವಜಿತು ಮೂರ್ಛಿಸಿ ವಿಪಂಚಿಯನಖಿಲರಾಗಗಳ ॥
ಕೋವಿದರು ತಲೆದೂಗುತಿರೆ ನಾ ।
ನಾವಿಧದ ರೀತಿಗಳೊಳೆಸಗಿ ಸ ।
ಭಾವಳಿಗೆ ಕೌತುಕವನಿತ್ತೋದಿದರು ಸತ್ಕೃತಿಯ ॥೨೬॥

ರೀತಿಸಂಧಿಸಮಾಸಲಕ್ಷಣ ।
ಧಾತುಪದವಿನ್ಯಾಸಛಂದೋ ।
ಜಾತಿಗುಣಗಣಭೇದಸದಲಂಕಾರದೊಡಗೂಡಿ ॥
ನೀತಿನಿಪುಣರ ಚಿತ್ತವೃತ್ತಿಗೆ ।
ಕೌತುಕವನೊದವಿಸುತ ಕಾವ್ಯರ ।
ಸಾತಿಶಯಪೀಯೂಷವಾರ್ಧಿಯೊಳದ್ದಿದರು ಸಭೆಯ ॥೨೭॥

ನೋಡಿ ವಿಸ್ಮಯರಸದ ಕಡಲೊಳು ।
ಮೂಡಿ ಮುಳುಗಿದುದಖಿಳಜನವ ।
ಲ್ಲಾಡಿದುದು ಮಸ್ತಕವನೀಮುನಿದಾರಕದ್ವಯದ ॥
ಗಾಡಿ ರಾಮನ ಹೋಲಿಕೆಗೆ ಬಹು ।
ದಾಡಲೇನಚ್ಚರಿಯೆನುತ ಕೊಂ ।
ಡಾಡಲಾಸಭೆ ಬಾಲಕರ ಸಂಗೀತಮಧುರತೆಗೆ ॥೨೮॥

ಓದಿದರು ಸತ್ಕೃತಿಯನಿಪ್ಪ ।
ತ್ತಾದುದಲ್ಲಿಗೆ ಸರ್ಗವನಿತಜೊ ।
ಳೈದಿದನು ವರುಣಾಲಯುವನರವಿಂದಸಖನಿರದೆ ॥
ಆದಿಕಾವ್ಯವಿದೆನುತ ಹರ್ಷದೊ ।
ಳೈದಿತಾಸಭೆಯವನಿಪಾಲಕ ।
ನಾದರಿಸಿ ಕೇಳಿದನು ನೀವಾರೆನುತ ಬಾಲಕರ ॥೨೯॥

ಆರು ನೀವೀಕಾವ್ಯಬಂಧವ ।
ನಾರು ಮಾಡಿದರದಕೆ ಕರ್ತೃವ ।
ದಾರು ಮಿತಿಯೆನಿತದಕೆ ನೀವಿದನುಸಿರಬೇಕೆನಲು ॥
ಭೂರಮಣ ವಾಲ್ಮೀಕಿಮುನಿವ್ಯಂ ।
ದಾರಕನ ಶಿಷ್ಯರುಗಳಾವೃ ವಿ ।
ಚಾರಿಗಳು ತವಚರಿತವೀಕೃತಿಯೆಂದರುಚಿತದಲಿ ॥೩೦॥

ಕ್ಷಿತಿಪ ಕೇಳೀಕೃತಿ ಚತುರ್ವಿಂ ।
ಶತಿಸಹಸ್ರಗಂಥದಲಿ ಪೂ ।
ರ್ಣತೆಯುನೆಯ್ದಿಹುದಾಲಿಸುವುದೈನೂಱುಸರ್ಗಗಳು ॥
ಕೃತಿಗೆ ನಿಲವಿಪ್ಪತ್ತು ಸರ್ಗವೆ ।
ಮಿತಿ ಸುಕವಿವಾಲ್ಮೀಕಿಮುನಿನಿ ।
ರ್ಮಿತವಿದೆಂದರು ಬಾಲಕರು ಮೃದುಮಧುರವಚನದಲಿ ॥೩೧॥

ಕೇಳಿ ಕಾವ್ಯಾಮೃತರಸಾಬ್ಧಿಯೊ ।
ಳಾೞ್ ರಘುಪತಿ ತರಿಸಿ ಧನವನು ।
ಬಾಲಕರಿಗುಚಿತವನು ಕೊಡೆ ಹದಿನೆಂಟುಸಾಸಿರವ ॥
ಕೇಳು ನೃಪ ಧನವೇಕೆಮಗೆ ಫಲ ।
ಮೂಲಪರ್ಣಾತಿಗಳಿಗಪ್ಪುದೆ ।
ನಾಳೆ ಬಹೆವೆನುತೆಯ್ದಿದರು ನಿಜಪರ್ಣಮಂದಿರವ ॥೩೨॥

ಏನಿದಚ್ಚರಿಯೆನುತ ನೃಪನನು ।
ಮಾನಿಸಿದನಾಸಭೆ ಕುತೂಹಲ ।
ಮಾನಸದೊಳಿದ್ದುದು ವಿರಕ್ತತೆಗಾಗೆ ಕುಶಲವರ ॥
ಸಾನುರಾಗದೊಳಖಿಳಕವಿಸಂ ।
ತಾನವಭಿವರ್ಧಿಸಿತು ಕಾವ್ಯನಿ ।
ಧಾನವಿರೆ ಧನವೇಕೆನುತ ಕೊಂಡಾಡಿ ಮುನಿವರನ ॥೩೩॥

ಹೋದುದಂದಿನ ಮಾತು ಮಱುದಿನ ।
ದಾದಿಯಲಿ ಕವರ್ಣಾಂತ್ಯದಲಿ ನೃಪ ।
ನಾದರಿಸೆ ಬಂದರು ಕುಶೀಲವರಾಮಹಾಸಭೆಗೆ ॥
ಓದಿದರು ಸತ್ಕಾವ್ಯಬಂಧವ ।
ನಾದಿವಿಡಿದಾಕೃತಿ ಸಮಾಪ್ತಿಯು ।
ನೈದುವನ್ನೆಗಮೆಡೆಬಿಡದೆ ಬಹುದಿವಸಪರ್ಯಂತ ॥೩೪॥

ಮುನಿಪನುಪದೇಶದಲಿ ರಘುನಂ।
ದನನ ಮಖವರಕೈದಿ ಸೀತಾ।
ತನುಜರೋದಿದರಮಳರಾಮಾಯಣಮಹಾಕೃತಿಯ ॥
ಎನಿಪ ಮುನಿವಾಕ್ಯದೊಳು ತನ್ನಯ।
ತನಯರೆಂಬುದನಱಿದು ನೃಪನೆಂ।
ದನು ಸಭಾಮಧ್ಯದಲಿ ಕುಶಲವರೊಳು ಮನೋಗತವ ॥೩೫॥

ಜನಕಜೆಯನಪವಾದಭಯಸಂ।
ಜನಿತಕಂತರ್ವತ್ನಿಯಾಗಿಹ।
ವನಿಕೆಯೊಳು ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಮುನಿಯಾಶ್ರಮದೊಳಿರಿಸಿದೆವು ॥
ಇನಿತುದಿನವಿನ್ನಾವಿದೇಹಜ।
ತನುಜೆ ವಿಶ್ವಾಸದೊಳು ಪಾವನ।
ತನುವೆನಿಸಿ ಬಱಿಕೆಮ್ಮ ಬಱಿಗೆಯ್ದುವುದು ನೀವೆಂದ ॥೩೬॥

ಅದೊಡೊಳ್ಳಿತೆನುತ್ತ ರಾಘವ।
ಮೇದಿನೀಶನ ಬೀೞ್ಕೊಂಡವ।
ರೈದಿದರು ವಾಲ್ಮೀಕಿಮುನಿವರನೆಡೆಗೆ ಬೇಗದಲಿ ॥
ಆದರಿಸು ಮುನಿ ರಘುತನುಜನಪ।
ವಾದಭೀತಿಗೆ ಮಾಣ್ದ ಗಡ ದಿಟ।
ಮೇದಿನೀತನುಭವೆಯನೆಮ್ಮೊಡನೆಂದನಿಂತೆಂದು ॥೩೭॥

ಈಸಭಾಸದರೀಕ್ಷಿಸಲು ವಿ।
ಶ್ವಾಸವನು ವೈದೇಹಿ ಮಾಡೆ ಮ।
ಹಾಸಭೆಯೊಳಂಗೀಕರಿಸುವೆವು ವಿಗತಕಿಲ್ಬಿಷೆಯ ॥
ಐಸಲಿಂ ಮೇಲ್ಲೈದುವುದು ನ।
ಮ್ಮಾಸಮೀಪಕೆ ನೀವೆನುತ ವಸು।
ಧೇಶನಾಡಿದನೆಂದರಾಕುಶಲವರು ಮುನಿಪತಿಗೆ ॥೩೮॥

ಎಂದೊಡೊಳ್ಳಿತೆನುತ್ತ ಮುನಿವರ।
ನಂದು ಜನಕಾತ್ಮಜೆಯ ಕರೆದಿಂ।
ತೆಂದನವನೀಶಂಗೆ ವಿಶ್ವಾಸವನು ಮಾಳ್ಪುದಿದು ॥
ಸಂದ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯಧರ್ಮಕೆ।
ಕುಂದುಕೊರತೆಗಳೈದವೆನೆಯಿಂ।
ತೆಂದಳವನಿಜೆ ಮುನಿಪ ನಿಮ್ಮಯ ಮತವೆ ಮತವೆನುತ ॥೩೯॥

ಎನಲು ಸಂತೋಷದಲಿ ರಘುನಂ ।
ದನನ ಮುಖಮಂಟಪಕೆ ಸೀತಾ ।
ವನಿತೆ ತನ್ನೊಡನೆಯ್ದುಲೈದಿದನೆಂದು ವಾಲ್ಮೀಕಿ ॥
ತನತನಗೆ ವಂದಿಸಿದರಲ್ಲಿಯು ।
ಮುನಿಗಳವನಿಪನರ್ಘ್ಯಪಾದ್ಯಾ ।
ಸನಗಳಲಿ ಸತ್ಕರಿಸಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದನು ಮುನಿಪತಿಯು ॥೪೦॥

ಅಂದು ಮುನಿಪನ ಬೆಂಗಡೆಯೊಳೈ ।
ತಂದಳವನಿಜೆ ಬಿಡದೆ ವಾಲ್ಮಿಕಿ ।
ಸಂದ ಪತಿಭಕ್ತಿಪ್ರಯುಕ್ತೆಯು ಚಿತ್ತವಱಿದಱಿದು ॥
ಎಂದನಾವಾಲ್ಮೀಕಿ ದಶರಥ ।
ನಂದನಂಗೆಲೆ ರಾಮ, ಧರಣೀ ।
ನಂದನೆಗೆ ವಿಶ್ವಾಸವನು ತಾನೆಸಗಿದಪೆನೆಂದ ॥೪೧॥

ಜನಪ ಕೇಳವನಿಜೆಯಕಲ್ಮಷೆ ।
ಜನಕಸುತೆ ಪರಿಶುದ್ಧೆ ಸೀತಾ ।
ವನಿತೆ ಪಾವನೆಯೆಂಬ ವಾಕ್ಯತ್ರಯವೆ ಸಿದ್ಧವಿದು ॥
ಅನೃತವೊಗೆದಪುದೇ ಪ್ರಚೇತಸ ।
ತನುಜನೆನಿಪೆನ್ನೊಳು ತಪಸ್ಸಂ ।
ಜನಿತಸುಕೃತಮದೆಂತು ಫಲಿಸುವುದರಸ ಕೇಳೆಂದ ॥೪೨॥

ಆನುಡಿಗೆ ರಘುನಾಥನೆಂದನ ।
ನೂನಮಾನಸನಾಗಿ ಸಭೆಯೊಳ ।
ಗಾನತಾನನನಾಲಿಪುದು ಸುಜನರೆ ಮದುಕ್ತಿಗಳ ॥
ಜಾನಕಿಯನಪವಾದಭೀತಿಗೆ ।
ಕಾನನವನೆಯ್ದಿಸಿದೆನೀಮುನಿ ।
ತಾನೆ ಬಂದಾಡಿದನು ಕಾರುಣ್ಯದಲಿ ಪರಹಿತವ ॥೪೩॥

ಪಿಂತೆ ದಶಕಂಧರವಧಾಸಮ ।
ನಂತರದೊಳೀಸೀತೆ ಸುರಮುನಿ ।
ಸಂತತಿಗಳೀಕ್ಷಿಸಲು ಮಾಡಿದಳೊಮ್ಮೆ ನಂಬುಗೆಯ ॥
ಸ್ವಾಂತಸಂಶಯವಡಗಿತೀಮುನಿ ।
ಕಾಂತನುಪದೇಶದಲಿ ಸತಿಸೀ ।
ಮಂತಮಣಿ ವೈದೇಹಿ ನಿಶ್ಚಯವಾದುದೆನಗೆಂದ ॥೪೪॥

ರಾಯನಾಡಿದ ನುಡಿಗೆ ಸುಜನನಿ ।
ಕಾಯವಹುದೆಂದೊಪ್ಪಿದುದು ಕಾ ।
ಷಾಯವಸನೆ ವಿದೇಹಸುತೆ ಬಂದಳು ಜಟಾಭರಿತೆ ॥
ಆಯೆನುತೆ ಸಭೆಯುಬ್ಬಿದುದು ನಿ ।
ರ್ದಾಯದಲಿ ರಘುಪತಿಗೆ ಕಾರ್ಯ ।
ಶ್ರೀಯುವತಿ ಸೂಸಿದಳಪಾಂಗವನೆನುತ ತಮತಮಗೆ ॥೪೫॥

ಅವನಿಸುತೆಯಿಂತೆಂದಳೀರಾ ।
ಘವನನಲ್ಲದೆ ಬೇಱೆ ಪುರುಷರ ।
ನೆವೆ ಮಿಡುಕಿ ಕಂಡಱಿದೆನಾದೊಡೆ ಮೇದಿನೀದೇವಿ ॥
ತವಜಠರದೇಶದೊಳಗಾನು ।
ದ್ಭವಿಸಿದವಳಲ್ಲೆಂದು ಪುನರಪಿ ।
ವಿವರಿಸಿದಳಿದು ಸತ್ಯವೆಂದಳು ಮೂಱುಕಣೆಯದಲಿ ॥೪೬॥

ಏನನೆಂಬೆನು ಬಂದುದಲ್ಲಿಗ ।
ನೂನಸಿಂಹಾಸನವದೊಂದು ನ ।
ವೀನರತ್ನಸಮೃದ್ಧಿನಾಗಭಟಪ್ರಚೋದಿತದ ॥
ತಾನೆ ಬಂದಳು ಭೂವನಿತೆ ಸೀ ।
ತಾನಿತಂಬಿನಿಯೆಡೆಗೆ ಬರೆಸೆಳೆ ।
ದಾನತಾಸ್ಯೆಯನಪ್ಪಿದಳು ಬೆಱಗಾಗೆ ಸಕಲಜನ ॥೪೭॥

ಕಂಡುದಾಪೀಠದೊಳು ಜಾನಕಿ ।
ಮಂಡಿಸಿದ ಮಾತ್ರವನು ನಿಮಿಷಕೆ ।
ಕಂಡುದಿಲ್ಲ ಸಭಾವಿತತಿಯಡಗಿದಳು ಭೂಮಿಯಲಿ ॥
ಚಂಡರತ್ನಗಭಸ್ತಿಮಂಡಲ ।
ಮಂಡನದ ಹರಿಪೀಠವಮರರು ।
ತಂಡತಂಡದೊಳೊಗಿಸಿದರು ಬಿರಿಮುಗುಳ ಬಲುಸರಿಯ ॥೪೮॥

ಏನಿದದ್ಭುತವೆಂದು ಸಭೆ ಹಾ ।
ಹಾನಿನಾದದೊಳಿರ್ದುದನಿತಕೆ ।
ಭಾನುವಂಶಜನಂದು ರೋಷಾವೇಶಮನನಾಗಿ ॥
ದಾನವನ ಕೊಂದಂದು ತಂದವೊ ।
ಲೀನಿರರ್ಗಳೆಯಾದ ಧರಣೀ ।
ಮಾನಿನಿಯನೊಡೆಬಗಿದು ಸೀತೆಯ ತಾರದಿರೆನೆಂದ ॥೪೯॥

ಎನುತ ರಾಘವನೆಂದು ತನ್ನಯ ।
ಧನುವನೇಱಿಸುತಿರೆ ಸರೋಜಾ ।
ಸನನಿೞಿದನಾಸಭೆಗೆ ಶಕ್ರಾದಿಗಳ ಗಡಣದಲಿ ॥
ಜನಪ ಸ್ಥೈರಿಸು ತವಚರಿತ್ರವ ।
ನೆನೆ ತಪೋಬಲದಿಂದ ನಿನ್ನನು ।
ಜನಕಸುತೆಯೊಲಿಸಿದುದನಱಿಯಾಗ್ರಹವ ಮಾಣೆಂದ ॥೫೦॥

ಬೀೞ್ಕೊಂಡುದು ರಾಮನನು ಸುರ ।
ಜಾಲವಬ್ಜಾಸನನೊಡನೆ ಭೂ ।
ಪಾಲನಿದ್ದನು ಸತಿವಿಯೋಗದ ಬಹಳ ದುಗುಡದಲಿ ॥
ಪೇೞಲೇನು ಪತಿವ್ರತಾಜನ ।
ಮೌಳಿ ವೈದೇಹನ ಸುತೆಯೆನು ।
ತ್ತಾೞಿದುದು ಕಂಬನಿಯು ಕಡಲೊಳಗಖಿಳಜನವಿತತಿ ॥೫೧॥

ಪೇೞಿದರು ಮುನಿವರರು ರಘುಭೂ ।
ಪಾಲಗೆಲೆ ರಾಜೇಂದ್ರ ದುಗುಡವ ।
ತಾಳದಿರು ಸತಿಯುಗಲಿಕೆಗೆ ಪರಿಹರಿಸಿತಪವಾದ ॥
ಪೇೞಲೇನು ಪತಿವ್ರತಾಜನ ।
ಜಾಲದೊಳು ಜಾನಕಿಯೆ ಪಾವನೆ ।
ಕೇಳು ನೀನುತ್ತರದ ಕಾರ್ಯವನಿನ್ನು ಮುಂದೆನುತ ॥೫೨॥

ಸಾಕದಂತಿರಲೆನುತ ಮುನಿವಾ ।
ಲ್ಮೀಕಿ ನುಡಿದನು ರಾಮ ನೀನಿ ।
ನ್ನೀಕುಮಾರರ ಕರೆದು ಮನ್ನಿಸು ಕುಲವಿವರ್ಧನರ ॥
ಶೋಕವನು ಮಾಣ್ದಾಲಿಸುತ್ತುೞಿ ।
ದೀಕುತೂಹಲಕಾವ್ಯಬಂಧವ ।
ನೇಕಮಾನಸನಾಗಿ ಮೂಡಧ್ವರವ ನೀನೆಂದ ॥೫೩॥

ಎಂದೊಡೊಳ್ಳಿತ್ತೆನುತ ಸೀತಾ ।
ನಂದನರನಾನಂದದಲಿ ರಘು ।
ನಂದನನು ಬಿಗಿಯಪ್ಪಿ ಕೊಂಡಾಡಿದನು ಸಭೆ ಹೊಗಲ್ ॥
ಮುಂದಣುತ್ತರಕಾವ್ಯವನು ಮುದ ।
ದಿಂದ ಕೇಳಿದನೊಲಿದು ಸಭೆಯುಹು ।
ದೆಂದು ಕೊಂಡಾಡಿದುದು ಕವಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಮುನಿಯೆನುತ ॥೫೪॥

ಆಮಹಾಕ್ರತು ಪೂರ್ಣವಾದುದು ।
ನೈಮಿಶಾರಣ್ಯದೊಳಗವುರರು ।
ಭೂಮಿಯಮರರು ಸಹಿತ ತಣಿದರು ಯಾಗಪೂರ್ತಿಯಲಿ ॥
ಗೋಮಹಿಷಿ ಧನಕನಕಮಯರಥ ।
ಸಾಮಜಾದಿ ಸಮಸ್ತವಸ್ತು ।
ಸ್ತೋಮದಲಿ ಸಂತುಷ್ಟಮಾನಸರಾದರವನಿಪರು ॥೫೫॥

ಆದಿವಾಕರಕುಲಜನಾಕ್ಷಣ ।
ಮೇದಿನೀಶ ಕಪೀಶ ರಾಕ್ಷಸ ।
ರಾದಿಯಾದಖಿಲರನು ಬೀಳ್ಕೊಳಿಸಿದನು ಹರ್ಷದಲಿ ॥
ಸೋದರಾಂತಃಪುರಪುರಂಧ್ರಿಯ ।
ರೈದೆ ಕುಶಲವರೊಡನಯೋಧ್ಯೆಯ ।
ನೈದಿದನು ದಶವರ್ಷಸಾಹಸ್ರದ ಸಮಾಪ್ತಿಯಲಿ ॥೫೬॥

ಭೂಮಿಪತಿಗತಿರಾತ್ರಿಕಾಗ್ನಿ ।
ಷ್ಟೋಮ ವೈಷ್ಣವವಹ ಸುವರ್ಣಕ ।
ಕಾಮಿತಪ್ರದ ವಾಜಪೇಯ ತುರಂಗಮೇಧಗಳ ॥
ರಾಮಣೀಯಕವೆನಿಸಿ ಮಾಡಿದ ।
ನಾಮಹಾಕ್ರತುಶತಸಹಸ್ರವ ।
ದೀಮಹಿಗೆ ಪೊಸತೆನಲು ಸಾಸಿರ ಬರಿಸಪರ್ಯಂತ ॥೫೭॥

ಆಹಹಿದಾದ್ವಿಸಹಸ್ರಜಿಹ್ವೆಯೊ ।
ಳಹಿಪತಿಗೆ ವರ್ಣಿಸುವೊಡತಿ ದು ।
ಸ್ಸಹವೆನಲು ರಾಘವನ ರಾಜ್ಯಶ್ರೀಯ ಸಂಪದದ ॥
ಮಹಿಮೆಯದು ಕಾಲೋಚಿತಕೆ ಮಳೆ ।
ಮಹಿಗೆ ಕಱೆವುದು ಫಲಸಮೃದ್ಧಿಯ ।
ವಹಿಸುವುದು ಸಸ್ಯಾಳಿ ಹೊಗಳಲದಾರಿಗಳವೆಂದ ॥೫೮॥

ಪೇಳಲಚ್ಚರಿ ರಾಘವೇಶ್ವರ ।
ನಾಳುವಿಳೆಯೊಳು ರೋಗದುಃಖಮ ।
ಕಾಲಮರಣಗಳೆಂಬ ಬಾಧೆಗಳಿಲ್ಲ ಜೀವರಿಗೆ ॥
ಕಾಲನಟ್ಟುಳಿಯಿಲ್ಲ ದುರ್ಜನ ।
ಜಾಲದುಪಟಳವಿಲ್ಲ ದೀನಜ ।
ನಾಳಿಯೆಂಬುವುದಿಲ್ಲ ಪಾಪಿಗಳಿಲ್ಲ ಪರಿಕಿಸಲು ॥೫೯॥

ಈತೆಱದೊಳವನೀಶನಖಿಳೋ ।
ರ್ವೀತಳವನತಿಧರ್ಮದಲಿ ವಿ ।
ಖ್ಯಾತಿಯಿಂ ಪಾಲಿಸುತಿರಲು ಚಿರಕಾಲಕವನಿಪನ ॥
ಮಾತೆ ಕೌಸಲೆಯುರು ಸುಮಿತ್ರಾ ।
ಖ್ಯಾತೆ ಕೈಕೆಯಿರೊಡನೆ ದಶರಥ ।
ಭೂತಳಾಧಿಪನಿರ್ದೆಡೆಯನೆಯ್ದಿದರು ಸುರಪದವ ॥೬೦॥

ವಸುಮತೀಪತಿ ಮಾತೃವರ್ಗಕೆ ।
ಪೊಸತೆನಿಸಿ ತತ್ಪ್ರೇತಕರ್ಮವ ।
ನೆಸಗಿ ಪಿತೃಯಜ್ಞಾದಿವರಕರ್ಮಗಳನಾಚರಿಸಿ ॥
ವಸುಮತೀಶ ಕಪೀಶರಾಕ್ಷಸ ।
ವಿಸರವನು ಪಾಲಿಸುತ ಧರ್ಮ ।
ಪ್ರಸರವೆನಿತೊಳವನಿತನೆಸಗುತಲಿರ್ದನೊಲವಿನಲಿ ॥೬೧॥

ಅಕ್ಷಯಾತ್ಮ ವಿಪಕ್ಷದಾನವ ।
ಶಿಕ್ಷ ದುಷ್ಕೃತರೂಕ್ಷ ಸುಮನಸ ।
ಪಕ್ಷ ಲೋಕಾಧ್ಯಕ್ಷ ಕೌಸ್ತುಭಲಕ್ಷ ಘನವಕ್ಷ ॥
ಪಕ್ಷಿರಥ ಕಮಲಾಕ್ಷ ಕಿನ್ನರ ।
ಯಕ್ಷ ಸುರಮುನಿರಕ್ಷ ಸುಜನಾ ।
ಪೇಕ್ಷ ನರಹರ್ಯಕ್ಷ ಪಾಲಿಸು ಮೋಕ್ಷಪದದಕ್ಷ ॥೬೨॥

ಇಂತು ಹದಿನೆಂಟನೆಯ ಸಂಧಿ.

ಹತ್ತೊಂಬತ್ತನೆಯ ಸಂಧಿ.

ಸೂಚನೆ:—ದೋರ್ವಲರ ಗೆಲಿದಾಜಿಯಲಿ ಗಂ।
ಧರ್ವಪತಿಗಳ ಭರತನಂದು ತ!
ದುರ್ವಿಯನು ಕೈಕೊಳಿಸಿದನು ತನ್ನಯ ತನೂಜರಿಗೆ ॥

ಪೇಳಿದನು ವಾಲ್ಮೀಕಿಮುನಿಶಾ।
ರ್ದೂಲನಿನಕುಲಸಾರ್ವಭೌಮನ।
ಲೀಲೆಯನು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಸುಖದೊಳು ರಾಮನಿರುತಿರಲು ॥
ಪೇಳಿದರು ಕೇಕಯಧರಿತ್ರೀ।
ಪಾಳನಟ್ಟಿದ ಗಾರ್ಗ್ಯಮುನಿಜನ।
ಪಾಲನೆಯ್ದಿದನೆಂದು ದೂತರು ರಾಘವೇಶ್ವರಗೆ ॥೧॥

ಕೇಳಿ ಪರಿತೋಷದಲಿ ರಘುಭೂ।
ಪಾಲನೆಯ್ದಿದನಾಂಗಿರಸಮುನಿ।
ಪಾಲತನುಭವಗಾರ್ಗ್ಯಮುನಿಗಿದಿರಾಗಿ ಬೇಗದಲಿ ॥
ಕಾಲಿಗೆಱಗಲು ಹರಸಿದನು ನರ।
ಪಾಲನನು ತಂದಬಿಳದಿವ್ಯಹ।
ಯಾಳಿಗಳನೊಪ್ಪಿಸಿದನುಡುಗೊರೆಸಹಿತ ವಿನಯದಲಿ ॥೨॥

ಅರಸನೊಡಗೊಂಡುಯ್ದು ಗಾರ್ಗ್ಯನ।
ನರಮನೆಯೊಳಘ್ರ್ಯಾಸನಂಗಳ।
ನಿರದೆಸಗಿ ಬಳಿಕೇನು ಬಂದಿರೆನುತ್ತ ಬೆಸಗೊಳಲು ॥
ಧರಣಿಪತಿ ಕೇಕಯಧರಿತ್ರೀ।
ವರನು ತವಮಾತುಲನು ನಿನ್ನೆಡೆ।
ಗಿರದೆ ಕಳುಹಿದನೆನ್ನನತಿಗುಪ್ತದಲಿ ಕೇಳೆಂದ ॥೩॥

ಉರ್ವಿಪತಿ ಕೇಳಿಹರು ಗಡ ಗಾಂ।
ಧರ್ವಪತಿ ಶೈಲೂಷತನಯರು।
ದೋರ್ವಲರು ಗಾಂಧಾರದೇಶದೊಳಧಿಕದುರ್ಜನರು ॥
ಗರ್ವಿತರ ಗೆಲಿದಾಜಿಯೊಳಗವ।
ರುರ್ವರೆಗೆ ನೀನರಸನೆನಿಸುವುದು।
ಸರ್ವಸುಖವೆಂದೆನ್ನ ಕಳುಹಿದನಶ್ವಪತಿಯೆಂದ ॥೪॥

ಎಂದೊಡೊಳ್ಳಿತ್ತೆನುತ ಭರತನಿ ।
ಗೆಂದನೀನಿವರೊಡನೆ ತಾವಕ ।
ನಂದನರು ಸಹಿತೆಯ್ದುವುದು ನೀನೆಂದು ವಿಸ್ತರಿಸಿ ॥
ಮಂದಿಯನು ಕಳುಹಿದನು ಗಜರಥ ।
ವೃಂದ ಹಯದೊಡಗೂಡಿ ಸಂಭ್ರಮ ।
ದಿಂದ ನಡೆದುದು ಸೇನೆ ದಿನ ಹದಿನೈದು ಪರಿಯಂತ ॥೫॥

ಬರಲು ಕೇಕಯನಹ ಯುಧಾಜಿ ।
ದ್ಧರಣಿಪತಿ ಕೇಳ್ದಿದಿರುವಂದಾ ।
ಭರತನನು ನಿಜಪುರದೊಳಗೆ ಮನ್ನಿಸಿದನುಚಿತದಲಿ ॥
ಹರಿಸದೊಳು ನಿಜಬಲಸಹಿತ ಸಂ ।
ಗರಕೆ ತೆರಳಿದನಾಮಹೀಪತಿ ।
ಭರತನೊಡನತಿವೇಗದಲಿ ಗಾಂಧಾರಪುರವರಕೆ ॥೬॥

ಕೇಳಿದರು ಗಂಧರ್ವತನುಜರು ।
ಕಾಳಗಕೆ ಬಂದವನಿಪಾಲನ ।
ದಾಳಿಯನು ಲೇಸಾದುದೆನುತೆಯ್ದಿದರು ಸಂಗರಕೆ ॥
ಪೇಳಲೇನನ್ಯೋನ್ಯಸೇನಾ ।
ಜಾಳವತಿ ಮುಳಿಸಿಂದ ತಾಗಿದು ।
ದಾಳುತನದಧಟುಳ್ಳವರು ಮುಮ್ಮೊನೆಯೊಳೊದಗಿದರು ॥೭॥

ಸರ್ವರಣಸನ್ನಾಹದಲಿ ಗಂ ।
ಧರ್ವತನುಜರು ಮೂಱುಕೋಟಿ ರ ।
ಣೋರ್ವಿಯೊಳು ಮುಕ್ಕುರುಕಿದರು ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಸಾರದಲಿ ॥
ನಿರ್ವಹಿಸಲಾರಳವು ಮುರಿದುದು ।
ಸರ್ವಬಲವವನಿಪನ ಕೋಪಮು ।
ಹೌರ್ವಶಿಖಿ ಕುಡಿವರಿದುದೀಕ್ಷಿಸಿಯುವರ ಸೈನಿಕವ ॥೮॥

ಕಾಲಪಾಶವನೊಡನೆ ಮಂತ್ರಿಸಿ ।
ಕಾಲಮಂತ್ರದೊಳೆಚ್ಚನವನೀ ।
ಪಾಲನಂತುಱೆ ಬೆಸಸಿದನು ಗಂಧರ್ವಸೇನೆಯಲಿ ॥
ಪೇಳಲೇನರೆ ನಿಮಿಷದಲಿ ತಾಂ ।
ಕಾಲನಿಲಯವನೆಯ್ದಿಸಿತು ಬಲ ।
ಜಾಲವನು ಸಂವರ್ತಶರವೇನೆಂಬೆನದ್ಭುತವ ॥೯॥

ಏಱುದಿನಪರಿಯಂತದಲಿ ಬಲು ।
ಗಾಳಿಗವನಿತ್ತವಸಿಪಾಲನ ।
ಕಾಲಪಾಶದೊಳಸುವನೞಿದುದು ಮೂಱುಕೋಟಿಯದು ॥
ಮೇಲೆ ತದ್ಗಾಂಧರ್ವವಿಷಯ ।
ಶ್ರೀಲತಾಂಗಿಯಪಾಂಗಮಂಜುಳ ।
ಮಾಲೆಯನು ಸೂಸಿದಳು ಭರತನ ಮೇಲೆ ಮನವೊಲಿದು ॥೧೦॥

ಎಂಬುದೇನಚ್ಚರಿ ಕುಮಾರರ ।
ನಿಂಬುಗೊಳಿಸಿದನಲ್ಲಿ ಪುಷ್ಕರ ।
ವೆಂಬ ಪುರದೊಳು ಪುಷ್ಕರನನಾ ತಕ್ಷಶಿಲೆಯೆಂಬ ॥
ಕುಂಭಿಣಿಗೆ ಹೆಸರಾದ ಬಹುಳಾ ।
ಡಂಬರದೊಳಮರಾವತೀಪ್ರತಿ ।
ಬಿಂಬವೆನಿಸುವ ಪುರದೊಳಗೆ ತಕ್ಷಕನ ನಿಲಿಸಿದನು ॥೧೧॥

ಧಾರಿಣೀಪತಿಭರತನಾಗಾಂ ।
ಧಾರದೇಶದೊಳೈದುವರುಷ ಕು ।
ಮಾರರೊಡನಿರ್ದವರನಾವಿಷಯದೊಳು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿ ॥
ವೀರರಾಘವದರ್ಶನೋತ್ಸುಕ ।
ಸಾರಹೃದಯನು ತೆರಳಿದನು ಗಾಂ ।
ಧಾರದೇಶವನುೞಿದು ಜೀಮೂತಾಂಡಾತ್ಮಸಂಭವರ ॥೧೨॥

ಬಂದು ರಾಮನ ಪಾದಪದ್ಮದೊ ।
ಳಂದು ಪೈಯಿಕ್ಕಿದನು ರಿಪುಗಳ ।
ಕೊಂದು ತದ್ವಿಷಯದೊಳು ಪುಷ್ಕರತಕ್ಷಕರ ನಿಲಿಸಿ ॥
ಕುಂದುಕೊರತೆಗಳಿಲ್ಲದಂತೈ ।
ತಂದು ದೇವರ ಪಾದಪದ್ಮವ ।
ನಿಂದು ಕಂಡು ಕೃತಾರ್ಥನಾದೆನೆನುತ್ತ ಕೈಮುಗಿದ॥ ॥೧೩॥

ಆದೊಡೊಳ್ಳಿತ್ತೆನುತ ಭರತನ ।
ನಾದರಿಸಿ ವಿನಯದಲಿ ರಾಘವ ।
ಮೇದಿನೀಪತಿ ಸೋದರನೊಳಿಂತೆಂದ ವಿನಯದಲಿ ॥
ಆದೊಡಂಗದ ಚಂದ್ರಕೇತುಗ ।
ಳಾದ ಲಕ್ಷ್ಮಣತನುಜರಿರುವೊಡೆ ।
ಮೇದಿನಿಯದಾವೆಡೆ ಸುದೇಶವದಾಗಬೇಕೆಂದ ॥೧೪॥

ಎನೆ ಭರತನಿಂತೆಂದನಾರಘು ।
ತನುಜರೊಳಗೆಲೆ ರಾಮ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ।
ತನುಜರಿಗೆ ತಾರಾಪಥೋರ್ವೀಯೆನಿಪ್ಪ ಪೆಸರೆಸೆವ ॥
ಜನಪದವದಿರ್ದಪುದು ನಾನಾ ।
ಜನಸಮೃದ್ಧಿಯೊಳೆನಲು ರಾಘವ ।
ತನುಜರಿಂಗಭಿಷೇಕವನು ಮಾಡಿದರು ಕುವರರಿಗೆ ॥೧೫॥

ಅಂಗದೀಯವೆನಿಪ್ಪ ಪುರದೊಳ ।
ಗಂಗದನನಾಚಂದ್ರಕಾಂತಪು ।
ರಾಂಗಣದೊಳಾಚಂದ್ರಕೇತುವನಿರಿಸಿ ಬಹುದೆನುತ ॥
ಅಂಗದನನಾಪಶ್ಚಿಮಕೆ ಚತು ।
ರಂಗಬಲದೊಡಗೂಡಿ ಕಳುಹಿದ ।
ನಂಗದೀಯಪುರಕ್ಕೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನೊಡನೆ ಬೇಗದಲಿ ॥೧೬॥

ಭರತನೊಡನಾಭದ್ರಕೇತುವ ।
ನಿರದೆ ಕಳುಹಿದನುತ್ತರಾಶಾ ।
ಧರಣಿಯೊಳಗಿಹ ಭದ್ರಕಾಂತಾಖ್ಯಾತಪುರವರಕೆ ॥
ಧರಣಿಪತಿ ಬಳಿಕವರು ತತ್ಪುರ ।
ವರಗಳೊಳು ತತ್ತನಯರನು ಸು ।
ಸ್ಥಿರಗಳಲಿ ನಿಲಿಸಿದರು ಸಮ್ಮತವೆನಿಸಿ ಪುರಜನವ ॥೧೭॥

ಭರತಲಕ್ಷ್ಮಣರಿರ್ದರೊಂದೇ ।
ವರುಷವಾಪುರಗಳಲಿ ರಾಮನ ।
ದರುಶನಕೆ ಬಳಿಕೈದಿದರು ಸಾಕೇತಪುರವರವ ॥
ತರಣಿವಂಶಜನಂಘ್ರಿಕಮಲಕೆ ।
ಶಿರವ ಮಣಿದರು ತತ್ಕುಮಾರರ ।
ನಿರಿಸಿ ಬಂದುದನರುಹಿದರು ರಾಘವಮಹೀಪತಿಗೆ ॥೧೮॥

ಕೇಳಿ ತತ್ಕಾರ್ಯವನು ರಘುಭೂ ।
ಪಾಲ ಸಂತಸದಿಂದಲಿರುತಿರೆ ।
ಕಾಲನೆಯ್ದಿದನಂದು ತಾಪಸರೂಪವನು ಧರಿಸಿ ॥
ಪೇಳಲೇನಾಕ್ಷಣಕೆ ರಘುಭೂ ।
ಪಾಲನಿಲಯದ್ವಾರದೇಶಕೆ ।
ತಾಳಿ ಮನದೊಳಗೊಂದು ಕಾರ್ಯವನರಿಯಬೇಕೆಂದ ॥೧೯॥

ಕರೆದು ಲಕ್ಷ್ಮಣನೊಡನೆ ಪಿತೃಪತಿ ।
ಯೊರೆದನತಿಗುಪ್ತದಲಿ ರಾಮನ ।
ದರುಶನವನೆಸ್ಗಿಸು ಕುತೂಹಲಕಾರ್ಯವಿಹುದೆನಲು ॥
ಇರದೆ ಬಂದವನಿಪತಿಗೆ ಮಣಿದೆಲೆ ।
ಧರಣಿಪತಿ ಬಾಗಿಲೊಳು ನಿಮ್ಮಾಯು ।
ದರುಶನಕೆ ಬಂದಿಹನದೊರ್ವನಪೂರ್ವಮುನಿಯೆಂದ ॥೨೦॥

ಎಂದಡೊಳ್ಳಿತ್ತೆನುತ ರಾಘವ ।
ನಂದು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು ಮುನಿಪಗೆ ।
ವಂದಿಸಿದನೊಡನರ್ಘ್ಯಪಾದ್ಯಾಸನವನೊಲಿದಿತ್ತು ॥
ಇಂದು ತವಚರಣಾಬ್ಜದರ್ಶನ ।
ದಿಂದು ಸುದಿವಸವಾದುದಾವುದು ।
ಬಂದ ಕಾರ್ಯವೆನುತ್ತ ಬೆಸಗೊಂಡನು ಮುನೀಶ್ವರನ ॥೨೧॥

ಆದೊಡೆಲೆ ಕಾಕುತ್ಸ್ಥ ಪೇಳ್ವಪೆ ।
ನಾದರಿಸು ನಿನಗತಿರಹಸ್ಯವ ।
ನ್ಯೆದಿಪೆನು ನಾವೀರ್ವರಿದ್ದೆಡೆಗಾವನೈತರಲು ॥
ಹೋದೊಡಲ್ಲದೆ ಮಾಣದಸು ಸವಿ ।
ಷಾದ ನಿನಗಹುದಾಪ್ತರನು ಮ ।
ರ್ಯಾದೆದಪ್ಪದೆ ನಿಲಿಸು ಬಾಗಿಲೊಳೆಂದನಾಮುನಿಪ ॥೨೨॥

ಆನುಡಿಗೆ ರಘುಪತಿ ಸುಮಿತ್ರಾ ।
ಸೂನುವಿಂಗೆಂದನು ಮದಾಜ್ಞೆಗೆ ।
ಹಾನಿಹೊದ್ದದ ತೆಱದೆ ಬಾಗಿಲೊಳಿಹುದು ನೀನೆನುತ ॥
ಸಾನುರಾಗದೊಳಿರಿಸಿ ಭಾಸ್ಕರ ।
ಸೂನುಸಹಿತೇಕಾಂತಭವನ ।
ಸ್ಥಾನದೊಳು ತತ್ಕಾರ್ಯವಾವುದೆನುತ್ತ ಬೆಸಗೊಂಡ ॥೨೩॥

ಆದೊಡೆಲೆ ರಾಜೇಂದ್ರ ಪೇಳ್ವಪೆ ।
ನಾದರಿಪುದಂತಕನು, ಬರವೆನ ।
ಗಾದುದಬ್ಜಾಸನನ ದೆಸೆಯಿಂದಿಂದು ನಿಮ್ಮೆಡೆಗೆ, ॥
ಆದಶಾನನ ಮುಖ್ಯರಾಕ್ಷಸ ।
ರೈದಿದರು ಮರಣವನು ಭುವನವಿ ।
ಷಾದವಡಗಿದುದೆಂಬುದನು ನಿಮಗಱುಹಬೇಕೆಂದ ॥೨೪॥

ಎಲೆ ನೃಪಾಲಕ ಕೇಳು ಸಾಕ್ಷಾ।
ಜ್ಜಲಧಿಶಯನನು ನೀನೆ ಗಡ, ತವ।
ಲಲಿತನಾಭ್ಯಂಬುರುಹದೊಳು ಸಂಜನಿಸಿ ತಾನು ಗಡ॥
ಬಳಿಕ ಲೋಕೋತ್ಪತ್ತಿಕೃತಿಕ।
ಶಲಕರಾಂಬುಜನಾದ ಗಡ ತ।
ಜ್ಜಲಜಭವನೀಜಗವಿಹುದು ಗಡ ನಿನ್ನ ಜಠರದಲಿ ॥೨೫॥

ಹಿಂದೆ ಜಗಮೇಕಾರ್ಣವದೊಳ।
ಬ್ಬಿಂದು ಮಧುಕೈಟಭರೆನಿಪ ದಿತಿ।
ನಂದನರ ನೀನಿರದೆ ಸೀಳಿದೆ ಗಡ ವಿನೋದದಲಿ॥
ಅಂದಿನಿಂದೀಧರೆಗೆ ಮೇದಿನಿ।
ಯೆಂದು ಪೆಸರವರವರ ಮೇದೋ।
ವೃಂದದಿಂದಾವುದು ಗಡೆನಗಿದನುಸಿರಲಹುದೆಂದ ॥೨೬॥

ಪೊಡವಿಪತಿ ನೀನಿರುವೆ ಗಡ ಪಾ।
ಲ್ಗಡಲೊಳಗೆ ಶೇಷಾಹಿಶಯನದೊ।
ಳೆಡೆವಿಡದೆ ಸನಕಾದಿಸುರಮುನಿವರರ ಗಡಣದಲಿ॥
ಎಡಬಲದೊಳೋಲಗಿಸುತಿರ್ಪರು।
ಗಡ ವಿಯಚ್ಚರ ಗರುಡ ಕಿನ್ನರ।
ರೊಡನೆ ತುಂಬುರನಾರದರ ಸಂಗೀತಸೌಖ್ಯದಲಿ ॥೨೭॥

ಕ್ಷಿತಿಪ ಯುಷ್ಮತ್ಪ್ರಕೃತಿಪುರುಷ।
ಸ್ಥಿತಿಯೆನಿಪ ಕೂಟದಲಿ ಲೀಲಾ।
ಗತಿಯೊಳಗೆ ಮಾಯಾನಿತಂಬಿನಿ ಪುಟ್ಟೆ ಬಳಿಕ ಗಡ॥
ವಿತತಸರ್ಗಸ್ಥಿತಿಲಯಂಗಳಿ।
ಗತಿಶಯದೊಳಜಹರಿಹರರನು।
ನ್ನತವೆನಿಸಿ ರಚಿಸಿದಳು ಗಡ ತಾನಾಡಲರಿದೆಂದ ॥೨೮॥

ಇಹುದು ಗಡ ತವ ರೋಮಕೂಪದ।
ಕುಹರದಲಿ ಶತಕೋಟಿ ಪಂಕೇ।
ರುಹಭವಾಂಡಗಳಖಿಳವಿಶ್ವಾತ್ಮಕರು ನೀನೆ ಗಡ॥
ದ್ರುಹಿಣನಿಂತಿದನಾಡಿ ನಿನ್ನಯ।
ಮಹಿಮೆಯನು ವೈಕುಂಠಕೈದುವೊ।
ದಹಿಶಯನ ನಿನಗಾಹಲೆಂದಟ್ಟಿದನು ಕೇಳೆಂದ ॥೨೯॥

ಉಗ್ರರಿಪುವಧೆಗೆಂದು ಮಾನುಷ ।
ವಿಗ್ರಹವ ತಾಳ್ದೆ ಗಡ ಪೂರ್ಣ್ಕ ಸ ।
ಮಗ್ರವಾದುದು ಗಡ ತವಾಜ್ಞಾ ಬಲಕಿದಲ್ಪ ಗಡ ॥
ನಿಗ್ರಹಾನುಗ್ರಹ ಸಮುಗ್ರೋ ।
ದಗ್ರಮಹಿಮೆಗೆ ನಿನಗೆ ಮಾನುಷ ।
ವಿಗ್ರಹವಿದೇನಿರದು ನೀನೆ ವಿಚಾರಿಸಿದನೆಂದ ॥೩೦॥

ಬೇಹುದೆನೆ ನೃಪ ಮತ್ಸ್ಯಕೂರ್ಮ ವ ।
ರಾಹ ನರಹರ್ಯಕ್ಷ ವಾಮನ ।
ಸಾಹಸೋನ್ನತಪರಶುರಾಮಾಕೃತಿಯು ತಾಳ್ದೆ ಗಡ ॥
ಆಹರಿಹಯಾದ್ಯಖಿಳದೇವಸ ।
ಮೂಹರಕ್ಷಣೆಗೆಂದು ಮಾನವ ।
ದೇಹವಿದನದಱಂತೆ ಕಾಣ್ಬುದೆ ಕಾರ್ಯಗತಿಯೆಂದ ॥೩೧॥

ಸುರರೊಡನೆ ಹನ್ನೊಂದು ಸಾಸಿರ ।
ಬರಿಸದಂತದೊಳ್ಳೆದುವೆನು ವರ ।
ಪರಮಪದವೆಂದೆನಿಸುತಿಹ ವೈಕುಂಠಪುರವರವ ॥
ನಿರುತವೆಂದಿದನಾಡಿ ಮತ್ತಾವ ।
ತರಿಸಿ ಮಾನವಲೀಲೆಗಳನಾ ।
ಚರಿಸಿದಂದ ಗಡಿನ್ನು ಪೇೞುವುದೇಕೆ ನಿನಗೆಂದ ॥೩೨॥

ಎಂದ ಭಾಸ್ಕರನಂದನನೊಳಿಂ ।
ತೆಂದನವನೆಲೆಲೇ ಕೃತಾಂತ ಪು ।
ರಂದರಾದಿಸಮಸ್ತದಿವಿಜರು ಸಹ ವಿಮಾನಗಳ ॥
ವೃಂದದೊಡನೆಯ್ದುವುದು ಸರಯೂ ।
ಸಿಂಧುತೀರವನೆಂದು ನೀನರ ।
ವಿಂದಸುತಗೞುಹೆಂಬನಿತಕ್ಕೈದಿದನು ದುರ್ವಾಸ ॥೩೩॥

ಅಂದು ರಾಜದ್ವಾರದೊಳು ಮುನಿ ।
ನಿಂದು ಲಕ್ಷ್ಮಣನೊಡನೆ ಕರೆದಿಂ ।
ತೆಂದು ನುಡಿದನು ರಾಮನಾವೆಡೆ ಬೇಗ ತೋಱೆನಲು ॥
ವಂದಿಸುತಲಾಮುನಿಗೆ ರಾಘವ ।
ನಂದನಂಗೇಕಾಂತಸಮಯವಿ ।
ದೊಂದು ನಿಮಿಷ ಮುನೀಂದ್ರ ಸೈರಿಪುದೆನಲು ಖತಿಗೊಂಡ ॥೩೪॥

ಹಾಱಿದುದು ಶಮೆ ಕೋಪಶಿಖಿ ಕುಡಿ ।
ಯೇಱಿದುದು ಕಣ್ಣಾಲಿ ಕೆಂಡವ ।
ಕಾಱಿದುದು ಹಿಡಿ ಶಾಪವನು ನಿಮ್ಮಗ್ರಜಾನುಜರ ॥
ಬೇಱೆ ಮಾತೇನೆನಗೆ ರಾಮನ ।
ತೋಱಿದಿಹ ನಿನ್ನೊಡನೆ ಸುಡುವೆನು ।
ಮೀಱುವುದು ಕೋಪಾಗ್ನಿ ಕೇಳೆನುತೆತ್ತಿದನು ಕರವ ॥೩೫॥

ಆದೊಡೆಲೆ ಮುನಿನಾಥ ರಾಘವ ।
ಮೇದಿನೀಶನನೆಬ್ಬಿ ನಿಮ್ಮಯ ।
ಪಾದದರ್ಶನಕ್ಕೈದಿಪೆನು ಬೇಗೆನುತ ಸೌಮಿತ್ರಿ ॥
ಹೋದನಾರಘುಪತಿಯ ಹೊರೆಗತಿ ॥
ಖೇದದಲಿ ತನ್ನೃಪನನೆಬ್ಬಿದೊ ।
ದೈದುವುದು ಮೃತಿಯೆಂದ ಕೃತಸಂಕೇತವಱಿದಱಿದು ॥೩೬॥

ಧರಣಿಪತಿಯುರಮನೆಯ ಬಾಗಿಲೊ ।
ಳಿರುತಿಹನು ದುರ್ವಾಸಮುನಿ ತವ ।
ದರುಶನೋದ್ಯಮನತಿಕುಪಿತಮನನೆಂದು ಬಿನ್ನವಿಸೆ ॥
ಬರಲೆನುತಲಿದಿರೆದ್ದು ಮುನಿಪದ ।
ಸರಸಿರುಹಕಭಿನಮಿಸಿ ನಿಮ್ಮಯ ।
ಬರವಿದೆಮ್ಮಯ ಪುಣ್ಯವೆಂದರಮನೆಗೆ ಕರೆದುಯ್ದು ॥೩೭॥

ಮತ್ತೆ ಮುನಿವರನರ್ಘ್ಯಪಾದ್ಯವ ।
ನಿತ್ತುತನ್ಮುನಿವರನ ಹರಕೆಯ ।
ನುತ್ತಮಾಂಗದೊಳಾಂತು ದೇವರ ಬರವಿದೇನೆನಲು ॥
ಉತ್ತಮವಲಾ ರಾಮ ನಿನ್ನಯ ।
ಚಿತ್ತವೃತ್ತಿ ಮಹಾ ಕ್ಷುಧಾರ್ಥಂ ।
ಗಿತ್ತನಗೆ ಭೋಜನವ ಬಲ್ಕುಪಚರಿಸು ನೀನೆಂದ ॥೩೮॥

ಎಂದೊಡೊಳ್ಳಿತೆನುತ್ತ ರಾಘವ ।
ನೆಂದು ಮುನಿಶಾರ್ದೂಲಗತ್ಯಾ ।
ನಂದದಿಂದುಣಬಡಿಸಲಾರೋಗಿಸಿ ವಿನೋದದಲಿ ॥
ಹಿಂದೆ ಸಾಸಿರವರುಷ ತಪವಿ ।
ರ್ದಂದು ಭುಜಿಸಿದೆನ್ನೆ ಮಹೀಪತಿ ।
ಯೆಂದು ಬೀಳ್ಕೊಂಡೆಬ್ಬಿದನು ಮುನಿ ಹರಸಿ ರಾಘವನ ॥೩೯॥

ಧರಣಿಪತಿ ಪಿತೃಪತಿಯನಾಸರ ।
ಸಿರುಹಸಂಭವನೆಡೆಗೆ ಬೀಳ್ಕೊ ।
ಟ್ಟರದೆ ಬಂದು ವಿಷಾದಮನನೋಲಗದ ಶಾಲೆಯಲಿ ॥
ಹಿರಿದು ಚಿಂತಿಸುತಿರೆ ವಸಿಷ್ಠಾ ।
ದ್ಯರುಗಳೈತಂದವನಿಪನ ಮುಖ ।
ಸರಸಿಜಕೆ ಹಿಮವಾವನಿಂದಾಯ್ತೆನುತ ಮಱುಗಿದರು ॥೪೦॥

ಅನಿತಱೊಳು ಸೌಮಿತ್ರಿ ನೃಪಪದ ।
ವನಜಕಾನತನಾಗಿ ನುಡಿದನು ।
ಜನಪ ಚಿಂತಿಸದಿರು ತವಾಜ್ಞೆಗೆ ಹಾನಿ ಹುಗದಂತೆ ॥
ದಿನದಿನಕೆ ಪಾಲಿಪುದು ಕೀರ್ತಿಯು ।
ಘನವಲಾ ಲೋಕದೊಳು ತನ್ನಯ ।
ನೆನಹನುೞಿ ಸದ್ಗತಿಗೆ ಪೋದಪೆನೆನುತ ಬೀಳ್ಕೊಂಡ ॥೪೧॥

ಎತ್ತಣದ್ಭುತವೆನುತ ಸಭೆ ಮಱು ।
ಗಿತ್ತು ರಘುಭೂಪಾಲನೊಲಿದೊಲೆ ।
ದುತ್ತಮಾಂಗವನಾಡಿದನು (ಕುಲಗುರು) ವಸಿಷ್ಠನೊಳು ॥
ಚಿತ್ತವಿಸು ಮುನಿ ಒಂದು ಕಾರ್ಯನಿ।
ಮಿತ್ತವಿನ್ನೆಡೆಗೈದಿದನು ಮುನಿ ।
ಪೋತ್ತಮನು ಬಳಿಕೊರ್ವನದ್ಭುತರೂಪಯುತನೆಂದ ॥೪೨॥

ಆತನೊಡನೇಕಾಂತದೊಳು ಸಂ।
ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಾನಿರುವ ಬಳಿಗಾ ।
ವಾತನೆಯ್ದಿದೊಡಾತಗಪ್ಪುದು ಮರಣವೆಂದೆನುತ ॥
ಮಾತ ನುಡಿದನು ತತ್ಫಲಕ್ಕನು ।
ಜಾತನೆಯ್ದಿದನಿದಕೆ ಮುನಿವರ ।
ನೀತಿದಪ್ಪದೆ ಸತ್ಯವನು ತನಗುಸಿರಬೇಕೆಂದ ॥೪೩॥

ಅರಸ ಕೇಳೈ ಜಗಕೆ ಕೀರ್ತಿಯೆ ।
ಪರಮಸಾಧನವೈಸೆ ಪೂರ್ವದ ।
ಧರಣಿಪಾಲರ ನಳಹರಿಶ್ಚಂದ್ರಾದಿಭೂಭುಜರ ॥
ಚರಿತೆಗಳನೀಲೋಕವೆಂಬುದು ।
ಕರತಲಾಮಲಕಂಗಳೆನೆ ನೃಪ ।
ವರ ತವಾಜ್ಞೆಗೆ ಹಾನಿ ಹೊದ್ದದ ತೆಱದೊಳೆಸಗೆಂದ ॥೪೪॥

ಅದೊಡೊಳ್ಳಿತ್ತೆನುತ ನೃಪನರಿ ।
ಖೇದದಿಂದಿರುತಿರಲು ಲಕ್ಷ್ಮಣ ।
ನೈದಿ ತನ್ನರಮನೆಯನಾಪ್ತರಿಗಱುಹಿ ನಿಜಮತವ ॥
ಐದಿ ಸರಯೂನದಿಯನಾದಿ ।
ವ್ಯೋದಕದೊಳಡಿದೊಳೆದು ಪರಮಾ ।
ಹ್ಲಾದಮನನೀಕ್ಷಿಸಿದನಮಲಜ್ಞಾನದರ್ಪಣವ ॥೪೫॥

ಯಮ ನಿಯಮ ಮೊದಲಾದ ಯೋಗ ।
ಕ್ರಮವಱಿತು ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯಂಗಳ ।
ನೆಮೆ ಮಿಡುಕದಂತೊತ್ತಿ ಚಿತ್ತದ ನೆಲೆಯೊಳೊಡಗಲಿಸಿ ॥
ಶಮೆಯುಡುಗದಾಪ್ರಾಣಮರುತನ ।
ನಮಲಪರಮಾತ್ಮನೊಳು ಬಂಧಿಸಿ ।
ಯಮೃತನಾಡಿ ಸುಷುಮ್ನೆಯೊಳು ಲಂಬಿಸುವ ಸಮಯದೊಳು ॥೪೬॥

ಬಂದುದೊಡನೆ ವಿಮಾನವಂದರ ।
ವಿಂದತನಯನ ಕರದೊಳಗೆ ತ ।
ತ್ಸಿಂಧುತೀರಕೆ ಜೀಯ ಜಯಯೆಂದುಲಿವ ಸುರರೊಡನೆ ॥
ನಿಂದು ಕೈಗುಡಲಬ್ಜಭವಸಂ ।
ಕ್ರಂದನರು ಸೌಮಿತ್ರಿಯಡರಿದ ।
ನಂದು ದಿವ್ಯವಿಮಾನವನು ಸಶರೀರನೊಲವಿನಲಿ ॥೪೭॥

ಸಂಶಯವೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಪರಮಪುರು ।
ಷಾಂಶವೈದಿತು ನಾಲ್ಕಱೊಳಗೊಂ ।
ದಂಶವೆಂದತಿಹರ್ಷದೊಳು ಸುರರಂದು ನೋಡುತಿರೆ ॥
ಕಿಂಶುಕಾರುಣಕಾಂತಿಯುತಪೀ ।
ತಾಂಶುಕದೊಳೊಪ್ಪಿದುದು ತನು ಚಂ ।
ಡಾಂಶುಹಿಮಕರರಂತೆ ಚಕ್ರಾಂಬುಜಗಳೊಪ್ಪಿದುವು ॥೪೮॥

ಸುರರು ಹರ್ಷವನೊಂದಿದರು ಸರ ।
ಸಿರುಹಭವನಾನಂದಿಸಿದನ ।
ಚರಿಯರೊಲಿದಾಡಿದರು ನಾಟ್ಯವ ಗಗನದಗಲದಲಿ ॥
ಪರಮಪದವೆಂದೆನಿಸಿದುದು ಸುರ ।
ಪುರವದೇನೆಂದಪೆನು ರಾಮಾ ।
ವರಜನೈತರೆ ಬಹಳವೈಷ್ಣವತೇಜದೆಸಕದಲಿ ॥೪೯॥

ನೊಂದು ಸೌಮಿತ್ರಿಯ ವಿಯೋಗದೊ ।
ಳೆಂದು ರಘುಪತಿ ಭರತನೊಡನಿಂ ।
ತೆಂದು ನುಡಿದನು ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಾಂಗನೆಗೆ ಪತಿಯೆನಿಸಿ ॥
ತಂದೆ ನೀನಿರ್ಪುದು ಸುಮಿತ್ರಾ ।
ನಂದನನ ಸನ್ಮಾರ್ಗವನು ಬಳಿ ।
ಸಂದು ಸುರಪುರಿಗರಸನಪ್ಪುದೆ ಕಾರ್ಯವೆನಗೆಂದ ॥೫೦॥

ದೇವರಂಘ್ರಿಯನುಳಿದು ರಾಜ್ಯ ।
ಶ್ರೀವಧುವನಪ್ಪುವೆನೆ ದೇಹಿಯ ।
ನೋವದಸ್ಥಿರವೆನಿಪ ದೇಹವನೋವ ನರನಂತೆ ॥
ಜೀವಿಪೆನೆ ತಾನಕಟ ನಿಮ್ಮಡಿ ।
ದಾವರೆಯನಿನಿಸುಳಿದು ದೇವರ ।
ದಾವೆಡೆಯನೆಯ್ದುವಿಂದೇ ಗತಿ ತನಗೆ ನಿಜವೆಂದ ॥೫೧॥

ಎಂದೊಡೊಳ್ಳಿತ್ತೆನುತ ಕೋಸಲ ।
ವೆಂದೆನಿಪ ಧರಣೀಸತಿಯ ವೊಗ ।
ದಂದದೆಸೆವ ಕುಶಾವತಿಯೊಳಗೆ ಕುಶನನೊಲಿದಿರಿಸಿ ॥
ಕುಂದೆನಿಸುವುತ್ತರಧರಿತ್ರೀ ।
ಸುಂದರಿಯ ಸೀಮಂತರತ್ನವಿ ।
ದೆಂದೆನಿಪ ಶರಾವತೀಪುರದಿರಿಸಿದನು ಲವನ ॥೫೨॥

ಕರೆಸು ಶತ್ರುಘ್ನನನು ಮಧುರಾ ।
ಪುರಿಗೆ ದೂತರ ಕಳುಹು ಬೇಗೆನೆ ।
ಭರತನಾಕ್ಷಣವೋಡಿಸಿದನತಿತೀವ್ರತರಚರರ ॥
ಭರದೊಳವರೈತಂದು ಲಕ್ಷ್ಮಣ ।
ನುರುಗತಿಗೆ ಪೋದುದನು ಭೂವಿಶ ।
ಶ್ವರನ ಗಮನೋದ್ಯೋಗವನು ಶತ್ರುಘ್ನಗಱುಹಿದರು ॥೫೩॥

ಬಂದನಾಪುರವರದೊಳಗೆ ನಿಜ ।
ನಂದನರನೊಲಿದಿರಿಸಿ ರಾಘವ ।
ನಂದನನ ಪದದರ್ಶನಕೆ ಶತ್ರುಘ್ನನೊಲವಿನಲಿ ॥
ನಿಂದೆಡೆಯೊಳಿನಿಸಿರದೆ ಹಾದಿಯ ।
ದಂದುಗವನೀಕ್ಷಿಸದಯೋಧ್ಯೆಯ ।
ನೊಂದೆರಡು ದಿನಕ್ಕೈದಿ ಕಂಡನು ರಾಘವೇಶ್ವರನ ॥೫೪॥

ಚರಣಕೆಱಗಿದ ಸೋದರರನಾ ।
ಧರಣಿಪತಿ ಸೆಳೆದಪ್ಪಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ।
ನಿರವ ಕಂಡ್ಯೆ ತಮ್ಮ ನೀನೀರಾಜ್ಯದೊಡೆತನವ ॥
ಧರಿಸಬೇಕೆನೆ ದೇವರಡಿದಾ ।
ವರೆಯೆನಗೆ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವೆನೆ ನೃಪ ।
ಪರಮಪದವಿಯುನೆಯ್ದುವಂದವನೆಸಗಬೇಕೆಂದ ॥೫೫॥

ಆದೊಡೊಳ್ಳಿತ್ತೆನುತ ಸುಗ್ರೀ ।
ವಾದಿ ಕಪಿವೀರರನು ರಾಘವ ।
ಮೇದಿನೀಪತಿ ವರವಿಭೀಷಣನೊಡನೆ ಕರೆಸಿದನು ॥
ಪಾದಕೆಱಗಿದೊಡವರನುರುಕರು ।
ಣೋದಕದೊಳದ್ದಿದನು ಪರಪದ ।
ಕೈದುವುದನಱುಹಿದನು ಪರಿಷದ್ವಲಯಮಧ್ಯದಲಿ ॥೫೬॥

ಅಕ್ಷಯಾತ್ಮ ವಿಪಕ್ಷದಾನವ ।
ಶಿಕ್ಷ ದುಷ್ಕೃತರೂಕ್ಷ ಸುಮನಸ ।
ಪಕ್ಷ ಲೋಕಾಧ್ಯಕ್ಷ ಕೌಸ್ತುಭಲಕ್ಷ ಘನವಕ್ಷ ॥
ಪಕ್ಷಿರಥ ಕಮಲಾಕ್ಷ ಕಿನ್ನರ ।
ಯಕ್ಷ ಸುರಮುನಿರಕ್ಷ ಸುಜನಾ ।
ಪೇಕ್ಷ ನರಹರ್ಯಕ್ಷ ಪಾಲಿಸು ಮೋಕ್ಷಪದದಕ್ಷ ॥೫೭॥

ಇಂತು ಹತ್ತೊಂಭತ್ತನೆಯ ಸಂಧಿ

ಇಪ್ಪತ್ತನೆಯ ಸಂಧಿ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಸರಸಿಜಾಸನ ಶಕ್ರಮುಖ್ಯಾ ।
ಮರರು ಜಯಜಯವೆನಲು ರಘುಪತಿ ।
ಪರಮಪದಪಿಯನೈದಿದನು ನಿಜಸೋದರರು ಸಹಿತ ॥

ಪೇಳಿದನು ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಸಾಕ್ಷಾ ।
ಚ್ಛ್ರೀಲಲನೆಯಧಿನಾಥನೆಸಗಿದ ।
ಲೀಲೆಯನು ಮೋಕ್ಷಾಂಗನೆಯ ಕಿವಿಯೊಲವಿನೋಲೆಯನು ॥
ಕೇಳಿ ರೋಮಾಂಚದ ಮರುನ್ಮಣಿ ।
ಮಾಲೆಯನು ಕರ್ಣಾಮೃತದ ಸುಖ ।
ಶಾಲೆಯನು ರಘುರಾಮಚರಿತಾಂಭೋಧಿಮಾಲೆಯನು ॥೧॥

ರಾಮನಾಡಿದ ನುಡಿಗೆ ಶೀರ್ಷ ।
ಸ್ತೋಮವನು ತೂಗಿದರು ಮುನಿಗಳು ।
ಹಾ ಮಹಾದೇವೆನುತ ಸಭೆ ಮಱುಗಿದುದು ಬೆಱಗಿನಲಿ ॥
ಪ್ರೇಮಪೂರ್ವಕದಿಂದ ರಾಘವ ।
ಭೂಮಿಪಾಲನ ಮೃದುಪದಾರುಣ ।
ತಾಮರಸಕಭಿನಮಿಸಿ ನುಡಿದನು ಬಳಿಕ ಸುಗ್ರೀವ ॥೨॥

ದೇವರೈದಿದ ಮೇಲೆ ಬೇಱೆಮ ।
ಗಾವ ಗತಿಯದಱಿಂದ ನಿಮ್ಮಡಿ ।
ದಾವರೆಯನೋಲಗಿಸಿ ಒಪ್ಪದೆ ಗತಿಯು ತಮಗೆನುತ ॥
ಆವಿವಸ್ವತ್ಸೂನು ನಿಜಸ ।
ದ್ಭಾವದಿಂದಂಗದಗೆ ರಾಜ್ಯ ।
ಶ್ರೀವಧೂದ್ವಾಹವನು ಮಾಡಿದನಧಿಕವಿಭವದಲಿ ॥೩॥

ರಾವಣಾಂತಕನೊಡನೆ ಪಯಣವ ।
ನಾವಿವಸ್ವತ್ಸೂನುವಂತ ।
ರ್ಭಾವದಲಿ ಒಲಿದಿರ್ಪಸಮಯದೊಳಖಿಲಜನವಿತತಿ ॥
ಜೀವಿಸಿದೆವೈ ರಾಮ ನಿನ್ನ ಕೃ ।
ಪಾವಲೋಕನದಿಂದ [ಪದರಾ ।
ಜೀವದೆಡೆಯೊಳಗಿಹುದೆ ಗತಿಯೆಮಗೆಂದ]ರೊಲವಿನಲಿ ॥೪॥

ರಾಮ ನಿನ್ನ ವಿಯೋಗದೊಳಗೀ ।
ಭೂಮಿಯೊಳಗಿಹ ಮಾತು ಬೂದಿಯು ।
ಹೋಮವೈಸಲೆ ಸದ್ಗತಿಯನೊಂದುವೆವು ನಿನ್ನೊಡನೆ ॥
ಈಮುನಿಸ್ತೋಮವನು ಕೈವಿಡಿ ।
ದಾಮಹಾಗತಿಗೈದಿಸಲು ಸು ।
ಕ್ಷೇಮ ನಿನಗಹುದೆಂದು ಮುನಿಗಳು ಹರಸಿದರು ನೃಪನ ॥೫॥

ಪೊಡವಿಪತಿ ಬಳಿಕಾವಿಭೀಷಣ ।
ನೊಡನೆ ನೆರೆದಿಂತೆಂದನೆಮ್ಮಯ !
ನುಡಿಗೆ ಮಾಱುತ್ತರವ ನುಡಿಯದಿರೆಂದನೊಲವಿನಲಿ ॥
ನಡೆವುದೆಮ್ಮಯ ಚರಿತವೀಜಗ ।
ದೆಡೆಯೊಳೆನಿತುದಿನಂಗಳನಿತಱೊ ।
ಳಡಿಯಿಡುವುದಿದು ತಥ್ಯ ನೀನೆಂದೆನುತ ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟ ॥೬॥

ಕರೆದು ಬಳಿಕ ಸಮೀರತನಯನ।
ನರಸರಾಘವನೆಂದನೆಲೆ ಕಪಿ।
ವರ ಮದುಕ್ತಿಯ ಮೀರದಿರು ನಿನಗೆಂದು ಜಗವಳಿಯೆ॥
ವಿರಚಿಸಿದೆವಿದನೊಮ್ಮೆ ನಾವೀ।
ಧರೆಯೊಳಪರಬ್ರಹ್ಮಪದವಹ।
ಪರಮಪದವಿಯನೆನುತ ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿದನು ಮಾರುತಿಯ ॥೭॥

ಬಳಿಕ ಜಾಂಬವನೊಡನೆ ರಘುಕುಲ।
ತಿಲಕನಿಂತೆಂದಾಡಿದನು ಬಾ।
ರೆಲೆ ಪಿತಾಮಹತನಯ ಕಲಿಯುಗವೈದುವನ್ನೆವರ॥
ಇಳೆಯೊಳಿರ್ಪುದು ನೀನು ಕಾರ್ಯಗ।
ಳೊಳವು ತಾನದನಾಡಿದೊಡೆ ನಿ।
ಷ್ಫಲವೆನುತ ಸಂತೈಸಿ ಬೀಳ್ಕೊಳಿಸಿದನು ಜಾಂಬವನ ॥೮॥

ಹಿರಿದು ನುಡಿಯುವುದೇನಯೋಧ್ಯಾ।
ಪುರದ ನಾನಾಜನವಿತತಿ ರಘು।
ವರನೊಡನೆ ಪಯಣವನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದುದು ತನತನಗೆ॥
ಧರಣಿಯಮರರು ಬಾಹುಜರು ವೈ।
ಶ್ಯರು ಜಘನ್ಯಜರಾದಿಯಾಗಿಹ।
ಪರಿಪರಿಯ ವರ್ಣಾಶ್ರಮದ ಜನವಧಿಕಹರ್ಷದಲಿ ॥೯॥

ಬಳಿಕ ಪೌರೋಹಿತನೊಡನೆ ನೃಪ।
ತಿಳಕನಿಂತೆಂದನು ಸದಾಜ್ಯ।
ಜ್ವಲಿತ ಹುತವಹನಗ್ನಿಹೋತ್ರವನೆಯ್ದಲೆಮ್ಮೊಡನೆ॥
ತಳುವಿದೇಕೆನೆ ತನ್ನೃಪಾಲನ।
ಬಳಸಿ ನಾನಾಯಾಗತತಿ ಹೊಳೆ।
ಹೊಳೆವ ಮೂರ್ತಿಯನಾಂತು ನಡೆದುವು ಮುಂದೆ ಸಂದಣಿಸಿ ॥೧೦॥

ಮೇದಿನೀಪತಿ ಧೌತವಸನಾ।
ಚ್ಛಾದದೇಹನತೀವ ಪರಮಾ।
ಹ್ಲಾದಮನನಳವಡಿಸಿ ದರ್ಭಾಗ್ರಗಳನಂಗುಲಿಗೆ॥
ಸೋದರಾನ್ವಿತನುಳಿದಯೋಧ್ಯೆಯ।
ನೈದಿದನು ಸುಬ್ರಹ್ಮತೇಜದೊ।
ಳೈದೆ ತನ್ನನನೇಕಮುನಿವರರಂದು ಹರ್ಷದಲಿ ॥೧೧॥

ರಾಮನೊಡನೈದಿದರು ಮುದದಲಿ ।
ಭೂಮಿಯಮರಪ್ರಭೃತಿವರ್ಣ ।
ಸ್ತೋಮವಾಪುರವರದ ಪಶುಮೃಗಪಕ್ಷಿಗಣಸಹಿತ ॥
ಹಾ ಮಹಾದೇವೇನನೆಂದಪೆ ।
ನಾಮಹಾತ್ಮನ ಮಹಿಮೆಯನು ಮಾ ।
ಯಾಮನುಜಲೀಲಾಪ್ರಕೃತಿ ತಾನೈಸಲೇ ಎಂದ ॥೧೨॥

ಭೂರಮಣನಿರದೈದಿ ಸರಯೂ ।
ತೀರವನು ಕರಚರಣಮುಖಸರ ।
ಸೀರುಹಂಗಳ ತೊಳೆದು ಗಗನವನೊಯ್ಯನೀಕ್ಷಿಸುತ ॥
ವಾರಿಜಾಸನ ಮುಖ್ಯದಿವಿಜರು ।
ಚಾರುಕರಕಮಲಗಳ ಮುಗಿದರು ।
ಸೇರುವೆಯೊಳೆನೆ ರಾಮಚಂದ್ರಂಗರಿದದೇನೆಂದ ॥೧೩॥

ಮಾನವಾಂಗದ ಜವನಿಕೆಯ ಲ ।
ಕ್ಷ್ಮೀನಿವಾಸನ ಹೊರೆಗೆ ದಿವ್ಯವಿ ।
ಮಾನಸಹಿತಿಳಿದನು ಸುರೋರುಹಗರ್ಭನೊಲವಿನಲಿ ॥
ತಾನೆ ರಾಮನ ಕೋಮಲಾಂಘ್ರಿನ ।
ವೀನಕಮಲಂಗಳನು ರತ್ನವಿ ।
ಮಾನದೊಳು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿದನು ಭಯಭರಿತಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥೧೪॥

ದೇವ ದಿವ್ಯಶರೀರವಿದೆ ರಾ ।
ಜೀವಲೋಚನ ಚಿತ್ತವಿಪುದೆನ ।
ಲಾವಿಮಲವೈಷ್ಣವಶರೀರವನೆಯ್ದಿ ತಾಕ್ಷಣಕೆ ॥
ಭೂವರನ ತನು ನೆರೆದು ನೋಡುವ ।
ದೇವತತಿ ಬೆರಗಾಗೆ ದೇವರ ।
ದೇವನಿದ್ದನು ವಿಷ್ಣು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಪ್ರಕೃತಿಮಯನೆನಿಸಿ ॥೧೫॥

ಭರತಶತ್ರುಘ್ನರುಗಳಾತ್ರೀ ।
ವರನ ದಿವ್ಯಶರೀರದೊಳು ವೈ ।
ಗಜಿದರೆನೆ ಸಶರೀರರೇನೆಂಬೆನು ಮಹೀಧರನ ॥
ಪರಮಲೀಲಾಚರಿತವನು ವಿ ।
ಸ್ತರಿಸಲಜಪುರುಹೂತಮುಖ್ಯಾ ।
ಮರರ ಮತಿಗಳಿಗರಿದು ಬಣ್ಣಿಪನಾವನಿದನೆಂದ ॥೧೬॥

ಆದಿಪುರುಷನನೈದಿದುದು ಮು ।
ನ್ನಾದಿಯಲಿ ವೈಷ್ಣವಶರೀರದೊ ।
ಳೈದಿ ಭಿನ್ನಾಕೃತಿಯೊಳಿಹ ಲಕ್ಷ್ಮಣಶರೀರವದು ॥
ಆದಿತೇಯಪ್ರತತಿ ಹರ್ಷವು ।
ಹೋದಧಿಯೊಳಾಜಿದುದು ಪರಮಾ ।
ಹ್ಲಾದಮತಿ ಭಜಿಸಿದನು ನೀರಜಗರ್ಭನಚ್ಯುತನ ॥೧೭॥

ದೇವ ದೇವ ಮುಕುಂದ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ।
ಜೀವಿತೇಶ ಸುರೇಶ ದಾನವ ।
ದಾವಶಿಖಿ ಸುಮುನೀಂದ್ರಹೃದಯಾವಾಸ ಪರಮೇಶ ॥
ದೇವ ನಂದಕಶಂಖಚಕ್ರಗ ।
ದಾವಿರಾಜಿತಭುಜಚತುಷ್ಟಯ ।
ದೇವ ಜಯಜಯಯೆನುತ ಸೈಗೆಡೆದಿರ್ದನಿದಿರಿನಲಿ ॥೧೮॥

ಕರೆದು ಕಮಲಾಸನನೊಡನೆಯಂ ।
ಬುರುಹಲೋಚನನೆಂದನೆಲೆ ಸರ ।
ಸಿರುಹಭವ ನಮ್ಮೊಡನೆ ಬಂದೀಸಕಲಜೀವರಿಗೆ ॥
ಇರುವುದೊಂದು ನಿವಾಸದೇಶವ ।
ನುರುತರದ ಲೋಕಾಂತರವ ನೀ ।
ನಿರದೆ ಮಾಳ್ಪುದು ಬೇಗವಿಾಗೆಂದೆನುತ ನಿಯಮಿಸಿದ ॥೧೯॥

ಎಂದೊಡೊಳ್ಳಿತೆನುತ್ತ ಪರಮಾ ।
ನಂದದಲಿ ಸಾಂತನಿಕನಾಮದೊ ।
ಳೊಂದಿ ಮೆರೆದಿಹ ಲೋಕದೊಳಗಿರಲಖಿಳಜನನೆನುತ ॥
ಸಂದಣಿಪ ನಾನಾವಿಮಾನವ ।
ನಂದು ತರಿಸಿದನಲ್ಲಿಗೆಂದರ ।
ವಿಂದಸುತನತಿಹರ್ಷವನು ತಾಳಿದುದು ನಿಖಿಳಜನ ॥೨೦॥

ಬಂದು ಸರಯೂನದಿಯ ಜಲದೊಳು ।
ಮಿಂದು ಪೂರ್ವಶರೀರವನು ಬಿ ।
ಟ್ಟೊಂದಿದುದು ಜನವಿತತಿ ದಿವ್ಯಶರೀರಸಂಗತಿಯ ॥
ನಿಂದುದಾಸಾಂತನಿಕಲೋಕದೊ ।
ಳೊಂದುಬೆಯ್ದುದಂತಖಿಳಜನವಾ ।
ನಂದದಲಿ ವೈಕುಂಠಪುರಿಗೈದಿದನು ಹರಿ ಬಳಿಕ ॥೨೧॥

ಆಮಹಾಸಾಕೇತಪುರವದು ।
ರಾಮನೈದಿದ ಬಳಿಕ ವಿಜನ ।
ಸ್ತೋಮವಾಗಿಯನೇಕದಿನವಿರುತಿರೆ ತದನ್ವಯದ ॥
ಭೂಮಿಪಾಲರೊಳುದಿಸಿ ತತ್ಪುರ ।
ಕಾಮಿನಿಗೆ ಪತಿಯೆನಿಸಿ ಶೌರ್ಯೋ ।
ದ್ದಾಮನಿದ್ದನು ವೃಷಭನೆನೆ ಮಂಗಲವಿದೀಕೃತಿಗೆ ॥೨೨॥

ಕಾಲಕಾಲಕೆ ಕೊಳ್ಗೆ ಮಳೆ ಭುವ ।
ನಾಳಿಗೊದವುಗೆ ಸಸ್ಯಕುಲ ಸುಖ ।
ಲಾಳಿಯಾನಂದದಲಿ ಜೀವಿಸುಗಖಿಲಭುವನಜೆಯು ॥
ಪೇಟಲೇನಾಚಂದ್ರತಾರಕ ।
ವೀಲಸತ್ಕಾವ್ಯಾಮೃತವನೊಲಿ ।
ದಾಲಿಸುಗೆ ಸುಜನಾಳಿ ಬೆಳಗುಗೆ ಕೀರ್ತಿ ಕೃತಿಪತಿಗೆ ॥೨೩॥

ದಾಟುವರೆ ರಾಮಾಯಣಾಬ್ಧಿ ನೃ ।
ಕೀಟದೂಷಣಮತಿಗಹುದೆ ಶತ ।
ಕೋಟವಿಸ್ತರವೆನಲು ಚಂದ್ರಾದ್ಯರಿಗಲಂಘ್ಯವಲಾ ! ॥
ಕೋಟದುರಿತಕುಲಾಚಲಕೆ ಶತ ।
ಕೋಟ ಮುಕ್ತ್ಯಂಗನೆಯ ಕೂಟದ ।
ಕೋಟ ರಾಮಚರಿತ್ರವೆನೆ ವಿಸ್ತರಿಪರಾರೆಂದ ॥೨೪॥

ಅಕ್ಷಯಾತ್ಮವಿಪಕ್ಷದಾನವ ।
ಶಿಕ್ಷ ದುಷ್ಕೃತರೂಕ್ಷ ಸುಮನಸ ।
ಪಕ್ಷ ಲೋಕಾಧ್ಯಕ್ಷ ಕೌಸ್ತುಭಲಕ್ಷ ಘನವಕ್ಷ ॥
ಪಕ್ಷಿರಥ ಕಮಲಾಕ್ಷ ಕಿನ್ನರ ।
ಯಕ್ಷಸುರಮುನಿರಕ್ಷ ಸುಜನಾ ।
ಪೇಕ್ಷ ನರಹರ್ಯಕ್ಷ ಪಾಲಿಸು ಮೋಕ್ಷಪದದಕ್ಷ ॥೨೫॥

ಇಂತು ಇಪ್ಪತ್ತನೆಯ ಸಂಧಿ.

ತಿರುಮಲೆ ವೈದ್ಯವಿರಚಿತಂ

ಉತ್ತರರಾಮಾಯಣಂ

ಸಮಾಪ್ತಂ.

॥ ಮಂಗಳಂ ಮಹತ್ ಶ್ರೀ ಶ್ರೀ ॥

